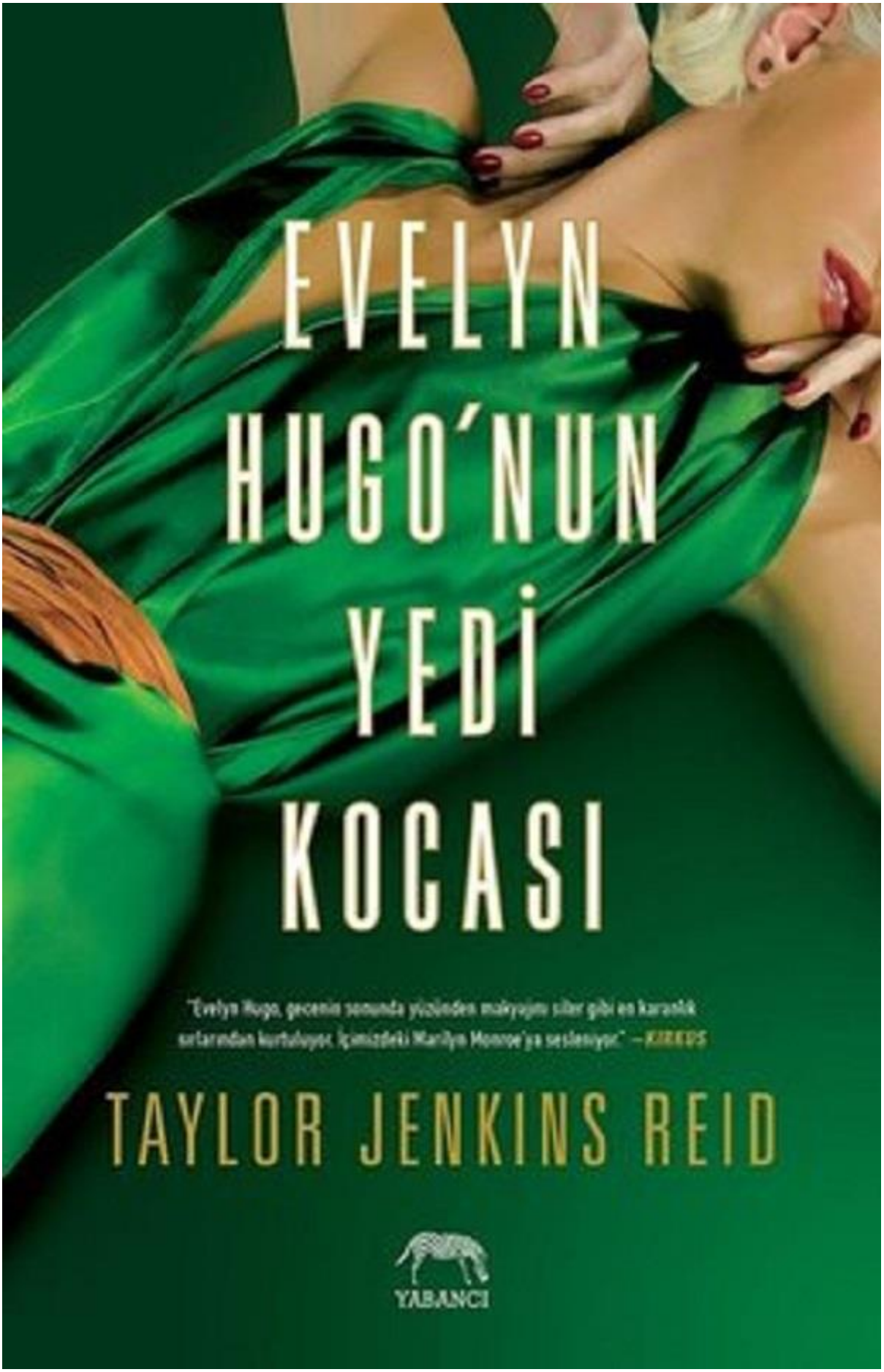

EVELYN HUGO'NUN YEDİ KOCASI
"Evelyn Hugo, gecenin sonunda yüzünden makyajını siler gibi en karanlık sırlarından kurtuluyor. İçimizdeki Marilyn Monroe'ya sesleniyor." —KIRKUS
TAYLOR JENKINS REID
YABANCI

Evelyn Hugo’nun Yedi Kocası
Reid Taylor Jenkins

PRIYA AMRIT TARAFINDAN

2 MART 2017

Film efsanesi ve 60'ların Kızı Evelyn Hugo, göğüs kanseri araştırmaları için para toplamak amacıyla Christie's aracılığıyla en unutulmaz 12 elbisesini açık artırmaya çıkaracağını duyurdu.

79 yaşındaki Hugo, uzun zamandır bir cazibe ve zarafetin simgesi olmuştur. Hem şehvetli hem de ölçülü bir kişisel tarzıyla tanınır ve Hugo'nun en ünlü görünümlerinin çoğu moda ve Hollywood arşivlerinin mihenk taşları olarak kabul edilir.

Hugo tarihinin bir parçasına sahip olmak isteyenlerin sadece önlüklerin kendileri değil, aynı zamanda giyildikleri bağlam da ilgilerini çekecek. Satışa Hugo'nun 1959 Akademi Ödülleri'nde giydiği zümrüt yeşili Miranda La Conda, 1962'de Anna Karenina'nın galasında taktığı menekşe sufle ve organze yuvarlak yaka ve lacivert ipek Michael Maddax dahil olacak. 1982'de Hepimiz İçin Oscar'ını kazandığında giyiyordu.

Hugo, film yapımcısı Harry Cameron ile on yıllarca süren ilişkisi de dahil olmak üzere yedi evliliği olmak üzere Hollywood skandallarından payını aldı. Hollywood'dan iki kişi, açık artırmanın şüphesiz etkisi olan bir kızı Connor Cameron'ı paylaştı. Bayan Cameron, 41 yaşına girdikten kısa bir süre sonra meme kanserinden geçen yıl vefat etti.

1938'de Küba göçmenlerinin kızı olarak dünyaya gelen Evelyn Elena Herrera, Hugo New York'un Hell's Kitchen semtinde büyüdü. 1955'te Hollywood'a gitti, sarışın oldu ve Evelyn Hugo olarak yeniden vaftiz edildi. Neredeyse bir gecede, Hugo Hollywood seçkinlerinin bir üyesi oldu. 80'lerin sonunda emekli olmadan ve üç kez Oscar ödüllü aktris Celia St. James'in ağabeyi olan finansçı Robert Jamison ile evlenmeden önce otuz yıldan fazla bir süre gündemde kaldı. Şimdi yedinci kocasından dul kalan Hugo, Manhattan'da yaşıyor.

Olağanüstü güzellikte, çekicilik ve cüretkar cinselliğin mükemmel örneği olan Hugo, dünyanın her yerindeki sinemaseverler için uzun zamandır bir hayranlık kaynağı olmuştur. Bu müzayedenin 2 milyon doları bulması bekleniyor.

Ofisime gelebilir misin?”

Yanımdaki masalara baktım ve sonra tam olarak kiminle konuştuğunu doğrulamaya çalışarak Frankie'ye döndüm. kendime işaret ediyorum. "Beni mi kastediyorsun?"

Frankie'nin çok az sabrı var. "Evet, Monique, sen. Bu yüzden 'Monique, ofisime gelebilir misin?' dedim. ”

"Özür dilerim, son kısmı yeni duydum."

Frankie dönüyor. Not defterimi alıp onu takip ediyorum.

Frankie hakkında çok çarpıcı bir şey var. Geleneksel olarak çekici olduğunu söyleyeceğinizden emin değilim - özellikleri sert, gözleri çok ayrık - ama yine de bakmadan ve hayranlık duymadan edemeyeceğiniz biri. İnce, 1.80 boyundaki çerçevesi, kısa kesilmiş Afro'su ve parlak renklere ve büyük mücevherlere olan ilgisiyle, Frankie bir odaya girdiğinde herkes dikkatini çeker.

Bu işi almamın nedeninin bir parçasıydı. Gazetecilik okulundayken ona hayranlıkla baktım, şu anda yönettiği ve şu anda çalıştığım derginin sayfalarında yazılarını okuyorum. Ve dürüst olmam gerekirse, işleri siyah bir kadının yönetmesinde çok ilham verici bir şey var. Ben de çift ırklı bir kadın olarak - siyah babamın izniyle açık kahverengi ten ve koyu kahverengi gözler, beyaz annemin nezaketiyle yüz çillerinin bolluğu- Frankie, bir gün benim de işleri yönetebileceğimden emin olmamı sağlıyor.

Oturun, dedi Frankie oturur ve Lucite masasının karşı tarafındaki turuncu sandalyeyi işaret ederken.

Sakince oturup bacaklarımı çaprazladım. Önce Frankie'nin konuşmasına izin verdim.

Bilgisayarına bakarak, "Yani, şaşırtıcı olaylar," diyor. “Evelyn Hugo'nun çalışanları bir özellik hakkında bilgi alıyor. Özel bir röportaj.”

İçgüdülerim Kutsal bok demek ama aynı zamanda neden bana bunu söylüyorsun? “Özellikle ne hakkında?” Soruyorum.

Frankie, "Benim tahminim, yaptığı elbise müzayedesiyle ilgili," diyor. "Anladığım kadarıyla, Amerikan Meme Kanseri Vakfı için mümkün olduğu kadar çok para toplamak onun için çok önemli."

"Ama bunu onaylamayacaklar mı?"

Frankie başını sallıyor. "Tek teyit edecekleri şey, Evelyn'in söyleyecek bir şeyi olduğu."

Evelyn Hugo, tüm zamanların en büyük film yıldızlarından biridir. İnsanların dinlemesi için söyleyecek bir şeyi olması bile gerekmiyor.

"Bu bizim için büyük bir kapak olabilir, değil mi? Yani, o yaşayan bir efsane. Sekiz kez falan evlenmemiş miydi?"

Yedi, dedi Frankie. "Ve evet. Bu çok büyük bir potansiyele sahip. Bu yüzden umarım bu işin bir sonraki bölümünde bana tahammül edersin."

"Ne demek istiyorsun?"

Frankie derin bir nefes aldı ve yüzüne kovulacağımı düşündüren bir bakış attı. Ama sonra, "Evelyn özellikle seni istedi," diyor.

"Ben mi?" Beş dakika içinde ikinci kez birisinin benimle konuşmak istemesine şaşırdım. Kendime güvenim üzerinde çalışmam gerekiyor. Son zamanlarda dayak yediğini söylemek yeterli. Her ne kadar neden gerçekten yükseliyormuş gibi davranalım?

Frankie, "Dürüst olmak gerekirse benim de tepkim buydu" diyor.

Şimdi dürüst olacağım, biraz kırgınım. Gerçi, açıkçası, nereden geldiğini görebiliyorum. Bir yıldan az bir süredir Vivant'tayım, çoğunlukla puf parçaları yapıyorum. Ondan önce, kendisini bir haber dergisi olarak adlandıran, ancak etkili bir şekilde çarpıcı manşetlere sahip bir blog olan güncel olaylar ve kültür sitesi Discourse için blog yazıyordum. Ağırlıklı olarak Modern Yaşam bölümü için, trend konuları ve fikir parçalarını kapsayan yazdım.

Yıllarca serbest çalıştıktan sonra, Discourse konseri bir cankurtarandı. Ama Vivant bana bir iş teklif ettiğinde kendimi tutamadım. Bir kuruma katılma, efsaneler arasında çalışma şansına atladım.

İşe başladığım ilk gün, ikonik, kültürü değiştiren örtülerle süslenmiş duvarların yanından geçtim - 1984'te Manhattan'a bakan bir gökdelenin tepesinde duran,

çıplak ve dikkatli poz veren kadın aktivist Debbie Palmer'dan biri; sanatçı Robert Turner'ın 1991'de metin AIDS'e yakalandığını ilan ederken bir tuvali boyama eyleminde olan biriydi. Vivant dünyasının bir parçası olmak gerçeküstü hissettirdi. Her zaman parlak sayfalarında adımı görmek istemişimdir.

Ama ne yazık ki, son on iki sayı için, Discourse'daki meslektaşlarım viral olurken dünyayı değiştirmeye çalışırken, eski parası olan insanlara eski muhafız soruları sormaktan başka bir şey yapmadım. Yani, basitçe söylemek gerekirse, kendimden tam olarak etkilenmiyorum.

Frankie, "Bak, seni sevmediğimizden değil, seviyoruz" diyor. "Vivant'ta büyük şeyler için kaderinizin olduğunu düşünüyoruz, ancak daha deneyimli, en iyi oyuncularımızdan birini bu işe koymayı umuyordum. Bu yüzden, sizi Evelyn'in ekibine bir fikir olarak sunmadığımızı söylerken size açık olmak istiyorum. Beş büyük isim gönderdik ve bununla geri döndüler."

Frankie bilgisayar ekranını bana doğru çeviriyor ve bana Thomas Welch adında birinden gelen bir e-posta gösteriyor, ki bu kişinin Evelyn Hugo'nun reklamcısı olduğunu varsayabilirim.

Gönderen: Thomas Welch

Kime: Troupe, Frankie

Bilgi: Stamey, Jason; Güçler, Ryan

Monique Grant ya da Evelyn yok.

Şaşkınlıkla Frankie'ye baktım. Ve dürüst olmak gerekirse, Evelyn Hugo'nun benimle her şeyi yapmak istemesi beni biraz şaşırttı.

"Evelyn Hugo'yu tanıyor musun? Burada olan bu mu?" Frankie bilgisayarı masanın kendi tarafına doğru çevirirken bana soruyor.

"Hayır," diyorum, sorunun sorulmasına bile şaşırarak. "Birkaç filmini izledim, ama o benim zamanımdan biraz önce."

"Onunla kişisel bir bağlantınız yok mu?"

başımı sallıyorum. "Kesinlikle hayır."

"Los Angeles'lı değil misin?"

"Evet, ama Evelyn Hugo ile herhangi bir bağlantımın olmasının tek yolu, sanırım babamın o zamanlar onun filmlerinden birinde çalışmış olmasıydı. Film setleri için hala fotoğrafçıydı. Anneme sorabilirim."

"Harika. Teşekkürler." Frankie bana beklentiyle bakıyor.

"Şimdi sormamı ister misin?"

"Yapabildin mi?"

Telefonumu cebimden çıkardım ve anneme mesaj attım: Babam hiç Evelyn Hugo filminde çalıştı mı?

Üç noktanın görünmeye başladığını görüyorum ve başımı kaldırıyorum, sadece Frankie'nin telefonuma bir göz atmaya çalıştığını görüyorum. İstilayı anlamış gibi görünüyor ve arkasına yaslanıyor.

Telefonum çalıyor.

Annem mesaj attı: Belki? O kadar çok vardı ki takip etmek zor. Niye ya?

Uzun hikaye, diye cevap verdim ama Evelyn Hugo ile bir bağlantım olup olmadığını anlamaya çalışıyorum. Sence babam onu tanır mıydı?

Anne cevap verir: Ha! Hayır. Baban sette hiç ünlü biriyle takılmadı. Bize ünlü arkadaşlar edinmesini sağlamak için ne kadar uğraşırsam uğraşayım.

Güldüm. "Hayır gibi görünüyor. Evelyn Hugo'yla hiçbir bağlantısı yok."

Frankie başını salladı. "Tamam, o halde, diğer teori, halkının sizi ve dolayısıyla anlatıyı kontrol etmeye çalışabilmeleri için daha az nüfuza sahip birini seçmesidir."

Telefonumun tekrar titrediğini hissediyorum. Bu bana babanın eski işlerinden bir kutu göndermek istediğimi hatırlattı. Bazı muhteşem şeyler. Burada olmasını seviyorum ama senin daha çok seveceğini düşünüyorum. Bu hafta göndereceğim.

"Zayıfları avladıklarını düşünüyorsun," diyorum Frankie'ye.

Frankie hafifçe gülümsüyor. "Bir çeşit."

"Yani Evelyn'in adamları direğe bakıyor, adımı daha düşük seviyeli bir yazar olarak buluyor ve bana kabadayılık yapabileceklerini düşünüyorlar. Fikir bu?"

"Korktuğum şey bu."

"Ve bunu bana söylüyorsun çünkü. . ”

Frankie sözlerini değerlendirir. “Çünkü etrafta zorbalığa uğrayabileceğini düşünmüyorum. Bence seni hafife alıyorlar. Ve bu kapağı istiyorum. Manşet olmasını istiyorum.”

"Sen ne diyorsun?" diye soruyorum, sandalyemde hafifçe kıpırdanarak.

Frankie ellerini önünde çırptı ve bana doğru eğilerek masaya dayadı. "Sana Evelyn Hugo ile baş başa gidecek cesaretin olup olmadığını soruyorum."

Bugün birinin bana soracağını düşündüğüm onca şey arasında bu muhtemelen dokuz milyon civarında bir yerde olurdu. Evelyn Hugo ile burun buruna gitmeye cesaretim var mı? Hiçbir fikrim yok.

"Evet," diyorum sonunda.

"Bu kadar? Sadece evet mi?"

Bu fırsatı istiyorum. Bu hikayeyi yazmak istiyorum. Totem direğinde en alttaki olmaktan bıktım. Ve bir galibiyete ihtiyacım var, kahretsin. "Siktir, evet?"

Frankie düşünürken başını salladı. "Daha iyi, ama hala ikna olmadım."

Ben otuz beş yaşındayım. On yıldan fazla bir süredir yazarlık yapıyorum. Bir gün bir kitap anlaşması istiyorum. Hikayelerimi seçmek istiyorum. Sonunda Evelyn Hugo gibi biri aradığında insanların almaya çabaladığı isim olmak istiyorum. Ve burada Vivant'ta yeterince kullanılmıyorum. Gitmek istediğim yere varacaksam, bir şeylerden vazgeçmek zorundayım. Biri yolumdan çekilmeli. Ve bunun bir an önce olması gerekiyor, çünkü bu lanet olası kariyer artık sahip olduğum tek şey. Bir şeylerin değişmesini istiyorsam, işleri nasıl yaptığımı değiştirmeliyim. Ve muhtemelen büyük ölçüde.

Evelyn beni istiyor, dedim. "Evelyn'i istiyorsun. Seni ikna etmem gerekmiyor gibi geldi, Frankie. Anlaşılan beni ikna etmen gerekiyor."

Frankie çok sessiz, sivri uçlu parmaklarının üzerinden bana bakıyor. Müthiş olanı hedefliyordum. Fazla kaçırmış olabilirim.

Ağırlık çalışmayı denediğimde ve kırk kiloluk ağırlıklarla başladığımda hissettiğim gibi hissediyorum. Çok erken, ne yaptığınızı bilmediğinizi açıkça gösterir.

Onu geri almamak, bol bol özür dilememek için her şeyim gerekiyor. Annem beni kibar olmam, ağırbaşlı olmam için büyüttü. Uygarlığın boyun eğmek olduğu fikriyle uzun süredir faaliyet gösteriyorum. Ama bu tür bir nezaket beni çok uzağa götürmedi. Dünya, onu yönetmeleri gerektiğini düşünen insanlara saygı duyuyor. Bunu hiç anlamadım, ama onunla savaşmayı bıraktım. Bir gün Frankie olmak için buradayım, belki Frankie'den daha büyük. Gurur duyduğum büyük, önemli işler yapmak. Bir iz bırakmak için. Ve henüz bunu yapmaya yakın değilim.

Sessizlik o kadar uzun ki, geçen her saniye ile artan gerilim, kırılabileceğimi düşünüyorum. Ama önce Frankie çatlar.

Tamam, dedi ve ayağa kalkarken elini uzattı.

Ben kendimi uzatırken şok ve yakıcı gurur içimden geçiyor. El sıkışmamın güçlü olduğundan emin olurum; Frankie'ninki bir mengene.

"Asla bunu, Monique. Kendimiz ve bizim için lütfen."

"Yapacağım."

Kapısına doğru yürürken birbirimizden ayrıldık. Frankie, ben odadan çıkmadan hemen önce, "Discourse için doktor destekli intihar makalenizi okumuş olabilir," dedi.

"Ne?"

"Çarpıcıydı. Belki de bu yüzden seni istiyor. Seni böyle bulduk. Bu harika bir hikaye. Sadece aldığı hitlerden dolayı değil, sizin sayenizde, çünkü bu güzel bir iş."

Kendi irademle yazdığım ilk gerçekten anlamlı hikayelerden biriydi. Özellikle Brooklyn restoran sahnesinde mikro yeşilliklerin popülaritesindeki artışla ilgili bir parça atandıktan sonra bunu teklif ettim. Yerel bir çiftçiyle röportaj yapmak için Park Slope pazarına gitmiştim, ancak hardal yeşilliklerinin çekiciliğini görmediğimi itiraf ettiğimde, sesimin kız kardeşine benzediğini söyledi. Beyin kanseriyle savaşırken vegan, tamamen organik bir diyete geçtiği geçen yıla kadar oldukça etoburdu.

Biz daha fazla konuştukça, bana kendisinin ve kız kardeşinin katıldığı, hayatlarının sonundakiler ve sevdikleri için doktor destekli bir intihar destek grubundan bahsetti. Gruptaki pek çok kişi onurlu bir şekilde ölme hakkı için savaşıyordu. Sağlıklı beslenme kız kardeşinin hayatını kurtarmayacaktı ve ikisi de onun gereğinden fazla acı çekmesini istemiyordu.

O zaman, o destek grubunun insanlarına ses vermeyi çok derinden istediğimi biliyordum.

Söylem ofisine geri döndüm ve hikayeyi anlattım. Yenilikçi trendler ve ünlülerin düşünceleri hakkındaki son makaleler listem göz önüne alındığında, reddedileceğimi düşündüm. Ama beni şaşırtan bir şekilde, yeşil bir ışıkla karşılandım.

Kilise bodrumlarındaki toplantılara katılarak, üyelerle görüşerek, yazarak ve yeniden yazarak, parçanın acı çeken insanların hayatlarını sona erdirmeye yardım etmenin tüm karmaşıklığını -hem merhameti hem de ahlaki kuralı- temsil ettiğinden emin olana kadar yorulmadan onun üzerinde çalıştım.

En gurur duyduğum hikayedir. Bir kereden fazla, burada bir günlük işten eve gittim ve o parçayı tekrar okudum, kendime neler yapabileceğimi hatırlattım, kendime gerçeği paylaşmaktan aldığım memnuniyeti hatırlattım, ne kadar zor olursa olsun. Yutmak.

"Teşekkürler," diyorum şimdi Frankie'ye.

"Sadece yetenekli olduğunu söylüyorum. Bu olabilir."

"Muhtemelen değil ama."

"Hayır," diyor. "Muhtemelen değil. Ama bu hikayeyi iyi yaz, her ne ise, bir dahaki sefere öyle olacak."

THESPILL.COM

Evelyn Hugo Temiz Geliyor

JULIA SANTOS TARAFINDAN

4 MART 2017

Sokaklarda siren/ YAŞAYAN EFSANEVİ/dünyanın en güzel sarışını Evelyn Hugo önlükleri açık artırmada satıyor ve onlarca yıldır yapmadığı bir röportajı kabul ediyor.

LÜTFEN bana nihayet tüm o lanet kocalar hakkında konuşmaya hazır olduğunu söyle. (Gerçekten zorluyorsan dört, belki beş, altıyı anlayabilirim, ama yedi mi? Yedi koca mı? Hepimizin onun 80'lerin başında Kongre Üyesi Jack Easton ile bir ilişkisi olduğunu bildiğimiz gerçeğinden bahsetmiyorum bile. Kız. Etrafında dolaşmak.)

Eğer kocaları hakkında açıklama yapmazsa, dua edelim en azından o kaşları nasıl aldığıyla ilgili kayıtlara geçsin. Yani, ZENGİNLİĞİ PAYLAŞ, EVELYN.

E'nin pirinç sarısı saçları, o koyu, ok gibi düz kaşları, o derin bronzlaşmış teni ve o altın-kahverengi gözleriyle gün içindeki fotoğraflarını gördüğünüzde, yaptığınız şeyi durdurmaktan başka seçeneğiniz yok. yapıyor ve ona doğru bakıyor.

Ve beni o bedene bile sokma.

Kıç yok, kalça yok - sadece ince bir çerçevede büyük göğüsler.

Temelde tüm yetişkin hayatım boyunca böyle bir vücut için çalıştım. (Not: Çok uzaktayım. Bu hafta her gün öğle yemeğinde yediğim spagetti bucatini olabilir.)

İşte beni heyecanlandıran tek kısım: Evelyn bunun için herhangi birini seçebilirdi. (Ahem, ben?) Ama onun yerine Vivant'ta bir acemi mi seçti? Herhangi birine sahip olabilirdi. (Ahem, ben?) Neden bu Monique Grant piliç (ben değil)?

İyi. Sadece acıktım, o ben değilim.

Gerçekten Vivant'ta bir iş bulmalıyım. Bütün iyi şeyleri alıyorlar.

YORUMLAR:

Hihello565 diyor ki: Vivant'taki insanlar bile artık Vivant'ta çalışmak istemiyor. Sansürlü reklamcıların saçmalıklarına kur yapan kurumsal patronlar.

Pppppppppps Hihello565'e yanıt veriyor: Evet, tamam. İçimden bir ses, ülkedeki en saygın, sofistike dergi sana bir iş teklif etse, kabul edeceğini söylüyor.

EChristine999 diyor ki: Evelyn'in kızı yakın zamanda kanserden ölmedi mi? Geçenlerde bununla ilgili bir şeyler okumuş gibi hissediyorum. Çok kalp kırıcı. BTW, Evelyn'in Harry Cameron'ın mezarındaki resmi mi? Temelde beni aylarca mahvetti. Güzel aile. Onları kaybettiği için çok üzgün.

MrsJeanineGrambs şöyle diyor: Evelyn Hugo AT ALL umurumda değil. BU İNSANLAR HAKKINDA YAZMAYIN. Evlilikleri, ilişkileri ve filmlerinin çoğu tek bir şeyi kanıtlıyor: Sürtük. Sabahın üçü kadınlar için bir yüz karasıydı. Dikkatinizi hak eden insanlara odaklayın.

SexyLexi89 diyor ki: Evelyn Hugo belki de tüm zamanların en güzel kadını. Boute-en-Train'deki sudan çıplak çıktığı ve siz meme uçlarını görmeden hemen önce kameranın siyaha döndüğü o çekim mi? Çok iyi.

PennyDriverKLM diyor ki: Herkes Evelyn Hugo'yu sarı saç ve koyu renk kaşlar yaptığı için selamlıyor GÖRÜNÜM. Evelyn, seni selamlıyorum.

YuppiePigs3 diyor ki: Çok sıska! Benim için değil.

EvelynHugoIsASAint diyor ki: Bu, hırpalanmış kadın örgütleri ve LGBTQ+ çıkarları için hayır kurumlarına MİLYONLARCA DOLAR bağışlamış bir kadın ve şimdi kanser araştırmaları için önlükleri açık artırmaya çıkarıyor ve tek konuşabildiğiniz onun kaş oyunu mu? Ciddi anlamda?

JuliaSantos@TheSpill EvelynHugoIsASaint'e yanıt: Bu adil bir nokta, sanırım. ÜZGÜNÜM. Benim savunmama göre, 60'larda baş belası bir iş orospusu olarak milyonlar kazanmaya başladı. Ve yeteneği ve güzelliği olmadan bunu yapacak güce asla sahip olamazdı ve DEM BROWS olmadan asla bu kadar güzel olamazdı. Ama tamam, adil nokta.

EvelynHugoIsASaint JuliaSantos@TheSpill'e yanıt: Ugh. Bu kadar gıcık olduğum için özür dilerim. Öğle yemeğini atladım. Mea Culpa. Değeri ne olursa olsun, Vivant bu hikayede sizin yapacağınızın yarısı kadar iyi olmayacak. Evelyn seni seçmeliydi.

JuliaSantos@TheSpill, EvelynHugoIsASaint'e yanıt verdi: Doğru mu????? Zaten Monique Grant kim? SIKICI. onun için geliyorum. . .

GEÇMİŞ BİRKAÇ GÜNÜ Evelyn Hugo hakkında bulabildiğim her şeyi araştırarak geçirdim. Bırakın eski Hollywood yıldızlarıyla ilgilenmeyi, hiçbir zaman büyük bir film tutkunu olmadım. Ama Evelyn'in hayatı -en azından şu an itibariyle kayıtlı versiyonu- on pembe dizi için yeterli.

On sekiz yaşındayken boşanmayla sonuçlanan erken evlilik var. Sonra stüdyoda kur yapma ve Hollywood kraliyeti Don Adler'la çalkantılı evlilik. Onu dövdüğü için onu terk ettiği söylentileri. Bir Fransız Yeni Dalga filminde geri dönüşü. Şarkıcı Mick Riva ile hızlı Vegas kaçışı. Her ikisinin de ilişki yaşamasıyla sonuçlanan, zarif Rex North ile göz kamaştırıcı evliliği. Harry Cameron ile hayatının güzel aşk hikayesi ve kızları Connor'ın doğumu. Yürek parçalayan boşanmaları ve eski yönetmeni Max Girard ile çok hızlı evliliği. Girard ile ilişkisini sona erdiren çok daha genç Kongre Üyesi Jack Easton ile sözde ilişkisi. Ve son olarak, finansör Robert Jamison ile olan evliliğinin, en azından Evelyn'in eski başrol oyuncusuna ve Robert'ın kız kardeşi Celia St. James'e inat etme arzusundan ilham aldığı söyleniyor. Kocalarının hepsi vefat etti ve bu ilişkilere dair içgörüye sahip tek kişi Evelyn'i bıraktı.

Söylemek yeterli, eğer onun herhangi bir şey hakkında konuşmasını istiyorsam, işimi benim için kestim.

Bu akşam ofiste geç kaldıktan sonra nihayet dokuzdan biraz önce eve dönüyorum. Dairem küçük. En uygun terimin ufacık sardalya kutusu olduğuna inanıyorum. Ama eşyalarınızın yarısı gittiğinde küçük bir yerin ne kadar geniş hissedebileceği şaşırtıcı.

David beş hafta önce taşındı ve ben hâlâ yanına aldığı tabakları ya da annesinin geçen yıl bize düğün hediyesi olarak verdiği sehpayı değiştiremedim. İsa. Birinci yıl dönümümüze bile yetişemedik.

Ön kapıdan içeri girip çantamı kanepeye koyduğumda, onun sehpayı almasının ne kadar gereksiz yere önemsiz olduğunu bir kez daha anladım. Yeni San Francisco stüdyosu, terfisiyle birlikte sunulan cömert yer değiştirme paketi sayesinde tam donanımlı olarak geldi. Masayı, haklı olarak kendisinin ve tüm yemek kitaplarımızın olduğunu iddia ettiği tek komodinin yanı sıra depoya koyduğundan şüpheleniyorum. Yemek kitaplarını kaçırmam. ben yemek yapmam Ancak, "Mutluluğunuz boyunca, Monique ve David'e" bir şeyler yazıldığında, onların yarısının size ait olduğunu düşünürsünüz.

Paltomu asıyorum ve merak ediyorum, ilk defa değil, hangi soru gerçeğe yaklaşıyor: David yeni işi alıp San Francisco'ya bensiz mi taşındı? Yoksa onun için New York'tan ayrılmayı mı reddettim? Ayakkabılarımı çıkarırken, cevabın

ortalarda bir yerde olduğuna bir kez daha karar verdim. Ama sonra her zaman canımı yakan aynı düşünceye geri dönüyorum: O gerçekten gitti.

Kendime pad thai ısmarlıyorum ve sonra duşa giriyorum. Suyu neredeyse kaynar sıcaklığa getiriyorum. Suyu o kadar sıcak seviyorum ki neredeyse yanıyor. Şampuan kokusunu seviyorum. En mutlu yerim duş başlığının altı olabilir. Burada, köpüklerle kaplı buharın içinde, geride kalan kadın Monique Grant gibi hissetmiyorum. Hatta Monique Grant, oyalanmış yazar. Ben sadece lüks banyo ürünlerinin sahibi Monique Grant'im.

Budadıktan sonra, kendimi kuruladım, eşofmanımı giydim ve teslimatçı kapıma gelene kadar saçımı yüzümden çektim.

Plastik kutuyla oturup televizyon izlemeye çalışıyorum. Bölge dışına çıkmaya çalışıyorum. Beynime iş ya da David hakkında düşünmek dışında bir şey yaptırmak istiyorum. Ama yemeğim bittiğinde, bunun boşuna olduğunu anlıyorum. Ben de çalışabilirim.

Bunların hepsi çok korkutucu - Evelyn Hugo ile röportaj yapma fikri, onun anlatısını kontrol etme, onun benimkini kontrol etmediğinden emin olmaya çalışma. Çoğu zaman aşırı hazırlanmaya meyilliyimdir. Ama daha da önemlisi, her zaman biraz deve kuşu gibi oldum, yüzleşmek istemediğim şeyden kaçınmak için kafamı kuma gömmeye istekliydim.

Önümüzdeki üç gün boyunca Evelyn Hugo'yu araştırmaktan başka bir şey yapmıyorum. Günlerimi onun evlilikleri ve skandalları hakkında eski makaleleri toplayarak geçiriyorum. Akşamlarımı onun eski filmlerini izleyerek geçiriyorum.

Carolina Sunset, Anna Karenina, Jade Diamond ve All for Us filmlerinde onun kliplerini izliyorum. Boute-en-Train'de sudan çıkışını gösteren GIF'i o kadar çok izliyorum ki uykuya daldığımda rüyalarımda tekrar tekrar çalıyor.

Ve filmlerini izledikçe ona ufacık da olsa aşık olmaya başlıyorum. Öğleden sonra on bir ile iki arasında, dünyanın geri kalanı uyurken, dizüstü bilgisayarım onu görünce titredi ve sesi oturma odamı doldurdu.

Şaşırtıcı derecede güzel bir kadın olduğu inkar edilemez. İnsanlar sık sık onun düz, kalın kaşları ve sarı saçlarından bahseder ama gözlerimi kemik yapısından alamıyorum. Çenesi güçlü, elmacık kemikleri yüksek ve her şey o kadar şişmiş dudaklarında bir noktaya geliyor. Gözleri kocaman ama büyük boy bir badem şekli kadar yuvarlak değil. Açık renkli saçlarının yanındaki bronz teni kumsal gibi görünüyor ama aynı zamanda zarif. Saçın o kadar sarı, teni o bronz, bunun

doğal olmadığını biliyorum ama yine de böyle olması gerektiği, insanların böyle doğması gerektiği hissini üzerimden atamıyorum.

Film tarihçisi Charles Redding'in bir keresinde Evelyn'in yüzünün "kaçınılmaz" olduğunu söylemesinin nedeninin bu olduğuna şüphem yok. O kadar zarif, o kadar mükemmel ki, ona baktığınızda, özelliklerinin, bu kombinasyonda, bu oranda er ya da geç gerçekleşeceği hissine kapılıyorsunuz."

Evelyn'in 50'lerde dar kazaklar ve kurşun sutyenler giydiği resimlerini, Don Adler ile evlendikten kısa bir süre sonra Sunset Studios'taki basın fotoğraflarını, 60'ların başlarından uzun, düz saçlı ve yumuşak fotoğraflarını, kalın kaküller ve kısa şortlar giyiyor.

Beyaz tek parça halinde, bozulmamış bir kumsalın kıyısında otururken, yüzünün çoğunu kaplayan büyük, sarkık siyah bir şapka, beyaz sarı saçları ve yüzünün sağ tarafı ışıkla aydınlatılmış bir fotoğrafı var. Güneş.

Kişisel favorilerimden biri, 1967'deki Altın Küre'den siyah-beyaz bir kare. Koridorda oturuyor, saçları gevşek bir şekilde toplanmış. Derin yuvarlak yakalı açık renkli bir dantel elbise giyiyor, göğüs dekoltesi kontrollü ama tam ortada ve sağ bacağı eteğin yüksek yırtmacından kaçıyor.

Yanında oturan iki adam var, isimleri tarihe karışmış, sahnede ileriye bakarken ona bakan iki adam var. Yanındaki adam göğsüne bakıyor. Yanındaki ise kalçasına bakıyor. İkisi de mest olmuş görünüyorlar ve en ufak bir parçayı daha uzağı görmeyi umuyorlar.

Belki o fotoğrafı fazla düşünüyorum ama bir model fark etmeye başlıyorum: Evelyn her zaman biraz daha fazlasını elde edeceğinizi umarak sizi terk ediyor. Ve seni her zaman reddediyor.

1977'deki Three AM'de Don Adler'ın üzerinde ters kovboy tarzında kıvrandığı çok konuşulan seks sahnesinde bile, onun göğüslerini üç saniyeden daha kısa bir süre boyunca görüyorsunuz. Filmin inanılmaz gişe rakamlarının, çiftlerin filmi birden çok kez izleyeceği için olduğu yıllarca söylendi.

Ne kadarını vereceğini ve kendinden ne kadarını tutacağını nasıl biliyor?

Ve şimdi söyleyecek bir şeyi olduğu için her şey değişti mi? Yoksa yıllardır seyirciyi oynadığı gibi beni de mi oynayacak?

Evelyn Hugo beni koltuğumun kenarında tutmaya yetecek kadar anlatacak mı, ama asla gerçekten hiçbir şeyi açığa vurmaya yetmeyecek mi?

Alarmımdan YARIM saat önce UYANIRIM. E-postalarımı kontrol ediyorum, Frankie'den gelen ve konu satırında “BENİ GÜNCELLEMEYİN” yazan, büyük harflerle bana bağıran biri de dahil. Kendime küçük bir kahvaltı hazırlıyorum.

En sevdiğim balıksırtı blazerimle siyah bir pantolon ve beyaz bir tişört giydim. Uzun, sıkı buklelerimi başımın tepesinde bir topuz haline getiriyorum. Bağlantılarımı bırakıp en kalın siyah çerçeveli gözlüklerimi seçiyorum.

Aynaya baktığımda, David gittiğinden beri yüzümde kilo aldığımı fark ettim. Her zaman ince bir çerçeveye sahip olsam da, popom ve yüzüm fazladan kilo alan ilk kişiler gibi görünüyor. Ve David'le birlikte olmak -çıktığımız iki yıl ve evlendiğimizden beri geçen on bir ay boyunca- birkaç tane giymem anlamına geliyordu. David yemek yemeyi sever. Ve o sabah erkenden kalkıp kaçmak için kalkarken, ben uyudum.

Şimdi kendime baktığımda, bir araya getirilmiş ve daha ince, bir özgüven patlaması hissediyorum. İyi görünüyorum. İyi hissediyorum.

Kapıdan çıkmadan önce annemin geçen yıl Noel için bana verdiği deve kaşmir eşarbını aldım. Sonra bir ayağımı diğerinin önüne koydum, metroya, Manhattan'a ve şehir dışına.

Evelyn'in yeri, Central Park'a bakan Beşinci Cadde'nin hemen dışındadır. İspanya'nın Malaga kentinin hemen dışında bir yere ve bir sahil villasına sahip olduğunu bilecek kadar interneti takip ettim. Bu daire, 60'ların sonunda, Harry Cameron ile satın aldığından beri onda. Robert Jamison neredeyse beş yıl önce öldüğünde villa ona miras kaldı. Bir sonraki hayatımda, lütfen bana arka ucunda puanları olan bir film yıldızı olarak geri dönmemi hatırlat.

Evelyn'in binası, en azından dışarıdan -kireçtaşı, savaş öncesi, güzel sanatlar tarzı- olağanüstü. Daha içeri girmeden yaşlı, yakışıklı, yumuşak gözleri ve nazik bir gülümsemesi olan bir kapıcı tarafından karşılandım.

"Size nasıl yardım edebilirim?" diyor.

Bunu söylemekten bile utanıyorum. Evelyn Hugo'yu görmeye geldim. Benim adım Monique Grant."

Gülümseyip benim için kapıyı açıyor. Beni beklediği belliydi. Beni asansöre kadar geçirdi ve en üst katın düğmesine bastı.

"İyi günler Bayan Grant," diyor ve asansörler kapanırken gözden kayboluyor.

Evelyn'in dairesinin zilini tam saat on birde çalıyorum. Kot pantolonlu ve lacivert bluzlu bir kadın cevap veriyor. Elli, belki birkaç yaş daha büyük görünüyor. Asyalı-Amerikalı, düz simsiyah saçları at kuyruğu şeklinde toplanmış. Yarı açık bir posta yığını tutuyor.

Gülümsüyor ve elini uzatıyor. Sen Monique olmalısın, dedi ben kendiminkini uzatırken. Diğer insanlarla tanışmaktan gerçekten zevk alan birine benziyor ve bugün karşılaştığım her şeye karşı tarafsız kalacağıma dair kendime verdiğim sıkı söze rağmen ondan şimdiden hoşlanıyorum.

"Ben Grace'im."

"Merhaba Grace," diyorum. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Aynı şekilde. İçeri gel."

Grace yoldan çekildi ve beni içeri davet etmek için işaret etti. Çantamı yere koydum ve paltomu çıkardım.

Fuayenin hemen içindeki bir dolabı açıp bana tahta bir askı vererek, "Şuraya koyabilirsin," diyor.

Bu vestiyer dolabı, dairemdeki bir banyonun büyüklüğünde. Evelyn'in Tanrı'dan daha fazla parası olduğu bir sır değil. Ama bunun beni korkutmasına izin vermemek için çalışmam gerekiyor. O güzel, zengin ve güçlü, seksi ve çekici. Ve ben normal bir insanım. Bir şekilde kendimi onunla eşit şartlarda olduğumuza ikna etmeliyim, yoksa bu asla yürümeyecek.

"Harika," diyorum gülümseyerek. "Teşekkürler." Montumu askıya astım, çubuğun üzerinden geçirdim ve Grace'in dolabın kapağını kapatmasına izin verdim.

Evelyn yukarıda hazırlanıyor. Sana bir şey getirebilir miyim? Su, kahve, çay?”

"Kahve harika olur," diyorum.

Grace beni bir oturma odasına getiriyor. Tavandan tabana beyaz kitaplıklar ve iki adet fazla doldurulmuş krem renkli sandalye ile aydınlık ve havadardır.

"Otur," diyor. "Beğendiniz mi?"

"Benim kahvem?" Kendimden emin olamayarak soruyorum. "Krem ile mi? Yani, süt de iyidir. Ama krem harika. Ya da ne varsa." kendimi tutuyorum. "Söylemeye çalıştığım şey, eğer varsa, biraz krema isterim. Gergin olduğumu söyleyebilir misin?”

Grace gülümser. "Biraz. Ama endişelenecek bir şey yok. Evelyn çok nazik bir insan. Özel ve özel biri, alışması biraz zaman alabilir. Ama birçok insan için çalıştım ve Evelyn'in diğerlerinden daha iyi olduğunu söylediğimde bana güvenebilirsin."

"Bunu söylemen için sana para mı verdi?" Soruyorum. Şaka yapmaya çalışıyorum ama kulağa istediğimden daha sivri ve suçlayıcı geliyor.

Neyse ki, Grace güler. "Geçen yıl kocamı ve beni Noel ikramiyem olarak Londra ve Paris'e gönderdi. Yani dolaylı bir şekilde, evet, sanırım yaptı.”

İsa. "Pekala, bu halleder. Bıraktığın zaman, işini istiyorum.”

Grace güler. "Bu bir anlaşma. Ve hemen üzerine krema serpilmiş kahveniz var.”

Oturup cep telefonumu kontrol ediyorum. Annemden bana şans dileyen bir mesaj var. Cevap vermek için dokunuyorum ve merdivenlerde ayak sesleri duyduğumda otomatik olarak deprem olarak değiştirmeden kelimeyi erkenden düzgün bir şekilde yazma girişimlerimde kayboldum. Arkamı döndüğümde yetmiş dokuz yaşındaki Evelyn Hugo'nun bana doğru yürüdüğünü görüyorum.

Herhangi bir fotoğrafı kadar nefes kesici.

Balerin duruşuna sahip. Dar siyah streç pantolon ve uzun gri-lacivert çizgili bir kazak giyiyor. Hiç olmadığı kadar zayıf ve yüzünde ameliyat olduğunu bilmemin tek yolu, onun yaşındaki hiç kimsenin doktor olmadan böyle görünememesi.

Cildi parlıyor ve sanki ovalanmış gibi biraz kırmızı. Takma kirpik takıyor ya da belki kirpik uzatması yaptırıyor. Bir zamanlar köşeli olan yanakları şimdi biraz çökük. Ama onlara sadece hafif bir pembelik tonu var ve dudakları koyu bir çıplak.

Beyaz, gri ve sarıdan oluşan güzel bir dizi olan saçları omuzlarını aşıyor ve yüzünü en açık renkler çevreliyor. Saçının üç kat işlenmiş olduğundan eminim ama etkisi güneşte oturan zarif bir şekilde yaşlanan bir kadınınki gibi.

Ancak kaşları - imzası olan o koyu, kalın, düz çizgiler - yıllar içinde inceldi. Ve şimdi saçlarıyla aynı renkteler.

Bana ulaştığında, ayakkabı giymediğini, onun yerine büyük, kalın örgü çorap giydiğini fark ettim.

Evelyn, "Monique, merhaba," diyor.

Sanki beni yıllardır tanıyormuş gibi adımı söylerkenki rahat ve kendinden emin tavrına bir an şaşırdım. "Merhaba" diyorum.

"Ben Evelyn'im." Uzanıp elimi tutuyor, sıkıyor. Odadaki herkesin, dünyadaki herkesin zaten bildiğini bildiğinizde, kendi adınızı söylemek bana eşsiz bir güç gibi geliyor.

Grace, beyaz bir fincan kahve fincanıyla içeri girdi. "Al bakalım. Sadece biraz krema ile."

"Çok teşekkür ederim," diyorum elinden alarak.

“Ben de böyle seviyorum,” diyor Evelyn ve bunun beni heyecanlandırdığını kabul etmekten utanıyorum. Onu memnun ettiğimi hissediyorum.

"İkinizden de başka bir şey alabilir miyim?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum ve Evelyn cevap vermiyor. Grace bırakır.

Gel, dedi Evelyn. "Hadi oturma odasına gidelim ve rahatlayalım."

Çantamı alırken Evelyn kahveyi elimden alıp benim için taşıyor. Bir keresinde karizmanın “bağlılığa ilham veren çekicilik” olduğunu okumuştum. Ve şimdi benim için kahvemi tutarken bunu düşünmeden edemiyorum. Böylesine güçlü bir kadınla böylesine küçük ve alçakgönüllü bir hareketin birleşimi kuşkusuz büyüleyici.

Tavandan tabana pencereleri olan geniş, aydınlık bir odaya adım atıyoruz. Yumuşak arduvaz mavisi bir kanepenin karşısında istiridye grisi sandalyeler var. Ayağımızın altındaki halı kalın, parlak fildişi ve gözlerim yolunu takip ederken, pencerelerin ışığı altında açık olan siyah kuyruklu piyano çarpıyor. Duvarlarda şişirilmiş iki siyah beyaz görüntü var.

Kanepenin üstündeki, bir film setindeki Harry Cameron'a ait.

Şöminenin üstündeki, Evelyn'in Küçük Kadınlar'ın 1959 versiyonunun posteri. Evelyn, Celia St. James ve diğer iki aktrisin yüzü görüntüyü oluşturuyor. Bu kadınların dördü de 50'lerde herkesin bildiği gibi ama zamana direnen Evelyn ve Celia oldu. Şimdi bakınca Evelyn ve Celia diğerlerinden daha parlak görünüyor. Ama bunun sadece sonradan görme önyargısı olduğundan oldukça eminim. Her şeyin nasıl sonuçlandığını bildiğime dayanarak, görmek istediğimi görüyorum.

Evelyn fincanımı ve tabağımı siyah lake sehpanın üzerine koydu. Otur, dedi peluş sandalyelerden birine otururken. Ayaklarını altına çeker. "İstediğin herhangi bir yer."

Başımı salladım ve çantamı yere koydum. Koltuğa otururken not defterimi aldım.

"Demek cübbelerini müzayedeye çıkarıyorsun," diyorum kendime yerleşirken. Kalemimi tıklatıyorum, dinlemeye hazırım.

İşte o zaman Evelyn, "Aslında, seni buraya sahte beyanlarla çağırdım" dediğinde.

Doğrudan ona bakıyorum, yanlış duyduğuma eminim. "Affedersiniz?"

Evelyn kendini sandalyede yeniden düzenliyor ve bana bakıyor. “Bir sürü elbiseyi Christie's'e teslim etmem hakkında söylenecek fazla bir şey yok.”

"İyi o zaman-"

"Seni buraya başka bir şey konuşmak için çağırdım."

"O nedir?"

"Hayat hikayem."

"Senin hayat hikayen?" dedim, sersemlemiş ve ona yetişmeye çalışarak.

"Her şeyi anlatan."

Bir Evelyn Hugo her şeyi anlatacaktı. . . Bilmiyorum. Yılın hikayesine yakın bir şey. "Vivant'la her şeyi anlatmak ister misin?"

"Hayır," diyor.

"Her şeyi anlatmak istemiyor musun?"

"Vivant ile bir tane yapmak istemiyorum."

"O zaman neden buradayım?" Bir an öncesine göre daha da kayboldum.

"Hikayeyi verdiğim kişi sensin."

Ona bakıyorum, tam olarak ne dediğini deşifre etmeye çalışıyorum.

"Hayatınla ilgili kayıt yapacaksın ve bunu benimle yapacaksın ama Vivant'la değil mi?"

Evelyn başını salladı. "Şimdi anlıyorsun."

"Tam olarak ne öneriyorsun?" Yaşayan en ilgi çekici insanlardan birinin bana hayatının hikayesini sebepsiz yere sunduğu bir duruma girmiş olmam mümkün değil. Bir şey eksik olmalıyım.

"Sana hayat hikayemi ikimiz için de faydalı olacak şekilde anlatacağım. Her ne kadar dürüst olmak gerekirse, esas olarak siz olsanız da."

"Burada ne kadar derinlemesine konuşuyoruz?" Belki biraz havadar bir retrospektif istiyor? Seçtiği bir yerde yayınlanan hafif bir hikaye mi?

"Bütün dokuz yard. İyi, kötü ve çirkin. Hangi klişeyi kullanmak istersen, 'Sana şimdiye kadar yaptığım her şey hakkında kesinlikle doğruyu söyleyeceğim' anlamına geliyor. "

Vay canına.

Buraya gelip elbiselerle ilgili soruları yanıtlamasını beklediğim için kendimi çok aptal hissediyorum. Defteri önümdeki masaya koydum ve kalemi yavaşça üstüne bıraktım. Bunu mükemmel bir şekilde halletmek istiyorum. Sanki muhteşem, narin bir kuş bana uçtu ve doğrudan omzuma oturdu ve eğer doğru hareketi yapmazsam uçup gidebilir.

"Tamam, eğer seni doğru anladıysam, çeşitli günahlarını itiraf etmek istediğini söylüyorsun..."

Evelyn'in bu noktaya kadar çok rahat ve oldukça mesafeli olduğunu gösteren duruşu değişir. Şimdi bana doğru eğiliyor. "Günahları itiraf etmekten asla bahsetmedim. Günahlar hakkında hiçbir şey söylemedim."

Hafifçe geri çekiliyorum. Ben mahvettim. "Özür dilerim," diyorum. “Bu kötü bir kelime seçimiydi.”

Evelyn hiçbir şey söylemez.

"Üzgünüm Bayan Hugo. Bunların hepsi benim için biraz gerçeküstü.”

Bana Evelyn diyebilirsin, dedi.

“Tamam, Evelyn, burada bir sonraki adım ne? Tam olarak, birlikte ne yapacağız?” Kahve fincanını alıp dudaklarıma götürdüm ve küçük bir yudum içtim.

“Bir Vivant kapak hikayesi yapmıyoruz” diyor.

Tamam, elimde bu kadar var, dedim bardağı masaya bırakırken.

"Kitap yazıyoruz."

"Biz?"

Evelyn başını salladı. "Sen ve ben" diyor. “Çalışmanızı okudum. Açık ve öz bir şekilde iletişim kurma şeklini seviyorum. Yazınız, hayran olduğum ve kitabımın kullanabileceğini düşündüğüm, saçma sapan bir niteliğe sahip."

"Benden otobiyografini hayalet olarak yazmamı mı istiyorsun?" Bu fantastik. Bu kesinlikle, kesinlikle harika. Bu, New York'ta kalmak için iyi bir neden. Harika bir sebep. San Francisco'da böyle şeyler olmaz.

Evelyn başını iki yana sallıyor. "Sana hayat hikayemi anlatıyorum, Monique. Sana tüm gerçeği söyleyeceğim. Ve bunun hakkında bir kitap yazacaksın.”

"Üzerinde adınızla birlikte paketleyeceğiz ve bunu yazdığınızı herkese söyleyeceğiz. Bu hayalet yazarlık. ” Bardağımı tekrar alıyorum.

"Benim adım olmayacak. ölmüş olacağım."

Kahvemi içerken boğuluyorum ve bunu yaparken beyaz halıyı koyu kahverengi lekelerle lekeliyorum.

"Aman Tanrım," diyorum, belki biraz fazla yüksek sesle, bardağı bırakırken. "Halına kahve döktüm."

Evelyn buna el sallıyor ama Grace kapıyı çalar ve bir ara açar ve kafasını içeri uzatır.

"Her şey yolunda?"

“Döktüm, korkuyorum” diyorum.

Grace kapıyı sonuna kadar açar ve içeri bakar, bakar.

"Gerçekten üzgünüm. Sadece biraz şok oldum, hepsi bu."

Evelyn'le göz göze geldim ve onu pek iyi tanımıyorum ama bildiğim tek şey bana sessiz olmamı söylediği.

Sorun değil, dedi Grace. "Ben hallederim."

"Aç mısın Monique?" dedi Evelyn ayağa kalkarak.

"Üzgünüm?"

"Caddenin aşağısında gerçekten harika salatalar yapan bir yer biliyorum. Benim ikramım.”

Daha öğlen oldu ve endişelendiğimde ilk yapmam gereken iştahım oluyor, ama yine de evet diyorum çünkü bunun gerçekten bir soru olmadığı konusunda net bir izlenim ediniyorum.

Harika, dedi Evelyn. "Grace, Trambino's'u önceden arar mısın?"

Evelyn beni omzundan tutuyor ve on dakikadan kısa bir süre sonra Yukarı Doğu Yakası'nın bakımlı kaldırımlarında yürüyoruz.

Havadaki keskin soğuk beni şaşırttı ve Evelyn'in paltosunu ince beline sıkıca sardığını fark ettim.

Güneş ışığında, yaşlanma belirtilerini görmek daha kolaydır. Gözlerinin beyazı bulutlu ve ellerinin teni yarı saydam olma sürecinde. Damarlarındaki açık mavi renk bana büyükannemi hatırlatıyor. Cildinin yumuşak, kağıt gibi hassasiyetini, geri sıçramayıp yerinde kalmasını severdim.

"Evelyn, ne demek öleceksin?"

Evelyn güler. "Demek istediğim, ben öldüğümde üzerinde adın yazılı olan kitabı yetkili bir biyografi olarak yayınlamanı istiyorum."

"Tamam," diyorum, sanki birinin sana söylemesi tamamen normal bir şeymiş gibi. Ve sonra anladım ki, hayır, bu çılgınlık. “Kaba olmak istemem ama bana öleceğini mi söylüyorsun?”

"Herkes ölüyor tatlım. Sen ölüyorsun, ben ölüyorum, o adam ölüyor."

Kabarık siyah bir köpeği gezdiren orta yaşlı bir adamı işaret ediyor. Onu duyar, parmağını kendisine doğrulttuğunu görür ve konuşanın kim olduğunu anlar. Yüzündeki etki, üçlü bir çekim gibi bir şey.

Restorana doğru dönüyoruz, iki basamağı inerek kapıya iniyoruz. Evelyn arkadaki bir masada oturuyor. Hiçbir ev sahibi onu burada yönlendirmedi. Sadece nereye gideceğini biliyor ve herkesin yetişeceğini varsayıyor. Siyah pantolonlu, beyaz gömlekli, siyah kravatlı bir garson masamıza gelip iki bardak su koyuyor. Evelyn'de buz yok.

Evelyn, Teşekkürler Troy, dedi.

“Doğranmış salata mı?” O sorar.

Evelyn, "Benim için tabii ki, ama arkadaşımdan emin değilim," diyor.

Peçeteyi masadan alıp kucağıma koydum. "Doğranmış salata kulağa çok hoş geliyor, teşekkürler."

Troy gülümser ve ayrılır.

Evelyn, normal bir sohbet eden arkadaşlarmışız gibi, Doğranmış salatayı seveceksin, dedi.

"Tamam," diyorum yönlendirmeye çalışarak. "Bana yazdığımız bu kitap hakkında daha fazla bilgi ver."

"Sana bilmen gereken her şeyi anlattım."

"Bana bunu yazdığımı söyledin ve ölüyorsun."

"Kelime seçimine daha fazla dikkat etmelisin."

Burada kendimi biraz dışlanmış hissedebilirim -ve şu anda tam olarak hayatta olmak istediğim yerde olmayabilirim- ama kelime seçimi hakkında bir iki şey biliyorum.

"Seni yanlış anlamış olmalıyım. Sözlerim konusunda çok düşünceli olacağıma söz veriyorum."

Evelyn omuz silkiyor. Bu konuşma onun için çok düşük bahisli. "Gençsin ve tüm neslin büyük anlam taşıyan kelimelerle gelişigüzel."

"Anlıyorum."

"Ve günahları itiraf ettiğimi söylemedim. Söyleyeceklerimin günah olduğunu söylemek yanıltıcı ve inciticidir. Ne kadar zor olmuş olsalar ya da günün soğuk ışığında ne kadar tiksindirici görünseler de, en azından beklediğiniz şeyler için değil, yaptığım şeyler için pişmanlık duymuyorum."

"Pişman ol," dedim suyumu kaldırıp yudumlarken.

"Ruh bu," diyor Evelyn. "Bu şarkı daha çok geçmişte yaşamadığınız için pişmanlık duymamakla ilgili olsa da. Demek istediğim, bugün hala aynı kararların çoğunu verirdim. Açık olmak gerekirse, pişman olduğum şeyler var. Bu sadece . . . gerçekten ayıp şeyler değil. Söylediğim yalanların çoğundan ya da incittiğim insanlardan pişman değilim. Bazen doğru şeyi yapmanın çirkinleşmesi gerçeğine razıyım. Bir de kendime şefkat besliyorum. Kendime güveniyorum. Örneğin, daha önce sana ters düştüğümde, apartmanda günahlarımı itiraf etmem hakkında ne yaptığını söylediğinde. Bunu yapmak hoş bir şey değildi ve bunu hak ettiğinden emin değilim. Ama pişman değilim. Çünkü nedenlerim olduğunu biliyorum ve buna yol açan her düşünce ve duyguyla elimden gelenin en iyisini yaptım."

"Günah kelimesine öfkeleniyorsun çünkü bu senin üzgün olduğunu ima ediyor."

Salatalarımız belirir ve Troy, elini kaldırıp gülümseyene kadar Evelyn'inkine tek kelime etmeden biber rendeler. Reddediyorum.

Evelyn, "Bir şey için üzülebilir ve pişman olmayabilirsiniz" diyor.

"Kesinlikle" diyorum. "Görüyorum. Umarım ileride aynı fikirde olduğumuza dair şüphe duymama izin verirsin. Tam olarak neden bahsettiğimizi yorumlamanın birden fazla yolu olsa bile."

Evelyn çatalını alır ama onunla hiçbir şey yapmaz. Evelyn, “Mirasımı elinde tutacak bir gazeteciyle, tam olarak ne demek istediğimi ve ne demek istediğimi söylemeyi çok önemli buluyorum” diyor. "Sana hayatımı anlatacaksam, gerçekte ne olduğunu, tüm evliliklerimin arkasındaki gerçeği, çektiğim filmleri, sevdiğim insanları, kimlerle yattığımı, kimlerle yattığımı anlatacaksam. incindim, kendimi nasıl tehlikeye attığımı ve bunların beni nereye getirdiğini, o zaman beni anladığını bilmem gerekiyor. Size anlatmaya çalıştığım şeyi tam olarak dinleyeceğinizi ve hikayeme kendi varsayımlarınızı yerleştirmeyeceğinizi bilmem gerekiyor.”

Yanılmışım. Bu Evelyn için düşük risk değil. Evelyn çok önemli şeyler hakkında gelişigüzel konuşabilir. Ama şu anda, böyle spesifik noktalara değinmek için çok zaman harcadığı şu anda, bunun gerçek olduğunu anlıyorum. Bu oluyor. Bana gerçekten kendi hayat hikayesini anlatmak istiyor; kariyerinin, evliliklerinin ve imajının ardındaki cesur gerçekleri içeren bir hikaye. Bu kendini içine soktuğu inanılmaz derecede savunmasız bir konum. Bana verdiği güç çok fazla. Neden bana verdiğini bilmiyorum. Ama bu, onu bana verdiği gerçeğini ortadan kaldırmaz. Ve şu anda benim görevim, ona buna layık olduğumu ve ona kutsal olarak davranacağımı göstermek.

çatalımı bıraktım. "Bu çok mantıklı ve kaba davrandıysam özür dilerim."

Evelyn bunu sallıyor. “Bütün kültür artık glib. Yeni olan bu."

"Birkaç soru daha sorabilir miyim? Arazinin yerleşimini öğrendiğimde, yalnızca söylediklerinize ve ne demek istediğinize odaklanacağıma söz veriyorum, böylece öyle bir düzeyde anlaşılmış hissedersiniz ki, sırlarınızı koruma görevine daha uygun birini düşünemezsiniz. benden."

Benim samimiyetim onu çok kısa bir süreliğine etkisiz hale getiriyor. Başlayabilirsiniz, dedi salatasından bir ısırık alırken.

“Bu kitabı siz geçtikten sonra yayınlayacak olursam, nasıl bir maddi kazanç öngörüyorsunuz?”

"Benim için mi senin için mi?"

"Seninle başlayalım."

"Benim için hiçbiri. Unutma, ben ölmüş olacağım."

"Bundan bahsetmiştin."

"Sonraki soru."

Ben komplocu olarak eğiliyorum. “Bu kadar kaba bir şey poz vermekten nefret ediyorum, ama nasıl bir zaman çizelgesi düşünüyorsunuz? Sene kadar yıllarca bu kitaba mı sarılacağım? . ”

"Ölmek?"

"Peki . . . Evet söylerim.

"Sonraki soru."

"Ne?"

"Bir sonraki soru lütfen."

"Buna cevap vermedin."

Evelyn sessiz.

"Pekala, o zaman benim için ne tür bir maddi kazanç var?"

"Çok daha ilginç bir soru ve sormanın neden bu kadar uzun sürdüğünü merak ediyorum."

"Şey, ben sordum."

"Sen ve ben önümüzdeki günlerde buluşacağız ve sana kesinlikle her şeyi anlatacağım. Ve sonra ilişkimiz sona erecek ve sen bunu bir kitaba yazıp en yüksek fiyatı verene satmakta özgür olacaksın -ya da belki bağlı demeliyim-. Ve en yüksek demek istiyorum. Müzakerelerinde acımasız olmanda ısrar ediyorum, Monique. Beyaz bir adama ödeyeceklerini sana da ödemelerini sağla. Ve sonra, bunu yaptıktan sonra, her kuruş senin olacak.”

"Bana ait?" diyorum hayretle.

"Biraz su içmelisin. Bayılmaya hazır görünüyorsun."

"Evelyn, yedi evliliğinizden bahsettiğiniz, hayatınız hakkında yetkili bir biyografi. . ”

"Evet?"

"Böyle bir kitap, pazarlık yapmamış olsam bile milyonlarca dolar kazandırabilir."

Ama yapacaksın, dedi Evelyn, suyundan bir yudum alıp memnun görünerek.

Soru sorulmalıdır. Çok uzun zamandır onun etrafında dans ediyoruz. "Neden bunu benim için yapasın ki?"

Evelyn başını salladı. Bu soruyu bekliyordu. "Şimdilik, bunu bir hediye olarak düşün."

"Ama neden?"

"Sonraki soru."

"Ciddi anlamda."

"Cidden, Monique, sıradaki soru."

Çatalımı yanlışlıkla fildişi masa örtüsünün üzerine düşürdüm. Pansumandaki yağ, kumaşa sızarak kumaşı daha koyu ve yarı saydam hale getirir. Doğranmış salata lezzetli ama soğanlarda ağır ve nefesimin ısısının etrafımdaki boşluğa nüfuz ettiğini hissedebiliyorum. Neler oluyor?

Nankör olmaya çalışmıyorum ama bence tüm zamanların en ünlü aktrislerinden birinin biyografisini yazmam için beni bilinmezlikten çekip hikayesinden milyonlarca dolar kazanmam için bana fırsat vermesini bilmeyi hak ediyorum. ”

"Huffington Post, otobiyografimi on iki milyon dolara satabileceğimi bildiriyor."

"İsa Mesih."

"Sorgulayan beyinler bilmek istiyor, sanırım."

Evelyn'in bununla çok eğlenmesi, beni şok etmekten zevk alıyor gibi görünmesi, bunun en azından bir nebze de olsa bir güç oyunu olduğunu anlamamı sağlıyor. Diğer insanların hayatlarını değiştirecek şeyler hakkında şövalye olmayı sever. Gücün tanımı bu değil mi? Senin için hiçbir şey ifade etmeyen bir şey için insanların kendilerini öldürmesini izlemek?

“On iki milyon çok, beni yanlış anlama. . ” diyor ve cümleyi kafamda tamamlaması için bitirmesine gerek yok. Ama benim için çok fazla değil.

"Ama yine de Evelyn, neden? Neden ben?"

Evelyn bana baktı, yüzü katıydı. "Sonraki soru."

"Kusura bakmayın ama özellikle adil davranmıyorsunuz."

“Size bir servet kazanma ve alanınızın zirvesine fırlama şansı sunuyorum. Adil olmak zorunda değilim. Zaten onu böyle tanımlayacaksan kesinlikle hayır.”

Bir yandan, bu beyinsiz gibi geliyor. Ama aynı zamanda, Evelyn bana kesinlikle somut hiçbir şey vermedi. Ve kendim için böyle bir hikaye çalarak işimi kaybedebilirim. Şu anda sahip olduğum tek şey bu iş. "Bunu düşünmek için biraz zamanım olabilir mi?"

"Ne hakkında düşünmek?"

"Bütün bunlar hakkında."

Evelyn'in gözleri çok hafif kısılıyor. "Düşünecek ne var Allah aşkına?"

"Seni kırdıysam özür dilerim," diyorum.

Evelyn beni kesiyor. "Beni rahatsız etmedin." Sadece derisinin altına girebileceğim iması, derisinin altına giriyor.

"Düşünülecek çok şey var," diyorum. kovulabilirim. Geri çekilebilir. Bu kitabı yazarken olağanüstü derecede başarısız olabilirim.

Evelyn öne eğilip beni duymaya çalışıyor. "Örneğin?"

“Örneğin, Vivant ile bunu nasıl halledeceğim? Seninle ayrıcalıkları olduğunu düşünüyorlar. Tam şu anda fotoğrafçıları arıyorlar.”

"Thomas Welch'e hiçbir şey için söz vermemesini söyledim. Dışarı çıkıp bir örtü hakkında çılgınca varsayımlarda bulundularsa, bu onların suçudur.”

"Ama benim de üzerimde. Çünkü artık onlarla ilerlemeye niyetin olmadığını biliyorum.”

"Böyle?"

"Yani, ne yapayım? Ofisime geri dön ve patronuma Vivant'la konuşmadığını, onun yerine sen ve benim bir kitap sattığımızı mı söyle? Şirket zamanında onların arkasından iş çevirip hikayelerini kendim için çalmış gibi görüneceğim."

Bu gerçekten benim sorunum değil, dedi Evelyn.

"Ama bu yüzden düşünmek zorundayım. Çünkü bu benim sorunum."

Evelyn beni duyuyor. Su bardağını indirip kollarını masaya dayayarak doğrudan bana bakışından beni ciddiye aldığını anlayabiliyorum. "Burada hayatında bir kez karşılaşabileceğin bir fırsatın var, Monique. Bunu görebilirsin, değil mi?"

"Tabii ki."

"Öyleyse kendine bir iyilik yap ve hayatı taşaklarından nasıl yakalayacağını öğren canım. Akıllıca olan şey bu kadar acı verici bir şekilde açıkken, doğru olanı yapmaya bu kadar bağlanma."

"Bu konuda işverenlerime karşı açık sözlü olmam gerektiğini düşünmüyor musun? Onları mahvetmek için komplo kurduğumu düşünecekler."

Evelyn başını sallıyor. "Ekibim sizi özellikle istediğinde, şirketiniz daha üst düzeyde biriyle karşılık verdi. Sadece sen olduğunu ya da hiç kimse olmadığını netleştirdiğimde seni göndermeyi kabul ettiler. Bunu neden yaptıklarını biliyor musun?"

"Çünkü onlar benim—"

"Çünkü bir iş yürütüyorlar. Sen de öyle. Ve şu anda, işiniz çatıdan geçmek için duruyor. Yapman gereken bir seçim var. Birlikte kitap yazıyor muyuz, yazmıyor muyuz? Bilmelisin, yazmayacaksan, başkasına vermeyeceğim. Bu durumda benimle birlikte ölecek."

"Neden sadece bana hayat hikayeni anlatıyorsun? Beni tanımıyorsun bile. Bu mantıklı değil."

"Sana anlam ifade etmek için kesinlikle hiçbir yükümlülüğüm yok."

"Neyin peşindesin Evelyn?"

"Çok soru soruyorsun."

"Seninle röportaj yapmak için buradayım."

"Hala." Bir yudum su alıyor, yutkunuyor ve sonra gözlerimin içine bakıyor. “İşimiz bittiğinde, hiçbir sorunuz olmayacak” diyor. "Bütün bunları bilmek için can atıyorsunuz, söz veriyorum, işimiz bitmeden cevaplayacağım. Ama onlara bir dakika önce cevap vermeyeceğim. Ben çekimleri çağırırım. Bu iş böyle gidecek."

Onu dinliyorum ve bunun hakkında düşünüyorum ve şartları ne olursa olsun bundan uzaklaşmak için tam bir aptal olacağımı anlıyorum. Özgürlük Anıtı'nı sevdiğim için New York'ta kalıp David'in San Francisco'ya gitmesine izin vermedim. Yaptım çünkü merdiveni olabildiğince yükseğe tırmanmak istiyorum. Bunu yaptım çünkü bir gün büyük, kalın harflerle babamın bana verdiği ismi istiyorum. Bu benim şansım.

"Tamam," diyorum.

"Tamam ozaman. Duyduğuma sevindim." Evelyn'in omuzları gevşer, suyunu tekrar alır ve gülümser. Monique, sanırım senden hoşlanıyorum, dedi.

Derin nefes alıyorum, ancak şimdi nefesimin ne kadar sığ olduğunu fark ediyorum. "Teşekkür ederim Evelyn. Bu çok şey ifade ediyor.”

EVELYN VE BEN, onun fuayesine GERİ DÖNDÜ. "Yarım saat sonra ofisimde görüşürüz."

"Tamam," dedim Evelyn koridorda ilerleyip gözden kaybolurken. Montumu çıkarıp dolaba koyuyorum.

Bu zamanı Frankie'yi kontrol etmek için kullanmalıyım. Onu yakında bilgilendirmek için ulaşmazsam, beni takip edecek.

Sadece bununla nasıl başa çıkacağıma karar vermeliyim. Bunu benden uzaklaştırmaya çalışmadığından nasıl emin olabilirim?

Sanırım tek seçeneğim her şey plana göre gidiyormuş gibi davranmak. Tek planım yalan söylemek.

Nefes alıyorum.

Çocukluğuma dair en eski anılarımdan biri, ailemin beni Malibu'daki Zuma Plajı'na getirmesiydi. Hala bahardı sanırım. Su henüz rahat edecek kadar ısınmamıştı.

Annem kumun üzerinde kaldı, battaniyemizi ve şemsiyemizi bıraktı, babam ise beni alıp kıyıya koştu. Kollarında ağırlıksız hissettiğimi hatırlıyorum. Sonra ayaklarımı suya soktu ve ona havanın çok soğuk olduğunu söyleyerek ağladım.

Benimle aynı fikirdeydi. Soğuktu. Ama sonra, "Sadece beş kez nefes alıp verin. Ve işin bittiğinde, bahse girerim o kadar soğuk hissetmez."

Ayaklarını sokarken izledim. Nefes almasını izledim. Sonra ayaklarımı tekrar içeri sokup onunla birlikte nefes aldım. Elbette haklıydı. O kadar soğuk değildi.

Ondan sonra, ne zaman ağlamaya başlasam babam benimle birlikte nefes alırdı. Dirseğimin derisini yüzdüğümde, kuzenim bana Oreo dediğinde, annem köpek yavrusu alamayacağımızı söylediğinde, babam oturur ve benimle nefes alırdı. Aradan bunca yıl geçmesine rağmen hala o anları düşünmek acı veriyor.

Ama şimdilik, tam orada, Evelyn'in fuayesinde, onun bana öğrettiği gibi kendimi merkeze alarak nefes almaya devam ediyorum.

Sonra, kendimi sakin hissettiğimde telefonumu alıp Frankie'yi arıyorum.

"Monique." İkinci çalışta cevap veriyor. "Söyle bana. Nasıl gidiyor?"

“İyi gidiyor,” diyorum. Sesimin ne kadar düzgün ve düz olduğuna şaşırdım. “Evelyn, bir ikondan beklediğiniz hemen hemen her şeye sahip. Hala muhteşem. Her zamanki gibi karizmatik."

"Ve?"

"Ve . . . işler ilerliyor."

“Önlükler dışında herhangi bir konu hakkında konuşmayı taahhüt ediyor mu?”

Şimdi kendi kıçımı korumaya başlamak için ne söyleyebilirim? "Biliyorsun, müzayede için biraz baskı almaktan başka bir şey hakkında oldukça suskun. Şu anda iyi oynamaya çalışıyorum, zorlamaya başlamadan önce bana biraz daha güvenmesini sağlamaya çalışıyorum.”

“Bir örtü için oturacak mı?”

"Söylemek için çok erken. Güven bana, Frankie," dedim ve ağzımdan ne kadar içten çıktığını görmekten nefret ediyorum, "Bunun ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Ama şu anda yapmam gereken en iyi şey Evelyn'in beni sevmesini

sağlamak, böylece biraz etki kazanmaya ve istediklerimizi savunmaya çalışabilirim."

"Tamam," diyor Frankie. "Elbette, elbiseler hakkında birkaç güzel sözden daha fazlasını istiyorum, ama bu hala diğer dergilerin on yıllardır ondan aldığından daha fazla, yani . . ” Frankie konuşmaya devam ediyor ama ben dinlemeyi bıraktım. Frankie'nin ses ısırıklarını bile almayacağı gerçeğine fazlasıyla odaklanmış durumdayım.

Ve çok, çok daha uzağa gideceğim.

"Gitmeliyim," diyorum, kendimi affederek. "O ve ben birkaç dakika sonra tekrar konuşuyoruz."

Telefonu kapatıp nefes alıyorum. Bu boktan bende var.

Dairenin içinde ilerlerken mutfakta Grace'in sesini duyabiliyorum. Sallanan kapıyı açtım ve onun kesme çiçek saplarını gördüm.

"Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim. Evelyn onunla ofisinde buluşmamızı söyledi ama orası nerede olduğundan emin değilim.”

Ah, dedi Grace, makası bırakıp ellerini bir havluya silerek. "Sana göstereceğim."

Onu bir dizi merdivenden yukarı ve Evelyn'in çalışma alanına kadar takip ediyorum. Duvarlar çarpıcı bir düz kömür grisi, alan kilim altın bir bej. Büyük pencereler lacivert perdelerle çevrilidir ve odanın karşı tarafında gömme kitaplıklar vardır. Gri-mavi bir kanepe, büyük boy cam bir masanın karşısında oturuyor.

Grace gülümsedi ve beni Evelyn'i beklemem için bıraktı. Çantamı kanepeye bırakıp telefonumu kontrol ediyorum.

Evelyn girerken, "Masaya geç," diyor. Bana bir bardak su uzatıyor. “Bunun sadece benim konuştuğum ve senin yazdığın şekilde çalıştığını varsayabilirim.”

"Sanırım," diyorum masadaki sandalyeye otururken. “Daha önce hiç biyografi yazmaya çalışmadım. Sonuçta ben bir biyografi yazarı değilim.”

Evelyn bana anlamlı bir şekilde baktı. Kanepede karşımda oturuyor. "Sana bir şey açıklamama izin ver. Ben on dört yaşındayken annem çoktan ölmüştü ve ben babamla yaşıyordum. Yaşlandıkça, babamın beni bir arkadaşıyla veya patronunun durumuna yardımcı olabilecek biriyle evlendirmeye çalışmasının an

meselesi olduğunu daha çok anladım. Ve dürüst olmam gerekirse, ne kadar gelişirsem, babamın benden bir şey almaya çalışmayabileceği fikrine o kadar az güvenirdim.

“O kadar parasızdık ki üstümüzdeki dairenin elektriğini çalıyorduk. Bizim yerimizde onların devresinde olan bir priz vardı, bu yüzden kullanmamız gereken her şeyi o prize taktık. Hava kardıktan sonra ödev yapmam gerekirse, o prize bir lamba taktım ve kitabımla altına oturdum.

“Annem bir azizdi. Gerçekten onu kastediyorum. Şaşırtıcı derecede güzel, altın kalpli inanılmaz bir şarkıcı. Ölmeden yıllar önce bana hep Hell's Kitchen'dan çıkıp doğruca Hollywood'a gideceğimizi söylerdi. Dünyanın en ünlü kadını olacağını ve bize sahilde bir konak alacağını söyledi. Bir evde ikimizin birlikte olduğu, partiler düzenlediğimiz, şampanya içtiğimiz bir fantezim vardı. Sonra öldü ve bu bir rüyadan uyanmak gibiydi. Aniden, bunların hiçbirinin olmayacağı bir dünyadaydım. Ve sonsuza kadar Hell's Kitchen'da sıkışıp kalacaktım.

“On dört yaşında bile muhteşemdim. Oh, tüm dünyanın gücünü bilmeyen bir kadını tercih ettiğini biliyorum ama bütün bunlardan bıktım. kafa çevirdim. Şimdi, bununla gurur duymuyorum. Kendi yüzümü yapmadım. Bu bedeni kendime ben vermedim. Ama aynı zamanda burada oturup 'Aa, kahretsin' demeyeceğim. İnsanlar gerçekten benim güzel olduğumu mu düşündüler?' bir tür ukalalık gibi.

"Arkadaşım Beverly, binasında elektrikçi olan Ernie Diaz adında bir adam tanıyordu. Ve Ernie, MGM'de bir adam tanıyordu. En azından ortalıkta dolaşan bir söylenti buydu. Ve bir gün, Beverly bana Ernie'nin Hollywood'da ışıklandırma işi için hazır olduğunu duyduğunu söyledi. O hafta sonu, Beverly's'e gitmek için bir sebep uydurdum ve "yanlışlıkla" Ernie'nin kapısını çaldım. Beverly'nin tam olarak nerede olduğunu biliyordum. Ama Ernie'nin kapısını çaldım ve 'Beverly Gustafson'ı gördünüz mü?' dedim.

"Ernie yirmi iki yaşındaydı. Hiçbir şekilde yakışıklı değildi, ama görünüşü güzeldi. Onu görmediğini söyledi, ama bana bakmaya devam ederken onu izledim. Gözlerinin benimkilere yöneldiğini ve en sevdiğim yeşil elbisemin içinde her santimimi tarayarak aşağı indiğini izledim.

“Sonra Ernie, 'Tatlım, sen on altı mısın?' dedi. On dört yaşındaydım, hatırla. Ama ne yaptım biliyor musun? 'Neden, sadece döndüm' dedim. ”

Evelyn bana anlamlı bir şekilde bakıyor. "Sana ne dediğimi anlıyor musun? Size hayatınızı değiştirme fırsatı verildiğinde, bunun gerçekleşmesi için ne

gerekiyorsa yapmaya hazır olun. Dünya bir şeyler vermez, sen bir şeyler alırsın. Benden bir şey öğreneceksen, o da muhtemelen o olmalı."

Vay. "Tamam," diyorum.

"Daha önce hiç biyografi yazarı olmadın, ama şimdi başlıyorsun."

başımı sallıyorum. "Anladım."

İyi, dedi Evelyn kanepeye uzanarak. "Peki nereden başlamak istersin?"

Defterimi aldım ve son birkaç sayfada yazdığım karalanmış kelimelere baktım. Tarihler ve film isimleri, klasik görüntülerine göndermeler, arkasında soru işaretli söylentiler var. Ve sonra, büyük harflerle, kalemimle defalarca dolaşıp, sayfanın dokusunu değiştirene kadar her harfi karartarak, "Evelyn'in hayatının aşkı kimdi?" yazdım.

Asıl soru bu. Bu kitabın kancası bu.

Yedi koca.

En çok hangisini severdi? Hangisi gerçekti?

Hem bir gazeteci hem de tüketici olarak bilmek istediğim şey bu. Kitabın başladığı yer olmayacak, ama belki de o ve benim başlamamız gereken yer orası. Bilmek istiyorum, en önemli olan bu evliliklere girmek.

Evelyn'e baktığımda onun benim için hazır bir şekilde oturduğunu gördüm.

"Hayatının aşkı kimdi? Harry Cameron muydu?"

Evelyn düşünür ve sonra yavaşça cevap verir. "Demek istediğin anlamda değil, hayır."

"Peki ne şekilde?"

"Harry benim en iyi arkadaşımdı. Beni icat etti. Beni koşulsuz olarak en çok seven kişiydi. En saf olarak sevdiğim kişi sanırım. Kızımdan başka. Ama hayır, o hayatımın aşkı değildi."

"Neden?"

"Çünkü o başka biriydi."

"Tamam, o zaman hayatının aşkı kimdi?"

Evelyn, sanki beklediği soru buymuş gibi, durum tam olarak bildiği gibi gelişiyormuş gibi başını salladı. Ama sonra yine başını sallıyor. "Biliyor musun?" diyor, ayağa kalkıyor. "Geç oluyor, değil mi?"

Saatime bakıyorum. Öğleden sonra. "Bu mu?"

"Sanırım öyle," diyor ve bana doğru, kapıya doğru yürüyor.

"Pekala," dedim onunla buluşmak için ayağa kalkarken.

Evelyn kolunu omzuma attı ve beni koridora çıkardı. "Pazartesi günü tekrar arayalım. Bu iyi olur mu?"

"Eee. . . Elbette. Evelyn, seni gücendirecek bir şey mi söyledim?"

Evelyn beni merdivenlerden aşağı indiriyor. "Hiç de değil," diyor korkularımı bir kenara atarak. "Hiç de bile."

Parmağımı tam olarak koyamadığım bir gerilim var. Evelyn, biz antreye gelene kadar benimle yürüyor. Dolabı açar. Uzanıp ceketimi alıyorum.

"Buraya?" Evelyn diyor. "Pazartesi sabahı? On gibi başlamaya ne dersin?"

"Tamam," diyorum, kalın paltomu omuzlarıma dolayarak. "İstediğin buysa."

Evelyn başını salladı. Bir an omzumun üzerinden bana baktı ama aslında özellikle bir şeye bakmıyormuş gibi görünüyordu. Sonra ağzını açar. "Nasıl yapılacağını öğrenmek için çok uzun zaman harcadım. . . gerçeği döndür" diyor. "Bu kablolamayı geri almak zor. Sanırım fazla iyi oldum. Az önce, gerçeği nasıl söyleyeceğimden tam olarak emin değildim. Bu konuda pek pratiğim yok. Benim hayatta kalmamla çelişiyor. Ama oraya geleceğim."

Nasıl cevap vereceğimden emin olamayarak başımı salladım. "Böyle . . . Pazartesi?"

"Pazartesi," diyor Evelyn gözlerini kırpıştırıp başını sallayarak. "O zaman hazır olacağım."

Soğuk havada metroya geri dönüyorum. Kendimi insanlarla dolu bir arabaya tıkıyor, başımın üstündeki tırabzana tutunuyorum. Daireme yürüyorum ve ön kapımı açıyorum.

Kanepemde oturuyorum, dizüstü bilgisayarımı açıyorum ve bazı e-postaları yanıtlıyorum. Akşam yemeği için bir şeyler sipariş etmeye başlıyorum. Ve sadece ayaklarımı uzatmaya gittiğimde sehpa olmadığını hatırlıyorum. O gittiğinden beri ilk kez bu daireye hemen David'i düşünmedim.

Bunun yerine, cuma gecesinden cumartesi gecesine ve pazar sabahı parkta geçirdiğime kadar tüm hafta sonu aklımın bir köşesinde oynayan şey, evliliğim nasıl başarısız oldu? daha doğrusu Evelyn Hugo kime aşıktı?

BİR KEZ DAHA Evelyn'in çalışma odasındayım. Güneş doğrudan pencerelere vuruyor ve Evelyn'in yüzünü öyle bir sıcaklıkla aydınlatıyor ki, sağ tarafını göremiyor.

Bunu gerçekten yapıyoruz. Evelyn ve ben. Konu ve biyografi yazarı. Şimdi başlıyor.

Siyah tozluk ve kemerli lacivert düğmeli bir erkek gömleği giyiyor. Her zamanki kot pantolonumu, tişörtümü ve blazerimi giyiyorum. Gerekirse bütün gün ve bütün gece burada kalma niyetiyle giyindim. Konuşmaya devam ederse, burada olacağım, dinleyeceğim.

"Öyle diyorum.

"Yani," dedi Evelyn, sesi beni buna cesaretlendiriyordu.

Kanepedeyken masasında oturmak bir şekilde düşmanlık hissi veriyor. Aynı takımdaymışız gibi hissetmesini istiyorum. Çünkü öyleyiz değil mi? Her ne kadar Evelyn'i asla tanımayacağınız izlenimine kapılsam da.

Gerçekten doğruyu söyleyebilir mi? O bunu yapabilir mi?

Kanepenin yanındaki koltuğa oturdum. Kucağımda not defterim ve elimde bir kalemle öne eğiliyorum. Telefonumu çıkardım, sesli not uygulamasını açtım ve kaydet'e bastım.

"Hazır olduğuna emin misin?" Ona sorarım.

Evelyn başını salladı. "Sevdiğim herkes öldü. Koruyacak kimse kalmadı. Benden başka yalan söyleyecek kimse kalmadı. İnsanlar hayatımın sahte

hikayesinin en girift detaylarını çok yakından takip ettiler. Ama değil . . . Yapmıyorum . . . Gerçek hikayeyi bilmelerini istiyorum. Gerçek ben."

"Tamam," diyorum. "O zaman bana gerçek seni göster. Ve dünyanın anlamasını sağlayacağım."

Evelyn bana baktı ve kısaca gülümsedi. Duymak istediği şeyi söylediğimi söyleyebilirim. Neyse ki, ciddiyim.

“Kronolojik olarak gidelim” diyorum. "Bana seni Hell's Kitchen'dan çıkaran ilk kocan Ernie Diaz'dan bahset."

Tamam, dedi Evelyn başını sallayarak. "Başlamak için herhangi bir yer kadar iyi bir yer."

Zavallı Ernie Diaz

ANNEM Broadway dışında bir koro kızıydı. On yedi yaşındayken babamla birlikte Küba'dan göç etmişti. Büyüdüğümde, koro kızının bir fahişe için de bir örtmece olduğunu öğrendim. Olup olmadığını bilmiyorum. Öyle olmadığını düşünmek isterdim - utanılacak bir şey olduğu için değil, istemediğin halde vücudunu birine vermenin ne demek olduğunu biraz bildiğim için ve umarım vermemiştir. bunu yapmak zorunda.

Zatürreeden öldüğünde on bir yaşındaydım. Açıkçası onunla ilgili pek fazla anım yok ama ucuz vanilya gibi koktuğunu ve en harika caldo gallego'sunu yaptığını hatırlıyorum. Bana hiç Evelyn demedi, sadece mija, bu da beni gerçekten özel hissettirdi, sanki ben onunmuşum ve o benimmiş gibi. Her şeyden önce annem bir film yıldızı olmak istedi. Gerçekten de sinemaya girerek bizi oradan ve babamdan uzaklaştırabileceğini düşündü.

Ben de onun gibi olmak istiyordum.

Sık sık ölüm döşeğinde beni duygulandıran, her zaman yanımda götürebileceğim bir şey söylemiş olmasını diledim. Ama bitene kadar ne kadar hasta olduğunu bilmiyorduk. Bana söylediği son şey Dile a tu padre que estaré en la cama oldu. "Babana yatakta olacağımı söyle."

O öldükten sonra, kimsenin beni göremediği, duyamadığı, gözyaşlarımın ne olduğunu ve suyun ne olduğunu anlayamadığım duşta ağlardım sadece. Bunu

neden yaptığımı bilmiyorum. Sadece birkaç ay sonra ağlamadan duş alabildiğimi biliyorum.

Ve sonra, öldükten sonraki yaz gelişmeye başladım.

Göğsüm büyümeye başladı ve durmuyordu. On iki yaşındayken, uygun bir sutyen var mı diye bakmak için annemin eski eşyalarını karıştırmam gerekti. Bulduğum tek şey çok küçüktü ama yine de giydim.

On üç yaşıma geldiğimde, koyu, parlak kahverengi saçlarım, uzun bacaklarım, açık bronz tenim ve elbiselerimin düğmelerini çeken bir göğsüm vardı. Yetişkin adamlar sokakta yürürken beni izliyorlardı ve binamdaki bazı kızlar artık benimle takılmak istemiyorlardı. Yalnız bir işti. Annesiz, tacizci bir baba, arkadaşsız ve vücudumda aklımın hazır olmadığı bir cinsellik var.

Köşedeki beş kuruştaki kasiyer Billy adındaki bu çocuktu. Okulda yanıma oturan kızın on altı yaşındaki erkek kardeşiydi. Bir Ekim günü, bir parça şeker almak için beş sente indim ve beni öptü.

Beni öpmesini istemiyordum. Onu ittim. Ama kolumu tuttu.

"Ah, hadi ama" dedi.

Dükkan boştu. Kolları güçlüydü. Beni daha sıkı kavradı. Ve o anda, izin versem de vermesem de benden istediğini alacağını biliyordum.

Yani iki seçeneğim vardı. Bedava yapabilirdim. Ya da bedava şeker için yapabilirim.

Sonraki üç ay boyunca, o beş kuruştan istediğim her şeyi aldım. Karşılığında, her cumartesi gecesi onu gördüm ve gömleğimi çıkarmasına izin verdim. Bu konuda fazla seçeneğim olduğunu hiç hissetmedim. Aranmak, tatmin etmek zorunda olmak demekti. En azından o zamanlar benim bakış açım buydu.

Karanlık, sıkışık depoda sırtım tahta bir sandıkta, "Benim üzerimde bu güce sahipsin" dediğini hatırlıyorum.

Beni istemesinin benim hatam olduğuna kendini ikna etmişti.

Ve ona inandım.

Bakın bu zavallı çocuklara ne yapıyorum, diye düşündüm. Ve yine de, İşte benim değerim, benim gücüm.

Bu yüzden beni terk ettiğinde -çünkü benden sıkılmıştı, çünkü başka birini daha heyecanlı bulmuştu- hem derin bir rahatlama hem de çok gerçek bir başarısızlık duygusu hissettim.

Seçimi yapanın ben olabileceğimi anlamaya başlamadan önce, yapmam gerektiğini düşündüğüm için gömleğimi çıkardığım onun gibi bir çocuk daha vardı.

Ben kimseyi istemedim; sorun buydu. Tamamen açık sözlü olmak gerekirse, vücudumu çabucak anlamaya başlamıştım. İyi hissetmek için erkeklere ihtiyacım yoktu. Ve bu farkındalık bana büyük bir güç verdi. Yani cinsel olarak kimseyle ilgilenmiyordum. Ama bir şey istiyordum.

Hell's Kitchen'dan uzaklaşmak istiyordum.

Dairemden çıkmak istiyordum, babamın bayat tekila nefesinden ve ağır elinden uzaklaşmak. Birinin benimle ilgilenmesini istiyordum. Güzel bir ev ve para istiyordum. Kaçmak istiyordum, hayatımdan uzağa. Annemin bana söz verdiği yere gitmek istiyordum bir gün sonumuz gelecekti.

İşte Hollywood'un olayı. Hem bir yer hem de bir duygu. Orada koşarsanız, güneşin her zaman parladığı ve kirli binaların ve kirli kaldırımların yerini palmiye ağaçlarının ve portakal bahçelerinin aldığı Güney Kaliforniya'ya doğru koşabilirsiniz. Ama aynı zamanda hayatın filmlerde resmedilme biçimine doğru koşuyorsunuz.

Ahlaki ve adil bir dünyaya doğru koşuyorsunuz, iyi adamlar kazanıyor ve kötü adamlar kaybediyor, karşılaştığınız acıların sadece sizi daha güçlü kılmak için olduğu, böylece sonunda çok daha büyük kazanabilirsiniz.

Sırf daha çekici hale geldi diye hayatın kolaylaşmadığını anlamam yıllarımı alacaktı. Ama bunu bana on dört yaşındayken söyleyemezdin.

Bu yüzden, neredeyse büyüdüğüm en sevdiğim yeşil elbisemi giydim. Ve Hollywood'a gittiğini duyduğum adamın kapısını çaldım.

Yüzündeki ifadeden Ernie Diaz'ın beni gördüğüne sevindiğini anlayabiliyordum.

Ben de bekaretimi bunun için verdim. Hollywood'a bir yolculuk.

Ernie ve ben 14 Şubat 1953'te evlendik. Evelyn Diaz oldum. O zamana kadar on beş yaşındaydım ama babam kağıtları imzaladı. Ernie'nin reşit olmadığımdan

şüphelendiğini düşünmeliyim. Ama bu konuda yüzüne karşı yalan söyledim ve bu onun için yeterince iyi görünüyordu. Kötü görünümlü bir adam değildi, ama aynı zamanda özellikle kitap zekası ya da çekici de değildi. Güzel bir kızla evlenmek için pek şansı olmayacaktı. Sanırım bunu biliyordu. Sanırım, şansını kaçırdığında şansı yakalayacak kadar biliyordu.

Birkaç ay sonra, Ernie ve ben '49 Plymouth'una bindik ve batıya doğru yola çıktık. İşine bir kavrama olarak başladığı için bazı arkadaşlarıyla kaldık. Çok geçmeden kendi dairemizi alacak kadar para biriktirmiştik. Detroit Caddesi ve De Longpre'deydik. Yeni kıyafetlerim ve hafta sonları bize rosto yapacak kadar param vardı.

Liseyi bitirmem gerekiyordu. Ama Ernie kesinlikle karnelerimi kontrol etmeyecekti ve okulun zaman kaybı olduğunu biliyordum. Hollywood'a bir şey yapmak için gelmiştim ve onu yapacaktım.

Derse gitmek yerine her gün öğle yemeği için Formosa Cafe'ye gider ve indirimli içki saatinde kalırdım. Burayı dedikodu paçavralarından tanımıştım. Orada ünlülerin takıldığını biliyordum. Bir film stüdyosunun hemen yanındaydı.

Bitişik eğik yazı ve siyah bir tente ile kırmızı bina benim günlük noktam oldu. Topal bir hareket olduğunu biliyordum, ama sahip olduğum tek şey buydu. Oyuncu olmak isteseydim keşfedilmem gerekirdi. Film insanlarının olabileceği yerlerde takılmak dışında, bunu nasıl yaptığından emin değildim.

Bu yüzden her gün oraya gittim ve bir bardak kola emzirdim.

Bunu o kadar sık ve uzun süre yaptım ki, sonunda barmen ne kumar oynadığımı bilmiyormuş gibi yapmaktan bıktı.

"Bak," dedi bana yaklaşık üç hafta sonra, "burada oturup Humphrey Bogart'ın ortaya çıkmasını ummak istiyorsan, sorun değil. Ama kendini işe yarar hale getirmelisin. Bir gazoz yudumlaman için para ödeyen bir koltuktan vazgeçmeyeceğim."

Daha yaşlıydı, belki elliydi ama saçları kalın ve koyuydu. Alnındaki çizgiler bana babamınkini hatırlattı.

"Benden ne yapmamı istersiniz?" Ona sordum.

Benden daha önce Ernie'ye vermiş olduğum bir şeyi isteyeceğinden biraz endişelendim ama bana bir garson defteri fırlattı ve siparişleri alırken şansımı denememi söyledi.

Nasıl garson olunacağına dair hiçbir fikrim yoktu ama bunu ona kesinlikle söylemeyecektim. "Tamam," dedim. "Nereden başlamalıyım?"

Yerdeki masaları, dar bir sıra halindeki stantları işaret etti. "Bu birinci masa. Geri kalan sayıları sayarak bulabilirsin."

"Tamam," dedim. "Anladım."

Bar taburesinden kalktım ve menüleri kapalı, takım elbiseli üç adamın oturup konuştuğu ikinci masaya yürümeye başladım.

"Alo, evlat?" dedi barmen.

"Evet?"

"Sen bir nakavtsın. Beş dolar senin için olacağını söylüyor."

On sipariş aldım, üç kişinin sandviçini karıştırdım ve dört dolar kazandım.

Dört ay sonra, o zamanlar Sunset Studios'ta genç bir yapımcı olan Harry Cameron, yandaki partiden bir yönetici ile görüşmek için geldi. Her biri bir biftek sipariş etti. Çeki getirdiğimde, Harry bana baktı ve "İsa," dedi.

İki hafta sonra Sunset Studios'la bir anlaşma yaptım.

* * *

EVE GİDİM ve Ernie'ye Sunset Studios'taki herkesin küçük yaşlı benle ilgileneceğini görünce şok olduğumu söyledim. Aktris olmanın eğlenceli bir oyun olacağını söyledim, gerçek annelik işim başlayana kadar zaman geçirmek için yapılacak bir şey. A sınıfı saçmalık.

O noktada neredeyse on yedi yaşındaydım, ancak Ernie hala daha yaşlı olduğumu düşünüyordu. 1954'ün sonlarıydı. Her sabah kalkıp Sunset Studios'a giderdim.

Bir kese kağıdından nasıl çıkacağımı bilmiyordum ama öğreniyordum. Birkaç romantik komedide figürandım. Bir savaş resminde bir satırım vardı.

"Ve neden olmasın?" Çizgi buydu.

Yaralı bir askere bakan bir hemşireyi oynadım. Olay yerindeki doktor şakacı bir tavırla askeri benimle flört etmekle suçladı ve ben de “Neden olmasın?” dedim. Beşinci sınıf oyunundaki bir çocuk gibi, hafif bir New York aksanıyla söyledim. O zamanlar, sözlerimin çoğu aksanlıydı. İngilizce New Yorklu gibi konuşulur. İspanyolca bir Amerikalı gibi konuşulur.

Film çıktığında Ernie ve ben onu izlemeye gittik. Ernie, küçük karısının bir filmde küçük bir repliği olmasının komik olduğunu düşündü.

Daha önce hiç bu kadar çok para kazanmamıştım ve şimdi ben de tuş tutuşuna terfi ettikten sonra Ernie kadar kazanıyordum. Bu yüzden oyunculuk dersleri için para ödeyip ödeyemeyeceğimi sordum. O gece ona aroz con pollo yapmıştım ve onu açarken özellikle önlüğümü çıkarmadım. Beni zararsız ve evcil biri olarak görmesini istiyordum. Onu tehdit etmezsem daha da ileri gideceğimi düşündüm. Ona kendi paramı nasıl harcayabileceğimi sormak sinirlerimi bozuyordu. Ama başka bir seçenek göremedim.

"Tabii" dedi. "Bence yapılacak akıllıca bir şey. Daha iyi olacaksın ve kim bilir bir gün bir fotoğrafta bile rol alabilirsin.”

yıldız yapardım.

Işıklarını söndürmek istedim.

Ama o zamandan beri Ernie'nin hatası olmadığını anladım. Hiçbiri Ernie'nin suçu değildi. Ona başka biri olduğumu söylemiştim. Sonra gerçekten kim olduğumu göremediği için kızmaya başladım.

Altı ay sonra samimiyetle bir satır yazabilirim. Hiçbir şekilde harika değildim ama yeterince iyiydim.

Tüm gün boyunca oynadığım üç filmde daha oynamıştım. Bir romantik komedide Stu Cooper'ın genç kızını oynayacak bir rol olduğunu duymuştum. Ve istediğime karar verdim.

Bu yüzden benim seviyemdeki pek çok aktrisin cesaret edemeyeceği bir şey yaptım. Harry Cameron'ın kapısını çaldım.

Evelyn, dedi beni gördüğüne şaşırarak. "Bu zevki neye borçluyum?"

Caroline rolünü istiyorum, dedim. "Aşk Her Şey Değildir."

Harry oturmam için işaret etti. Bir yönetici için yakışıklıydı. Partinin etrafındaki çoğu üretici saçlarını kaybediyordu. Ama Harry uzun boylu ve zayıftı. O gençti. Benden on yıl bile geçirmediğinden şüpheleniyordum. Üzerine çok yakışan takım elbise giyerdi ve buz mavisi gözlerini her zaman tamamlardı. Onda belli belirsiz bir orta batılılık vardı, görünüşünde değil, insanlara yaklaşma biçiminde, önce nezaket, sonra güçle.

Harry, arazide doğrudan göğsüme bakmayan tek adamdan biriydi. Sanki dikkatini çekmemek için yanlış bir şey yapıyormuşum gibi bu beni rahatsız etti. Bir kadına tek yeteneğinin arzu edilir olmak olduğunu söylerseniz, size inanacağını gösterir. Daha on sekiz yaşıma gelmeden buna inanıyordum.

"Sana saçmalamayacağım Evelyn. Ari Sullivan bu rol için seni asla onaylamayacak."

"Neden?"

"Doğru tip değilsin."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Kimse senin Stu Cooper'ın kızı olduğuna inanmaz."

"Kesinlikle olabilirim."

"Yapamadın."

"Neden?"

"Neden?"

"Evet, nedenini bilmek istiyorum."

"Adın Evelyn Diaz."

"Böyle?"

"Seni bir filme koyup Meksikalı değilmişsin gibi davranmaya çalışamam."

"Ben Kübalıyım."

"Bizim amaçlarımız için, aynı fark."

Aynı fark değildi, ama bunu ona açıklamaya çalışmakta kesinlikle bir yarar görmedim. "Tamam," dedim. "O zaman Gary DuPont'lu filme ne dersin?"

"Gary Dupont ile romantik bir başrolü oynayamazsın."

"Neden?"

Harry bana gerçekten söylemesini sağlayıp sağlayamayacağımı sorar gibi baktı.

"Meksikalı olduğum için mi?" Diye sordum.

"Çünkü Gary DuPont'un olduğu filmin güzel, sarışın bir kıza ihtiyacı var."

"Güzel sarışın bir kız olabilirim."

Harry bana baktı.

Daha çok denedim. "İstiyorum Harry. Ve bunu yapabileceğimi biliyorsun. Şu anda sahip olduğunuz en ilginç kızlardan biriyim."

Harry güldü. "Cesursun. Sana bunu vereceğim."

Harry'nin sekreteri kapıyı çaldı. "Böldüğüm için üzgünüm ama Bay Cameron, saat birde Burbank'te olmanız gerekiyor."

Harry saatine baktı.

Son bir oyun yaptım. "Bir düşün Harry. Ben iyiyim ve daha da iyi olabilirim. Ama beni bu küçük rollerde harcıyorsun."

"Ne yaptığımızı biliyoruz," dedi ayağa kalkarak.

Onunla ayağa kalktım. "Bir yıl sonra kariyerimi nerede görüyorsun, Harry? Üç satırla bir öğretmen mi oynuyorsun?"

Harry yanımdan geçti ve kapısını açarak beni dışarı çıkardı. "Göreceğiz" dedi.

Savaşı kaybettikten sonra savaşı kazanmaya karar verdim. Ari Sullivan'ı stüdyo yemek salonunda bir daha gördüğümde, çantamı önüne düşürdüm ve onu almak için eğilirken "yanlışlıkla" ona baktım. Benimle göz teması kurdu ve sonra ondan hiçbir şey istemiyormuşum gibi, kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yokmuş gibi uzaklaştım.

Bir hafta sonra, yönetici ofislerinde kaybolmuş gibi yaptım ve koridorda ona rastladım. İri yapılı bir adamdı ama ona uygun bir ağırlıktı. O kadar koyu kahverengi gözleri vardı ki irisleri ve kalıcı olan saat beş gölgesini ayırt etmek zordu. Ama çok güzel bir gülümsemesi vardı. Ve odaklandığım şey buydu.

"Bayan. Diaz" dedi. Adımı öğrendiğine hem şaşırdım hem de şaşırmadım.

"Bay. Sullivan," dedim.

"Lütfen, bana Ari de."

"Eh, merhaba Ari," dedim elimi koluna koyarak.

on yedi yaşındaydım. Kırk sekiz yaşındaydı.

O gece, sekreteri o gün için gittikten sonra, eteğim kalçalarımda ve Ari'nin yüzü bacaklarımın arasında, masasının üzerine yatırıldım. Ari'nin reşit olmayan kızları sözlü olarak memnun etmek için bir fetişi olduğu ortaya çıktı. Yaklaşık yedi dakika sonra, pervasız bir zevkle patlıyormuş gibi yaptım. Sana iyi olup olmadığını söyleyemedim. Ama orada olmaktan mutluydum çünkü bana istediğimi getireceğini biliyordum.

Seksten zevk almanın tanımı zevkli olduğu anlamına geliyorsa, o zaman zevk almadığım çok seks yaptım. Ama bunu takas yapmaktan mutlu olmak olarak tanımlıyorsak, o zaman nefret ettiğim pek bir şey olmadı.

Ayrıldığımda, Ari'nin ofisinde oturduğu Oscar sırasını gördüm. Bir gün ben de alacağım dedim kendi kendime.

Aşk Her Şey Değil ve benim istediğim Gary DuPont filmi bir hafta arayla vizyona girdi. Aşk Her Şeye Sahip Değildir. Ve Gary'nin karşısında benim istediğim rolü alan kadın Penelope Quills, korkunç eleştiriler aldı.

Penelope'nin bir incelemesini kestim ve ofis içi postayla Harry ve Ari'ye, "Onu parkın dışına atardım" yazan bir notla gönderdim.

Ertesi sabah, karavanımda Harry'den bir not vardı: "Tamam, sen kazandın."

Harry beni ofisine çağırdı ve bunu Ari ile tartıştığını ve onların benim için iki potansiyel rolü olduğunu söyledi.

Bir savaş romantizminde dördüncü başrol olarak bir İtalyan mirasçıyı oynayabilirim. Ya da Küçük Kadınlar'da Jo oynayabilirim.

Jo'yu oynamanın ne anlama geldiğini biliyordum. Jo'nun beyaz bir kadın olduğunu biliyordum. Ve yine de istiyordum. Bir bebek adımı atmak için sırtıma binmemiştim.

"Jo," dedim. "Jo'yu bana ver."

Bunu yaparken de yıldız makinesini harekete geçirdim.

Harry beni stüdyo stilisti Gwendolyn Peters ile tanıştırdı. Gwen saçımı ağarttı ve omuz hizasında bir bob kesti. Kaşlarıma şekil verdi. Dul eşimin tepesini kopardı. Bana tam olarak altı kilo verdiren bir beslenme uzmanıyla tanıştım, çoğunlukla sigarayı içerek ve bazı öğünleri lahana çorbasıyla değiştirerek. İngilizcemdeki New York'tan kurtulan, İspanyolca'yı tamamen yasaklayan bir hatiple tanıştım.

Bir de tabii o zamana kadar hayatımla ilgili doldurmam gereken üç sayfalık bir anket vardı. Babam yaşamak için ne yaptı? Boş zamanlarımda ne yapmaktan hoşlanırdım? Evcil hayvanım var mıydı?

Dürüst cevaplarımı verdiğimde, araştırmacı bir oturuşta okudu ve “Oh, hayır, hayır, hayır. Bu hiç olmayacak. Şu andan itibaren annen bir kazada öldü ve seni büyütmek için babanı bıraktı. Manhattan'da inşaatçı olarak çalıştı ve yaz boyunca hafta sonları seni Coney Adası'na götürürdü. Biri sorarsa tenisi ve yüzmeyi seviyorsunuz ve Roger adında bir Saint Bernard'ınız var."

En az yüz tanıtım fotoğrafı için oturdum. Yeni sarı saçlarım, düzeltici vücudum, daha beyaz dişlerim. Beni model yaptıkları şeylere inanamazsın. Sahilde gülümsemek, golf oynamak, birinin set dekoratöründen ödünç aldığı bir Saint Bernard tarafından çekiştirilerek caddede koşmak. Greyfurt tuzlarken, ok ve yay atarken, sahte bir uçağa binerken fotoğraflarım vardı. Beni tatil fotoğraflarına bile sokma. Bunaltıcı bir Eylül günü olacaktı ve ben orada kırmızı kadife bir elbise içinde, tamamen aydınlatılmış bir Noel ağacının yanında oturuyor, yepyeni bir yavru kedi içeren bir kutuyu açar gibi yapıyor olurdum.

Gardırop çalışanları, Harry Cameron'ın emirlerine göre nasıl giyindiğim konusunda tutarlı ve militandı ve bu görünüm her zaman tam düğmeli dar bir süveter içeriyordu.

Bir kum saati figürüyle kutsanmadım. Kıçım da düz bir duvar olabilirdi. Üzerine bir resim asabilirsiniz. Erkeklerin ilgisini çeken göğsümdü. Ve kadınlar yüzüme hayran kaldı.

Dürüst olmak gerekirse, gideceğimiz açıyı tam olarak ne zaman anladığımdan emin değilim. Ama fotoğraf çekimlerinin o haftalarında beni etkiledi.

İki karşıt şey olmak üzere tasarlandım, incelemesi zor ama kavraması kolay karmaşık bir görüntü. Hem saf hem de erotik olmam gerekiyordu. Sanki benim hakkımda sahip olduğun sağlıksız düşünceleri anlamayacak kadar sağlıklıymışım gibi.

Saçmalıktı tabii. Ama yapması kolay bir hareketti. Bazen bir aktris ve bir yıldız arasındaki farkın, yıldızın dünyanın onun olmasını istediği şey olduğu konusunda rahat hissetmesi olduğunu düşünüyorum. Hem masum hem de müstehcen görünme konusunda kendimi rahat hissettim.

Resimler düzeldiğinde, Harry Cameron beni ofisine çekti. Ne hakkında konuşmak istediğini biliyordum. Yerine konması gereken bir parça kaldığını biliyordum.

"Peki ya Amelia Şafak? Bunun için hoş bir yüzüğü var, değil mi?" dedi. İkimiz ofisinde oturuyorduk, o masasında, ben sandalyede.

Hakkında düşündüm. "Baş harfleri EH olan bir şeye ne dersin?" Diye sordum. Annemin bana verdiği isme, Evelyn Herrera'ya olabildiğince yakın bir şey elde etmek istedim.

"Ellen Hennessey mi?" Kafasını salladı. "Hayır, çok havasız."

Ona baktım ve bir gece önce aklıma gelen repliği ona satmış gibi oldum. "Peki ya Evelyn Hugo?"

Harry gülümsedi. "Fransızca geliyor," dedi. "Beğendim."

Ayağa kalktım ve elini sıktım, hâlâ alışmakta olduğum sarı saçlarımı görüş alanıma çevirerek.

Kapının kolunu çevirdim ama Harry beni durdurdu.

"Bir şey daha var," dedi.

"TAMAM."

"Mülakat sorularına verdiğiniz cevapları okudum." Direkt bana baktı. "Ari yaptığınız değişikliklerden çok memnun. Çok fazla potansiyeliniz olduğunu düşünüyor. Stüdyo, şehirde Pete Greer ve Brick Thomas gibi adamlarla

görülmenin birkaç randevuya çıkmanın iyi bir fikir olacağını düşünüyor. Belki Don Adler bile.”

Don Adler, Sunset'teki en ateşli aktördü. Ebeveynleri Mary ve Roger Adler, 1930'ların en büyük yıldızlarından ikisiydi. Hollywood kraliyetiydi.

"Bu bir sorun olacak mı?" Harry sordu.

Ernie'den doğrudan bahsetmeyecekti çünkü söylemesine gerek olmadığını biliyordu.

"Sorun değil," dedim. "Hiç de bile."

Harry başını salladı. Bana bir kartvizit verdi.

"Benny Morris'i ara. Bungalovlarda avukatlık yapıyor. Ruby Reilly'nin iptalini Mac Riggs'ten aldı. Düzeltmene yardım edecek."

Eve gittim ve Ernie'ye ondan ayrıldığımı söyledim.

Altı saat aralıksız ağladı ve sonra gecenin ilerleyen saatlerinde yatağımızda yanına uzanırken, “Bien. Eğer istediğin buysa."

Stüdyo ona bir ödeme yaptı ve ona, ondan ayrılmanın beni ne kadar incittiğini anlatan içten bir mektup bıraktım. Bu doğru değildi, ama onu seviyormuş gibi yaparak evliliği başladığım gibi bitirmeyi ona borçlu olduğumu hissettim.

Ona yaptıklarımdan gurur duymuyorum; Onu incitmem bana sıradan gelmedi. O zaman olmadı, şimdi de değil.

Ama aynı zamanda Hell's Kitchen'dan ayrılmaya ne kadar ihtiyacım olduğunu da biliyorum. Senden nefret edip sana vurmasın ya da seni biraz fazla sevdiğine karar vermesin diye babanın sana fazla yakından bakmasını istememenin nasıl bir his olduğunu biliyorum. Ve geleceğinizi önünüzde görmenin nasıl bir his olduğunu biliyorum - babanızın gerçekten yeni bir versiyonu olan koca, yapmak istediğiniz son şey olduğunda yatakta ona teslim oluyor, akşam yemeği için sadece bisküvi ve konserve mısır yapıyor. çünkü et için paran yok.

Peki kendini şehirden atmak için elinden geleni yapan on dört yaşındaki kızı nasıl suçlayabilirim? Ve güvenli olduğu anda o evlilikten kurtulan on sekiz yaşındaki çocuğu nasıl yargılayabilirim?

Ernie, kendisine sekiz çocuk veren Betty adında bir kadınla yeniden evlendi. 90'ların başında, defalarca büyükbabası olarak öldüğüne inanıyorum. Stüdyodan aldığı parayı Fox arsasından çok da uzak olmayan Mar Vista'daki bir evin peşinatını ödemek için kullandı. Ondan bir daha haber alamadım.

Yani, iyi biten her şey yolundadır ölçütüne göre hareket edersek, o zaman üzgün olmadığımı söyleyebiliriz.

EVELYN," DİYOR GRACE odaya girerken. "Bir saat sonra Ronnie Beelman ile bir akşam yemeğiniz var. Sadece hatırlatmak istedim."

Ah, doğru, dedi Evelyn. "Teşekkürler." Grace gittikten sonra bana döndü. "Yarın almaya ne dersin? Aynı zamanda?"

Evet, sorun değil, dedim eşyalarımı toplamaya başlayarak. Sol bacağım uyuyakaldı ve onu uyandırmak için sert ahşaba vurdum.

"Buraya kadar nasıl gidiyor sence?" Evelyn ayağa kalkıp beni dışarı çıkarırken sordu. “Bundan bir hikaye çıkarabilir misin?”

“Her şeyi yapabilirim” diyorum.

Evelyn güler ve "İyi kız" der.

* * *

"BUNLAR NASIL?" Telefonu açtığım an annem soruyor. "Şeyler" diyor ama demek istediğini biliyorum David'siz hayatın nasıl?

"Pekala," diyorum çantamı kanepeye koyup buzdolabına doğru yürürken. Annem, David'in benim için sağdıcı olmayabileceği konusunda beni erken uyarmıştı. Onu Şükran Günü için Encino'ya getirdiğimde birkaç aydır çıkıyorduk.

Ne kadar kibar olduğunu, masayı kurmayı ve temizlemeyi teklif etmesini beğendi. Ama sabah, kasabadaki son günümüzde uyanmadan önce, annem bana David'le anlamlı bir bağlantımız olup olmadığını sorguladığını söyledi. "Görmediğini" söyledi.

Görmesine gerek olmadığını söyledim. Bunu hissettim.

Ama sorusu kafama takıldı. Bazen bir fısıltıydı; diğer zamanlarda yüksek sesle yankılandı.

Bir yıldan biraz daha uzun bir süre sonra nişanlandığımızı söylemek için aradığımda, annemin onun ne kadar kibar olduğunu, hayatıma ne kadar kusursuz bir şekilde uyum sağladığını görebildiğini umuyordum. İşleri zahmetsiz hissettiriyordu ve o günlerde bu çok değerli, çok nadir görünüyordu. Yine de endişelerini tekrar dile getirmesinden, hata yaptığımı söylemesinden endişeleniyordum.

Yapmadı. Aslında, destekleyici olmaktan başka bir şey değildi.

Şimdi bunun onaydan çok saygıdan mı kaynaklandığını merak ediyorum.

"Düşünüyordum . . ” diyor annem buzdolabının kapısını açarken. "Ya da bir plan yaptığımı söylemeliyim."

Bir şişe Pellegrino, plastik sepet kiraz domates ve sulu burrata peyniri küvetini aldım. "Ah, hayır," diyorum. "Ne yaptın?"

Annem gülüyor. Her zaman çok güzel gülüyordu. Çok kaygısız, çok genç. Benimki tutarsız. Bazen gürültülüdür; bazen hırıltılı. Diğer zamanlarda yaşlı bir adam gibi konuşuyorum. David, benim ihtiyar gülüşümün en samimi olduğunu düşündüğünü söylerdi, çünkü aklı başında hiç kimse böyle ses çıkarmak istemezdi. Şimdi en son ne zaman olduğunu hatırlamaya çalışıyorum.

"Henüz bir şey yapmadım," diyor annem. “Hâlâ fikir aşamasında. Ama ben ziyarete gelmeyi düşünüyorum."

Az önce ağzıma koyduğum büyük peynir parçasını çiğnerken artılarını ve eksilerini tartarak bir an için hiçbir şey söylemedim. Con: onun huzurunda giydiğim her kıyafeti eleştirecek. Pro: Makarna, peynir ve hindistan cevizli kek yapacak. Con: Bana her üç saniyede bir iyi olup olmadığımı soracak. Pro: En az birkaç gün eve geldiğimde bu daire boş kalmayacak.

Ben yutarım. "Tamam," diyorum sonunda. "İyi fikir. Belki seni bir gösteriye götürebilirim."

"Ah, çok şükür" diyor. "Bileti çoktan ayırttım."

"Anne," diyorum inleyerek.

"Ne? Hayır deseydin iptal edebilirdim. Ama yapmadın. Harikulade. Yaklaşık iki hafta sonra orada olacağım. Bu işe yarıyor, değil mi?”

Annem geçen yıl öğretmenlikten kısmen emekli olur olmaz bunun olacağını biliyordum. On yıllarını özel bir lisede bilim bölümünün başkanı olarak geçirdi ve bana istifa edeceğini ve sadece iki ders vereceğini söylediği anda, fazladan zaman ve ilginin bir yere gitmesi gerektiğini biliyordum.

Evet, işe yarıyor, diyorum domatesleri kesip üzerlerine zeytinyağı dökerken.

"Sadece iyi olduğundan emin olmak istiyorum" diyor annem. "Orada olmak istiyorum. Yapmamalısın-”

Biliyorum anne, dedim sözünü keserek. "Biliyorum. Anladım. Teşekkürler. Gelmek için. Eğlenceli olacak."

Mutlaka eğlenceli olmayacak. Ama iyi olacak. Kötü bir gün geçirdiğinde bir partiye gitmek gibi. Gitmek istemiyorsun ama gitmen gerektiğini biliyorsun. Biliyor musun, hoşuna gitmese bile evden çıkmanın sana iyi geleceğini biliyorsun.

"Gönderdiğim paketi aldın mı?" diyor.

"Paket mi?"

"Babanın fotoğraflarıyla mı?"

"Ah, hayır," diyorum. "Yapmadım."

Bir an sessiz kaldık, sonra annem sessizliğime kızdı. "Tanrı aşkına, konuyu açmanı bekliyordum ama daha fazla bekleyemem. Evelyn Hugo ile nasıl gidiyor?” diyor. "Öğrenmek için can atıyorum ve sen hiçbir şey önermiyorsun!"

Pellegrino'mu dolduruyorum ve ona Evelyn'in bir şekilde hem açık sözlü hem de okunması zor olduğunu söylüyorum. Sonra ona Vivant'ın hikayesini bana vermediğini söyledim. Kitap yazmamı istiyor.

"Kafam karıştı," diyor annem. "Biyografisini yazmanı mı istiyor?"

"Evet," diyorum. "Heyecan verici olduğu kadar tuhaf bir yanı da var. Yani, Vivant'la bir parça yapmayı hiç düşünmediğini düşünüyorum. Sanırım öyleydi. . ” İzliyorum çünkü tam olarak ne söylemeye çalıştığımı anlamadım.

"Ne?"

Bunu daha çok düşünüyorum. "Bana ulaşmak için Vivant'ı kullanmak. pek bilmiyorum. Ama Evelyn çok hesap yapıyor. O bir şeylerin peşinde."

"Eh, seni istemesine şaşırmadım. Sen yeteneklisin. sen parlaksın. . ”

Annemin tahmin edilebilirliğine gözlerimi devirirken buluyorum ama yine de takdir ediyorum. "Hayır, biliyorum anne. Ama burada başka bir katman var. Ben buna ikna oldum.”

"Bu kulağa uğursuz geliyor."

"Sanırım öyle."

"Endişelenmeli miyim?" annem soruyor. "Yani, endişeleniyor musun?"

Bunu bu kadar doğrudan düşünmemiştim, ama sanırım cevabım hayır. "Sanırım endişelenmek için fazla ilgimi çekiyor," diyorum.

"Pekala, o zaman, annenle gerçek sulu şeyleri paylaştığından emin ol. Senin için yirmi iki saatlik bir emeğin acısını çektim. Bunu hakediyorum."

Gülüyorum ve birazcık çıkıyor, yaşlı bir adam gibi. "Tamam," diyorum. "Söz veriyorum."

* * *

"Tamam," DİYOR EVELYN. "Hazır mıyız?"

Koltuğuna geri döndü. Masamda yerimdeyim. Grace bize yabanmersinli kekler, iki beyaz kupa, bir sürahi kahve ve paslanmaz çelik kremalı bir tepsi getirdi. Ayağa kalkıyorum, kahvemi koyuyorum, kremamı ekliyorum, masaya geri dönüyorum, kayda basıyorum ve “Evet, hazır” diyorum. Göreyim seni. Sonra ne oldu?"

lanet olası Don Adler

KÜÇÜK KADINLAR önümde sallanan bir havuç çıktı. Çünkü “Evelyn Hugo, Genç Sarışın” olur olmaz Sunset'in benden yapmamı istedikleri her türden filmi vardı. Aptal duygusal komedi şeyleri.

İki nedenden dolayı onunla iyiydim. Birincisi, kart bende olmadığı için sorun etmemekten başka seçeneğim yoktu. İkincisi, yıldızım yükseliyordu. Hızlı.

Bana oynamam için verdikleri ilk film Baba ve Kız'dı. 1956'da çektik. Ed Baker dul babamı oynadı ve ikimiz aynı anda insanlara aşık oluyorduk. O sekreteriyle, ben çırağıyla.

Bu süre zarfında, Harry beni Brick Thomas'la birkaç randevuya çıkmam için gerçekten zorluyordu.

Brick, eski bir çocuk yıldızdı ve Tanrı'ya karşı dürüst, onun mesih olabileceğini düşünen bir matine idolüydü. Sadece yanında dururken, ondan dökülen kendine hayranlığın içinde boğulabileceğimi düşündüm.

Bir Cuma gecesi, Brick ve ben, Harry ve Gwendolyn Peters ile Chasen's'den birkaç blok ötede buluştuk. Gwen bana bir elbise, hortum ve topuklu ayakkabılar giydirdi. Saçımı topuz yaptı. Brick tulum ve tişörtle geldi ve Gwen ona güzel bir takım elbise giydirdi. Harry'nin yepyeni kıpkırmızı Cadillac Biarritz'ini ön kapıya yarım mil kadar sürdük.

Daha arabadan inmeden insanlar Brick ve benim fotoğraflarımızı çekiyorlardı. İkimizin de sımsıkı sarıldığı dairesel bir kabine götürüldük. Shirley Temple sipariş ettim.

"Kaç yaşındasın güzelim?" Brick bana sordu.

"On sekiz" dedim.

"Yani bahse girerim resmim duvarında asılıydı, ha?"

İçkimi kapıp yüzüne fırlatmamak için her şeyimi aldı. Bunun yerine olabildiğince kibarca gülümsedim ve "Nasıl bildin?" dedim.

Biz birlikte otururken fotoğrafçılar fotoğraf çektirdi. Onları görmemiş gibi yaptık, sanki kol kola gülüyormuşuz gibi yaptık.

Bir saat sonra Harry ve Gwendolyn ile normal kıyafetlerimizi değiştirmiş olarak geri döndük.

Brick ve ben hoşçakal demeden hemen önce bana döndü ve gülümsedi. "Yarın senin ve benim hakkımda bir sürü dedikodu olacak," dedi.

"Elbette."

"Onları gerçek kılmak istiyorsan bana haber ver."

Sessiz kalmalıydım. Sadece güzelce gülümsemeliydim. Ama onun yerine, "Nefesini tutma" dedim.

Brick bana baktı ve güldü ve sonra sanki ona hakaret etmemişim gibi el sallayarak veda etti.

"Bu adama inanabiliyor musun?" Söyledim. Harry kapımı çoktan açmıştı ve arabaya binmemi bekliyordu.

"Bu adam bize çok para kazandırıyor," dedi ben otururken.

Harry diğer taraftan bindi ve anahtarı kontakta çevirdi ama sürmeye başlamadı. Bunun yerine bana baktı. “Sevmediğiniz bu oyuncularla çok fazla oyalanmanız gerektiğini söylemiyorum” dedi. “Ama birinden hoşlanırsan, işler bir veya iki fotoğrafın ötesine geçerse, sana biraz faydası olur. Stüdyo bunu isterdi. Taraftar bunu ister."

Safça, karşılaştığım her erkeğin dikkatini çekmekten hoşlanıyormuş gibi davranmayı bıraktığımı düşünmüştüm. "Tamam," dedim oldukça huysuzca. "Deneyeceğim."

Bunun kariyerim için yapılacak en iyi şey olduğunu bilsem de Pete Greer ve Bobby Donovan'la çıktığım randevularda dişlerimin arasından sırıtıyordum.

Ama sonra Harry bana Don Adler ile bir randevu ayarladı ve ilk başta bu fikre neden içerlediğimi unuttum.

* * *

DON ADLER beni Mocambo'ya davet etti, şüphesiz şehirdeki en ateşli kulüp ve beni dairemden aldı.

Onu güzel bir takım elbise içinde, bir buket zambakla görmek için kapıyı açtım. Topuklularımdan sadece birkaç santim uzundu. Açık kahverengi saçlar, ela gözler, kare çene, gördüğünüz anda sizi gülümseten türden bir gülümseme. Annesinin ünlü olduğu gülümsemesiydi, şimdi daha yakışıklı bir yüzle.

"Senin için," dedi biraz utangaç bir şekilde.

"Vay canına," dedim onları elinden alarak. “Muhteşemler. İçeri gel. İçeri gel. Onları biraz suya koyacağım.”

Kayık yakalı, safir mavisi bir kokteyl elbisesi giyiyordum, saçlarımda topuklu bir topuz vardı. Lavabonun altından bir vazo alıp suyu açtım.

Don mutfağımda durup beni beklerken, "Bütün bunları yapmak zorunda değildin," dedim.

"Pekala," dedi, "istiyordum. Bir süredir seninle tanışması için Harry'nin peşindeydim. Bu yüzden seni özel hissettirmek için yapabileceğim en az şey buydu."

Çiçekleri tezgahın üzerine koydum. "Yapalım mı?"

Don başını salladı ve elimi tuttu.

Arabasına binip Sunset Strip'e doğru yola çıktığımızda, "Baba ve Kızı gördüm," dedi.

"Ah evet?"

"Evet, Ari bana erken bir kesim gösterdi. Bunun büyük bir hit olacağını düşündüğünü söylüyor. Senin büyük bir hit olacağını düşündüğünü söyledi."

"Ve sen ne düşündün?"

Highland'de kırmızı ışıkta durdurulduk. Don bana baktı. "Bence sen hayatımda gördüğüm en muhteşem kadınsın."

"Ah, dur" dedim. Kendimi gülerken, hatta kızarırken buldum.

"Tamamen. Hem de gerçek bir yetenek. Film bittiğinde, Ari'ye baktım ve 'İşte benim için kız bu' dedim. ”

"Yapmadın," dedim.

Don elini kaldırdı. "İzcinin onuru."

Don Adler gibi bir adamın benim üzerimde dünyadaki diğer erkeklerden farklı bir etki yapması için kesinlikle hiçbir neden yok. Brick Thomas'tan daha yakışıklı, Ernie Diaz'dan daha ciddi değildi ve onu sevsem de sevmesem de bana

yıldız olmayı teklif edebilirdi. Ama bunlar akla meydan okuyor. Sonunda feromonları suçluyorum.

Bu ve en azından ilk başta Don Adler'in bana insan gibi davrandığı gerçeği. Güzel bir çiçek gören ve onu almak için acele eden insanlar var. Onu ellerinde tutmak istiyorlar, ona sahip olmak istiyorlar. Çiçeğin güzelliğinin kendilerine ait olmasını, ellerinde, kontrollerinde olmasını isterler. Don öyle değildi. En azından ilk değil. Don çiçeğe yakın olmaktan, çiçeğe bakmaktan, çiçeğin sadece var olduğunu takdir etmekten mutluydu.

İşte böyle bir adamla, o zamanlar Don Adler gibi biriyle evlenmekle ilgili bir şey. Ona, "Sadece takdir etmekten mutlu olduğun bu güzel şeye, peki, şimdi senindir" diyorsunuz.

Don ve ben gece Mocambo'da parti yaptık. Gerçek bir sahneydi. Dışarıda kalabalıklar, içeri girmeye çalışan sardalyalar kadar sımsıkı tıklım tıklım dolu. İçeride ünlülerin oyun alanı. Ünlüler, yüksek tavanlar, inanılmaz sahneler ve her yerde kuşlarla dolu masalar üstüne masalar. Cam kafeslerde gerçek canlı kuşlar.

Don beni MGM ve Warner Brothers'tan birkaç oyuncuyla tanıştırdı. Serbest çalışmaya yeni başlayan ve Money, Honey ile başarılı olan Bonnie Lakeland ile tanıştım. Bir kereden fazla, birinin Don'dan Hollywood'un prensi olarak bahsettiğini duydum ve üçüncü seferden sonra bana dönüp fısıldadığında bunu çekici buldum, "Beni küçümsüyorlar. Bu günlerden birinde kral olacağım."

Don ve ben gece yarısından sonra Mocambo'da kaldık, ayaklarımız ağrıyana kadar dans ettik. Ne zaman bir şarkı bitse oturacağız dedik ama yenisi başlayınca salondan ayrılmayı reddettik.

Beni eve bıraktı, sokaklar geç saatte sessizdi, şehrin her yerinde ışıklar loştu. Daireme geldiğimizde beni kapıma kadar geçirdi. İçeri girmek istemedi. Sadece "Seni bir daha ne zaman görebilirim?" dedi.

"Harry'yi ara ve bir randevu ayarla," dedim.

Don elini kapıya koydu. "Hayır," dedi. "Yok canım. Ben ve Sen."

"Ya kameralar?" Söyledim.

"Onları orada istiyorsan, tamam," dedi. "Sen yapmazsan, ben de yapmam." Gülümsedi, tatlı, alaycı bir gülümseme.

Güldüm. "Tamam," dedim. "Gelecek Cumaya ne dersin?"

Don bir an düşündü. "Sana bir şey hakkında gerçeği söyleyebilir miyim?"

"Gerekirse."

"Önümüzdeki Cuma gecesi Natalie Ember ile Trocadero'ya gitmeyi planladım."

"Ey."

"Adı bu. Adler'in adı. Sunset, benden alabilecekleri tüm şöhreti almaya çalışıyor."

başımı salladım. "Sadece isim olduğunu sanmıyorum," dedim ona. "Brothers in Arms'ı gördüm. Sen müthişsin. Tüm seyirciler seni sevdi."

Don bana utanarak baktı ve gülümsedi. "Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

Güldüm. Bunun doğru olduğunu biliyordu; sadece ağzımdan çıktığını duymayı seviyordu.

"Seni tatmin etmeyeceğim," dedim.

"Keşke yapsaydın."

Yeter artık, dedim ona. "Boş kaldığımda sana söyledim. Onunla ne yapacaksan onu yapacaksın."

Ayağa kalktı, sanki ona emir vermişim gibi söylediklerimi dinliyordu. "Tamam, o zaman Natalie'yi iptal edeceğim. Cuma günü yedide seni buradan alırım."

Gülümsedim ve kafa salladım. "İyi geceler Don," dedim.

İyi geceler Evelyn, dedi.

Kapıyı kapatmaya başladım, elini kaldırıp beni durdurdu.

"Bu gece iyi vakit geçirdin mi?" o bana sordu.

Ne diyeceğimi, nasıl söyleyeceğimi düşündüm. Ve sonra kontrolümü kaybettim, ilk kez biri tarafından heyecanlanmak beni sersemletti. "Hayatımın en güzel gecelerinden biri," dedim.

Don gülümsedi. "Ben de."

Ertesi gün resmimiz Sub Rosa dergisinde "Don Adler ve Evelyn Hugo oldukça iyi bir çift" başlığıyla çıktı.

BABA VE KIZI Büyük bir hit oldu. Sunset'in yeni kişiliğim hakkında ne kadar heyecanlı olduğunun bir gösterisi olarak, filmin başında bana "Evelyn Hugo ile Tanışın" adını verdiler. Adımın seçim çerçevesinin altında olduğu ilk ve tek zamandı.

Açılış gecesinde annemi düşündüm. Orada benimle olabilseydi, ışıl ışıl olacağını biliyordum. Ben yaptım, ona söylemek istedim. İkimiz de oradan çıktık.

Film iyi gittiğinde, Sunset'in Little Women'a kesinlikle yeşil ışık yakacağını düşündüm. Ama Ari, Ed Baker'la benim başka bir filmde olabildiğince hızlı olmasını istedi. O zamanlar devam filmleri yapmıyorduk. Bunun yerine, aslında aynı filmi farklı bir adla ve biraz farklı bir kibirle tekrar yapardık.

Böylece Next Door'da çekime başladık. Ed, annemle babam öldükten sonra beni yanına alan amcamı oynadı. İkimiz, yanımızda yaşayan dul anne ve oğulla çabucak romantik ilişkilere girdik.

Don o sırada bir gerilim filmi çekiyordu ve her gün öğle yemeği için seti bozulduğunda beni ziyarete gelirdi.

Kesinlikle ilk defa aşık oldum, şehvet duydum.

Onu gördüğüm anda kendimi aydınlanırken buldum, her zaman ona dokunmak için nedenler, o etrafta değilken onu sohbete sokmak için nedenler buldum.

Harry onun hakkında bir şeyler duymaktan bıkmıştı.

"Ev, tatlım, ben ciddiyim," dedi Harry bir öğleden sonra ofisinde ikimiz birer içki içerken. "Bu Don Adler konuşmasıyla gözlerim doldu." O zamanlar Harry'yi günde bir kez ziyarete gidiyordum, sadece check-in yapmak ve nasıl olduğunu görmek için. Bunu her zaman iş gibi gösterdim ama o zaman bile onun bir arkadaşa sahip olduğum en yakın şey olduğunu biliyordum.

Elbette, Sunset'teki diğer birçok aktrisle arkadaş olurdum. Özellikle Ruby Reilly benim favorimdi. Uzun ve zayıftı, dinamit gibi bir kahkahası vardı ve ona mesafeli bir hava vardı. Kelimeleri asla küçümsemezdi ama hemen hemen herkesin pantolonunu cezbedebilirdi.

Bazen Ruby ve ben ve partideki diğer bazı kızlar öğle yemeği yer ve çeşitli olaylar hakkında dedikodu yapardık, ama dürüst olmak gerekirse, her birini hareket halindeki bir trenin önüne atardım. Bölüm. Ve sanırım onlar da bana aynısını yapardı.

Güven olmadan samimiyet imkansızdır. Ve birbirimize güvenmek için aptallar olurduk.

Ama Harry farklıydı.

Harry ve ben ikimiz de aynı şeyi istiyorduk. Evelyn Hugo'nun herkesin bildiği bir isim olmasını istedik. Ayrıca sadece birbirimizden hoşlandık.

"Don hakkında konuşabiliriz ya da Küçük Kadınlar'a yeşil ışık yaktığın zaman hakkında konuşabiliriz," dedim alayla.

Harry güldü. "Bana bağlı değil. Bunu biliyorsun."

"Peki, Ari neden ayaklarını sürüklüyor?"

Harry, "Şu anda Küçük Kadınlar yapmak istemiyorsun" diyor. "Birkaç ay verirseniz daha iyi olur."

"Kesinlikle hemen şimdi yapmak istiyorum."

Harry başını salladı ve ayağa kalktı, kendine bir bardak daha viski doldurdu. Bana ikinci bir martini ikram etmedi ve bunun, ilk başta benim içmemem gerektiğini bildiği için olduğunu biliyordum.

"Gerçekten büyük olabilirsin," dedi Harry. "Herkes öyle diyor. Next Door, Baba ve Kızı kadar başarılıysa ve sen ve Don, eskiden olduğunuz gibi devam ederseniz, büyük bir mesele olabilirsiniz."

"Biliyorum," dedim. "Buna güveniyorum."

"İnsanlar sadece bir şeyi nasıl yapacağınızı bildiğinizi düşünürken Küçük Kadınların ortaya çıkmasını istiyorsunuz."

"Ne demek istiyorsun?"

"Baba ve Kız ile büyük bir başarı elde ettiniz. İnsanlar senin komik olabileceğini biliyor. Sevimli olduğunu biliyorlar. O resimde senden hoşlandıklarını biliyorlar."

"Elbette."

"Şimdi tekrar yapacaksın. Onlara sihri yeniden yaratabileceğinizi göstereceksiniz. Sen sadece tek numara bir midilli değilsin."

"Tamam . . ”

"Belki Don'la bir resim yaparsın. Ne de olsa, ikinizin Ciro's'ta veya Trocadero'da dans ederken çekilmiş resimlerini yeterince hızlı basamıyorlar."

"Fakat-"

"Bana kulak ver. Sen ve Don bir resim yapın. Bir matine romantizmi, belki. Bütün kızların sen olmak istediği ve bütün erkeklerin seninle olmak istediği bir şey."

"İyi."

“Ve tam da herkes seni tanıdığını, Evelyn Hugo'yu 'aldığını' düşünürken, sen Jo'yu oynuyorsun. Herkesin çorabını kırarsın. Şimdi seyirci kendi kendine 'Onun özel bir şey olduğunu biliyordum' diye düşünecek. ”

“Ama neden şimdi Küçük Kadınlar'ı yapamıyorum? Ve şimdi bunu mu düşünecekler?”

Harry başını salladı. “Çünkü onlara sana yatırım yapmaları için zaman vermelisin. Onlara seni tanımaları için zaman vermelisin.”

"Öngörülebilir olmam gerektiğini söylüyorsun."

“Öngörülebilir olmanız gerektiğini ve sonra öngörülemeyen bir şey yapmanız gerektiğini söylüyorum, sizi sonsuza kadar sevecekler.”

Onu dinledim, düşündüm. "Bana bir satır yem veriyorsun," dedim.

Harry güldü. "Bak, bu Ari'nin planı. Beğen ya da beğenme. Sana Küçük Kadınlar'ı vermeden önce birkaç fotoğrafta seni istiyor. Ama sana Küçük Kadınlar'ı verecek."

"Tamam," dedim. Gerçekten ne seçeneğim vardı? Sunset ile sözleşmem üç yıl daha vardı. Çok fazla soruna neden olursam, beni istedikleri zaman bırakma seçenekleri vardı. Beni borçlandırabilirler, projeler almaya zorlayabilirler, beni

ücretsiz izne çıkarabilirler, adını siz koyun. İstedikleri her şeyi yapabilirlerdi. Günbatımı bana aitti.

"Şimdi senin işin," dedi Harry, "Don'la bu işi gerçekten yapıp yapamayacağını görmek. Bu ikinizin de çıkarınadır."

Güldüm. "Ah, şimdi de Don hakkında konuşmak istiyorsun."

Harry gülümsedi. "Burada oturup onun ne kadar rüya gibi olduğu hakkında konuşmanı dinlemek istemiyorum. Bu sıkıcı. İkinizin bunu resmileştirmeye hazır olup olmadığını bilmek istiyorum."

Don ve ben kasabada görülmüştük, Hollywood'un her sıcak noktasında fotoğraflarımız çekilmişti. Dan Tana'da akşam yemeği, Vine Street Derby'de öğle yemeği, Beverly Hills Tenis Kulübü'nde tenis. Ve ne yaptığımızı biliyorduk, halk arasında geçit töreni yapıyorduk.

Don'un adının benimkiyle aynı cümlelerde geçmesine ve Don'un New Hollywood'un bir parçası gibi görünmesine ihtiyacım vardı. İkimizin diğer yıldızlarla çifte flört ettiğimiz fotoğrafları, onun kasabalı bir adam olarak imajını sağlamlaştırmada uzun bir yol kat etti.

Ama o ve ben bunların hiçbirini konuşmadık. Çünkü birbirimizin yanında olmaktan gerçekten mutluyduk. Kariyerimize yardımcı olduğu gerçeği bir bonus gibi geldi.

Big Trouble filminin galasının yapıldığı gece Don, beni siyah, şık bir takım giymiş ve bir Tiffany kutusu tutarken aldı.

"Bu nedir?" Ona sordum. Siyah-mor çiçekli Christian Dior giyiyordum.

Aç şunu, dedi Don gülümseyerek.

İçinde dev bir platin ve elmas yüzük vardı. Ortada kare kesim bir mücevher ile yanları örülmüştür.

nefesim kesildi. "Sen . . ”

Olacağını biliyordum, çünkü Don'un benimle o kadar çok yatmak istediğini biliyordum ki neredeyse onu öldürüyordu. Açıkça yaptığı ilerlemelere rağmen ona direniyordum. Ama yapmak gittikçe zorlaşıyordu. Karanlık yerlerde öpüştükçe kendimizi limuzinlerin sırtlarında daha çok yalnız buldukça onu kendimden uzaklaştırmak benim için daha da zorlaşıyordu.

O duyguyu daha önce hiç hissetmemiştim, fiziksel özlem. Dokunulmanın acısının ne olduğunu hiç hissetmemiştim - Don'a kadar. Kendimi onun yanında bulurdum, çaresizce ellerini çıplak tenimde hissetmek istiyordum.

Ve biriyle sevişme fikrini sevdim. Daha önce seks yapmıştım ama benim için hiçbir şey ifade etmemişti. Don'la sevişmek istiyordum. Onu sevdim. Ve bunu doğru yapmamızı istedim.

Ve işte buradaydı. Bir evlilik teklifi.

Gerçek olduğundan emin olmak için yüzüğe dokunmak için elimi uzattım. Don kutuyu ben kapatamadan kapadım. "Senden benimle evlenmeni istemiyorum," dedi.

"Ne?" kendimi aptal gibi hissettim. Kendime çok büyük hayaller kurma izni vermiştim. Buradaydım, Evelyn Herrera, sanki adım Evelyn Hugo'ymuş ve bir film yıldızıyla evlenebilirmişim gibi ortalıkta dolaşıyordum.

"En azından henüz değil."

Hayal kırıklığımı saklamaya çalıştım. "Öyleyse öyle olsun," dedim, debriyajımı almak için ondan uzaklaşarak.

Ekşi olma, dedi Don.

“Kim ekşi?” Söyledim. Dairemden çıktık ve kapıyı arkamdan kapattım.

"Bu gece sana soracağım." Sesi yalvarır, neredeyse özür diler gibiydi. "Prömiyerde. Herkesin önünde."

yumuşadım.

"Ben sadece emin olmak istedim . . . Bilmek istiyorum . . ” Don elimi tuttu ve tek dizinin üzerine çöktü. Yüzük kutusunu bir daha açmadı. Bana sadece içtenlikle baktı. "Evet diyecek misin?"

"Gitmeliyiz" dedim. "Kendi filmine geç kalamazsın."

"Evet diyecek misin? Tüm bilmem gereken bu."

Ona doğru baktım ve "Evet, seni aptal aptal. Sana kızgınım."

Beni tuttu ve öptü. Biraz acıttı. Dişleri alt dudağıma çarptı.

Evlenecektim. Bu sefer sevdiğim birine. Bana filmlerdeymiş gibi davrandığım gibi hissettiren birine.

Hell's Kitchen'daki o küçücük üzgün daireden bundan başka ne olabilir ki?

Bir saat sonra, kırmızı halıda, fotoğrafçılar ve yayıncılar denizinde Don Adler tek dizinin üzerine çöktü. "Evelyn Hugo, benimle evlenir misin?"

Ağladım ve başımı salladım. Ayağa kalktı ve yüzüğü parmağıma taktı. Sonra beni kaldırdı ve havada döndürdü.

Don beni geri yatırırken, Harry Cameron'ı tiyatro kapısının yanında bizi alkışlarken gördüm. Bana bir göz kırptı.

alt rosa

4 Mart 1957

DON VE EV, FOREV!

İlk önce burada duydunuz millet: Hollywood'un en yeni It Çifti, Don Adler ve Evelyn Hugo düğüm atıyor!

Uygun Bekarların En Uygunu, gelini olarak ışıltılı sarışın yıldızdan başkasını seçmedi. İkili, her yerde zıplarken ve yalpalarken görüldü ve şimdi bunu resmileştirmeye karar verdiler.

Söylentiye göre Don'un çok gururlu ebeveynleri Mary ve Roger Adler, Evelyn'in aileye katılmasından daha mutlu olamazlardı.

Düğünlerin sezonun olayı olacağına dair en düşük dolarınıza bahse girebilirsiniz. Bu kadar göz alıcı bir Hollywood ailesi ve bu kadar güzel bir gelinle bütün kasaba konuşacak.

GÜZEL BİR DÜĞÜN GETİRDİK. Mary ve Roger Adler tarafından ağırlanan üç yüz konuk. Ruby benim nedimemdi. Mücevher boyunlu, gül uçlu dantelle kaplı, kolları bileklerime kadar inen ve tam dantel bir etekle kaplı bir tafta elbise giydim. Sunset'in baş müşterisi Vivian Worley tarafından tasarlandı. Gwendolyn saçımı yaptı, basit ama kusursuz bir topuz yaptı, tül peçemin takılı olduğu bir topuz yaptı. Bizim tarafımızdan planlanan düğünün pek bir kısmı yoktu;

neredeyse tamamen Mary ve Roger ve geri kalanı Sunset tarafından kontrol edildi.

Don'un oyunu tam olarak ailesinin istediği gibi oynaması bekleniyordu. O zaman bile onların gölgesinden çıkmaya, kendi yıldızlığıyla onların yıldızlığını gölgede bırakmaya hevesli olduğunu anlayabiliyordum. Don, peşinden gitmeye değer tek gücün şöhret olduğuna inanarak yetiştirilmişti ve onda sevdiğim şey, en çok hayran olunan kişi olarak herhangi bir odadaki en güçlü kişi olmaya hazır olmasıydı.

Ve düğünümüz başkalarının keyfine göre olmuş olsa da, birbirimize olan sevgimiz ve bağlılığımız kutsal hissettiriyordu. Don ve ben Beverly Hills Oteli'nde birbirimizin gözlerinin içine bakıp el ele tutuştuğumuzda, Hollywood'un yarısıyla çevrili olmamıza rağmen, orada sadece ikimiz varmış gibi hissettim.

Gecenin sonuna doğru, düğün çanlarının çalmasından ve evli bir çift olduğumuzu duyurmamızın ardından Harry beni kenara çekti. Bana nasıl olduğumu sordu.

"Şu anda dünyanın en ünlü gelini benim," dedim. "Çok iyiyim."

Harry güldü. "Mutlu olacak mısın?" O sordu. "Don'la mı? Sana iyi bakacak mı?"

"Bundan hiç şüphem yok."

Beni anlayan ya da en azından olmaya çalıştığım beni anlayan birini bulduğuma yürekten inanıyordum. On dokuz yaşındayken Don'un benim mutlu sonum olduğunu düşündüm.

Harry kolunu omzuma koydu ve "Senin adına sevindim evlat" dedi.

Onu çekmeden önce elini tuttum. İki bardak şampanya içmiştim ve kendimi taze hissediyordum. "Nasıl oluyor da hiçbir şey denemedin?" Ona sordum. "Birbirimizi birkaç yıldır tanıyoruz. Yanağından bir öpücük bile yok."

"İstersen seni yanağından öperim," dedi Harry gülümseyerek.

"Ne demek istediğimi değil ve sen bunu biliyorsun."

"Bir şey olmasını mı istedin?" o bana sordu.

Harry Cameron'dan etkilenmedim. Kategorik olarak çekici bir adam olmasına rağmen. "Demedim. "Yaptığımı sanmıyorum."

“Ama bir şey olmasını istememi istedin?”

Gülümsedim. "Ya yapsaydım? Bu çok mu yanlış? Ben bir aktrisim, Harry. Bunu unutma."

Harry güldü. "Yüzünün her yerinde 'aktris' yazılı. Her gün hatırlıyorum.”

"O zaman neden Harry? Gerçek nedir?”

Harry viskisinden bir yudum aldı ve kolunu benden çekti. "Açıklaması zor."

"Denemek."

"Gençsin."

El salladım. "Çoğu erkeğin böyle küçük bir şeyle ilgili bir sorunu yok gibi görünüyor. Kendi kocam benden yedi yaş büyük.”

Dans pistinde annesiyle sallanan Don'a baktım. Mary ellilerinde hala muhteşemdi. Sessiz film çağında ün kazandı ve emekli olmadan önce birkaç konuşma yaptı. Uzun boylu ve ürkütücüydü, yüzü her şeyden çok çarpıcıydı.

Harry viskisinden bir yudum daha aldı ve bardağı yere bıraktı. Düşünceli görünüyordu. "Uzun ve karmaşık bir hikaye. Ama söylemem yeterli, asla tipim olmadın."

Söyleme şeklinden, bana bir şey söylemeye çalıştığını biliyordum. Harry benim gibi kızlarla ilgilenmiyordu. Harry kızlarla hiç ilgilenmiyordu.

"Sen benim dünyadaki en iyi arkadaşımsın, Harry," dedim. "Bunu biliyor musun?"

O gülümsedi. Büyülendiği ve rahatladığı için böyle yaptığı izlenimini edindim. Belli belirsiz de olsa kendini ifşa etmişti. Ve onunla dolaylı da olsa kabullenerek karşılıyordum.

"Ben gerçekten miyim?" O sordu.

Başımı salladım.

"Pekala, o zaman benim olacaksın."

Bardağımı ona kaldırdım. "En iyi arkadaşlar birbirlerine her şeyi anlatırlar," dedim.

Kendi bardağını kaldırarak gülümsedi. "Bunu almam," diye alay etti. "Bir dakika için değil."

Don gelip bizi böldü. "Gelinimle dans etsem senin için sorun olur mu, Cameron?"

Harry teslim olurmuş gibi ellerini havaya kaldırdı. "O tamamen senin."

"O öyle."

Don'un elini tuttum ve beni dans pistinde döndürdü. Gözlerimin içine baktı. Bana gerçekten baktı, gerçekten beni gördü.

"Beni seviyor musun, Evelyn Hugo?" O sordu.

"Dünyadaki her şeyden çok. Beni seviyor musun, Don Adler?"

"Gözlerini, göğüslerini ve yeteneğini seviyorum. Üzerinizde kesinlikle bir kıçının olmadığı gerçeğini seviyorum. Senin hakkındaki herşeyi seviyorum. Bu yüzden evet demek yetersiz kalır."

Güldüm ve onu öptüm. İnsanlarla çevriliydik, dans pistine tıkıldık. Babası Roger, köşede Ari Sullivan ile puro içiyordu. Eski hayatımdan, eski benden, her şey için Ernie Diaz'a ihtiyaç duyan o kızdan milyonlarca mil uzakta hissettim.

Don beni kendine çekti ve ağzını kulağıma dayayarak fısıldadı, "Ben ve sen. Bu şehri biz yöneteceğiz" dedi.

Bana vurmaya başlamadan önce iki ay evli kaldık.

EVLİĞİMİZE ALTI HAFTA SONRA, Don ve ben Puerto Vallarta'da bir mekanda bir weepie çektik. Adı One Day More Day, yaz mevsimini ikinci evlerinde ailesiyle birlikte geçiren zengin bir kız olan Diane ve ona aşık olan yerel çocuk Frank hakkındaydı. Doğal olarak birlikte olamazlar çünkü anne ve babası onaylamaz.

Don'la evliliğimin ilk haftaları neredeyse mutlu geçmişti. Beverly Hills'de bir ev aldık ve onu mermer ve ketenle dekore ettirdik. Neredeyse her hafta sonu, tüm

öğleden sonra ve geceye kadar şampanya ve kokteyl içerek havuz partileri yaptık.

Don bir kral gibi sevişti, gerçekten. Bir insan filosundan sorumlu birinin güveni ve gücüyle. Onun altında eridim. Doğru zamanda, onun için istediği her şeyi yapardım.

İçimdeki bir anahtarı çevirmişti. Beni sevişmeyi bir araç olarak gören bir kadından, sevişmenin bir ihtiyaç olduğunu bilen bir kadına dönüştüren bir geçiş. Ona ihtiyacım vardı. Görülmeye ihtiyacım vardı. Bakışları altında canlandım. Don'la evli olmak bana kendimin başka bir yanını göstermişti, yeni yeni tanımaya başladığım bir yanım. Sevdiğim bir taraf.

Puerto Vallarta'ya vardığımızda, çekimden önce şehirde birkaç gün geçirdik. Kiralık teknemizi suya indirdik. Okyanusa daldık. Kumda seviştik.

Ama biz çekime başlayınca ve Hollywood'un günlük stresi yeni evli kozamızı kırmaya başlayınca, gidişatın döndüğünü anlayabiliyordum.

Don'un son filmi The Gun at Point Dume, gişede pek başarılı değildi. Bir Western'de ilk kez, bir aksiyon kahramanını oynamada ilk başarısızlığıydı. PhotoMoment, "Don Adler, John Wayne değil" diyen bir inceleme yayınlamıştı. Hollywood Digest, “Adler, elinde silah tutan bir aptala benziyor” diye yazdı. Onu rahatsız ettiğini, kendinden şüphe etmesine neden olduğunu anlayabiliyordum. Kendisini erkeksi bir aksiyon kahramanı olarak kabul ettirmek planının hayati bir parçasıydı. Babası çoğunlukla çılgın komedilerde heteroseksüel adamı, bir palyaçoyu oynamıştı. Don bir kovboy olduğunu kanıtlamak için dışarı çıktı.

En İyi Yükselen Yıldız için Seyirci Takdir Ödülü kazanmış olmamın bir faydası olmadı.

Diane ve Frank'in kumsalda son bir kez öpüştüğü son vedayı çektiğimiz gün, Don ve ben kiralık bungalovumuzda uyandık ve bana ona kahvaltı hazırlamamı söyledi. Dikkat edin, benden ona kahvaltı hazırlamamı istemedi. Emir havladı. Ne olursa olsun, sesini görmezden geldim ve hizmetçiye seslendim.

Maria adında Meksikalı bir kadındı. İlk geldiğimizde, yerel halkla İspanyolca konuşup konuşmayacağımdan emin değildim. Ve sonra, bu konuda resmi bir karara varmadan, kendimi herkese ağır ağır, abartılı İngilizce konuşurken buldum.

"Maria, lütfen Bay Adler'e kahvaltı hazırlar mısın?" Telefona dedim ve sonra Don'a döndüm ve "Ne istersin? Biraz kahve ve yumurta?”

Los Angeles'taki hizmetçimiz Paula her sabah kahvaltısını yaptı. Onu nasıl sevdiğini biliyordu. O an hiç dikkat etmediğimi fark ettim.

Hayal kırıklığına uğrayan Don, başının altındaki yastığı kaptı ve yüzüne çarparak çığlık attı.

"İçine ne girdi?" Söyledim.

"Bana kahvaltı hazırlayacak türden bir eş olmayacaksan, en azından bundan nasıl hoşlandığımı bilebilirsin." Banyoya kaçtı.

Rahatsızdım ama tamamen şaşırmadım. Don'un sadece mutlu olduğunda nazik olduğunu ve sadece kazandığında mutlu olduğunu çabucak öğrenmiştim. Onunla galibiyet serisinde tanışmış, yükselirken onunla evlenmiştim. Tatlı Don'un tek Don olmadığını çabucak öğreniyordum.

Daha sonra, kiraladığımız Corvette'te Don araba yolundan geri çekildi ve sete doğru on blok boyunca ilerlemeye başladı.

"Bugün için hazır mısın?" Ona sordum. Canlandırıcı olmaya çalışıyordum.

Don yolun ortasında durdu. Bana döndü. "Senin yaşadığından daha uzun süredir profesyonel bir aktörüm." Teknik açıdan da olsa bu doğruydu. Bebekken Mary'nin sessiz filmlerinden birindeydi. Yirmi bir yaşına kadar bir daha filmde oynamadı.

Şimdi arkamızda birkaç araba vardı. Trafiği tutuyorduk. "Giymek . . ” dedim, onu ilerlemeye teşvik etmeye çalışarak. Dinlemiyordu. Arkamızdaki beyaz kamyonet bizi geçmeye çalışarak etrafta dolaşmaya başladı.

"Alan Thomas dün bana ne dedi biliyor musun?" dedi Don.

Alan Thomas onun yeni ajanıydı. Alan, Don'u Sunset Studios'tan ayrılmaya, serbest çalışmaya gitmeye teşvik ediyordu. Birçok oyuncu kariyerlerinde kendi başlarına ilerliyordu. Büyük yıldızlar için büyük maaş çeklerine yol açıyordu. Ve Don sinirlenmeye başlamıştı. Ailesinin tüm kariyerlerini yaptıklarından daha fazlasını bir fotoğraf için yapmaktan bahsediyordu.

Kanıtlayacak bir şeyi olan erkeklere karşı dikkatli ol.

"Kasabadaki insanlar neden hala Evelyn Hugo ile gittiğini soruyorlar."

"Adımı yasal olarak değiştirdim. Ne demek istiyorsun?"

“Çerçevede. 'Don ve Evelyn Adler' yazmalı. İnsanların söylediği bu.”

"Bunu kim söylüyor?"

"İnsanlar."

"İnsan ne?"

"Pantolon giydiğini düşünüyorlar."

Başım ellerimin arasına düştü. "Don, saçmalıyorsun."

Etrafımızda başka bir araba belirdi ve Don'la beni tanımalarını izledim. Sub Rosa dergisinde Hollywood'un en sevilen çiftinin nasıl birbirlerinin boğazını sıktığını anlatan tam sayfaya saniyeler kaldı. Muhtemelen “The Adlers Gone Madlers?” gibi bir şey söylerler.

Don'un manşetlerin benimle aynı anda yazıldığını gördüğünden şüpheleniyordum çünkü arabayı çalıştırdı ve bizi sete sürdü. Parkura çıktığımızda, “Neredeyse kırk beş dakika geciktiğimize inanamıyorum” dedim.

Ve Don, "Evet, biz Adler'iz. Olabiliriz."

Kesinlikle iğrenç buldum. Karavanına ikimiz binene kadar bekledim ve dedim ki, "Böyle konuştuğunda at kıçı gibi konuşuyorsun. İnsanların seni duyabileceği bir yerde böyle şeyler söylememelisin.”

Ceketini çıkarıyordu. Gardırop her an gelebilirdi. Hemen ayrılmalı ve kendi karavanıma gitmeliydim. Onun olmasına izin vermeliydim.

Sanırım burada yanlış bir izlenim edindin Evelyn, dedi Don.

"Ve bu nasıl?"

Hemen yüzüme geldi. "Biz eşit değiliz aşkım. Ve bunu unutacak kadar kibar davrandıysam özür dilerim."

dilsizdim.

"Bence bu yaptığın son film olmalı," dedi. "Bence çocuk sahibi olma zamanımız geldi."

Kariyeri istediği gibi gitmiyordu. Ve eğer ailesindeki en ünlü kişi olmayacaksa, kesinlikle o kişinin ben olmasına izin vermeyecekti.

Ona doğru baktım ve "Kesinlikle. Olumlu. Değil."

Ve yüzüme bir tokat attı. Keskin, hızlı, güçlü.

Ben daha ne olduğunu anlamadan her şey bitmişti, yüzümdeki deri, yoluma çıktığına zar zor inandığım darbeden dolayı acıyordu.

Yüzüne hiç tokat atılmadıysa, sana bir şey söylememe izin ver, bu küçük düşürücü. Çoğunlukla, ağlamak isteseniz de istemeseniz de gözleriniz yaşarmaya başladığı için. Bunun şoku ve saf gücü gözyaşı kanallarınızı harekete geçirir.

Yüzüne bir şaplak atmanın ve sabırlı görünmenin bir yolu yok. Yapabileceğiniz tek şey hareketsiz kalmak ve dümdüz ileriye bakmak, yüzünüzün kızarmasına ve gözlerinizin açılmasına izin vermek.

Ben de öyle yaptım.

Babam bana vurduğunda yaptığım gibi.

Elimi çeneme koydum ve elimin altındaki derinin ısındığını hissedebiliyordum.

Müdür yardımcısı kapıyı çaldı. "Bay. Adler, Bayan Hugo sizinle mi?"

Don konuşacak durumda değildi.

"Bir dakika Bobby," dedim. Sesimin ne kadar gergin, ne kadar kendinden emin göründüğünden çok etkilendim. Hayatında bir gün bile vurulmamış bir kadının sesi gibiydi.

Kolayca ulaşabileceğim hiçbir ayna yoktu. Don onlara arkasını dönüp onları engelledi. Çenemi öne doğru ittim.

"O kırmızı mı?" Söyledim.

Don bana zar zor bakabiliyordu. Ama baktı ve sonra başını salladı. Çocuksuydu ve utanıyordu, sanki ona komşunun camını kıranın o olup olmadığını soruyormuşum gibi.

"Oraya git ve Bobby'ye hanım sorunlarım olduğunu söyle. Başka bir şey sormaya çok utanacak. O zaman gardırobunuza söyleyin, soyunma odamda sizinle buluşsun. Bobby, benimkine yarım saat sonra burada buluşmasını söylesin."

"Tamam," dedi ve ceketini kaptı ve dışarı çıktı.

O kapıdan çıkar çıkmaz kendimi içeri kilitledim ve duvara yaslandım, kimsenin görmediği an gözyaşları hızla akmaya başladı.

Doğduğum yerden üç bin mil uzaklaşmıştım. Doğru zamanda doğru yerde olmanın bir yolunu bulmuştum. Adımı değiştirmiştim. Saçımı değiştirdim. Dişlerimi ve vücudumu değiştirdim. Nasıl davranacağımı öğrenmiştim. Doğru arkadaşlar edinmiştim. Ünlü bir aileyle evlenmiştim. Amerika'nın çoğu adımı biliyordu.

Ve henüz . . .

Ve henüz.

Yerden kalkıp gözlerimi sildim. kendimi topladım.

Makyaj masasına oturdum, önümde ampullerle kaplı üç ayna vardı. Kendimi bir film yıldızının soyunma odasında bulursam, hiçbir sorun yaşamayacağımı düşünmem ne kadar aptalca?

Birkaç dakika sonra Gwendolyn saçımı yapmak için kapıyı çaldı.

"Bir saniye!" diye bağırdım.

"Evelyn, çabuk hareket etmeliyiz. Sizler zaten programın gerisindesiniz."

“Sadece bir saniye!”

Aynada kendime baktım ve kızarıklığı gitmeye zorlayamadığımı fark ettim. Soru, Gwen'e güvenip güvenmediğimdi. Ve yapmaya karar verdim, zorundaydım. Ayağa kalkıp kapıyı açtım.

Ah, tatlım, dedi. "Korkmuş görünüyorsun."

"Biliyorum."

Bana daha yakından baktı ve ne gördüğünü anladı. "Düştün mü?"

"Evet dedim. "Yaptım. hemen üzerine düştüm. Tezgahın üstüne. Çene en kötüsünü yakaladı."

Yalan söylediğimi ikimizde biliyorduk.

Ve bugüne kadar, Gwen'in beni yalan söylemekten kurtarmak için mi yoksa sessiz kalmaya teşvik etmek için mi düştüğümü sorduğundan emin değilim.

O zamanlar vurulan tek kadın ben değildim. Pek çok kadın o anda benimle aynı şeyleri tartışıyordu. Bu işler için bir sosyal kod vardı. İlk kural bu konuda susmak.

Bir saat sonra sete kadar eşlik ediliyordum. Sahilde bir konağın hemen dışında bir sahne çekecektik. Don, yönetmenin arkasında, dört tahta ayağı kuma saplayarak sandalyesinde oturuyordu. Bana doğru koştu.

"Nasıl hissediyorsun tatlım?" Sesi o kadar cıvıl cıvıl, o kadar teselli ediciydi ki bir an için olanları unuttuğunu sandım.

"İyiyim. Hadi devam edelim."

yerlerimizi aldık. Sesli adam bizi mikrofonladı. Kulplar, düzgün bir şekilde aydınlatıldığımızdan emin oldu. Her şeyi kafamdan attım.

"Dur, bekle!" yönetmen bağırdı. "Ronny, patlamaya ne oluyor? . " Bir konuşmanın dikkati dağılarak kameradan uzaklaştı.

Don mikrofonunu kapattı ve sonra elini göğsüme koyup benimkini de kapattı.

Evelyn, çok üzgünüm, diye fısıldadı kulağıma.

Geri çekilip şaşkınca ona baktım. Daha önce kimse bana vurduğu için özür dilememişti.

Sana asla el kaldırmamalıydım, dedi. Gözleri yaşlarla dolmuştu. "Kendimden utanıyorum. Sana zarar verecek her şeyi yaptığın için." Çok acılı görünüyordu. "Affın için her şeyi yaparım."

Belki de sahip olduğumu sandığım hayat o kadar da uzakta değildi.

"Beni affedebilir misin?" O sordu.

Belki de bunların hepsi bir hataydı. Belki de hiçbir şeyin değişmesi gerektiği anlamına gelmiyordu.

"Elbette yapabilirim," dedim.

Yönetmen kameraya döndü ve Don geriye yaslanarak ellerini mikrofonlarımızdan çekti.

"Ve . . . eylem!"

Don ve ben One More Day için Akademi Ödülleri'ne aday gösterildik. Ve genel fikir birliği, ne kadar yetenekli olduğumuzun önemli olmadığı yönündeydi. İnsanlar bizi birlikte görmeye bayılırdı.

Bu güne kadar, ikimizden birinin bu işte gerçekten iyi olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yok. İzlemeye cesaret edemediğim tek filmdir.

BİR ADAM SİZE BİR KEZ DAVRANIR ve özür diler ve bunun bir daha olmayacağını düşünürsünüz.

Ama sonra ona bir aile istediğinden emin olmadığını söylersin ve sana bir kez daha vurur. Kendine, yaptığı şeyin anlaşılabilir olduğunu söylüyorsun. Söylediğin gibi biraz kaba davrandın. Bir gün bir aile istiyorsun. Gerçekten yapıyorsun. Filmlerinizle bunu nasıl yöneteceğinizden emin değilsiniz. Ama daha net olmalıydın.

Ertesi sabah özür diler ve sana çiçek getirir. Dizlerinin üzerine çöker.

Üçüncü kez, Romanoff'a gitmek mi yoksa evde kalmak mı konusunda bir anlaşmazlık. Sizi arkanızdaki duvara ittiğinde anlıyorsunuz ki, aslında evliliğinizin toplumdaki imajıyla ilgili.

Dördüncü kez, ikinizin de Oscar'da kaybetmesinden sonra. İpek, zümrüt yeşili, tek omuzlu bir elbisenin içindesin. Kuyrukları olan bir smokin içinde. Partilerde çok içki içiyor, yaralarını sarmaya çalışıyor. Garaj yolunuzdaki arabanın ön koltuğundasınız, içeri girmek üzeresiniz. Kaybettiği için üzgün.

Ona sorun olmadığını söyle.

Anlamadığını söylüyor.

Ona kaybettiğini de hatırlatıyorsun.

"Evet, ama ailen Long Island'ın çöpleri. Kimse senden bir şey beklemiyor."

Yapmaman gerektiğini biliyorsun ama "Ben Hell's Kitchen'danım, seni pislik" diyorsun.

Park halindeki arabanın kapısını açar ve sizi dışarı iter.

Ertesi sabah ağlayarak yanına geldiğinde, artık ona inanmıyorsunuz. Ama şimdi yaptığınız şey bu.

Aynı şekilde elbisenizdeki deliği bir çengelli iğne ile sabitleyin veya bir penceredeki çatlağı bantlayın.

Harry Cameron soyunma odama gelip bana iyi haberi verdiğinde, sorunun kökenine değinmekten daha kolay olduğu için özrünüzü kabul ettiğiniz kısım bu benim takıldığım kısımdı. Küçük Kadınlar yeşil ışık yakıyordu.

"Jo rolünde sensin, Meg rolünde Ruby Reilly, Amy rolünde Joy Nathan ve Beth rolünde Celia St. James."

"Celia Aziz James? Olympian Stüdyolarından mı?"

Harry başını salladı. "Kaşlarının nesi var? Heyecanlanacağını düşünmüştüm."

Ah, dedim ona doğru dönerek. "Ben. kesinlikle öyleyim."

"Celia St. James'i sevmiyor musun?"

ona gülümsedim. "O genç kaltak beni masanın altında oynayacak."

Harry başını arkaya atıp güldü.

Celia St. James, yılın başlarında manşetlere çıkmıştı. On dokuz yaşındayken, bir savaş dönemi filminde genç dul bir anneyi canlandırdı. Herkes onun gelecek yıl aday gösterileceğini söyledi. Tam da stüdyonun Beth'i oynamak isteyeceği türden bir insan.

Ve tam olarak Ruby ve benim nefret edeceğimiz türden bir insan.

"Yirmi bir yaşındasın, şu anda var olan en büyük film yıldızıyla evlisin ve az önce Akademi Ödülü'ne aday gösterildin Evelyn."

Harry haklıydı ama benim de. Celia sorun olacaktı.

"Önemli değil. Ben hazırım. Hayatımın en iyi performansını sergileyeceğim ve insanlar filmi izlediğinde 'Beth kim? Ah, ölen ortanca kız kardeş mi? Peki ya ona? ”

"Kesinlikle hiç şüphem yok," dedi Harry, kolunu omzuma koyarak. "Harikasın Evelyn. Bunu tüm dünya biliyor.”

Gülümsedim. "Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

Bu, herkesin yıldızlar hakkında bilmesi gereken bir şey. Bize hayran olduğumuzun söylenmesini seviyoruz ve sizin de kendinizi tekrarlamanızı istiyoruz. Hayatımın ilerleyen zamanlarında insanlar her zaman bana gelir ve "Eminim ne kadar harika olduğun hakkında saçmaladığımı duymak istemezsin" derdi ve ben her zaman şaka yapıyormuş gibi derim ki, " Ah, bir kez daha zarar vermez." Ama gerçek şu ki, övgü tıpkı bir bağımlılık gibidir. Ne kadar çok alırsanız, eşit kalmak için o kadar fazlasına ihtiyacınız olur.

"Evet," dedi. "Gerçekten öyle düşünüyorum."

Harry'ye sarılmak için sandalyemden kalktım ama bunu yaparken ışık elmacık kemiğimin üst kısmını, gözümün hemen altındaki yuvarlak noktayı vurguladı.

Harry'nin bakışları yüzümde gezinirken izledim.

Sakladığım hafif çürüğü görebiliyordu, cildimin yüzeyinin altındaki mor ve maviyi görebiliyordu, gözleme makyajından kanıyordu.

"Evelyn. . ” dedi. Sanki gerçek olduğunu anlamak için hissetmeye ihtiyacı varmış gibi başparmağını yüzüme koydu.

"Harry, yapma."

"Onu öldüreceğim."

"Hayır, yapmayacaksın."

"Biz en iyi arkadaşız Evelyn. Ben ve Sen."

"Biliyorum," dedim. "Biliyorum ki."

"En iyi arkadaşların birbirlerine her şeyi anlattıklarını söylemiştin."

"Ve söylediğimde bunun saçmalık olduğunu biliyordun."

O bana bakarken bende ona baktım.

"Yardım etmeme izin ver" dedi. "Ne yapabilirim?"

"Günlük haberlerde Celia'dan, hepsinden daha iyi göründüğümden emin olabilirsin."

"Demek istediğim bu değil."

"Ama yapabileceğin tek şey bu."

"Evelyn. . ”

Üst dudağımı sert tuttum. "Burada hareket yok, Harry."

Ne demek istediğimi anladı. Don Adler'ı bırakamazdım.

"Ari ile konuşabilirim."

"Onu seviyorum," dedim arkamı dönerek ve küpelerimi takarken.

Gerçek buydu. Don ve benim sorunlarımız oldu ama birçok insan da öyle. Ve o, içimde bir şeyleri ateşleyen tek adamdı. Bazen onu istediğim için kendimden nefret ettim, dikkati benim üzerimdeyken kendimi aydınlanmış bulduğum için, hala onun onayına ihtiyacım olduğu için. Ama yaptım. Onu seviyordum ve onu yatağımda istiyordum. Ve spot ışığında kalmak istedim.

"Tartışmanın sonu."

Biraz sonra kapım bir kez daha çalındı. Ruby Reilly'ydi. Genç bir rahibeyi oynadığı bir drama çekiyordu. Siyah bir tunik ve beyaz bir kukuleta içinde ikimizin önünde duruyordu. Kapşonu elindeydi.

"Duydun mu?" dedi Ruby bana. "Eh, elbette duydun. Harry burada."

Harry güldü. "Üç hafta sonra ikiniz de provalara başlayacaksınız."

Ruby şakacı bir tavırla Harry'nin koluna vurdu. "Hayır, o kısım değil! Celia St. James'in Beth'i oynadığını duydun mu? O turta hepimizi ortaya çıkaracak."

"Gördün mü, Harry?" Söyledim. "Celia St. James her şeyi mahvedecek."

Küçük Kadınlar için provalara başladığımız sabah, Don beni yatakta kahvaltıyla uyandırdı. Yarım greyfurt ve yanan bir sigara. Bunu oldukça romantik buldum çünkü tam olarak istediğim buydu.

"Bugün iyi şanslar tatlım," dedi giyinip kapıdan çıkarken. "Celia St. James'e aktris olmanın ne demek olduğunu göstereceğini biliyorum."

Gülümsedim ve ona iyi günler diledim. Greyfurtu yedim ve duşa girerken tepsiyi yatakta bıraktım.

Dışarı çıktığımda hizmetçimiz Paula yatak odasında arkamdan temizlik yapıyordu. Sigaramın izmaritini yorganın üzerinden alıyordu. Tepside bırakmıştım ama düşmüş olmalı.

Düzenli bir ev tutmadım.

Dün geceki kıyafetlerim yerdeydi. Terliklerim şifonyerin üstündeydi. Havlum lavabodaydı.

Paula işini onun için yarıda kesti ve beni pek çekici bulmadı. Bu kadarı açıktı.

"Bunu daha sonra yapabilir misin?" Ona söyledim. "Çok üzgünüm ama sete gitmek için acelem var."

Kibarca gülümsedi ve gitti.

Aslında acelem yoktu. Sadece giyinmek istiyordum ve bunu Paula'nın önünde yapmayacaktım. Kaburgalarımda morluk, morluk ve sararma olduğunu görmesini istemedim.

Don beni dokuz gün önce merdivenlerden aşağı itmişti. Bunca yıl sonra söylerken bile onu savunma ihtiyacı hissediyorum. Kulağa geldiği kadar kötü olmadığını söylemek için. Merdivenlerin dibine doğru olduğumuzu ve beni dört adım aşağı ve zemine çarpan bir itmeyle itti.

Ne yazık ki, anahtarları ve postaları sakladığımız kapının yanındaki masa benim düşüşümü yakaladı. Sol tarafıma düştüm, üst çekmecedeki kulp beni göğüs kafesine soktu.

Kaburgamı kırmış olabileceğimi düşündüğümü söylediğimde Don, "Oh, hayır, tatlım. İyi misin?" Sanki beni iten o değilmiş gibi.

Bir aptal gibi, "Sanırım iyiyim" dedim.

Morluk çabuk geçmiyordu.

Paula bir an sonra kapıdan içeri girdi.

"Üzgünüm Bayan Adler, unuttum..."

Panikledim. "Tanrı aşkına Paula! Senden gitmeni istedim!"

Arkasını döndü ve dışarı çıktı. Ve beni her şeyden çok sinirlendiren şey, eğer bir hikaye satacaksa, neden bu değildi? Neden dünyaya Don Adler'in karısını dövdüğünü söylemedi? Bunun yerine neden benim peşimden geldi?

* * *

İKİ SAAT SONRA Küçük Kadınlar setindeydim. Sahne, pencereleri karla kaplı bir New England kulübesine dönüştürülmüştü.

Ruby ve ben, Celia St. James'in filmi bizden çalmasına karşı mücadelemizde birleştik, Beth'i oynayan herkesin seyirciyi mendillere uzanmasına rağmen bırakmasına rağmen.

Bir oyuncuya yükselen bir gelgitin tüm tekneleri kaldırdığını söyleyemezsiniz. Bizim için bu şekilde çalışmıyor.

Ama provaların ilk gününde, Ruby ve ben zanaat servislerinde takılıp kahve içerken, Celia St. James'in ondan ne kadar nefret ettiğimizi kesinlikle bilmediği ortaya çıktı.

Aman Tanrım, dedi Ruby ve bana yaklaşarak. "Çok korktum."

Gri pantolon ve uçuk pembe kısa kollu bir kazak giyiyordu. Çocuksu, komşu kızı gibi bir yüzü vardı. İri, yuvarlak, soluk mavi gözler, uzun kirpikler, Cupid'in kıvrık dudakları, uzun çilek kırmızısı saçlar. O sadelik mükemmeldi.

Kadınların asla gerçekten taklit edemeyeceklerini bildikleri türden bir güzeldim. Erkekler benim gibi bir kadına asla yaklaşamayacaklarını biliyorlardı.

Ruby zarif, mesafeli bir güzellikti. Ruby havalıydı. Ruby şıktı.

Ama Celia öyle güzeldi ki, onu elinizde tutabilirdiniz, sanki kartlarınızı doğru oynarsanız, Celia St. James gibi bir kızla evlenebilirsiniz.

Ruby ve ben, erişilebilirliğin ne tür bir güç olduğunun farkındaydık.

Celia, zanaat servis masasında bir parça ekmek kızarttı ve fıstık ezmesiyle kaplayıp ısırdı.

"Neyden korkuyorsun Allah aşkına?" dedi Ruby.

"İ ne yapıyorum hiç bir fikrim yok!" dedi Celia.

"Celia, bizim bu 'awss' rutinine kanmamızı gerçekten bekleyemezsin," dedim.

Bana baktı. Ve bunu yapma şekli bana daha önce kimse bana gerçekten bakmamış gibi hissettirdi. Don bile değil. Bu duygularımı incitiyor, dedi.

Biraz kötü hissettim. Ama kesinlikle bırakmayacaktım. "Bununla bir şey kastetmedim," dedim.

Evet, kesinlikle yaptın, dedi Celia. "Bence biraz alaycısın."

O güzel hava dostu Ruby, AD'nin onu çağırdığını duymuş gibi yaptı ve gitti.

"Tüm kasabanın gelecek yıl aday olacağını söylediği bir kadının Beth March'ı oynama yeteneğinden şüphe etmesine inanmakta güçlük çekiyorum. Her şeydeki en çiğneme, en sevimli rol. ”

"Eğer bu kadar kesin bir şeyse, neden almadın?" bana sordu.

"Ben çok yaşlıyım Celia. Ama bunun için teşekkür ederim."

Celia gülümsedi ve onun eline oynadığımı fark ettim.

İşte o zaman Celia St. James'ten hoşlanmaya başladım.

YARIN BURAYI ALALIM,” diyor Evelyn. Güneş uzun zaman önce battı. Etrafıma baktığımda, odaya dağılmış kahvaltı, öğle yemeği ve akşam yemeğinin kalıntılarını fark ettim.

"Tamam," diyorum.

"Bu arada," diye ekledi ben bavulları toplamaya başlarken. “Yayıncım bugün editörünüzden bir e-posta aldı. Haziran kapağı için bir fotoğraf çekimi talep ediyorum.”

"Ah," diyorum. Frankie beni birkaç kez kontrol etti. Onu geri aramam, bu durum hakkında bilgilendirmem gerektiğini biliyorum. Ben sadece . . . bir sonraki hamlemden emin değilim.

Evelyn, "Onlara planı anlatmadın sanırım," dedi.

Bilgisayarımı çantama koyuyorum. "Henüz değil." Bunu söylediğimde ortaya çıkan hafif utangaçlık tonundan nefret ediyorum.

Sorun değil, dedi Evelyn. "Eğer endişelendiğin buysa seni yargılamıyorum. Tanrı biliyor ki ben gerçeğin savunucusu değilim.”

Güldüm.

“Yapman gerekeni yapacaksın” diyor.

"Yapacağım," diyorum.

Henüz tam olarak ne olduğunu bilmiyorum.

* * *

Eve döndüğümde annemden gelen paket tam binamın kapısının içinde duruyor. Onu alıyorum, sadece inanılmaz derecede ağır olduğunu fark ediyorum. Sonunda ayağımla karo zeminde ittiriyorum. Merdivenlerden birer birer yukarı çekiyorum. Sonra onu daireme sürüklüyorum.

Kutuyu açtığımda, babamın fotoğraf albümlerinden bazılarıyla dolu.

Her birinin ön yüzünde sağ alt köşede “James Grant” kabartması bulunur.

Hiçbir şey beni olduğum yerde oturmaktan ve fotoğraflara tek tek bakmaktan alıkoyamaz.

Yönetmenlerin, ünlü aktörlerin, sıkılmış figüranların, reklam filmlerinin setteki fotoğrafları - adını siz koyun, hepsi burada. Babam işini severdi. Kendisine dikkat etmeyen insanların fotoğraflarını çekmeyi severdi.

Bir keresinde, ölmeden yaklaşık bir yıl önce, Vancouver'da iki aylık bir işe girdiğini hatırlıyorum. O yukarıdayken annem ve ben onu iki kez ziyarete gittik, ama hava LA'den çok daha soğuktu ve o çok uzun süre önce gitmişti. Ona nedenini sordum. Neden evde çalışamıyordu? Neden bu işi almak zorundaydı?

Bana onu canlandıran bir iş yapmak istediğini söyledi. "Bunu da yapmalısın, Monique," dedi. Yaşlandığında. Kalbinizi küçük hissettiren bir iş yerine, kalbinizi büyük hissettiren bir iş bulmalısınız. TAMAM? Bana söz veriyor musun?" Elini uzattı ve bir iş anlaşması yapıyormuşuz gibi sıktım. Altı yaşındaydım. Ben sekiz yaşındayken onu kaybetmiştik.

Söylediklerini hep kalbimde tuttum. Gençlik yıllarımı, ruhumu bir şekilde genişletecek bir tutku bulmak için yakıcı bir baskıyla geçirdim. Küçük bir görev değildi. Lisede babamla vedalaştıktan çok sonra tiyatro ve orkestrayı denedim. Koroya katılmaya çalıştım. Futbolu ve tartışmayı denedim. Bir aydınlanma gibi gelen bir anda, babamın kalbini genişleten şeyin benimkini de genişletebileceğini umarak fotoğrafçılığı denedim.

Ancak USC'deki kompozisyon sınıfındaki birinci sınıfta sınıf arkadaşlarımdan birine bir profil parçası yazmakla görevlendirilene kadar göğsümde şişmeye yakın bir şey hissettim. Gerçek insanlar hakkında yazmayı sevdim. Gerçek dünyayı yorumlamanın çağrıştırıcı yollarını bulmayı sevdim. Hikayelerini paylaşarak insanları birbirine bağlama fikrini sevdim.

Kalbimin bu kısmını takip etmek beni NYU'daki J okuluna götürdü. Bu da WNYC'de staj yapmamı sağladı. Bu tutkuyu, utanç verici bloglar için serbest çalışan bir hayata, çekten çeke ve elden ağıza yaşayan bir hayata ve sonunda, David'le sitenin yeniden tasarımı üzerinde çalışırken tanıştığım Söyleme ve ardından Vivant'a ve şimdi de takip ettim. Evelyn'e.

Vancouver'da soğuk bir günde babamın bana söylediği küçük bir şey, esasen tüm hayatımın yörüngesinin temeli oldu.

Kısa bir an için, ölmeseydi onu dinler miydim diye düşündüm. Öğütleri sınırsız hissetseydi, her sözüne bu kadar sıkı sarılır mıydım?

Son fotoğraf albümünün sonunda, bir film setinden değilmiş gibi görünen samimi ifadelerle karşılaşıyorum. Bir barbeküde çekildiler. Bazılarının arka planında annemi tanırım. Ve sonra, en sonunda, ailemle birlikte benden biri.

Dört yaşından büyük olamam. Annem beni tutarken ve babam da kolunu bize dolarken, elimle bir parça kek yiyorum, doğrudan kameraya bakıyorum. O

zamanlar çoğu insan bana hâlâ ilk adım Elizabeth diye hitap ederdi. Elizabeth Monique Grant.

Annem büyüyüp Liz ya da Lizzy olacağımı sandı. Ama babam Monique ismini her zaman sevmişti ve bana bu ismi söylemeden edemedi. Ona sık sık adımın Elizabeth olduğunu hatırlatıyordum ve o da bana adımın ne istersem o olduğunu söylüyordu. O vefat ettiğinde hem annem hem de benim Monique olmam gerektiği netleşti. Onunla ilgili her şeyi onurlandırmak acımızı biraz olsun hafifletti. Böylece evcil hayvan adım gerçek adım oldu. Ve annem bana sık sık ismimin babamın bir hediyesi olduğunu hatırlatıyor.

Bu resme baktığımda, annemle babamın birlikte ne kadar güzel olduklarına şaşırdım. James ve Angela. Bir hayat kurmanın, bana sahip olmanın onlara neye mal olduğunu biliyorum. 80'lerin başında beyaz bir kadın ve siyah bir adam, ailelerinin hiçbiri bu düzenlemeden özellikle heyecan duymadı. Babam ölmeden önce çok dolaştık, annemle babamın kendilerini evlerinde rahat hissedecekleri bir mahalle bulmaya çalışıyorduk. Annem Baldwin Hills'de pek hoş karşılanmadı. Babam Brentwood'da kendini rahat hissetmiyordu.

Bana benzeyen başka biriyle tanışmadan önce okuldaydım. Adı Yael'di. Babası Dominikli, annesi İsrailliydi. Futbol oynamayı severdi. Giydirme oynamayı severdim. Nadiren herhangi bir konuda anlaşabiliyorduk. Ama birisi ona Yahudi olup olmadığını sorduğunda, “Ben yarı Yahudiyim” demesi hoşuma gitti. Tanıdığım hiç kimse yarım bir şey değildi.

Uzun süre kendimi iki yarım gibi hissettim.

Sonra babam öldü ve kendimi yarı annem ve yarı kayıp gibi hissettim. Kendimi çok parçalanmış, onsuz çok eksik hissettiğim bir yarım.

Ama şimdi bu resme baktığımızda, 1986'da üçümüz birlikte, ben tulumlu, babam pololu, annem kot ceketli, birbirimize aitmişiz gibi görünüyoruz. Bir şeyin yarısı, diğerinin yarısıymış gibi görünmüyorum, daha çok onların, tek bir şeyin yarısıymışım gibi görünüyorum. Sevilen.

Babamı özledim. Onu her zaman özlüyorum. Ama böyle anlarda, nihayet kalbimi genişletebilecek bir iş yapmanın eşiğindeyken, en azından ona ne yaptığımı anlatan bir mektup gönderebilseydim diyorum. Ve keşke bana bir tane geri gönderebilseydi.

Ne yazacağını zaten biliyorum. "Seninle gurur duyuyorum. Seni seviyorum." Ama yine de bir tane almak istiyorum.

* * *

“HAYIR” diyorum. Evelyn'in masasındaki yerim ikinci evim oldu. Grace'in sabah kahvesine güvenmeye geldim. Her zamanki Starbucks alışkanlığımın yerini aldı. "Dün kaldığımız yerden devam edelim. Küçük Kadınlar'a başlamak üzeresiniz. Gitmek."

Evelyn güler. “Bu konuda eski bir el oldun” diyor.

"Çabuk öğrenirim."

PROVALARA BİR HAFTA, DON ve ben yatakta yatıyorduk. Nasıl gittiğini soruyordu ve ben de Celia'nın düşündüğüm kadar iyi olduğunu kabul ettim.

"Pekala, Montgomery County Halkı bu hafta yine bir numara olacak. Yine oyunumun zirvesindeyim. Ve sözleşmem bu yılın sonunda bitiyor. Ari Sullivan beni mutlu etmek için ne istersem yapmaya hazır. O yüzden sadece kelimeyi söyle bebeğim ve puf, o oradan çıktı."

"Hayır," dedim ona elimi göğsüne ve başımı omzuna koyarak. "Önemli değil. Ben liderim. Destekliyor. Çok fazla endişe etmeyeceğim. Her neyse, onda sevdiğim bir şey var."

Sende sevdiğim bir şey var, dedi beni üzerine çekerek. Ve bir an için tüm endişelerim tamamen kayboldu.

Ertesi gün öğle yemeğine ayrıldığımızda Joy ve Ruby hindi salatası almaya gittiler. Celia gözüme çarptı. "Kesip bir milkshake içme şansın yok, değil mi?" diye sordu.

Sunset'teki beslenme uzmanı, milk shake içmemden hoşlanmazdı. Ama bilmediği şey onu öldürmezdi.

On dakika sonra, Celia'nın bebek pembesi 1956 Chevy'sinde Hollywood Bulvarı'na gidiyorduk. Celia berbat bir sürücüydü. Sanki hayatımı kurtarabilecekmiş gibi kapı kolunu tuttum.

Celia, Sunset Bulvarı ve Cahuenga'daki ışıkta durdu. "Sanırım Schwab'ın," dedi sırıtarak.

Schwab's, o zamanlar herkesin gün boyunca takıldığı yerdi. Ve herkes Photoplay'den Sidney Skolsky'nin neredeyse her gün Schwab'dan çalıştığını biliyordu.

Celia orada görülmek istedi. Orada benimle görülmek istedi.

"Ne tür bir oyun oynuyorsun?" Diye sordum.

"Ben oyun oynamıyorum," dedi, böyle bir şey önerdiğim için yalan yere hakaret etti.

Ah, Celia, dedim, onu elimle sallayarak. “Bu işte senden birkaç yıl daha fazlayım. Az önce şalgam kamyonundan düşen sensin. Bizi karıştırmayın."

Işık yeşile döndü ve Celia ateş etti.

"Gürcistan'lıyım," dedi. "Savannah'nın hemen dışında."

"Böyle?"

“Sadece söylüyorum, şalgam kamyonundan düşmedim. Evde Paramount'tan bir adam tarafından keşfedildim."

Birinin ona kur yapmak için dışarı uçmasını biraz korkutucu, hatta belki tehdit edici buldum. Kendi kanım, terim ve gözyaşlarımla kasabaya doğru yol almıştım ve Celia, o daha biri bile olmadan Hollywood'un ona koşmasını sağlamıştı.

"Öyle olabilir," dedim. "Ama hala hangi oyunu oynadığını biliyorum, tatlım. Kimse milkshake içmek için Schwab's'a gitmiyor.”

"Dinle," dedi, sesinin tonu biraz değişerek daha samimi hale geldi. “Bir veya iki hikaye kullanabilirim. Yakında kendi filmimde oynayacaksam, biraz isim tanımaya ihtiyacım var.”

"Ve bu muzlu süt işi sadece bende görülmek için bir oyun mu?" aşağılayıcı buldum. Hem kullanılıyor hem de hafife alınıyor.

Celia başını salladı. "Hayır, hiç de değil. Seninle bir milkshake içmeye gitmek istedim. Sonra parktan çıktığımızda, Schwab'a gitmeliyiz diye düşündüm. ”

Celia, Sunset and Highland'deki ışıkta aniden durdu. O anda arabayı böyle sürdüğünü anladım. Hem gazda hem de frende bir kurşun ayak.

"Sağa dön" dedim.

"Ne?"

"Sağa dön."

"Neden?"

"Celia, şu lanet şeyi arabanın kapısını açmadan hemen önce al ve kendimi kapıdan dışarı at."

Bana deliymişim gibi baktı, ki bu adildi. Gözlüğünü takmazsa kendimi öldürmekle tehdit etmiştim.

Highland'den sağa döndü.

"Işıktan sola dön," dedim.

Soru sormadı. Sadece flaşörünü taktı. Sonra Hollywood Bulvarı'na döndü. Arabayı yan yola park etmesini söyledim. CC Brown'a yürüdük.

"Daha iyi dondurmaları var," dedim içeri girerken.

Onu yerine koyuyordum. İstemediğim sürece, benim fikrim olmadığı sürece onunla fotoğraf çekmeyecektim. Kesinlikle benden daha az ünlü biri tarafından itilip kakılacak değildim.

Celia acıyı hissederek başını salladı.

İkimiz oturduk ve tezgahın arkasındaki adam bir an suskun bir şekilde yanımıza geldi.

"Eee. . ” dedi. "Menü ister misin?"

başımı salladım. "Ne istediğimi biliyorum. Celia?”

Ona baktı. "Çikolatalı malt lütfen."

Gözlerinin ona nasıl dikildiğini, kollarını birleştirerek hafifçe öne eğilip göğsünü vurgulamasını izledim. Ne yaptığının farkında değil gibiydi ve bu onu daha da büyüledi.

"Ben de çilekli milkshake alayım," dedim.

Bana baktığında, sanki bir kerede beni görebildiği kadar çok görmek istiyormuş gibi gözlerinin daha geniş açıldığını gördüm.

"Sen . . . Evelyn Hugo mu?”

"Hayır," dedim ve sonra gülümsedim ve gözlerinin içine baktım. İronik ve alaycıydı, şehirde tanındığımda sayısız kez kullandığım aynı ton ve tonlamayla.

O dağıldı.

Neşelen, düğün çiçeği, dedim Celia'ya bakarken. Parlak tezgaha bakıyordu. "Anlaşmadan daha iyi bir milkshake alıyorsun."

"Seni üzdüm" dedi. "Schwab'ın şeyiyle. Üzgünüm."

"Celia, açıkça olmak istediğin kadar büyük olacaksan, iki şeyi öğrenmen gerekiyor."

"Peki onlar ne?"

“Öncelikle insanların sınırlarını zorlamalı ve bu konuda kötü hissetmemelisiniz. Sen istemezsen kimse sana bir şey vermez. Denedin. Sana hayır söylendi. AŞ bunu."

"Ya ikinci şey?"

"İnsanları kullandığınızda, bunda iyi olun."

"Seni kullanmaya çalışmıyordum..."

"Evet, Celia, öyleydin. Ve ben bununla iyiyim. Seni kullanmakta bir an bile tereddüt etmem. Ve beni kullanmayı bir an bile düşünmeni beklemezdim. Aramızdaki farkı biliyor musun?"

"İkimiz arasında çok fark var."

"Özellikle bahsettiğim kişiyi tanıyor musun?" Söyledim.

"Bu ne?"

“İnsanları kullandığımı biliyorum. İnsanları kullanma fikrinden memnunum. Ve bunda daha iyi olmak için harcadığım insanları kullanmadığınıza kendinizi ikna etmeye çalışırken harcadığınız tüm o enerji."

“Ve bununla gurur mu duyuyorsun?”

“Beni aldığı yerle gurur duyuyorum.”

"Beni kullanıyor musun? Şimdi?"

"Ben olsaydım, asla bilemezdin."

"Bu yüzden soruyorum."

Tezgahın arkasındaki adam bizim milkshakelerimizle geri geldi. Sırf onları bize vermek için kendine moral konuşması yapması gerekiyordu.

"Hayır," dedim Celia'ya, o gittikten sonra.

"Hayır ne?"

"Hayır, seni kullanmıyorum."

Eh, bu bir rahatlama oldu, dedi Celia. Bana bu kadar kolay, bu kadar kolay inanması, bana acı verecek kadar naif geldi. Doğruyu söylüyordum ama yine de.

"Seni neden kullanmadığımı biliyor musun?" Söyledim.

Bu iyi olur, dedi Celia, içeceğinden bir yudum alırken. Sesindeki dünya yorgunluğuna ve konuşma hızına şaşırarak güldüm.

Celia, o zamanlar çevremizdeki herkesten daha fazla Oscar kazanmaya devam edecekti. Ve her zaman yoğun, dramatik roller içindi. Ama her zaman bir komedide dinamit olacağını düşündüm. Çok hızlıydı.

"Seni kullanmamamın nedeni bana sunacak hiçbir şeyin olmaması. Henüz değil, en azından."

Celia içeceğinden tekrar bir yudum aldı ve soktu. Sonra öne eğildim ve bir yudum aldım.

Bunun doğru olduğunu sanmıyorum, dedi Celia. "Sana benden daha ünlü olduğunu söyleyeceğim. Kaptan Hollywood'la evli olmak bir insan üzerinde bu etkiyi yaratabilir. Ama bunun dışında aynı yerdeyiz Evelyn. Birkaç iyi performans sergiledin. Ben de öyle. Ve şimdi ikimizin de Akademi Ödülü istediğimiz için üstlendiği bir filmdeyiz. Ve dürüst olalım, bu konuda sana uzağım.”

"Ve neden böyle?"

"Çünkü ben daha iyi bir aktrisim."

Kamıştaki kalın içeceği yudumlamayı bıraktım ve ona doğru döndüm.

"Bunu nasıl anlıyorsun?"

Celia omuz silkti. "Sanırım ölçebileceğimiz bir şey değil. Ama gerçek bu. One Day'i izledim. Gerçekten iyisin. Ama ben daha iyiyim. Ve daha iyi olduğumu biliyorsun. Bu yüzden sen ve Don neredeyse beni projeden attırıyordunuz."

"Hayır, yapmadık."

"Evet yaptın. Ruby bana söyledi."

Celia'ya anlattıklarımı ona söylediğim için Ruby'ye kızmadım, tıpkı bir köpeğe postacıya havladığı için kızmadığın gibi. Yaptıkları sadece bu.

"Oh iyi. Demek benden daha iyi bir aktrissin. Ve elbette, belki Don ve ben seni kovmayı tartıştık. Ne olmuş? Önemli bir şey."

"Pekala, tam olarak benim amacım bu. Ben senden daha yetenekliyim ve sen benden daha güçlüsün."

"Böyle?"

"Yani haklısın, insanları kullanmakta pek iyi değilim. Bu yüzden bunu farklı bir şekilde deniyorum. Birbirimize yardım edelim."

Biraz merakla milkshake'imi tekrar yudumladım. "Nasıl yani?" Söyledim.

"Saatler sonra, sahnelerinizde size yardımcı olacağım. Sana bildiklerimi öğreteceğim."

"Ben de seninle Schwab'a mı gideceğim?"

"Yaptığın şeyi yapmama yardım ediyorsun. Bir yıldız ol."

"Ama sonra ne?" Söyledim. "İkimiz de ünlü ve yetenekli mi oluyoruz? Şehirdeki her iş için rekabet mi ediyorsunuz?"

"Sanırım bu bir seçenek."

"Ve diğer?"

"Senden gerçekten hoşlanıyorum, Evelyn."

yan yan ona baktım.

Bana güldü. “Bu kasabadaki çoğu aktrisin muhtemelen kastetmediği bir şey olduğunu biliyorum, ama çoğu aktris gibi olmak istemiyorum. Senden gerçekten hoşlanıyorum. Seni ekranda izlemeyi seviyorum. Bir sahnede ortaya çıktığın an hoşuma gidiyor, başka hiçbir şeye bakamıyorum. Teninin sarı saçların için çok koyu olmasını, ikisinin bir arada olmaması gerektiğini ve buna rağmen sana çok doğal görünmesini seviyorum. Ve dürüst olmak gerekirse, ne kadar hesapçı ve berbat biri olduğunu seviyorum."

"Ben fena değilim!"

Celia güldü. "Ah, kesinlikle öylesin. Sana geleceğimi düşündüğün için beni kovdurtmak mı? Berbat. Bu çok kötü Evelyn. Ve ortalıkta dolaşıp insanları nasıl kullandığınla övünüyor musun? Sadece korkunç. Ama bunun hakkında konuşman gerçekten hoşuma gidiyor. Ne kadar dürüst, ne kadar utanmaz olmanı seviyorum. Buradaki pek çok kadın söyledikleri ve yaptıkları her şeyle dolu. Sadece sana bir şey kazandırdığında saçmalıklarla dolu olmanı seviyorum."

"Bu iltifatlar listesinin içinde çok fazla hakaret var gibi görünüyor," dedim.

Celia beni duyarak başını salladı. "Ne istediğini biliyorsun ve peşinden gidiyorsun. Bu kasabada Evelyn Hugo'nun bir gün Hollywood'un en büyük yıldızı olacağından şüphe eden olduğunu sanmıyorum. Ve bu sadece bakılacak bir şey olduğunuz için değil. Çünkü büyük olmak istediğine karar verdin ve şimdi olacaksın. Böyle bir kadınla arkadaş olmak istiyorum. Benim dediğim de o. Gerçek arkadaşlar. Ruby Reilly, arkadan bıçaklama, birbirimiz hakkında arkamızdan konuşma saçmalıklarının hiçbiri. Dostluk. Her birimizin daha iyi olduğu yerde daha iyi yaşarız çünkü diğerini tanırız.”

onu düşündüm. "Birbirimizin saçını falan yapmak zorunda mıyız?"

"Sunset insanlara bunu yapmaları için para ödüyor. Yani hayır."

"Erkek dertlerini dinlemek zorunda mıyım?"

"Kesinlikle değil."

"O zaman ne? Birlikte vakit geçirmeyi ve birbirimizin yanında olmaya çalışmayı mı seçiyoruz?”

"Evelyn, daha önce hiç arkadaşın olmadı mı?"

"Elbette daha önce arkadaşlarım oldu."

“Gerçek bir arkadaş mı, yakın bir arkadaş mı? Gerçek bir arkadaş?"

"Gerçek bir arkadaşım var, çok teşekkür ederim."

"Kim o?"

"Harry Cameron."

"Harry Cameron senin arkadaşın mı?"

"O benim en iyi arkadaşım."

Pekala, peki, dedi Celia, elini sıkmam için uzatarak. "Harry Cameron'dan sonra en iyi ikinci arkadaşın olacağım."

Elini tuttum ve sertçe sıktım. "İyi. Yarın seni Schwab'a götüreceğim. Daha sonra birlikte prova yapabiliriz.”

"Teşekkür ederim," dedi ve sanki dünyada istediği her şeyi elde etmiş gibi parlak bir şekilde gülümsedi. Bana sarıldı ve ayrıldığımızda tezgahın arkasındaki adam bize bakıyordu.

Çek için sordum.

En aptalca şey olduğunu düşündüğüm "Evde" dedi, çünkü bedava yemek alması gereken biri varsa, o zengin insanlar değildir.

"Kocana The Gun at Point Dume'u sevdiğimi söyler misin?" dedi adam Celia ve ben ayrılmak için ayağa kalktık.

"Ne kocası?" Olabildiğince utangaç dedim.

Celia güldü ve ona bir sırıtış gönderdim.

Ama asıl düşündüğüm şey, bunu ona söyleyememdi. Onunla dalga geçtiğimi düşünecek ve beni tokatlayacak.

alt rosa

22 Haziran 1959

SOĞUK, SOĞUK EVELYN

Beş yatak odalı muhteşem bir evi olan güzel bir çift, evini bir sürü çocukla doldurmakla neden ilgilenmez ki? Bu soruyu Don Adler ve Evelyn Hugo'ya sormalısın.

Ya da belki sadece Evelyn'e sormanız gerekir.

Don bir bebek istiyor ve kesinlikle hepimiz bu iki güzel yaratığın soyunun dünyaya ne zaman geleceğini öğrenmek için nefesimizi tutmuş bir şekilde bekliyorduk. Sahip oldukları herhangi bir çocuğun bizi bayılma nöbetlerine sokacağından eminiz.

Ama Evelyn hayır diyor.

Bunun yerine, Evelyn'in tek konuştuğu, yeni filmi Little Women dahil olmak üzere kariyeridir.

Dahası, Evelyn evi temiz tutmaya ya da kocasının basit isteklerini dikkate almaya bile çalışmıyor ve yardıma karşı nazik olmaya zahmet edemiyor.

Bunun yerine, Celia St. James gibi bekar kızlarla Schwab's'ta!

Zavallı Don evde, bir çocuk özlemi içindeyken, Evelyn dışarıda hayatının en güzel zamanını geçiriyor.

O evde hepsi Evelyn, Evelyn, Evelyn.

Ve çok doyumsuz bir koca bıraktı.

BU GERÇEKTEN OLUYOR MU?" Dedim dergiyi Harry'nin masasına atarken. Ama elbette, zaten görmüştü.

"O kadar da kötü değil."

"Bu iyi değil."

"Hayır değil."

“Neden kimse bununla ilgilenmedi?” Diye sordum.

"Çünkü Sub Rosa artık bizi dinlemiyor."

"Ne demek istiyorsun?"

“Gerçeği veya yıldızlara erişimi umursamıyorlar. İstediklerini basıyorlar.”

“Parayı önemsiyorlar, değil mi?”

"Evet, ama evliliğiniz hakkında ahkam keserek onlara ödeyebileceğimizden çok daha fazlasını yapacaklar."

"Siz Sunset Studios'sunuz."

"Ve eğer fark etmediysen, eskisi kadar çok para kazanmıyoruz."

Omuzlarım çöktü. Harry'nin masasının karşısındaki sandalyelerden birine oturdum. Bir vuruş vardı.

"Bu Celia," dedi kapıdan.

Yanına gidip onun için açtım.

"Parçayı gördün sanırım," dedim.

Celia bana baktı. "O kadar da kötü değil."

"İyi değil," dedim.

"Hayır değil."

"Teşekkürler. İkiniz de bir çift assınız."

Celia ve ben Küçük Kadınlar'ın çekimlerini bir hafta önce bitirmiştik. Bitirdiğimizin ertesi günü, Harry ve Gwendolyn ile birlikte ikimiz Musso & Frank'te kutlama biftekleri ve kokteyller için dışarı çıkmıştık.

Harry, Celia'ya ve bana, Ari'nin ikimizin de aday adayı olduğumuzu düşündüğü müjdesini vermişti.

Çekimden sonra her gece Celia ve ben karavanımda geç saatlere kadar kalır ve sahnelerimizin provasını yapardık. Celia Method'du. Karakteri “olmaya” çalıştı. Bu gerçekten benim hızım değildi. Ama bana yanlış koşullarda duygusal gerçek anları nasıl bulacağımı öğretti.

Hollywood'da garip bir zamandı. O zamanlar aynı anda birbirine paralel uzanan iki yol varmış gibi görünüyordu.

Stüdyo aktörleri ve stüdyo hanedanları ile stüdyo oyunu vardı. Ve sonra, izleyicilerin kalbine giren Yeni Hollywood vardı, anti-kahramanlar ve düzensiz sonlarla cesur filmlerde Method aktörleri.

Celia ile akşam yemeğinde bir paket sigara ve bir şişe şarap paylaştığımız o akşamlara kadar, yeni şeylere dikkat etmeye başladım bile.

Ama benim üzerimdeki etkisi her ne ise iyiydi çünkü Ari Sullivan Oscar kazanabileceğimi düşünüyordu. Ve bu beni Celia'yı daha çok sevdi.

Rodeo Drive gibi sıcak noktalara haftalık gezilerimiz artık bir iyilik gibi gelmiyordu. Bunu mutlu bir şekilde yaptım, sırf onun arkadaşlığından zevk aldığım için onun dikkatini çektim.

Harry'nin ofisinde otururken, ikisine de pek yardımcı olamadıkları için kızgınmış gibi davranırken, en sevdiğim iki insanla birlikte olduğumu biliyordum.

"Don bu konuda ne diyor?" diye sordu Celia.

"Eminim beni bulmak için her yeri dolaşıyor."

Harry bana anlamlı bir şekilde baktı. Don bunu kötü bir ruh hali içinde okursa neler olabileceğini biliyordu. "Celia, bugün ateş ediyor musun?" O sordu.

O, başını salladı. “Belçika'nın Gururu önümüzdeki haftaya kadar başlamıyor. Öğle yemeğinden sonra sadece gardırop parçalarım var.”

"Gardırobunun aksesuarlarını taşıyacağım. Neden sen ve Evelyn alışverişe çıkmıyorsunuz? Photoplay'i arayabilir, Robertson'da olacağınızı onlara bildirebiliriz.”

"Ve şehirde bekar Celia St. James ile görülmek mi?" Söyledim. “Bu, yapmamam gereken şeyin mükemmel bir örneği gibi görünüyor.”

Aklım o aptal makalenin içeriğiyle yarışıyordu. Yardıma karşı nazik olmaktan rahatsız olamaz.

"O küçük fare," dedim anladığımda. Yumruğumu koltuğun koluna vurdum.

"Neden bahsediyorsun?" dedi Harry.

"Lanet hizmetçim."

"Hizmetçinizin Sub Rosa ile konuştuğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Hizmetçimin Sub Rosa ile konuştuğundan eminim."

"Tamam, o kovuldu," diyor Harry. "Bugün Betsy'nin oraya gitmesini ve gitmesine izin verebilirim. Sen eve gelene kadar gitmiş olacak."

Seçeneklerimi düşündüm.

İhtiyacım olan son şey Amerika'nın Don'a bebek vermeyeceğim için filmlerimi görmek istememesiydi. Elbette, çoğu sinema izleyicisinin asla bu kadarını söylemeyeceğini biliyordum. Bu kadar düşündüklerinin farkında bile olmayabilirler. Ama böyle bir şey okurlardı ve bir dahaki sefere resimlerimden biri çıktığında, kendi kendilerine bende hiç sevmedikleri bir şey olduğunu düşünürlerdi, sadece üzerine parmaklarını koyamazlardı.

İnsanlar, kendini ilk sıraya koyan bir kadını çok sempatik veya sevecen bulmazlar. Karısını hizada tutamayan bir adama da insanlar saygı duymaz. Yani Don için de iyi görünmüyordu.

"Don'la konuşmam gerek," dedim ayağa kalkarak. "Harry, bu akşam Dr. Lopani'ye evimi aratır mısın? Altı civarında mı?"

"Neden?"

"Beni aramasına ihtiyacım var ve Paula cevap verdiğinde, sanki bana anlatacak çok önemli haberleri varmış gibi ciddi konuşması gerekiyor. Kızın ilgisini çekecek kadar endişeli görünmesi gerekiyor."

"TAMAM . . "

"Evelyn, ne yapıyorsun?" dedi Celia bana bakarak.

“Telefonu açtığımda tam olarak bunu söylemesi gerekiyor” dedim ve bir kağıt alıp karalamaya başladım.

Harry okudu ve sonra kağıdı Celia'ya verdi. Bana baktı.

Kapı çalındı ve hoş karşılanmadan Don içeri girdi.

Her yerde seni arıyordum, dedi. Sesinde ne öfke ne de sevgi vardı. Ama Don'u tanıyordum ve onunlayken ılık olmadığını biliyordum. Sıcaklığın yokluğu ürperticiydi. "Bu saçmalıkları okuduğunu varsayıyorum?" Elinde dergi vardı.

"Bir planım var." dedim.

"Haklısın, bir planın var. Birinin bir planı olsa iyi olur. Bu kasabada kılıbık bir pislik gibi dolaşmayacağım. Cameron, burada ne oldu?"

"Ben uğraşıyorum, Don."

"İyi."

Ama bu arada bence Evelyn'in planını duymalısın. Bence o ilerlemeden önce senin gemide olman önemli."

Don, Celia'nın karşısındaki sandalyeye oturdu. Ona başını salladı. "Celia."

"Giymek."

"Kusura bakmayın ama bence bu üçümüzün tartışacağı bir konu mu?" dedi.

"Elbette," dedi Celia, sandalyeden kalkarken.

"Hayır," dedim onu durdurmak için elimi uzatarak. "Kalmak."

Don bana baktı.

"O benim arkadaşım."

Don gözlerini devirdi ve omuz silkti. "Planın ne, Evelyn?"

"Sahte bir düşük yapacağım."

"Ne için?"

"Sana bir bebek vermeyeceğimi düşünürlerse, benden nefret edecekler ve muhtemelen sana saygılarını yitirecekler," dedim, tam olarak aramızda olan şey olmasına rağmen. Tabii ki odadaki fildi. Bunların hepsi bir şekilde doğruydu.

Ama yapamayacağını düşünürlerse ikinize de acıyacaklardır, dedi Celia.

"Yazık? Ne diyorsun, yazık? acınmak istemiyorum. Acımada güç yoktur. Filmleri acıyarak satamazsınız."

Ve sonra Harry konuştu ve "Cehennem gibi yapamazsın" dedi.

* * *

Saat altıyı on geçe telefon çaldığında Paula cevapladı ve doktorun aradığını söylemek için yatak odasına koştu.

Yanımda Don ile hattı aldım.

Dr. Lopani kendisi için yazılan senaryoyu okudu.

Paula'nın bir kez olsun kendi işine bakmaya karar vermesi ihtimaline karşı, ağlayabildiğim kadar yüksek sesle ağlamaya başladım.

Yarım saat sonra Don aşağı indi ve Paula'ya onu bırakmamız gerektiğini söyledi. Bu konuda hoş değildi; aslında, onu kızdıracak kadar kabaydı.

Çünkü onlara işverenlerinizin düşük yaptığını anlatmak için gazetelere koşabilirsiniz. Ama kesinlikle magazin dergilerine koşacak ve onlara seni az önce kovmuş olan insanların düşük yaptığını anlatacaksın.

alt rosa

29 Haziran 1959

MUTLULUK VE EVELYN! ONLARIN İHTİYACI VAR!

Her şeye sahip olan ama gerçekten istediklerine sahip olamayan çift. . .

Don Adler ve Evelyn Hugo'nun evinde işler göründüğü gibi değildir. Konu bebek yapma konusunda Evelyn'in Don'un ilerlemelerini erteliyor gibi görünebilir, ancak gerçek oldukça farklı bir hikaye gibi görünüyor.

Bunca zaman Evelyn'in Don'u uzaklaştırdığını sandığımız için fazla mesai yaptığı ortaya çıktı. Evelyn ve Don, umutsuzca küçük bir Don ve Evelyn'in evin etrafında koşturmasını isterler, ancak doğa kibar olmamıştır.

Görünüşe göre kendilerini ne zaman "aile içinde" bulsalar, işler üzücü bir hal alıyor - bu ay üçüncü kez başlarına gelen bir trajedi.

Don ve Evelyn'e en iyi dileklerimizi gönderelim.

Paranın mutluluğu satın alamayacağını gösteriyor, millet.

YENİ makalenin yayınlanmasından SONRAKİ GECE, Don bunun doğru hareket olduğuna ikna olmamıştı ve Harry meşguldü ama neyle ilgili olduğunu söylemiyordu, ki bunun birisiyle görüştüğü anlamına geldiğini biliyordum.

Ve kutlamak istedim.

Celia eve geldi ve bir şişe şarap paylaştık.

Hizmetçiniz yok, dedi Celia mutfakta tirbuşon ararken.

"Hayır," dedim iç çekerek. "Stüdyo tüm başvuru sahiplerini incelemeyi bitirene kadar olmaz."

Celia tirbuşonu buldu ve ona bir şişe cabernet verdim.

Asla mutfakta fazla vakit geçirmedim ve orada biri omzumun üzerinden bana sandviç yapmayı ya da aradığımı bulmayı teklif etmeden orada olmak gerçeküstüydü. Zengin olduğunuzda, evinizin bazı bölümleri size aitmiş gibi hissetmez. Mutfak benim için onlardan biriydi.

Şarap kadehlerinin nerede olduğunu hatırlamaya çalışarak kendi dolaplarıma baktım. "Ah," dedim onları bulduğumda. "Burada."

Celia ona uzattığım şeye baktı. "Bunlar şampanya flütleri."

Ah, doğru, dedim onları bulduğum yere geri koyarak. İki boyutumuz daha vardı. Her birini Celia'ya gösterdim. "Hangi?"

“Yuvarlayıcı. Züccaciye bilmiyor musun?”

“Züccaciye, servis malzemesi, hiçbirini bilmiyorum. Unutma tatlım, ben yeni parayım."

Celia içkilerimizi doldururken güldü.

“Ya param yetmedi ya da o kadar zengin oldum ki biri benim için bunu yapacaktı. Arada asla."

Senin bu yönünü seviyorum, dedi Celia, dolu bir bardak alıp bana verirken. Diğerini kendine aldı. “Hayatım boyunca param oldu. Ailem, Gürcistan'da tanınmış bir soylu varmış gibi davranıyor. Ağabeyim Robert dışında bütün erkek ve kız kardeşlerim tıpkı annem babam gibi. Kız kardeşim Rebecca, filmlerde olmamın aile için bir utanç olduğunu düşünüyor. Hollywood yönü nedeniyle değil, 'çalıştığım için' çok fazla. Bunun onursuz olduğunu söylüyor. Onları seviyorum ve onlardan nefret ediyorum. Ama bu aile, sanırım.”

"Bilmiyorum," dedim. "BEN . . . fazla ailen yok Herhangi biri, gerçekten." Babam ve Hell's Kitchen'daki diğer akrabalarım, denemiş olsalar bile benimle iletişime geçmeyi başaramamışlardı. Ve onları düşünmekten bir gece uykumu kaçırmamıştım.

Celia bana baktı. Ne bana acıyor ne de büyürken sahip olduğu, bende olmayan şeyler için rahatsız hissetmiyordu. "Sana bu şekilde hayran olmam için daha fazla neden var," dedi. "Sahip olduğun her şeyi dışarı çıkardın ve kendin aldın." Celia bardağını benimkine dayadı ve tokuşturdu. "Sana," dedi. "Kesinlikle durdurulamaz olduğun için."

Güldüm ve sonra onunla içtim. "Gel," diyerek onu mutfaktan çıkarıp oturma odasına götürdüm. İçkimi saç tokası gibi duran sehpanın üzerine koydum ve pikabın yanına gittim. Yığının altından Billie Holiday'in Saten Hanımını çıkardım. Don, Billie Holiday'den nefret ederdi. Ama Don orada değildi.

"Gerçek adının Eleanora Fagan olduğunu biliyor musun?" dedim Celia'ya. "Billie Holiday çok daha güzel."

Mavi püsküllü kanepelerimizden birine oturdum. Celia karşımdakine oturdu. Bacaklarını altına katladı, yedek eli ayaklarında.

"Seninki nedir?" diye sordu. "Gerçekten Evelyn Hugo mu?"

Şarap kadehimi aldım ve gerçeği itiraf ettim. "Herra. Evelyn Herrera."

Celia pek tepki vermedi. “Demek Latinsin” demedi. Ya da "Sahtekarlık yaptığını biliyordum" diye düşünüyor olabileceğinden korktum. Tenimin neden

onunkinden veya Don'unkinden daha koyu olduğunu açıkladığını söylemedi. Aslında, “Bu çok güzel” diyene kadar hiçbir şey söylemedi.

"Ve seninki?" Diye sordum. Ayağa kalktım ve aramızdaki mesafeyi kapatmak için oturduğu kanepeye doğru ilerledim. "Celia Aziz James. . ”

"Jamison."

"Ne?"

"Cecelia Jamison. Bu benim gerçek adım."

"Bu harika bir isim. Neden değiştirdiler?”

"Ben değiştirdim."

"Neden?"

"Çünkü kulağa komşunuz olabilecek bir kız gibi geliyor. Ve ben her zaman, sırf gözlerini diktiğin için kendini şanslı hissettiğin türden bir kız olmak istemişimdir.” Başını geriye attı ve şarabını bitirdi. "Senin gibi."

"Dur."

"Sen dur. Sen ne olduğunu çok iyi biliyorsun. Çevrenizdeki insanları nasıl etkilersiniz. Böyle bir göğüs ve seninki gibi dolgun dudaklar için canımı verirdim. Tamamen giyinik bir odaya girerek insanların sizi soyunmayı düşünmelerini sağlıyorsunuz.”

Benim hakkımda böyle konuşmasını duyunca kızardım. Erkeklerin beni nasıl gördüğü hakkında konuşmasını sağlamak. Daha önce bir kadının benim hakkımda böyle konuştuğunu hiç duymamıştım.

Celia bardağımı elimden aldı. Şarabı kendi boğazına geri attı. "Daha fazlasına ihtiyacımız var," dedi bardağı havada sallayarak.

Gülümsedim ve iki bardağı da mutfağa götürdüm. Celia beni takip etti. Ben dökerken Formica tezgahıma yaslandı.

"Baba ve Kızı ilk gördüğümde ne düşündüm biliyor musun?" dedi. Billie Holiday artık arka planda hafifçe oynuyordu.

"Ne?" dedim bardağı ona uzatarak. Aldı ve bir anlığına bıraktı, sonra tezgahın üzerine atladı ve aldı. Koyu mavi kapri pantolon ve beyaz kolsuz balıkçı yaka giyiyordu.

"Senin yaratılmış en güzel kadın olduğunu düşündüm ve hepimizin denemeyi bırakması gerekiyor." Bardağının yarısını içine çekti.

"Hayır, yapmadın" dedim.

"Evet yaptım."

Şarabımdan bir yudum aldım. "Hiç mantıklı değil," dedim ona. "Bana farklı biriymişsin gibi hayransın. Sen bir nakavtsın, sade ve basit. Kocaman mavi gözlerin ve kum saati figürünle. . . Bence birlikte adamlara gerçekten vahşi bir görünüm kazandırıyoruz."

Celia gülümsedi. "Teşekkürler."

Bardağımı bitirip tezgahın üzerine koydum. Celia, kendisininkiyle aynı şeyi yapmayı bir meydan okuma olarak gördü. İşi bitince parmak uçlarıyla ağzını sildi. Bize daha fazla döktüm.

"Bildiğin gizli, sinsi şeyleri nasıl öğrendin?" diye sordu Celia.

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok," dedim çekinerek.

"Hemen herkese açıkladığınızdan daha akıllısınız."

"Ben mi?" Söyledim.

Celia'nın tüyleri diken diken olmaya başlamıştı, ben de daha sıcak olan oturma odasına geri dönmeyi önerdim. Çöl rüzgarları bastırdı ve bu Haziran gecesini soğuk bir geceye dönüştürdü. Ben de üşümeye başlayınca ona ateş yakmayı bilip bilmediğini sordum.

"İnsanların bunu yaptığını gördüm," dedi omuz silkerek.

"Ben de. Don'un yaptığını gördüm. Ama ben hiç yapmadım."

"Yapabiliriz," dedi. "Her şeyi yapabiliriz."

"Tamam!" Söyledim. "Sen git bir şişe şarap daha aç, ben de onu nasıl başlatacağımı tahmin etmeye başlayayım."

"İyi fikir!" Celia battaniyeyi omuzlarından çekip mutfağa koştu.

Şöminenin önünde diz çöküp külleri dürtmeye başladım. Sonra iki kütük alıp birbirine dik olarak yerleştirdim.

"Gazeteye ihtiyacımız var," dedi geri döndüğünde. "Ve artık gözlük kullanmanın bir anlamı olmadığına karar verdim."

Şarabı şişeden çıkardığını görünce ona baktım.

Güldüm, masadan gazeteyi aldım ve fırlattım. "Daha da iyi!" Dedim ve yukarı koştum ve bana soğuk kaltak diyen Sub Rosa'nın kopyasını aldım. Onu göstermek için geri koştum. “Bunu yakacağız!”

Dergiyi şömineye attım ve bir kibrit yaktım.

"Yap!" dedi. "Yak o pislikleri."

Alev sayfaları kıvırdı, bir an sabit tuttu ve sonra püskürdü. Bir kibrit daha yakıp içine attım.

Bir şekilde birkaç közü ve ardından gazetenin bir kısmı yakaladığı için çok küçük bir alevi başardım.

"Tamam," dedim. "Bunun yavaş yavaş geleceğinden eminim."

Celia geldi ve bana bir şişe şarap verdi. Aldım ve ondan bir yudum aldım. Ona geri vermeye çalışırken, "Yapman gereken biraz şey var," dedi.

Güldüm ve şişeyi dudaklarıma geri götürdüm.

Pahalı şaraptı. Sanki suymuş gibi, benim için hiçbir anlamı yokmuş gibi içmeyi seviyordum. Hell's Kitchen'dan zavallı kızlar bu tür şarapları içip ona hiçbir şey yokmuş gibi davranamazlar.

Tamam, tamam, geri ver, dedi Celia.

Elimden bırakmadan alaycı bir tavırla ona sarıldım.

Eli benim üzerimdeydi. O da benim yaptığım güçle çekti. Sonra "Tamam, hepsi senin" dedim. Ama çok geç söyledim ve çok erken bıraktım.

Şarap beyaz gömleğine bulaşmıştı.

"Aman Tanrım," dedim. "Üzgünüm."

Şişeyi aldım, masaya koydum, elini tuttum ve onu merdivenlerden yukarı çektim. "Bir gömlek ödünç alabilirsin. Bende senin için mükemmel bir tane var."

Onu yatak odama ve doğruca dolabıma götürdüm. Celia'nın Don'la paylaştığım yatak odasının çevresini incelemesini izledim.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" dedi. Sesinde bir ferahlık, bir özlem vardı. Bana hayaletlere mi yoksa ilk görüşte aşka mı inandığımı sorabileceğini düşündüm.

"Tabii" dedim.

"Ve doğruyu söyleyeceğine söz verecek misin?" diye sordu yatağın köşesine otururken.

"Özellikle değil," dedim.

Celia güldü.

"Ama devam et ve soruyu sor," dedim. "Ve göreceğiz."

"Onu seviyor musun?" diye sordu.

"Giymek?"

"Başka kim?"

Hakkında düşündüm. Onu bir zamanlar sevmiştim. Onu çok sevmiştim. Ama artık onu seviyor muydum? "Bilmiyorum," dedim.

“Her şey tanıtım için mi? Sadece Adler olmaya mı çalışıyorsun?”

"Demedim. "Sanmıyorum."

"Sonra ne?"

Yanına gidip yatağa oturdum. “Onu sevdiğimi ya da sevmediğimi söylemek ya da bir nedenden dolayı onunla birlikte olduğumu söylemek zor. Onu seviyorum ve çoğu zaman ondan nefret ediyorum. Adından dolayı ve aynı zamanda

eğlendiğimiz için onunla birlikteyim. Eskiden çok eğlenirdik ve şimdi bazen eğleniyoruz. Açıklaması zor."

"Senin için mi yapıyor?" dedi.

"Evet çok fazla. Bazen kendimi onunla birlikte olmaktan o kadar çok çekiyorum ki bu beni utandırıyor. Bir kadının bir erkeği benim Don'u istediğim kadar istemesi gerekir mi bilmiyorum."

Don bana birini sevebileceğimi ve onu arzulayabileceğimi öğretmiş olabilir. Ama aynı zamanda bana birini, ondan hoşlanmadığında bile arzu edebileceğini, özellikle ondan hoşlanmadığında birini arzulayabileceğini öğretti. Sanırım bugün buna nefret laneti diyorlar. Ama çok insani, şehvetli bir deneyim olan bir şey için kaba bir isim.

"Sorduğumu unut," dedi Celia yataktan kalkarken. Onun rahatsız olduğunu anlayabiliyordum.

"Gömleği alayım," dedim şifonyere doğru yürürken.

En sevdiğim gömleklerden biriydi, gümüşi parlaklığa sahip leylak düğmeli bir bluz. Ama bana pek uymadı. Göğsüme zar zor bağladım.

Celia benden daha küçüktü, daha narindi.

"İşte" dedim ona uzatarak.

Benden alıp baktı. "Renk muhteşem."

"Biliyorum," dedim. “Baba ve Kız setinden çaldım. Ama kimseye söyleme."

Celia takmak için düğmelerini açarken, "Umarım tüm sırlarının bende güvende olduğunu biliyorsundur," dedi.

Bence onun için bir atılan çizgiydi. Ama benim için çok şey ifade ediyordu. Söylediği için değil, sanırım. Ama söylediğinde, ona inandığımı fark ettim.

"Evet," dedim. "Bunu biliyorum."

İnsanlar yakınlığın seksle ilgili olduğunu düşünüyor.

Ama samimiyet gerçekle ilgilidir.

Birine kendi gerçeğini söyleyebildiğini, kendini onlara gösterebildiğini, önünde çıplak durduğunda ve cevaplarının “Benim yanımda güvendesin” olduğunu fark ettiğinde, bu samimiyettir.

Ve bu standartlara göre, Celia ile o an, herhangi biriyle yaşadığım en yakın andı.

Bu beni o kadar minnettar, o kadar minnettar kıldı ki, kollarımı ona dolamak ve asla bırakmamak istedim.

Bana uyacağından emin değilim, dedi Celia.

"Dene. Eminim olacak ve olursa, senindir.”

Ona çok şey vermek istiyordum. Onun olması gereken şeyi istedim. Birini sevmek böyle bir şey mi diye merak ettim. Birine aşık olmanın ne demek olduğunu zaten biliyordum. Bunu hissetmiştim ve harekete geçmiştim. Ama birini sevmek. Onlarla ilgilenmek için. Kaderini onlarınkiyle paylaşmak ve düşünmek, Ne olursa olsun, sen ve ben.

"Tamam," dedi Celia. Gömleği yatağın üzerine fırlattı. Kendi gömleğini çıkarırken, kaburgalarına uzanan derinin solgunluğuna bakarken buldum kendimi. Sutyeninin parlak beyazlığına baktım. Göğüslerinin benimki gibi sutyen tarafından kaldırılmak yerine, sutyen sadece dekorasyon için varmış gibi göründüğünü fark ettim.

Sağ kalçasının yanında uzanan koyu kahverengi çillerin minik izini takip ettim.

"Pekala, merhaba," dedi Don.

Zıpladım. Celia nefesini tuttu ve gömleğini tekrar giymek için çabaladı.

Don gülmeye başladı. "Tanrı aşkına burada neler oluyor?" alay etti.

Yanına gittim ve "Hiçbir şey" dedim.

FotoğrafAnı

2 Kasım 1959

PARTİ KIZININ HAYATI

Celia St. James şehirde gerçekten bir isim yapıyor! Ve sadece iyi bir aktris olduğunu kanıtladığı için değil. Georgia Peach tüm doğru arkadaşları nasıl edineceğini biliyor.

En yüksek profilli olanı herkesin favori yıldızı Evelyn Hugo. Celia ve Evelyn şehrin her yerinde alışveriş yaparken, sohbet ederken ve hatta Beverly Hills Golf Kulübü'nde bir veya iki bayan golf oynamak için zaman bulurken görüldü.

Ve işleri daha da mükemmel hale getirmek için, en iyi arkadaşlar yakın gelecekte çok sayıda çifte randevuya çıkacak gibi görünüyor. Celia, Evelyn'in kocası Don Adler'in yakın arkadaşı Robert Logan'dan başkası ile Trocadero'da görüldü.

Yakışıklı bir flört, göz alıcı arkadaşlar ve geleceğinde bir heykelcik hakkında konuşma - Celia St. James olmak için iyi bir zaman!

Bunu YAPMAK İSTEMİYORUM," dedi Celia.

Derin V yakalı, özel dikim siyah bir elbise giymişti. Evin dışında asla giyemeyeceğim türden bir elbiseydi ya da fuhuş suçundan tutuklanırdım. Don'un Sunset'i kendisine ödünç vermeye ikna ettiği bir elmas kolye takmıştı.

Sunset, serbest aktrislere yardım etme işinde değildi, ama Celia elmasları istedi ve ben de Celia'nın istediği her şeye sahip olmasını istedim. Ve Don, en azından çoğu zaman, istediğim her şeye sahip olmamı istedi.

Don, Ari Sullivan'a sopayı bir kez daha vurması için lobi yaptıktan sonra ikinci Western'i The Righteous'ta rol almıştı. Ancak bu sefer, incelemeler farklı bir hikaye anlatıyordu. Don "insanlı"ydı. İkinci sınıf denemesinde herkesi müthiş bir aksiyon yıldızı olduğuna ikna ediyordu.

Bu, Don'un ülkedeki bir numaralı filme sahip olması ve Ari Sullivan'ın Don'a istediği her şeyi vermesi anlamına geliyordu.

İşte bu elmaslar Celia'nın boynuna, göğüslerinin tepesinde duran ortadaki büyük yakuta bu şekilde ulaştı.

Yine zümrüt yeşiliydim. İmzam olmaya başlayan bir bakıştı. Bu sefer omzu açıktı ve peau de soie'den yapılmıştı, beli büzgülü, tam etekli ve yakası boncuk işlemeliydi. Saçlarım alttan taranmış bir bob halindeydi.

Aynada kibrime bakan ve kabarıklığıyla oynayan Celia'ya baktım.

"Bunu yapmak zorundasın," dedim.

"Ben istemiyorum. Bunun hiçbir önemi yok mu?”

Elbiseme uyması için yaptığım debriyajımı aldım. "Pek değil," dedim.

"Sen benim patronum değilsin, biliyorsun," dedi.

"Neden arkadaşız?" Ona sordum.

"Açıkçası? Hatırlamıyorum bile," dedi.

"Çünkü bütünümüz, parçalarımızın toplamından daha büyüktür."

"E n'olmuş?"

“Peki, hangi oyunculuk rollerinin üstlenileceği ve nasıl oynanacağı söz konusu olduğunda, sorumlu kim?”

"Ben."

“Ve şimdi, filmimizin açılışı ne zaman? O zaman sorumlu kim?”

"Sanırım öylesin."

"Doğru sanıyorsun."

Ondan gerçekten nefret ediyorum Evelyn, dedi Celia. Makyajını karıştırıyordu.

"Alçıyı bırak," dedim. "Gwen seni muhteşem göstermiş. Mükemmeli karıştırma."

"Beni dinledin mi? Ondan nefret ettiğimi söyledim."

"Elbette ondan nefret ediyorsun. O bir gelincik.”

"Başka kimse yok mu?"

"Bu saatte olmaz."

"Ve ben yalnız gidemem?"

"Kendi prömiyerine mi?"

"Neden sen ve ben birlikte gidemeyiz?"

"Don'la gidiyorum. Robert'la gidiyorsun."

Celia kaşlarını çattı ve aynaya döndü. Sanki ne kadar deli olduğunu düşünüyormuş gibi gözlerini kıstığını ve dudaklarını büzdüğünü gördüm.

Çantasını alıp ona uzattım. Gitme zamanıydı.

"Celia, keser misin? Adını gazetede çıkarmak için ne gerekiyorsa yapmaya istekli değilsen, o halde neden buradasın?"

Ayağa kalktı, çantayı elimden aldı ve kapıdan çıktı. Büyük bir gülümsemeyle merdivenlerden inip oturma odama inişini ve ardından Robert'ın tüm insanlığın kurtarıcısı olduğunu düşünüyormuş gibi kollarına koşmasını izledim.

Don'a doğru yürüdüm. Smokiniyle her zaman güzelce temizlenirdi. Oradaki en yakışıklı adam olacağı inkar edilemezdi. Ama ondan sıkılmıştım. Ne diyor bu? Her güzel kadının arkasında, onu becermekten bıkmış bir adam mı var? Her iki şekilde de çalışır. O kısımdan kimse bahsetmiyor.

"Gidelim mi?" dedi Celia, sanki Robert'ın kolundaki filme gelmek için sabırsızlanıyormuş gibi. O harika bir aktrisdi. Bunu şimdiye kadar kimse inkar etmemiştir.

"Bir dakikayı daha boşa harcamak istemiyorum," dedim, kolumu Don'un koluna dolayıp hayatıma tutunarak. Sıcaklığımdan hoş bir şekilde şaşırmış gibi koluma ve sonra bana baktı.

"Küçük Kadınlar'daki küçük kadınlarımızı görelim, olur mu?" dedi Don. Neredeyse yüzüne tokat atacaktım. Bir iki tokat borcu vardı. Ya da on beş.

Arabalarımız bizi aldı ve Grauman's Chinese Theatre'a götürdü.

Hollywood Bulvarı'nın bazı bölümleri bizim varışımız için kapatılmıştı. Şoför, tiyatronun dışında Celia ve Robert'ın hemen arkasına yanaştı. Dört arabalık bir sıranın sonuncusuyduk.

Bir filmdeki kadın yıldızlardan biri olduğunuzda ve stüdyo büyük bir gösteri yapmak istediğinde, hepinizin aynı anda, dört ayrı arabada, dört uygun bekarla birlikte görünmenizi sağlarlar. benim durumumda, uygun bekar kocamdı.

Randevularımız önce çıktı, her biri yanında durup elini uzattı. Ruby'nin, ardından Joy'un, ardından Celia'nın dışarı çıkmasını izlerken bekledim. Diğerlerinden sadece bir vuruş daha uzun süre bekledim. Sonra ayağım önde, kırmızı halıya çıktım.

Don, onun yanında dururken kulağıma, "Buradaki en güzel kadınsın," dedi. Ama oradaki en güzel kadın olduğumu düşündüğünü zaten biliyordum. Çok keskin bir şekilde biliyordum ki, buna inanmasaydı, benimle olmazdı.

Erkekler kişiliğim için neredeyse hiç yanımda olmadı.

Çekici kızların güzel olanlara acımasını önermiyorum. Yapmadığın bir şey için sevilmenin o kadar da harika olmadığını söylüyorum.

Hepimiz içeri girerken fotoğrafçılar isimlerimizi söylemeye başladılar. Kafam bana doğru fırlatılan bir kelime kargaşasıydı. "Yakut! Neşe! Celia! Evelyn!" "Bay. ve Bayan Adler! Buraya!"

Kameraların kapanma sesini ve kalabalığın vızıltısını düşünürken kendimi zar zor duyabiliyordum. Ama uzun zaman önce kendimi eğitmiş olduğum için, sanki hayvanat bahçesinde bir kaplan gibi muamele görmek benim en rahat durumummuş gibi, içimde mükemmel bir sakinlik varmış gibi davrandım.

Don ve ben el ele tutuşup yanıp sönen her ampul için gülümsedik. Kırmızı halının sonunda mikrofonlu birkaç adam duruyordu. Ruby biriyle konuşuyordu. Joy ve Celia bir başkasıyla konuşuyorlardı. Üçüncüsü mikrofonunu yüzüme dayadı.

Küçük gözleri ve soğanlı, cin çiçekli bir burnu olan kısa boylu bir adamdı. Dedikleri gibi, radyo için yapılmış bir yüz.

"Bayan Hugo, bu resmin çıkması için heyecanlı mısınız?"

Ne kadar aptalca bir soru sorduğunu gizlemek için elimden geldiğince kibarca güldüm. “Bütün hayatım boyunca Jo March'ı oynamak için bekledim. Bu gece için inanılmaz heyecanlıyım.”

"Ve çekimler sırasında iyi bir arkadaş edinmiş gibisin," dedi.

"Bu da ne?"

"Sen ve Celia St. James. Çok iyi arkadaş gibi görünüyorsunuz."

"O çok güzel. Ve filmde harika. Kesinlikle."

“O ve Robert Logan ısınıyor ve ağırlaşıyor gibi görünüyor.”

"Ah, bunu onlara sormalısın. Bilmiyorum."

"Ama onları sen ayarlamadın mı?"

Don devreye girdi. "Sanırım bu kadarı sorular için," dedi.

"Don, sen ve Bayan ne zaman bir aile kuracaksınız?"

"Yeter dedim dostum. Ve bu yeterli. Teşekkürler."

Don beni ileri itti.

Kapıya vardık ve Ruby ile sevgilisinin, ardından Joy ve onunkilerin geçtiğini izledim.

Don önümüzde kapıyı açarak beni bekledi. Robert, Celia için diğerini tuttu.

Ve bir fikrim var.

Celia'nın elini tuttum ve bizi çevirdim.

Kalabalığa el salla, dedim gülümseyerek. "Sanki İngiltere'nin lanet olası kraliçeleriymişiz gibi."

Celia parlak bir şekilde gülümsedi ve aynen benim yaptığımı yaptı. Orada, siyah ve yeşil, kızıl saçlı ve sarışın, birimiz kıçımız, diğerimiz göğüslerimiz, kalabalığa sanki biz yönetiyormuşuz gibi el sallıyorduk.

Ruby ve Joy ortalıkta görünmüyorlardı. Ve kalabalık bizim için kükredi.

Döndük ve tiyatroya gittik. Koltuklarımıza doğru yol aldık.

Büyük an, dedi Don.

"Biliyorum."

“Sadece birkaç ay içinde, bunun için kazanacaksın ve ben de Doğrular için kazanacağım. Ve sonra gökyüzü sınırdır.”

"Celia da aday olacak," diye kulağına fısıldadım.

"İnsanlar senin hakkında konuşarak bu filmden ayrılacaklar," dedi. "Hiç şüphem yok."

Robert'ın Celia'nın kulağına fısıldadığını görmek için baktım. Sanki söyleyecek komik bir şeyi varmış gibi gülüyordu. Ama ona o elmasları ben aldım, ertesi gün manşetlere çıkacak ikimizin o muhteşem resmini ona ben aldım. Bu arada, sanki elbisesini baştan çıkarmak üzereymiş gibi davranıyordu. Tek düşünebildiğim, onun kalçasındaki o çil çizgisini bilmediğiydi. Ben onları biliyordum, o bilmiyordu.

"Gerçekten yetenekli, Don."

Ah, unut onu, dedi Don. "Sürekli adını duymaktan bıktım usandım. Sana onu sormamalılar. Sana bizi soruyor olmalılar."

"Don, ben..."

Daha ben bir şey söylemeden, söylemem gereken her şeyin onun için faydasız olduğuna karar vererek beni savuşturdu.

Işıklar karardı. Kalabalık sessizleşti. Krediler yuvarlanmaya başladı. Ve ekranda yüzüm belirdi.

"Noel, hediyesiz Noel olmayacak!" dediğimde tüm seyirciler ekrana baktılar.

Ama Celia, "Anne, baba ve birbirimize sahibiz" dediğinde benim için her şeyin bittiğini biliyordum.

Herkes bu tiyatrodan Celia St. James hakkında konuşarak çıkacaktı.

Beni korkutmuş, kıskanmış ya da güvensiz yapmış olmalıydı. Onun iffetli biri olduğuna ya da etrafta yatıp kalktığına dair bir hikaye uydurarak bir şekilde onu aldatmayı planlıyor olmalıydım. Ne de olsa bir kadının itibarını mahvetmenin en hızlı yolu budur - cinsel olarak tatmin eden iğneye yeterince iplik geçirmediğini ve cinsel tatmin arzuluyormuş gibi görünmediğini ima etmek.

Ama sonraki bir saat kırk beş dakikayı yaralarımı tedavi etmekle geçirmek yerine, gülümsemeyi içimde tutarak geçirdim.

Celia Oscar kazanacaktı. Yüzündeki burnu kadar sadeydi. Ve bu beni kıskandırmadı. Beni mutlu etti.

Beth öldüğünde ağladım. Sonra Robert'ın ve Don'un kucağına uzanıp elini sıktım.

Don bana gözlerini devirdi.

Sonra bana vurmak için bir bahane bulacağını düşündüm. Ama bunun için olacak.

* * *

Benedict Kanyonu'nun tepesinde, Ari Sullivan'ın malikanesinin ortasında DURDUM. Don ve ben, birbirimize pek bir şey söylemeden dolambaçlı sokakları geçmiştik.

Celia'yı o filmde gördüğünde onun da benim bildiğim şeyi bildiğinden şüpheleniyordum. Kimsenin başka bir şey umurunda değildi.

Şoförümüz bizi bırakıp içeri girdikten sonra Don, “John'u bulmam gerek” dedi ve ortadan kayboldu.

Celia'yı aradım ama bulamadım.

Bunun yerine, şekerli kokteyllerini içip Eisenhower hakkında konuşurken benimle dirsek teması kurmayı uman esmer burunlu zavallılarla çevriliydim.

"Bana izin verir misin?" İğrenç baloncuklu bir kadına dedim. Hope Diamond hakkında ağda yapıyordu.

Nadir mücevherler toplayan kadınlar, benimle sadece bir gece geçirmek için can atan erkeklerle tıpatıp aynı görünüyordu. Dünya onlar için nesnelerle ilgiliydi; tek yapmak istedikleri sahip olmaktı.

Ah, işte buradasın Ev, dedi Ruby beni koridorda bulduğunda. Elinde iki yeşil kokteyl vardı. Sesi ılıktı, okunması biraz zordu.

"İyi geceler mi?" Diye sordum.

Omzunun üzerinden baktı, iki bardağın saplarını bir eliyle tuttu ve sonra beni dirseğimden çekti, yaptığı gibi döküldü.

"Ow, Ruby," dedim, belirgin bir şekilde tedirginlikle.

Gizlice sağımızdaki çamaşır odasını işaret etti.

"Ne var Allah aşkına. . ” Söyledim.

"Şu kahrolası kapıyı açar mısın Evelyn?"

Kolu çevirdim ve Ruby içeri girdi ve beni onunla birlikte sürükledi. Kapıyı arkamızdan kapattı.

Karanlıkta bana kokteyllerden birini uzatarak, "İşte," dedi. “Joy için alıyordum, ama sende var. Nasıl olsa elbisenle uyumlu."

Gözlerim alışınca içkiyi elinden aldım. "Elbiseme uyduğu için şanslısın. Neredeyse içeceğin yarısını üzerine döküyordun.”

Ellerinden biri artık serbestken, Ruby üstümüzdeki ışığın çekme zincirini çekti. Küçücük oda aydınlandı ve gözlerimi yaktı.

"Bu gece kesinlikle terbiyen yok, Ruby."

"Benim hakkımda ne düşündüğün konusunda endişelendiğimi mi sanıyorsun Evelyn Hugo? Şimdi dinle, ne yapacağız?”

"Ne hakkında ne yapacağız?"

"Ne hakkında? Celia St. James hakkında, mesele bu.”

"Peki ya ona?"

Ruby hayal kırıklığıyla başını eğdi. "Evelyn, yemin ederim."

"Harika bir performans sergiledi. Ne yapabiliriz?" Söyledim.

"Tam olarak Harry'ye olacağını söylediğim şey buydu. Ve olmayacağını söyledi.”

"Peki, bu konuda ne yapmamı istiyorsun?"

"Sen de kaybediyorsun. Yoksa görmüyor musun?”

“Elbette görüyorum!” Umurumdaydı açıkçası. Ama yine de En İyi Kadın Oyuncu ödülünü kazanabileceğimi biliyordum. Celia ve Ruby, En İyi Destek için yarışacaklardı. "Sana ne söyleyeceğimi bilmiyorum, Ruby. Celia konusunda

haklıydık. Yetenekli, muhteşem ve çekici ve alt edildiğinde bazen onu tanıyıp yoluna devam etmek iyi oluyor.”

Ruby bana ona tokat atmışım gibi baktı.

Söyleyecek başka bir şeyim yoktu ve odadan çıkmamı engelliyordu. Bu yüzden içeceği ağzıma koydum ve iki yudumda içtim.

Ruby, "Bu benim tanıdığım ve saygı duyduğum Evelyn değil," dedi.

"Ah, Ruby, üstüne bir kapak koy."

İçkisini bitirdi. "İnsanlar ikiniz hakkında her türlü şeyi söylüyorlardı ve ben buna inanmadım. Ama şimdi . . . Bilmiyorum."

“İnsanlar ne gibi bir sürü şey söylüyorlar?”

"Biliyorsun."

"Sizi temin ederim, en ufak bir fikrim yok."

"Neden işleri bu kadar zorlaştırıyorsun?"

Ruby, beni isteğim dışında bir çamaşır odasına çektin ve kontrol edemediğim şeyler hakkında bana havlıyorsun. Zor olan ben değilim."

"O bir lezbiyen, Evelyn."

O noktaya kadar, etrafımızda devam eden partinin sesleri kısılmıştı ama yine de belirgindi. Ama Ruby onun ne dediğini söylediği an, lezbiyen kelimesini duyduğum an, kanım o kadar hızlı atmaya başladı ki, tek duyabildiğim nabzımdı. Ruby'nin ağzından çıkanlara dikkat etmiyordum. Kız ve lezbiyen ve çarpık gibi sadece belirli kelimeleri yakalayabiliyordum.

Göğsümdeki deri sıcaktı. Kulaklarım yandı.

Kendimi sakinleştirmek için elimden geleni yaptım. Ve bunu yaptığımda, Ruby'nin sözlerine odaklandığımda nihayet bana söylemeye çalıştığı şeyin diğer kısmını duydum.

"Bu arada kocanla daha iyi anlaşmalısın. Ari'nin yatak odasında MGM'den bir harpiden sakso çekiyor."

O söylediğinde, Aman Tanrım, diye düşünmedim. Kocam beni aldatıyor. Celia'yı bulmam gerektiğini düşündüm.

EVELYN kanepeden Kalkar ve telefonu açar, Grace'den bize köşedeki Akdeniz'den yemek ısmarlamasını ister.

"Monique mi? Ne alırsınız? Sığır eti mi tavuk mu?”

"Tavuk, sanırım." Onu izliyorum, oturup hikayesine devam etmesini bekliyorum. Ama oturduğunda sadece bana bakıyor. Ne bana söylediklerini kabul ediyor ne de bir süredir şüphelendiğimi kabul ediyor. Direkt olmaktan başka seçeneğim yok. "Biliyor musun?"

"Neyi biliyor muydum?"

"Celia St. James eşcinsel miydi?"

“Size hikayeyi ortaya çıktığı gibi anlatıyorum.”

"Pekala, evet," diyorum. "Fakat . . ”

"Ama ne?" Evelyn sakin, mükemmel bir şekilde bestelenmiş. Ve şüphelendiğimi bildiği ve sonunda gerçeği söylemeye hazır olduğu için mi, yoksa yanıldığım için mi, ne düşündüğümü bilmediği için mi bilemiyorum.

Cevabı bilmeden soruyu sormak istediğimden emin değilim.

Evelyn'in dudakları düz bir çizgide birleşiyor. Gözleri doğrudan bana odaklandı. Ama konuşmamı beklerken göğsünün hızla inip kalktığını fark ettim. O gergin. Anlattığı kadar kendinden emin değil. Ne de olsa o bir aktris. Evelyn'de gördüğün şeyin her zaman aynı olmadığını artık yeterince iyi bilmeliyim.

Bu yüzden soruyu, bana söylemeye hazır olduğu kadar çok veya az şey söylemesini sağlayacak şekilde soruyorum. "Hayatının aşkı kimdi?"

Evelyn gözlerimin içine bakıyor ve küçük bir itmeye daha ihtiyacı olduğunu anlıyorum.

"Sorun değil Evelyn. Yok canım."

Önemli bir şey. Ama sorun yok. Artık işler o zamanki halinden farklıdır. Yine de tamamen güvenli olmasa da, itiraf etmeliyim.

Ama hala.

Bunu söyleyebilir.

Bana söyleyebilir.

Bunu özgürce kabul edebilir. Şimdi. Burada.

"Evelyn, senin büyük aşkın kimdi? Bana söyleyebilirsin."

Evelyn pencereden dışarı bakıyor, derin bir nefes alıyor ve sonra, "Celia St. James" diyor.

Evelyn kendi sözlerini duymasına izin verdiği için oda sessizdi. Sonra gülümsüyor, parlak, geniş, içten bir gülümseme. Kendi kendine gülmeye başladı ve sonra tekrar bana odaklandı. "Bütün hayatımı onu sevmekle geçirmiş gibi hissediyorum."

"Yani bu kitap, senin biyografin. . . eşcinsel bir kadın olarak ortaya çıkmaya hazır mısın?”

Evelyn bir an gözlerini kapadı ve ilk başta söylediklerimin ağırlığını anladığını düşündüm ama gözlerini tekrar açtığında aptallığımı anlamaya çalıştığını anladım.

"Sana söylediğim tek bir şeyi dinlemiyor musun? Celia'yı seviyordum ama ondan önce Don'u da seviyordum. Aslında eminim ki Don muhteşem bir pislik olmasaydı, muhtemelen asla başka birine aşık olamayacaktım. Ben biseksüelim. Beni bir kutuya sığdırmak için yarımı görmezden gelme, Monique. Bunu yapma."

Bu acıtıyor. Sert. İnsanların senin hakkında bir şeyler varsaymasının, onlara nasıl göründüğüne göre senin için bir etiket yazmanın nasıl hissettirdiğini biliyorum. Hayatımı insanlara siyah görünsem de çift ırklı olduğumu açıklamaya çalışarak geçirdim. Hayatımı insanların etiketlere indirgemek yerine size kim olduklarını söylemelerine izin vermenin önemini bilerek geçirdim.

Ve burada birçok insanın bana yaptığını Evelyn'e yaptım.

Bir kadınla olan aşk ilişkisi bana onun gey olduğunun sinyalini verdi ve onun biseksüel olduğunu söylemesini beklemedim.

Bütün amacı bu, değil mi? Bu nedenle, bu kadar mükemmel kelime seçimleriyle çok keskin bir şekilde anlaşılmak istiyor. Çünkü o, grinin tüm nüansları ve tonlarıyla tam olarak olduğu gibi görünmek istiyor. Aynı şekilde görülmek istedim.

Yani bu benim lanetim. Sadece sıçtım. Ve onu es geçme ya da hiçbir şeye indirgememe arzuma rağmen, buradaki daha güçlü hareketin özür dilemek olduğunu biliyorum.

"Üzgünüm," diyorum. "Kesinlikle haklısın. Bildiğimi varsaymak yerine nasıl tanımladığını sormalıydım. O yüzden tekrar deneyeyim. Bu kitabın sayfalarında biseksüel bir kadın olarak ortaya çıkmaya hazır mısınız?"

"Evet," diyor başını sallayarak. "Evet benim." Evelyn, hâlâ biraz kızgın olmasa da özrümden memnun görünüyor. Ama işimize geri döndük.

"Peki tam olarak nasıl anladın?" Soruyorum. "Onu sevdiğini mi? Ne de olsa, onun kadınlarla ilgilendiğini öğrenebilir ve onunla ilgilendiğinizi kolayca fark etmeyebilirdiniz."

"Eh, kocamın yukarıda beni aldatmasına yardımcı oldu. Çünkü her iki durumda da mide bulandırıcı bir şekilde kıskandım. Celia'nın gey olduğunu öğrendiğimde kıskandım, çünkü bu onun başka kadınlarla olduğu ya da başka kadınlarla birlikte olduğu ve hayatının sadece ben olmadığım anlamına geliyordu. Ve tam da benim katıldığım partide kocamın üst katta bir kadınla olmasını kıskanıyordum çünkü bu utanç vericiydi ve yaşam tarzımı tehdit ediyordu. Celia ile bu yakınlığa ve Don ile bu mesafeye sahip olabileceğimi ve ikisinin de bir başkasından başka bir şeye ihtiyaç duymayacağını düşündüğüm bu dünyada yaşıyordum. Bir anda yükselen ve patlayan işte bu tuhaf balondu."

"O zamanlar, aynı cinsiyetten birine aşık olmanın, kolayca varabileceğin bir sonuç olmadığını düşünürdüm."

"Tabii ki değil! Belki tüm hayatımı kadınlara karşı duygularla savaşarak geçirseydim, o zaman bunun için bir şablonum olabilirdi. Ama yapmadım. Erkeklerden hoşlanmam öğretildi ve bir erkekte -geçici de olsa- aşk ve şehvet buldum. Her zaman Celia'nın etrafında olmak istediğim gerçeği, onu yeterince önemsediğim gerçeği, onun mutluluğuna kendi mutluluğumdan daha fazla değer verdiğim gerçeği, gömleği olmadan önümde durduğu o anı düşünmeyi sevdiğim gerçeği. şimdi, o parçaları bir araya getiriyorsunuz ve bir artı bir eşittir ben bir kadına aşığım diyorsunuz. Ama o zamanlar, en azından benim için bu denklem yoktu. Ve üzerinde çalışılması gereken bir formül olduğunu bile bilmiyorsan, cevabı nasıl bulacaksın?"

Devam ediyor. “Sonunda bir kadınla arkadaşlığım olduğunu sanıyordum. Ve kocam bir pislik olduğu için evliliğimin tehlikede olduğunu düşündüm. Ve bu arada, bu iki şey de doğruydu. Onlar sadece gerçeğin tamamı değildi.”

"Peki ne yaptın?"

"Partide?"

"Evet, ilk kime gittin?"

Evelyn, "Eh," diyor, "biri bana geldi."

RUBY, elimde boş bir kokteyl bardağıyla, kurutucunun yanına beni orada bıraktı.

Partiye geri dönmem gerekiyordu. Ama ben orada donmuş, 'Defol buradan' diye düşünüyordum. Sadece kapı kolunu çeviremedim. Sonra kapı kendi kendine açıldı. Celia. Arkasındaki kısık, parlak parti.

"Evelyn, ne yapıyorsun?"

"Beni nasıl buldun?"

Ruby'ye rastladım ve seni çamaşırhanede içerken bulabileceğimi söyledi. Bunun bir örtmece olduğunu düşündüm.”

"Öyle değildi."

"Bunu görebiliyorum."

"Kadınlarla yatar mısın?" Diye sordum.

Celia şok içinde kapıyı arkasından kapadı. "Neden bahsediyorsun?"

"Ruby senin lezbiyen olduğunu söylüyor."

Celia omzumun üzerinden baktı. "Ruby'nin ne dediği kimin umurunda?"

"Sen?"

"Artık benimle arkadaş olmayı bırakacak mısın? Konu bu mu?"

"Hayır," dedim başımı sallayarak. "Tabii ki değil. İsterim . . . Bunu asla yapma. Ben asla."

"Sonra ne?"

"Sadece bilmek istiyorum, hepsi bu."

"Neden?"

"Sence bilmeye hakkım yok mu?"

"Bağlı olmak."

"Böylece sen?" Diye sordum.

Celia elini kapı koluna koydu ve gitmeye hazırlandı. İçgüdüsel olarak öne eğildim ve bileğini tuttum.

"Ne yapıyorsun?" dedi.

Bileğinin elimdeki hissini sevdim. Parfümünün tüm küçücük odaya nüfuz etmesini sevdim. Öne eğilip onu öptüm.

Ne yaptığımı bilmiyordum. Bununla, hareketlerimi tam olarak kontrol edemediğimi ve onu nasıl öpeceğimi fiziksel olarak bilmediğimi kastediyorum. Erkekleri öptüğüm gibi mi olmalı yoksa bir şekilde farklı mı olmalı? Ayrıca eylemlerimin duygusal kapsamını da anlamadım. Önemlerini veya risklerini gerçekten anlamadım.

Hollywood'un en büyük stüdyo başkanının evinde ünlü bir kadını öpen ünlü bir kadındım, yapımcılar, yıldızlar ve muhtemelen Sub Rosa dergisine ispiyonlayan bir düzine insan vardı.

Ama o anda tek umursadığım dudaklarının yumuşak olmasıydı. Cildinde herhangi bir pürüz yoktu. Tek umursadığım, beni öpmesi, elini kapı kolundan çekmesi ve onun yerine belime koymasıydı.

Leylak tozu gibi çiçek kokuyordu ve dudakları nemliydi. Nefesi tatlıydı, sigara ve krema tadındaydı.

Kendini bana doğru ittiğinde, göğüslerimiz birbirine değdiğinde ve pelvisi benimkilere değdiğinde, tek düşünebildiğim, çok farklı olmadığı ve yine de

tamamen farklı olduğuydu. Don'un düz gittiği her yerde şişti. Don'un şiştiği yerlerde düzdü.

Ama yine de kalbini göğsünde hissedebildiğin, vücudunun sana daha fazlasını istediğini söylediği, kendini başka birinin kokusunda, tadında ve hissinde kaybettiğin duygusu - hepsi aynıydı.

Önce Celia ayrıldı. Burada kalamayız, dedi. Dudaklarını elinin tersiyle sildi. Başparmağını alıp alnıma sürttü.

"Bekle Celia," dedim onu durdurmaya çalışarak.

Ama o kapıyı arkasından kapatarak odadan çıktı.

Kendime nasıl hakim olacağımdan, beynimi nasıl susturacağımdan emin olmadan gözlerimi kapattım.

Nefes aldım. Kapıyı açtım ve basamakları ikişer ikişer çıkarak yukarı çıktım.

Aradığım kişiyi bulana kadar ikinci kattaki her kapıyı açtım.

Boncuklu altın elbiseli bir kadın ayakkabılarını giyerken Don giyiniyordu, gömleğinin ucunu takım pantolonunun içine sokuyordu.

kaçtım. Ve Don beni takip etti.

Bunu evde konuşalım, dedi dirseğimden tutarak.

Celia'yı arayarak onu uzaklaştırdım. Ondan hiçbir iz yoktu.

Harry ön kapıdan içeri girdi, taze yüzlü ve ayık görünüyordu. Onunla bir melodram hakkında konuşmak isteyen sarhoş bir yapımcı tarafından köşeye sıkıştırılmış Don'u merdivenlerde bırakarak yanına koştum.

"Bütün gece neredeydin?" Harry'e sordum.

O gülümsedi. "Bunu kendime saklayacağım."

"Beni eve götürebilir misin?"

Harry bana ve sonra hala merdivenlerde olan Don'a baktı. "Kocanızla eve gitmiyor musunuz?"

başımı salladım.

"Bunu biliyor mu?"

"Yapmazsa, o bir moron."

"Tamam," dedi Harry, kendinden emin ve teslimiyetle başını sallayarak. Ben ne istersem o yapardı.

Harry'nin Chevy'sinin ön koltuğuna oturdum ve tam Don evden çıkarken o geri geri gitmeye başladı. Arabanın yanıma koştu. Pencereyi indirmedim.

"Evelyn!" bağırdı.

Aramızdaki camın sesini keskinleştirmesi, sesini çok uzaklardan gelmesine yetecek kadar boğması hoşuma gidiyordu. Onu tam seste dinleyip dinlemediğime karar verebilme kontrolünü sevdim.

"Üzgünüm," dedi. "Düşündüğün gibi değil."

Direk önüme baktım. "Hadi gidelim."

Harry'yi zor durumda bırakıyor, onun taraf tutmasını sağlıyordum. Ama Harry'nin kredisine göre, kirpik bile kırpmadı.

“Cameron, karımı benden almaya cüret etme!”

"Don, hadi bunu sabah tartışalım," diye seslendi Harry pencereden ve sonra kendini sürüp kanyonun yollarına daldı.

Sunset Bulvarı'na vardığımızda ve nabzım yavaşlayınca Harry'e döndüm ve konuşmaya başladım. Don'un yukarıda bir kadınla birlikte olduğunu söylediğimde, daha azını beklemiyormuş gibi başını salladı.

"Neden şaşırmış görünmüyorsun?" Beverly Hills'in güzelliğinin kendini göstermeye başladığı Doheny ile Sunset'in kesiştiği yerden hızla geçerken sordum. Sokaklar genişledi ve ağaçlarla kaplandı ve çimenler tertemiz bakımlı, kaldırımlar temizdi.

Harry, “Don, yeni tanıştığı kadınlara karşı her zaman bir tutku duymuştur” diyor. "Bilip bilmediğinden emin değildim. Ya da umursadıysan."

"Bilmiyordum. Ve umursuyorum.”

"Öyleyse, özür dilerim," dedi, gözlerini tekrar yola koymadan önce kısaca bana bakarak. "Bu durumda, sana söylemeliydim."

Sanırım birbirimize söylemediğimiz çok şey var, dedim pencereden dışarı bakarak. Sokakta köpeğini gezdiren bir adam vardı.

Birine ihtiyacım vardı.

Tam o sırada bir arkadaşa ihtiyacım vardı. Birilerine gerçeklerimi anlatacak, biri beni kabul edecek, biri iyi olacağımı söyleyecekti.

“Ya gerçekten yaptıysak?” Söyledim.

“Birbirinize gerçeği mi söylediniz?”

"Birbirinize her şeyi anlattınız."

Harry bana baktı. "Bunun sana yüklemek istemediğim bir yük olduğunu söyleyebilirim."

"Sana da yük olabilir," dedim. "İskeletlerim var."

"Sen Kübalısın ve güce susamış, hesapçı bir kaltaksın," dedi Harry bana gülümseyerek. "Bu sırlar o kadar da kötü değil."

Başımı geriye atıp güldüm.

"Ve sen benim ne olduğumu biliyorsun," dedi.

"Ben yaparım."

"Ama şu anda, makul bir inkar etme hakkınız var. Bunu duymanıza veya görmenize gerek yok.”

Harry sola döndü, tepeler yerine dairelere. Kendi evimin yerine beni evine götürüyordu. Don'un bana yapacaklarından korkuyordu. Ben de öyleydim.

"Belki buna hazırımdır. Gerçek bir arkadaş olmak. Gerçek mavi," dedim.

"Bunun saklamanı istediğim bir sır olduğundan emin değilim, aşkım. Bu yapışkan bir tane."

"Bence bu sır, ikimizin de numara yaptığından çok daha yaygın," dedim. "Bence hepimizin içinde o sırdan en azından biraz vardır. Sanırım bu sır bende de olabilir."

Harry sağa döndü ve garaj yoluna girdi. Arabayı park edip bana döndü. "Benim gibi değilsin, Evelyn."

"Biraz olabilirim," dedim. "Ben olabilirim, Celia da olabilir."

Harry, düşünerek direksiyona döndü. "Evet," dedi sonunda. "Celia da olabilir."

"Biliyordun?"

"Şüphelendim" dedi. “Ve sahip olabileceğinden şüphelendim. . . sana karşı duygular."

Sanki önümde ne olduğunu bilen dünyadaki son kişi benmişim gibi hissettim.

"Don'dan ayrılıyorum," dedim.

Harry şaşırmayarak başını salladı. "Bunu duyduğuma sevindim," dedi. "Ama umarım bunun ne anlama geldiğini tam olarak biliyorsundur."

"Ne yaptığımı biliyorum, Harry." Yanılmışım. Ne yaptığımı bilmiyordum.

Harry, "Don onu oturarak almayacak," dedi. "Tek demek istediğim bu."

"Yani bu maskaralığa devam etmeli miyim? Canı istediğinde yatıp bana vurmasına izin mi vereceksin?"

"Kesinlikle hayır. Bunu asla söylemeyeceğimi biliyorsun."

"Sonra ne?"

"Yapacaklarına hazırlıklı olmanı istiyorum."

"Bu konuyu daha fazla konuşmak istemiyorum" dedim.

"Sorun değil," dedi Harry. Arabasının kapısını açıp dışarı çıktı. Yanıma geldi ve kapımı açtı.

Gel, Ev, dedi nazikçe. Elini uzattı. "Uzun bir gece oldu. Biraz dinlenmeye ihtiyacın var."

Aniden çok yorgun hissettim, sanki bir kez işaret ettiğinde, başından beri orada olduğunu anladım. Harry'i ön kapısına kadar takip ettim.

Oturma odası, ahşap ve deri ile döşenmiş, seyrek ama yakışıklıydı. Oyuklar ve kapılar kemerliydi, duvarlar bembeyazdı. Duvarda yalnızca tek bir sanat eseri asılıydı, kanepenin üzerinde kırmızı ve mavi bir Rothko. O zaman aklıma Harry'nin maaş çeki için bir Hollywood yapımcısı olmadığı geldi. Elbette, evi güzeldi. Ama bunda gösterişli bir şey yoktu, performatif hiçbir şey yoktu. Burası onun için sadece yatacak bir yerdi.

Harry benim gibiydi. Harry zafer için oradaydı. Onu meşgul ettiği, önemli kıldığı, keskin kıldığı için işin içindeydi.

Harry, benim gibi, ego için bu işe girmişti.

Ve ikimiz de, bir şekilde tesadüfen görünse de, insanlığımızı bulduğumuz için şanslıydık.

İkimiz kavisli merdivenleri çıktık ve Harry beni misafir odasına yerleştirdi. Yatakta kalın yün battaniyeli ince bir şilte vardı. Makyajımı temizlemek için bir kalıp sabun kullandım ve Harry benim için elbisemin arkasını nazikçe açtı ve giymem için bana bir pijama verdi.

"Bir şeye ihtiyacın olursa yan tarafta olacağım," dedi.

"Teşekkürler. Herşey için."

Harry başını salladı. Arkasını döndü ve ben battaniyeyi katlarken bana döndü. Çıkarlarımız uyumlu değil Evelyn, dedi. "Seninki ve benimki. Bunu görüyorsun, değil mi?"

Onu görüp görmediğimi anlamak için ona baktım.

"Benim işim stüdyoya para kazandırmak. Ve stüdyonun istediğini yapıyorsan benim işim seni mutlu etmek. Ama Ari her şeyden çok-"

"Don'u mutlu et."

Harry gözlerimin içine baktı. Anladım.

"Tamam," dedim. "Anladim."

Harry utangaç bir şekilde gülümsedi ve kapıyı arkasından kapattı.

Bütün gece dönüp duracağımı, gelecek için endişelendiğimi, bir kadını öpmüş olmamın ne anlama geldiği konusunda endişelendiğimi, Don'dan gerçekten ayrılmalı mıyım diye endişelendiğimi düşünürdünüz.

Ama inkar bunun içindir.

Ertesi sabah, Harry beni evime geri götürdü. Kendimi kavgaya hazırlıyordum. Ama oraya vardığımda Don ortalıkta görünmüyordu.

O anda evliliğimizin sona erdiğini ve kararın - benim vermem gerektiğini düşündüğüm kararın - benim için verildiğini biliyordum.

Don beni beklemiyordu, benim için savaşmayı planlamamıştı. Don başka bir yerdeydi, ben onu bırakamadan beni terk etti.

Bunun yerine, hemen kapımın önünde Celia St. James vardı.

Ben ona yanaşana kadar Harry araba yolunda bekledi. Döndüm ve gitmesi için el salladım.

O gittiğinde ve benim güzel ağaçlıklı sokağım Beverly Hills'de beklediğiniz kadar sessiz olduğunda, sabah yediyi biraz geçe Celia'nın elini tuttum ve onu içeri götürdüm.

"Ben bir ... değilim . . ” dedi Celia, kapıyı arkamızdan kapattığımda. "Ben sadece . . . lisede bir kız vardı, en iyi arkadaşım. Ve o ve ben-”

"Bunu duymak istemiyorum," dedim.

"Tamam," dedi. "Ben sadece . . . Değilim . . . bana bir şey olmaz."

"Seninle ilgili bir sorun olmadığını biliyorum."

Bana baktı, ondan tam olarak ne istediğimi, tam olarak neyi itiraf etmesi gerektiğini anlamaya çalışıyordu.

“İşte bildiğim şey,” dedim. "Don'u sevdiğimi biliyorum."

"Biliyorum ki!" dedi savunma yaparak. "Don'u sevdiğini biliyorum. Bunu hep biliyordum."

"Don'u sevdiğimi söylemiştim. Ama bir süredir onu sevdiğimi sanmıyorum."

"TAMAM."

"Şimdi düşündüğüm tek kişi sensin."

Bunun üzerine yukarı çıktım ve çantamı topladım.

Arafta bir buçuk hafta CELIA'nın dairesinde GİZlendim. Celia ve ben her gece onun yatağında iffetli bir şekilde yan yana yattık.

Gün boyunca, o Warner Brothers için yeni filmi üzerinde çalışmaya giderken ben onun dairesinde kaldım ve kitap okudum.

öpüşmedik. Kollarımız birbirine değdiğinde, ellerimiz birbirine değdiğinde, gözleri asla birbirine değmediği zaman biraz fazla oyalandık. Ama gecenin bir yarısında, ikimiz de uyuyakalmış gibi göründükten sonra, vücudunu sırtımda hissederdim ve midesinin sıcaklığını bana karşı, çenesini boynumun kıvrımında hissederek kendimi ona doğru iterdim. .

Bazı sabahlar bir saç yığını içinde uyanır ve derin nefesler alarak onu olabildiğince çok nefes almaya çalışırdım.

Onu tekrar öpmek istediğimi biliyordum. Ona dokunmak istediğimi biliyordum. Ama tam olarak ne yapmam gerektiğini veya nasıl çalışması gerektiğini bilmiyordum. Karanlık bir çamaşır odasındaki o öpücüğü şans eseri olarak düşünmek kolaydı. Kendime ona karşı beslediğim hislerin platonik olduğunu söylemek o kadar da zor değildi.

Sadece bazen Celia hakkındaki düşüncelerime düşkün olduğum sürece, kendime bunun gerçek olmadığını söyleyebilirdim. Eşcinseller uyumsuzdu. Ve bunun onları kötü insanlar yaptığını düşünmesem de -sonuçta Harry'yi bir erkek kardeş gibi severdim- onlardan biri olmaya hazır değildim.

Bu yüzden kendime Celia ve benim aramdaki kıvılcımın sadece bir tuhaflık olduğunu söyledim. Bu, tuhaf kaldığı sürece inandırıcıydı.

Bazen gerçekler üzerinize çöker. Diğer zamanlarda gerçeklik, onu inkar etmek için gereken enerjinin bitmesini sabırla bekler.

Ve bir cumartesi sabahı Celia duştayken ve ben yumurta yaparken başıma gelen buydu.

Kapı çaldı ve açtığımda eşiğin o tarafında görmekten mutlu olduğum tek yüzü gördüm.

"Merhaba, Harry," dedim ona sarılmak için eğilerek. Akan spatulamı güzel Oxford gömleğine bulaştırmamaya dikkat ettim.

"Kendine bak" dedi. "Yemek pişirme!"

"Biliyorum," dedim yoldan çekilip onu içeri davet ederken. "Cehennem dondu galiba. Biraz yumurta ister misin?"

Onu mutfağa doğru yönlendirdim. Tencereye göz attı. "Kahvaltıda ne kadar ustalaştın?" O sordu.

"Yumurtalarınız yanacak mı diye soruyorsanız, cevap muhtemelen şudur."

Harry gülümsedi ve yemek odası masasına büyük, ağır bir zarf koydu. Tahtaya çarptığında yaptığı vuruş, içinde ne olduğuna dair ihtiyacım olan tek ipucuydu.

"Dur tahmin edeyim." dedim. "Boşanıyorum."

"Öyle görünüyorsun."

"Hangi gerekçeyle? Avukatlarının zina veya zulüm için kutuları kontrol etmediğini varsayıyorum."

"Terk etme."

Kaşlarımı kaldırdım. "Akıllı."

"Gerekçe önemli değil. Bunu biliyorsun."

"Biliyorum."

"Bunu baştan sona okumalısınız, bir avukata baştan sona okutmalısınız. Ama esasen büyük bir vurgu var."

"Söyle bana."

"Evi, paranı ve onunkinin yarısını alacaksın."

Harry'ye bana Brooklyn Köprüsü'nü satmaya çalışıyormuş gibi baktım. "Neden bunu yapsın ki?"

"Çünkü evliliğiniz sırasında olan herhangi bir şey hakkında herhangi bir zamanda kimseyle konuşmanız yasaktır."

"O da mı yasak?"

Harry başını salladı. "Yazılı değil, hayır."

"Yani konuşamam ve o şehrin her yerinde gevezelik edebilir mi? Bunu kabul edeceğimi ona düşündüren ne?"

Harry bir an için masaya baktı ve sonra mahcup bir şekilde bana döndü.

"Gün batımı beni düşürüyor, değil mi?"

"Don stüdyodan çıkmanı istiyor. Ari seni MGM ve Columbia'ya kiralamayı planlıyor."

"Ve sonra ne?"

"Ve sonra kendi başınasın."

"Pekala, sorun değil. Bunu yapabilirim. Celia serbest çalışıyor. Onun gibi bir ajan bulacağım."

"Yapabilirsin," dedi Harry. "Ve bence denemelisin ama. . "

"Ama ne?"

"Don, Ari'nin Oscar'a başını sallamanı engellemesini istiyor ve Ari bunu kabul ediyor. Sanırım seni ödünç verecek ve kasten floplara sokacak."

"Bunu yapamaz."

"Yapabilir. Ve yapacak, çünkü Don altın yumurtlayan kaz. Stüdyoların hepsi acı çekiyor. İnsanlar o kadar sinemaya gitmiyor; Gunsmoke'un bir sonraki bölümünü bekliyorlar. Sinemalarımızı satmak zorunda kaldığımız andan itibaren günbatımı düşüşte. Don gibi yıldızlar sayesinde ayakta kalıyoruz."

"Ve benim gibi yıldızlar."

Harry başını salladı. "Ama - ve bunu söylediğim için üzgünüm, ama bence büyük resmi görmen önemli - Don koltuklarda senden çok daha fazla kıçı hak ediyor."

Yaklaşık iki santim boyunda hissettim. "Bu acıttı."

"Biliyorum," dedi Harry. "Ve üzgünüm."

Banyodaki su kapandı ve Celia'nın duştan çıktığını duydum. Pencereden bir esinti geliyordu. Kapatmak istedim ama kıpırdamadım. "Demek bu kadar. Don beni istemiyorsa, kimse istemez."

"Don seni istemiyorsa, başkasının da sana sahip olmasını istemez. Bunun ince bir fark olduğunun farkındayım, ancak . . ”

"Ama belli belirsiz güven verici."

"İyi."

"Yani bu onun oyunu mu? Don hayatımı mahvediyor ve sessizliğimi bir ev ve bir milyon dolardan daha azıyla mı satın alıyor?"

"Bu çok para," dedi Harry, sanki bir önemi varmış gibi, yardımı varmış gibi.

"Parayı umursamadığımı biliyorsun," dedim. "En azından, öncelikle değil."

"Biliyorum."

Celia bornozla banyodan çıktı, saçları ıslak ve düzdü. "Ah, merhaba Harry," dedi. “Bir dakika olacağım.”

"Benim hesabımda acele etmene gerek yok," dedi. "Sadece gidiyordum."

Celia gülümsedi ve yatak odasına girdi.

Getirdiğin için teşekkürler, dedim.

Harry başını salladı.

Kapıya doğru yürürken ona “Bir kez yaptım, bir daha yapabilirim” dedim. “Her şeyi sıfırdan inşa edebilirim.”

"Aklına koyduğun tek bir şeyi yapabileceğinden asla şüphe duymadım." Harry elini kapı koluna koydu, gitmeye hazırdı. "Olursa isterim. . . Umarım hala arkadaş olabiliriz Evelyn. Hala yapabileceğimiz-”

"Ah, sus," dedim. "En iyi arkadaşlardı. Kim birbirine her şeyi anlatabilir ya da söylemeyebilir. Bu değişmez. Beni hala seviyorsun, değil mi? Çıkışta olmak üzere olmama rağmen mi?”

"Ben yaparım."

"Ve seni hala seviyorum. Yani işin sonu bu."

Harry gülümsedi, rahatladı. "Tamam," dedi. "Ben ve sen."

"Ben ve sen, gerçek mavi."

Harry daireden çıktı ve onun caddeden aşağı inip arabasına binmesini izledim. Sonra arkamı dönüp kapıya sırtımı dayadım.

Hayatımı üzerine kurduğum her şeyi kaybedecektim.

Para dışında her şey.

Hala param vardı.

Ve bu bir şeydi.

Ve sonra beni bekleyen başka bir şeyin olduğunu fark ettim, sahip olmakta özgür olduğum bir şey.

Hollywood'un en popüler adamından boşanmamın eşiğindeyken, sırtım onun dairesinin kapısına dönükken, istediğim şey hakkında kendime yalan söylemenin sahip olduğumdan çok daha fazla enerji gerektirdiğini fark ettim.

Bunun ne anlama geldiğini ve beni ne hale getirdiğini merak etmek yerine ayağa kalktım ve Celia'nın odasına girdim.

Hâlâ cübbesi içindeydi, makyaj masasının önünde saçlarını kurutuyordu.

Yanına gittim ve muhteşem mavi gözlerine baktım ve "Sanırım seni seviyorum" dedim.

Sonra cübbesinin kravatını alıp açtım.

yavaş yavaş yaptım. Bunu o kadar yavaş yaptım ki, serbest kalana kadar beni milyonlarca kez durdurabilirdi. Ama yapmadı.

Bunun yerine daha dik oturdu, bana daha cesurca baktı ve ben bunu yaparken elini belime koydu.

Gerginliğin azaldığı an cübbenin yanları birbirinden ayrıldı ve sonra oradaydı, çıplaktı ve önümde oturuyordu.

Cildi kremsi ve solgundu. Göğüsleri beklediğimden daha dolgun, meme uçları pembeydi. Düz karnı, göbek deliğinin altındaki en küçük parçayı yuvarladı.

Gözlerim bacaklarına kaydığında, onları birazcık ayırdı.

İçgüdüsel olarak onu öptüm. Ellerimi göğüslerine koydum, onlara istediğim gibi dokundum ve sonra kendi kendime dokunmayı sevdiğim şekilde.

O inlediğinde ben titriyordum.

Boynumu ve göğsümün üstünü öptü.

Gömleğimi başımın üstünden çıkardı.

Bana baktı, göğüslerim açıkta kaldı.

"Harikasın," dedi. "Hayal ettiğimden bile daha güzel."

Kızardım ve başımı ellerimin arasına aldım, kendimi ne kadar kontrolden çıkmış hissettiğimden, her şeyin ligimin dışında olmasından utandım.

Ellerimi yüzümden çekip bana baktı.

"Ne yaptığımı bilmiyorum" dedim.

"Tamam," dedi. "Ben yaparım."

O gece Celia ve ben birbirimize sarılarak çıplak uyuduk. Artık tesadüfen dokunuyormuş gibi yapmıyorduk. Ve sabah saçı yüzümde uyandığımda, yüksek sesle ve gururla nefes aldım.

Bu dört duvarın içinde utanmıyorduk.

alt rosa

30 Aralık 1959

ADLER VE HUGO KAPUT!

Don Adler, Hollywood'un En Uygun Bekar?

Don ve Evelyn işi bırak diyorlar! İki yıllık evlilikten sonra Don, Evelyn Hugo'dan boşanma davası açtı.

Muhabbet kuşlarının yollarını ayırmasına üzüldük ama şaşırdık desek yalan olur. Don'un yıldızının daha da yükseleceği ve Evelyn'in kıskanç ve kurnazlaştığına dair söylentiler duyduk.

Neyse ki Don için, baş honcho Ari Sullivan'ın geniş gülümsemesine sahip olması gereken Sunset Studios ile sözleşmesini yeniledi ve bu yıl vizyona girmesi planlanan üç filmi var. Bu Don asla bir ritmi kaçırmaz!

Bu arada, Evelyn'in en yeni filmi Küçük Kadınlar, boffo BO sayıları ve büyük eleştirel karşılama gösterirken, Sunset onu yaklaşan Jokers Wild'dan çıkardı ve yerine Ruby Reilly getirdi.

Güneş, Evelyn'in Sunset ile olan zamanında mı battı?

NASIL BU KADAR GÜVENLİ KALDINIZ? Kararında bu kadar kararlı mısın?" Evelyn'e soruyorum.

"Don beni ne zaman terk etti? Ya da kariyerim ne zaman alt üst oldu?"

"İkisi de sanırım," diyorum. "Demek istediğim, sende Celia vardı, bu yüzden biraz farklı ama yine de."

Evelyn başını hafifçe yana yatırıyor. "Neyden farklı?"

"Hm?" Diyorum ki, kendi düşüncelerimde kayboldum.

Evelyn, "Celia bende demiştin, o yüzden biraz farklıydı," diye açıklıyor. "Neyden farklı?"

"Üzgünüm," diyorum. "Ben ... idim . . . kendi kafamda." Bir an için kendi ilişki sorunlarımın tek yönlü bir konuşmanın içine sızmasına izin verdim.

Evelyn başını sallıyor. "Üzgün olmana gerek yok. Sadece bana neyin farklı olduğunu söyle."

Ona bakıyorum ve gerçekten kapatılamayacak bir kapı açtığımı fark ediyorum. "Yaklaşan boşanmamdan."

Evelyn gülümsüyor, tıpkı Cheshire Kedisi gibi. "Artık işler ilginçleşiyor" diyor.

Kendi kırılganlığıma karşı şövalye tutumu beni rahatsız ediyor. Bunu ortaya çıkarmak benim hatam. Biliyorum ki. Ama ona daha kibar davranabilirdi. Kendimi ifşa ettim. Bir yarayı açığa çıkardım.

"Kağıtları imzaladın mı?" diye soruyor Evelyn. "Belki de Monique'deki i'nin üzerinde minik bir kalple? Ben de öyle yapardım."

"Sanırım boşanmayı senin kadar hafife almıyorum," diyorum. Düz çıkıyor. Ben yumuşatmayı düşünüyorum ama . . . Yapmıyorum.

Hayır, elbette hayır, dedi Evelyn nazikçe. "Yapmış olsaydın, senin yaşında alaycı olurdun."

"Ama senin yaşında?" Soruyorum.

"Benim tecrübemle mi? Bir gerçekçi."

"Bu, başlı başına son derece alaycı, sence de öyle değil mi? Boşanmak kayıptır."

Evelyn başını sallıyor. "Kalp kırıklığı kayıptır. Boşanma bir kağıt parçasıdır."

Mavi kalemimle bir küpü defalarca karaladığımı görmek için aşağıya bakıyorum. Sayfayı yırtmaya başlıyor. Kalemi ne elime alırım ne de daha sert iterim. Sadece mürekkebi küpün çizgileri üzerinden geçirmeye devam ediyorum.

Evelyn, "Şu anda kalbin kırıksa, senin için derinden hissediyorum" diyor. "Buna saygım sonsuz. Bir insanı ikiye bölebilecek türden bir şey bu. Ama Don beni terk ettiğinde kalbim kırık değildi. Sadece evliliğimin başarısız olduğunu hissettim. Ve bunlar çok farklı şeyler."

Evelyn bunu söylediğinde kalemimi yerinde durdurdum. ona bakıyorum. Ve Evelyn'in bana bunu söylemesine neden ihtiyacım olduğunu merak ediyorum.

Böyle bir ayrım neden daha önce aklımdan geçmedi merak ediyorum.

* * *

Bu akşam metroya YÜRÜYÜŞÜMDE, Frankie'nin bugün ikinci kez beni aradığını görüyorum.

Brooklyn'e kadar at binene kadar bekliyorum ve cevap vermek için caddeden aşağı daireme doğru ilerliyorum. Saat neredeyse dokuz, bu yüzden ona mesaj atmaya karar verdim: Evelyn'in evinden şimdi çıkıyorum. Üzgünüm, çok geç. Yarın konuşmak ister misin?

Frankie'nin yanıtını aldığımda anahtarım ön kapımda: Bu gece iyi. Mümkün olan en kısa sürede arayın.

gözlerimi deviriyorum. Frankie'ye asla blöf yapmamalıyım.

Çantamı yere koydum. Dairenin içinde volta atıyorum. Ona ne söyleyeceğim? Gördüğüm kadarıyla iki seçeneğim var.

Ona yalan söyleyip her şeyin yolunda gittiğini, Haziran sayısı için doğru yolda olduğumuzu ve Evelyn'i daha somut şeyler hakkında konuşturduğumu söyleyebilirim.

Ya da gerçeği söyleyip potansiyel olarak kovulabilirim.

Bu noktada kovulmanın o kadar da kötü olmayabileceğini görmeye başlıyorum. Gelecekte yayınlamak için bir kitabım olacak ve büyük ihtimalle milyonlarca dolar kazanacağım. Bu da bana başka ünlü biyografi fırsatları sağlayabilir. Ve sonra, sonunda, herhangi bir yayıncının satın alacağından emin olarak, istediğim herhangi bir şey hakkında yazmaya, kendi konularımı bulmaya başlayabilirdim.

Ama bu kitabın ne zaman satılacağını bilmiyorum. Ve eğer asıl amacım, istediğim hikayeyi elde etmek için kendimi hazırlamaksa, o zaman güvenilirlik önemlidir. Ana manşetlerini çaldığım için Vivant'tan kovulmak itibarım için iyiye işaret olmaz.

Planımın tam olarak ne olduğuna karar veremeden telefonum elimde çalıyor.

Frankie Topluluğu.

"Merhaba?"

"Monique," dedi Frankie, sesi bir şekilde hem istekli hem de sinirliydi. "Evelyn'e ne oluyor? Bana her şeyi söyle."

Frankie, Evelyn ve benim bu durumdan istediğimizi elde etmenin yollarını aramaya devam ediyorum. Ama birden kontrol edebileceğim tek şeyin istediğimi elde etmek olduğunu fark ettim.

Neden yapmayayım?

Yok canım.

Neden zirveye çıkan ben olmayayım?

"Frankie, merhaba, daha müsait olamadığım için üzgünüm."

"Önemli değil, sorun değil," diyor Frankie. "İyi malzeme aldığın sürece."

"Öyleyim ama ne yazık ki Evelyn artık parçayı Vivant'la paylaşmakla ilgilenmiyor."

Telefonun Frankie'nin ucundaki sessizlik sağır edici. Ve sonra düz, ölü bir "Ne?" ile noktalanır.

"Günlerdir onu ikna etmeye çalışıyorum. Bu yüzden size geri dönemedim. Ona bu parçayı Vivant için yapması gerektiğini açıklıyordum."

"Eğer ilgilenmiyorsa, neden bizi aradı?"

"Beni istedi," diyorum. Bunu herhangi bir nitelikle takip etmiyorum. Beni istedi ve işte neden ya da O beni istedi ve tüm bunlar için çok üzgünüm demiyorum.

"Sana ulaşmak için bizi mi kullandı?" Frankie, sanki bu aklına gelen en aşağılayıcı şeymiş gibi. Ama olay şu ki, Frankie beni Evelyn'e ulaşmak için kullandı. . .

"Evet söylerim. "Bence yaptı. Tam bir biyografiyle ilgileniyor. Ben yazdım. Fikrini değiştirme umuduyla onunla birlikte gittim."

"Biyografi? Hikayemizi alıp onun yerine bir kitaba mı dönüştürüyorsun?

"Evelyn'in istediği bu. Onu aksine ikna etmeye çalışıyorum."

"Peki sen?" Frankie sorar. "Onu ikna ettin mi?"

"Hayır," diyorum. "Henüz değil. Ama sanırım başarabilirim."

"Tamam," diyor Frankie. "O zaman şunu yap."

Bu benim anım.

"Sanırım sana devasa, manşetlere konu olan bir Evelyn Hugo hikayesi sunabilirim," dedim. “Ama yaparsam, terfi etmek istiyorum.”

Frankie'nin sesine şüpheciliğin girdiğini duyabiliyorum. “Nasıl bir promosyon?”

"Genel olarak editör. İstediğim gibi gelir ve giderim. Anlatmak istediğim hikayeleri ben seçiyorum.”

"Numara."

"O zaman Evelyn'in parçanın Vivant'ta olmasına izin vermesini sağlayacak hiçbir teşviğim yok."

Frankie'nin seçeneklerini tarttığını neredeyse duyabiliyorum. O sessiz, ama gerginlik yok. Sanki ne söyleyeceğine karar verene kadar konuşmamı beklemiyormuş gibi. "Bize bir kapak hikayesi bulursan," diyor sonunda, "ve bir fotoğraf çekimi için oturmayı kabul ederse, seni genel olarak bir yazar yaparım."

Teklifi değerlendirdim ve düşündüğüm gibi Frankie araya girdi. “Genel olarak sadece bir editörümüz var. Gayle'ı hak ettiği yerden atmak bana doğru gelmiyor. Bunu anlayabileceğini düşünürdüm. Genel olarak yazar vermem gereken şey. Yazabilecekleriniz üzerinde çok fazla kontrol uygulamayacağım. Ve orada kendinizi çabucak ispatlarsanız, herkes gibi yükselirsiniz. Bu adil, Monique."

Bir an daha düşünüyorum. Genel olarak yazar makul görünüyor. Büyük yazar kulağa harika geliyor. "Tamam," diyorum. Ve sonra biraz daha ileri itiyorum. Çünkü Evelyn, tüm bunların en başında, en yüksek doları almakta ısrar etmem gerektiğini söyledi. Ve o haklı. "Ve unvanla orantılı bir zam istiyorum."

Doğrudan para istediğimi duyunca siniyorum. Ama Frankie'nin "Evet, elbette, iyi" dediğini duyduğum anda omuzlarımı gevşetiyorum. nefes veriyorum. "Ama yarın senden onay istiyorum," diye devam ediyor. "Ve fotoğraf çekiminin önümüzdeki haftaya kadar rezerve edilmesini istiyorum."

"Tamam," diyorum. "Sen ona sahipsin."

Frankie telefonu kapatmadan önce, “Etkilendim ama aynı zamanda kızgınım. Lütfen bunu o kadar iyi yap ki seni affetmek zorundayım."

"Merak etme," diyorum. "Yapacağım."

Ertesi sabah EVELYN'in ofisine girdiğimde o kadar gerginim ki sırtım terliyor ve omurgamda sığ bir havuz oluşuyor.

Grace bir şarküteri tabağı koyuyor ve Evelyn ve Grace yazın Lizbon hakkında konuşurken ben kornişlere bakmadan duramıyorum.

Grace gittiği an Evelyn'e dönüyorum.

"Konuşmamız gerek," diyorum.

Güler. “Dürüst olmak gerekirse, yaptığımız tek şeyin bu olduğunu hissediyorum.”

"Vivant hakkında, yani."

"Tamam," diyor. "Konuşmak."

"Bu kitabın ne zaman yayınlanabileceğine dair bir tür zaman çizelgesi bilmem gerekiyor." Evelyn'in cevap vermesini bekliyorum. Bana bir cevaba benzeyen bir şey, herhangi bir şey vermesini bekliyorum.

“Dinliyorum” diyor.

“Bana bu kitabın gerçekçi bir şekilde ne zaman satılabileceğini söylemezseniz, o zaman yıllar sonra olabilecek bir şey için işimi kaybetme riskini alıyorum. Hatta onlarca yıl."

"Ömrüm için kesinlikle büyük umutların var."

Bunu hâlâ ciddiye almadığı için biraz cesareti kırılarak, Evelyn, dedim. "Ya bunun ne zaman çıkacağını bilmem gerekiyor ya da Vivant'a Haziran sayısı için bir alıntı sözü vermem gerekiyor."

Evelyn düşünüyor. Karşımdaki kanepede bağdaş kurmuş, siyah dar jarse pantolon, gri deniz kabuğu atleti ve büyük boy beyaz bir hırkayla oturuyor. "Tamam," diyor başını sallayarak. “Haziran sayısı için onlara ondan bir parça verebilirsiniz – hangi parçayı isterseniz – verebilirsiniz. Ve ancak, bu zaman çizelgesi işini susarsan."

Sevincimin yüzüme yansımasına izin vermiyorum. Yarı yoldayım. İşim bitene kadar dinlenemem. Onu itmek zorundayım. Sormalıyım ve hayır denilmesine istekli olmalıyım. Değerimi bilmeliyim.

Sonuçta, Evelyn benden bir şey istiyor. Onun bana ihtiyacı var. Neden ya da ne için bilmiyorum ama böyle olmasaydı burada oturuyor olmazdım biliyorum. Onun için değerim var. Biliyorum ki. Ve şimdi onu kullanmak zorundayım. Tıpkı ben olsaydım yapacağı gibi.

İşte başlıyoruz.

“Fotoğraf çekimi için oturmanız gerekiyor. Kapak için."

"Numara."

"Pazarlık edilemez."

“Her şey pazarlık edilebilir. Yetmedi mi? Alıntıyı kabul ettim.”

"Yeni imajlarının ne kadar değerli olacağını ikimiz de biliyoruz."

"Hayır dedim."

TAMAM. İşte başlıyoruz. Bunu yapabilirim. Evelyn'in yapacağı şeyi yapmak zorundayım. Evelyn Hugo'yu “Evelyn Hugo” yapmalıyım. "Kapak fotoğrafını kabul edersin, yoksa ben yokum."

Evelyn sandalyesinde öne doğru oturuyor. "Affedersiniz?"

"Hayat hikayeni yazmamı istiyorsun. Senin hayat hikayeni yazmak istiyorum. Ama bunlar benim şartlarım. Senin için işimi kaybetmeyeceğim. Ve işimi sürdürme şeklim, kapaklı bir Evelyn Hugo özelliği sunmak. Bu yüzden ya beni işimi kaybetmeye ikna edersin -ki bu ancak bu kitabın ne zaman satıldığını bana söylersen mümkün olur- ya da bunu yaparsın. Bunlar senin seçeneklerin."

Evelyn bana baktı ve onun umduğundan daha fazlası olduğum izlenimini edindim. Ve bu konuda iyi hissediyorum. İçinde tutması zor bir gülümseme oluşuyor.

"Bununla eğleniyorsun, değil mi?" diyor.

"Çıkarlarımı korumaya çalışıyorum."

"Evet, ama bunda da iyisin ve bence bundan biraz zevk alıyorsun."

Sonunda gülümsemeyi bıraktım. “En iyisinden öğreniyorum.”

Evet, öylesin, dedi Evelyn. Burnunu buruşturur. "Bir kapak?"

"Bir kapak."

"İyi. Bir kapak. Ve karşılığında, Pazartesi gününden itibaren her uyanma anında burada olmanı istiyorum. Söyleyeceklerimi en kısa zamanda anlatmak istiyorum. Ve şu andan itibaren, ilk seferde bir soruya cevap vermediğimde, bir daha sormayacaksın. Anlaştık mı?"

Masanın arkasından kalkıp Evelyn'e doğru yürüdüm ve elimi uzattım. "Anlaşmak."

Evelyn güler. "Kendine bak" diyor. "Bunu sürdürürsen, bir gün dünyanın kendi bölgeni yönetebilirsin."

"Neden, teşekkür ederim" diyorum.

"Evet, evet, evet," dedi kibarca değil. "Masaya otur. Kayda başla. Bütün günüm yok."

Bana söyleneni yapıyorum ve sonra ona bakıyorum. "Tamam," diyorum. "Demek Celia'ya aşıksın, Don'dan boşandın, görünen o ki kariyerin yokuş aşağı. Sıradaki ne?"

Evelyn'in yanıt vermesi bir saniye sürüyor ve o anda, asla yapmayacağına yemin ettiği şeyi -bir Vivant kılıfını- sırf ben yürümem diye kabul ettiğini anlıyorum.

Evelyn beni bir şey için istiyor. Ve kötü istiyor.

Ve şimdi nihayet korkmam gerektiğinden şüphelenmeye başladım.

saf Mick Riva

FotoğrafAnı

1 Şubat 1960

EVELYN, YEŞİL SENİN RENK DEĞİL

Evelyn Hugo, geçen Perşembe günü yapımcı Harry Cameron'un kolundaki 1960 İzleyici Takdir Ödülleri'ne katıldı. Zümrüt yeşili ipek kokteyl numarasında, geçmişte olduğu gibi şaşırtmayı başaramadı. Evelyn'in imza rengi, imza deliği gibi görünmeye başladı.

Bu arada Celia St. James, göz alıcı soluk mavi boncuklu tafta gömlek elbisesiyle göz kamaştırdı ve tipik gündüz görünümünü göz alıcı, taze bir dokunuşla güncelledi.

Ama buz gibi Evelyn eski en iyi arkadaşına tek kelime söylemedi. Bütün gece Celia'dan kaçtı.

Evelyn, Celia'nın o gece Umut Veren Kadın Kişiliği Ödülü'nü aldığı gerçeğini kaldıramadığı için mi? Yoksa Celia, Little Women filmiyle En İyi Yardımcı Kadın Oyuncu dalında Oscar'a aday gösterildi ve Evelyn'in adı geçmedi mi?

Evelyn Hugo'nun kıskançlıktan çıldırmasına benziyor.

ARI, Sunset'teki TÜM prodüksiyonlardan BENİ ÇEKTİ ve beni Columbia'ya ödünç vermeyi teklif etmeye başladı. Unutulmaz iki romantik komedi yapmak zorunda kaldıktan sonra -ikisi de o kadar kötüydü ki olağanüstü bir şekilde başarısız olacakları önceden belliydi- diğer stüdyolar da beni pek istemiyordu.

Don, Life'ın kapağındaydı, okyanustan zarafetle kıyıya çıkıyordu, sanki hayatının en güzel günüymüş gibi gülümsüyordu.

1960 Akademi Ödülleri geldiğinde, resmi olarak istenmeyen kişiydim.

"Seni götüreceğimi biliyorsun," dedi Harry o öğleden sonra beni kontrol etmek için aradığında. "Sen sadece kelimeyi söyle, ben seni almaya geleceğim. Eminim giyebileceğin harika bir elbisen vardır ve kolumda seninle herkesin imreneceği bir yer olacağım."

Celia'nın dairesindeydim, saçı ve makyajı yapanlar gelmeden çıkmaya hazırlanıyordum. Mutfaktaydı, limonlu su içiyordu, elbisesine sığabilmek için hiçbir şey yemekten kaçınıyordu.

"Yapacağını biliyorum," dedim telefona. "Ama ikimiz de biliyoruz ki, şu anda benimle aynı hizada olmanın sadece itibarını zedeler."

"Yine de ciddiyim," dedi Harry.

"Yaptığını biliyorum," dedim. "Ama aynı zamanda seni bu işe almayacak kadar akıllı olduğumu da biliyorsun."

Harry güldü.

"Gözlerim şiş mi görünüyor?" Celia, Harry ile telefonu kapattığımda sordu. Onları daha büyük açtı ve sanki bu soruyu cevaplamama yardımcı olacakmış gibi bana baktı.

Sıra dışı pek bir şey görmedim. "Muhteşem görünüyorlar. Her neyse, Gwen'in seni harika göstereceğini biliyorsun. Ne hakkında endişeleniyorsun?"

Ah, Tanrı aşkına Evelyn, dedi Celia, benimle alay ederek. "Sanırım hepimiz neden endişelendiğimi biliyoruz."

Onu belinden tuttum. Üzerinde dantel kenarlı ince bir saten slip vardı. Kısa kollu bir kazak ve şort giyiyordum. Saçları ıslaktı. Celia'nın saçları ıslandığında şampuan gibi kokmuyordu. Kil gibi kokuyordu.

"Kazanacaksın," dedim onu kendime doğru çekerek. "Bu bir yarışma bile değil."

"Olmayabilirim. Joy'a ya da Ellen Mattson'a verebilirler."

"Ellen Mattson'a verir vermez LA Nehri'ne atarlardı. Ve Joy, kalbini kutsa, sen değilsin."

Celia kızardı, başını kısa bir süre ellerinin arasına aldı ve sonra tekrar bana baktı. "Tahammül edilemez miyim?" dedi. "Buna kafa yormak mı? Benimle bunun hakkında konuşmanı mı sağlıyorsun? Olduğun zaman. . ”

"Kızaklarda mı?"

"Kara top diyecektim."

“Dayanılmazsan, sana tahammül eden ben olayım,” dedim ve sonra onu öptüm ve dudaklarındaki limon suyunun tadına baktım.

Saç ve makyajın her an orada olacağını bilerek saatime baktım ve anahtarlarımı aldım.

O ve ben birlikte görülmemek için büyük acılar çekiyorduk. Gerçekten sadece arkadaşken bir şeydi, ama şimdi saklayacak bir şeyimiz olduğuna göre, onu saklamaya başlamamız gerekiyordu.

"Seni seviyorum" dedim. "Sana inanıyorum. Bol şans."

Elim kapı kolunu çevirdiğinde bana seslendi. "Eğer kazanamazsam," dedi ıslak saçları, slipinin spagetti kayışlarına damlarken, "beni yine de sevecek misin?"

Doğrudan gözlerinin içine bakana kadar şaka yaptığını düşündüm.

“Bir karton kutuda yaşayan bir hiç olabilirsin ve seni yine de seveceğim” dedim. Bunu daha önce hiç söylememiştim. Daha önce hiç öyle demek istemedim.

Celia kocaman gülümsedi. "Ben de. Karton kutu ve hepsi.”

* * *

SAAT SONRA, DÖNDÜ önce Don'la paylaştığım evde, ama şimdi tamamen bana ait olduğunu söyleyebilirim, kendime bir Cape Codder yaptım, kanepeye oturdum ve televizyonu NBC'ye açtım, tüm arkadaşlarımı ve sevdiğim kadını izleyerek Pantages Tiyatrosu'nda kırmızı halıda yürüyün.

Her şey ekranda çok daha çekici görünüyor. Bunu sana söylemekten nefret ediyorum ama şahsen tiyatro daha küçük, insanlar daha solgun ve sahne daha az heybetli.

Hepsi seyirciyi evde yabancı gibi hissettirmek, içine giremeyecek kadar iyi olmadığınız bir kulübün duvarında uçan bir sinek gibi hissetmenizi sağlamak için küratörlüğünü yaptı. Ve benim üzerimde ne kadar etkili olduğuna, yakın zamanda bunun tam merkezinde olan bir kişi için bile ne kadar kolay düştüğüne şaşırdım.

En İyi Yardımcı Kadın Oyuncu ilan ettiklerinde iki kokteyl içindeydim ve kendime acıma içinde boğuluyordum. Ama kamera Celia'ya döndüğü anda, yemin ederim ayıldım ve ellerimi onun için olabildiğince sıkı kenetledim, sanki onları ne kadar çok bastırırsam kazanma şansı o kadar artıyormuş gibi.

“Ve ödül . . . Küçük Kadınlar için Celia St. James.”

Oturduğum yerden kalkıp ona bağırdım. Sonra o sahneye doğru yürürken gözlerim yaşardı.

O orada, mikrofonun arkasında, elinde heykelciği tutarken, büyülenmiştim. Muhteşem kayık yaka elbisesi, pırıl pırıl pırlanta ve safir küpeleri ve kesinlikle kusursuz yüzüyle.

Ari Sullivan ve Harry Cameron'a teşekkür ederim. Temsilcim Roger Colton'a teşekkür ederim. Aileme. Ve bir parçası olduğum için kendimi çok şanslı hissettiğim harika kadın kadrosuna, Joy ve Ruby'ye. Ve Evelyn Hugo'ya. Teşekkürler."

Adımı söylediğinde gururla, sevinçle ve sevgiyle şiştim. Onun adına çok mutluydum. Ve sonra ürkütücü bir şekilde anlamsız bir şey yaptım. Televizyonu öptüm.

Onu gri tonlu yüzünde öptüm.

Duyduğum tıkırtı acıdan önce kaydedildi. Celia kalabalığa el sallayıp podyumdan uzaklaşırken, dişimi kırdığımı fark ettim.

Ama umursamadım. çok mutluydum. Onu tebrik edip ne kadar gurur duyduğumu söyleyemeyecek kadar heyecanlıydım.

Bir kokteyl daha yaptım ve kendimi gösterinin geri kalanını izlemeye zorladım. En İyi Film ilan ettiler ve krediler geçtikçe televizyonu kapattım.

Harry ve Celia'nın bütün gece dışarıda olacağını biliyordum. Bu yüzden ışıkları kapattım ve yukarıya yatağa çıktım. Makyajımı çıkardım. Soğuk krema koydum. Kapakları kapattım. Yalnızdım, yapayalnız yaşıyordum.

Celia ve ben bunu tartışmıştık ve birlikte hareket edemeyeceğimiz sonucuna vardık. Buna benden daha az ikna olmuştu, ama ben kararımda kararlıydım. Kariyerim bataklıkta olsa da onunki gelişiyordu. Riske atmasına izin veremezdim. Benim için değil.

Başım yastığın üzerindeydi ama birinin araba yoluna girdiğini duyduğumda gözlerim fal taşı gibi açılmıştı. Pencereden dışarı baktım ve Celia'nın bir arabadan indiğini ve şoförüne iyi geceler salladığını gördüm. Elinde bir Oscar vardı.

Rahat görünüyorsun, dedi Celia, yatak odasında bana doğru ilerlediğinde.

"Buraya gel" dedim ona.

Bir ya da üç bardak içmişti. Onu sarhoş sevdim. Kendindeydi ama daha mutluydu, o kadar kabarcıklıydı ki bazen uçup gideceğinden endişeleniyordum.

Koşmaya başladı ve yatağa atladı. Onu öptüm.

"Seninle gurur duyuyorum sevgilim."

"Seni bütün gece özledim" dedi. Oscar hâlâ elindeydi ve ağır olduğunu görebiliyordum; yatağın üzerine devrilmesine izin vermeye devam etti. Adının olduğu alan boştu.

"Bunu almam gerekip gerekmediğini bilmiyorum," dedi gülümseyerek. "Ama geri vermek istemedim."

"Neden kutlama yapmıyorsun? Sunset partisinde olmalısın."

"Sadece seninle kutlamak istedim."

Onu kendime yaklaştırdım. Ayakkabılarını fırlattı.

"Sensiz hiçbir şeyin anlamı yok," dedi. "Sen olmayan her şey bir köpek pisliği yığını."

Başımı geriye atıp güldüm.

"Dişine ne oldu?" diye sordu Celia.

"O kadar mı dikkat çekiyor?"

Celia omuz silkti. "Sanmıyorum. Sanırım senin her santimini ezberledim."

Sadece birkaç hafta önce Celia'nın yanında çıplak yatmıştım ve bana bakmasına, vücudumun her yerine bakmasına izin vermiştim. Bana her ayrıntıyı hatırlamak istediğini söylemişti. Bir Picasso'yu incelemek gibi olduğunu söyledi.

"Utanç verici," dedim ona şimdi.

Celia merakla doğruldu.

"Televizyon ekranını öptüm," dedim. "Ne zaman kazandın. Seni televizyonda öptüm ve dişimi kırdım."

Celia o kadar çok güldü ki kıkırdadı. Heykelcik bir gümbürtüyle yatağa geri düştü. Sonra üstüme çıktı ve kollarını boynuma doladı. "İnsanlığın şafağından beri birinin yaptığı en sevimli şey bu."

"Sanırım yarın ilk iş bir dişçi randevusu alacağım."

"Sanırım yapacaksın."

Oscar'ını aldım. baktım. Ben kendim istedim. Ve eğer Don'la biraz daha takılsaydım, bu gece bir tane alabilirdim.

Hâlâ elbisesinin içindeydi, topukluları çoktan gitmişti. Saçları tokalardan dökülüyordu. Ruju solmuştu. Küpeleri hala parlıyordu.

“Hiç Oscar kazanan biriyle seviştin mi?” dedi.

Ari Sullivan'la çok yakın bir şey yapmıştım ama ona söylemenin zamanı olduğunu düşünmemiştim. Her neyse, sorunun özü, böyle bir anı daha önce yaşayıp yaşamadığımdı. Ve kesinlikle sahip değildim.

Onu öptüm ve ellerini yüzümde hissettim ve sonra elbisesinden çıkıp yatağıma girmesini izledim.

* * *

HER İKİ filmim de başarısız oldu. Bir romantizm Celia tiyatroları sattı. Don bir hit gerilim filminde rol aldı. Ruby Reilly'nin Jokers Wild için yaptığı incelemeler, onu "şaşırtıcı derecede mükemmel" ve "olumlu olarak karşılaştırılamaz" olarak nitelendirdi.

Kendime köfte yapmayı ve kendi pantolonumu ütülemeyi öğrendim.

Sonra Nefessiz'i gördüm. Tiyatrodan ayrıldım, doğruca eve gittim, Harry Cameron'ı aradım ve "Bir fikrim var. Paris'e gidiyorum."

CELIA, üç hafta boyunca Big Bear'da bir yerde BİR FİLM ÇEKİYORDU. Onunla gitmenin bir seçenek olmadığını biliyordum, onu sette ziyaret etmek de değildi. Her hafta sonu eve geleceği konusunda ısrar etti ama bu çok riskli geldi.

Ne de olsa bekar bir kızdı. Hakim bilgeliğin, bekar kızlar eve ne için gitmek zorunda oldukları sorusuna çok yaklaştığından korktum.

Bu yüzden Fransa'ya gitmenin doğru zaman olduğuna karar verdim.

Harry'nin Paris'teki film yapımcılarıyla bazı bağlantıları vardı. Benim için gizlice birkaç arama yaptı.

Tanıştığım bazı yapımcılar ve yönetmenler kim olduğumu biliyordu. Bazıları açıkça beni Harry'ye bir iyilik olarak görüyordu. Bir de beni daha önce hiç duymamış, geleceği parlak bir Yeni Dalga yönetmeni olan Max Girard vardı.

"Sen bir bombasın," dedi.

Paris'in Saint-Germain-de-Prés semtinde sakin bir barda oturuyorduk. Arkadaki bir kabinde toplandık. Akşam yemeğinden hemen sonraydı ve yemek yeme şansım olmamıştı. Max beyaz bir Bordo içiyordu. Bir bardak bordo içtim.

"Bu bir iltifat gibi geliyor," dedim bir yudum alarak.

"Daha önce bu kadar çekici bir kadınla tanıştım mı bilmiyorum," dedi bana bakarak. Aksanı o kadar kalındı ki, onu duymak için eğildiğimi fark ettim.

"Teşekkürler."

"Oyunculuk yapabilir misin?" dedi.

"Göründüğümden daha iyi."

"Böyle olamaz."

"Bu."

Max'in çarklarının dönmeye başladığını gördüm. “Bir rol için test etmeye istekli misin?”

Bir parça için tuvaleti fırçalamaya istekliydim. "Eğer rol harikaysa," dedim.

Max gülümsedi. "Bu kısım muhteşem. Bu kısım bir film yıldızı kısmı.”

Yavaşça başımı salladım. Hevesli görünmemek için çok çalışırken vücudunun her yerini kısıtlamak zorundasın.

"Bana sayfaları gönder, konuşalım," dedim ve ardından son şarabımı içip ayağa kalktım. "Üzgünüm Max, ama gitmeliyim. Mükemmel bir akşam geçir. İletişimde olalım.”

Beni duymamış bir adamla bir barda oturup, dünyanın her yerindeki zamanım olduğunu düşünmesine kesinlikle izin veremezdim.

Uzaklaşırken gözlerini üzerimde hissedebiliyordum, ama sahip olduğum tüm güvenle kapıdan çıktım - şu anki çıkmaza rağmen, oldukça fazlaydı. Sonra otel odama döndüm, pijamalarımı giydim, oda servisi sipariş ettim ve televizyonu açtım.

Yatmadan önce Celia'ya bir mektup yazdım.

Sevgili CeCe'm,

Güneşin senin gülüşünle doğup battığını asla unutma. En azından benim için öyle. Bu gezegende tapılmaya değer tek şey sensin.

Bütün aşkım,

Edward

Onu ikiye katladım ve onun adına yazılmış bir zarfa koydum. Sonra ışığımı söndürdüm ve gözlerimi kapattım.

Üç saat sonra, yanımdaki masada çalan telefonun sarsıcı sesiyle uyandım.

Onu aldım, sinirli ve yarı uykulu.

"Bonjour?" Söyledim.

"Senin dilini konuşabiliriz, Evelyn." Max'in aksanlı İngilizcesi telefonda yankılandı. “Çekmekte olduğum bir filmde özgür olup olmayacağınızı görmek için arıyorum. Sonraki hafta."

"İki hafta sonra mı?"

"Değil, oldukça. Paris'ten altı saat çekim yapıyoruz. Bunu yapacaksın?"

"Bölüm nedir? Çekim ne kadar sürüyor?”

“Filmin adı Boute-en-Train. En azından şimdilik böyle adlandırılıyor. Lac d'Annecy'de iki hafta çekim yapıyoruz. Çekimin geri kalanı için orada olmanıza gerek yok.”

"Boute-en-Train ne anlama geliyor?" Onun söylediği gibi söylemeye çalıştım ama fazla işlenmiş çıktı ve bir daha denememeye yemin ettim. İyi olmadığınız şeyleri yapmayın.

“Partinin hayatı demektir. Bu sensin."

"Parti kızı mı?"

"Hayatın kalbi olan biri gibi."

"Ya benim karakterim?"

"Her erkeğin aşık olacağı türden bir kadın. Aslında bir Fransız kadın için yazılmıştı ama bu gece karar verdim, eğer yaparsan onu kovacağım.”

"Bu hoş değil."

"O sen değilsin."

Gülümsedim, hem çekiciliğine hem de hevesine şaşırdım.

"Küçük hırsız olan iki adam hakkında ve yolda tanıştıkları inanılmaz bir kadın tarafından dikkatleri dağılınca İsviçre'ye kaçıyorlar. Üçü dağlarda bir maceraya atılır. Sayfalarımla burada oturup bu kadının Amerikalı olup olmayacağına karar vermeye çalışıyorum. Ve bence yapabilir. Bence böylesi daha ilginç. Bu bir şans vuruşudur. Bu saatte görüşmek üzere. Yani yapacak mısın?”

"Bırak uyuyayım" dedim. Rol alacağımı biliyordum. Bulabildiğim tek parça buydu. Ama uysal görünerek asla iyi bir yere varamazsınız.

Evet, dedi Max. "Tabii ki. Daha önce çıplaklık yaptın, değil mi?”

"Demedim.

"Bence üstsüz olmalısın. Filmde."

Göğüslerimi göstermem istenseydi, bir Fransız filmi olmaz mıydı? Ve eğer Fransızlar birine soracaksa, o ben olmalı mıyım? Beni ilk kez neyin ünlü yaptığını biliyordum. İkinci kez neler yapabileceğini biliyordum.

"Neden bunu yarın tartışmıyoruz?" Söyledim.

"Yarın sabah konuşalım," dedi. "Sahip olduğum diğer aktris yüzünden göğüslerini gösterecek Evelyn."

"Geç oldu Max. Sabah seni ararım." Ve telefonu kapattım.

Gözlerimi kapattım ve hem bu fırsatın benim altımda olduğunu hem de bana verildiği için ne kadar şanslı olduğumu düşünerek derin bir nefes aldım. Eskiden gerçeğin şimdikiyle uzlaştırılması zor bir iştir. Neyse ki, çok uzun süre yapmak zorunda değildim.

* * *

İKİ HAFTA SONRA, tekrar bir film setindeydim. Ve bu sefer, Sunset'in üzerime iliştirdiği düğmeli, masum kız şeylerinden kurtulmuştum. Bu sefer istediğimi yapabildim.

Tüm çekim boyunca Max'in bana sahip olmaktan başka bir şey istemediği açıktı. Bana çalıntı bakışlarla bakma biçiminden, yönetmenin Max'e olan çekiciliğimin bir kısmının, bir erkek olarak ona olan çekiciliğim olduğunu anlayabiliyordum.

Max, çekimlerin sondan ikinci gününde soyunma odama geldiğinde, "Ma belle, aujourd'hui tu seras seins nus" dedi. O zamana kadar gölden çıkış sahnemi çekmek istediğini anlayacak kadar Fransızca öğrenmiştim. Bir Fransız filminde iri göğüslü bir Amerikan film yıldızı olduğunuzda, Fransız erkeklerin baş belası derken, üstsüz olmanızdan bahsettiklerini çabucak öğrenirsiniz.

Adımı tekrar ortaya çıkarmak için gereken buysa, üstümü çıkarmaya ve mal varlığımı göstermeye tamamen istekliydim. Ama o noktada, bir kadına deli gibi aşık olmuştum. Her bir parçamla onu arzulayacak şekilde büyümüştüm. Bir kadının çıplak vücudunda zevk bulmanın zevkini biliyordum.

Ben de Max'e filmi istediği gibi çekeceğimi ama filmi daha da sansasyon yaratabilecek bir önerim olduğunu söyledim.

Fikrimin iyi olduğunu biliyordum çünkü bir kadının gömleğini yırtmak istemenin nasıl hissettirdiğini biliyordum.

Max bunu duyduğunda bunun iyi bir şey olduğunu anladı çünkü gömleğimi yırtıp atmak istemenin nasıl hissettirdiğini biliyordu.

Düzenleme odasında Max, gölden salyangoz sürünerek çıkışımı yavaşlattı ve ardından sen dolgun göğüslerimi görmeden bir milisaniye önce görüntüyü kesti.

Sanki filmin kendisi kurcalanmış gibi, sanki kötü bir kesim yapmışsınız gibi basitçe siyaha kesti.

Çok fazla beklenti vardı. Ve ne kadar çok izlemiş olursanız olun, kaseti ne kadar mükemmel bir şekilde durdurursanız durdurun, hiçbir zaman işe yaramadı.

Ve işte bu yüzden işe yaradı: erkek, kadın, gey, heteroseksüel, biseksüel, adını siz koyun, hepimiz sadece alay edilmek istiyoruz.

Boute-en-Train'i çekmeyi bitirdikten altı ay sonra, uluslararası bir sansasyon yarattım.

FotoğrafAnı

15 Eylül 1961

EVELYN HUGO İÇİN ŞARKICI MICK RIVA SWEET

Dün gece Trocadero'da sahne alan Mick Riva'nın sorularımızı şımartmak için birkaç dakikası vardı. İlk olmadığı anlaşılan eski kafalı biriyle donanmış olan Mick, son derece açık sözlüydü. . .

Siren Veronica Lowe'dan boşandığı için mutlu olduğunu açıkladı çünkü “Ben böyle bir kadını hak etmedim ve o benim gibi bir erkeği hak etmedi” dedi.

Çıkıp çıkmadığı sorulduğunda, bir sürü bayanla görüştüğünü, ancak Evelyn Hugo ile bir gece için hepsinden vazgeçeceğini itiraf etti.

Eski Bayan Don Adler, bugünlerde çok sıcak bir emtia olduğunu kanıtladı. Fransız yönetmen Max Girard'ın en yeni filmi Boute-en-Train'deki görünüşü, yazı tüm Avrupa'daki sinema evlerini satarak geçirdi ve şimdi eski ABD'yi fırtına ile alıyor.

Mick bize “Boute-en-Train'i üç kez gördüm” dedi. “Ve dördüncüsünü göreceğim. O gölden çıkmasına doyamıyorum.”

Evelyn'i bir randevuya çıkarmak ister mi?

"Onunla evlenmek istiyorum, yapmak istediğim şey bu."

Duydun mu Evelyn?

hollywood özeti

2 Ekim 1961

EVELYN HUGO ANNA KARENINA OYNAYACAK

Kasabadan bahsetmişken Evelyn Hugo, Fox'un destansı Anna Karenina'sında başrolü oynamak için anlaştı. Ayrıca, daha önce Sunset Studios'tan Harry Cameron ile filmin yapımcılığını üstlendi.

Bayan Hugo ve Bay Cameron, Sunset'te Father and Daughter ve Little Women gibi hit parçalarda birlikte çalıştılar. Bu, Sunset şemsiyesi dışında birlikte ilk projeleri olacak.

Büyük zevki ve daha da büyük ticari zekası ile sektörde bir isim yapmış olan Bay Cameron'ın, stüdyo başkanı Ari Sullivan'dan başkası ile farklılıkları yüzünden Sunset'i terk ettiği söyleniyor. Ama görünüşe göre Fox, hem Bayan Hugo hem de Bay Cameron ile iş yapmaya hevesli, çünkü onlar önemli bir ücret ve gişeden pay aldılar.

Herkes Bayan Hugo'nun bir sonraki projesinin ne olacağını görmek için izliyor. Anna Karenina ilginç bir seçim. Kesin olan bir şey var ki, eğer Evelyn filmde omuzlarını çıplak gösterirse, seyirciler koşarak gelecek.

alt rosa

23 Ekim 1961

DON ADLER VE RUBY REILLY, NİŞANLI MI?

Mary ve Roger Adler, geçtiğimiz Cumartesi günü biraz kontrolden çıktığı söylenen bir parti verdi! Gelen misafirler, bunun sadece Don Adler için bir parti olmadığını öğrenince şaşırdılar. . .

Don'un nişanlandığını ve Sunset Studios'un hükümdar kraliçesi Ruby Reilly'den başkasının olmadığını duyurmaktı!

Don ve Ruby, Don'un neredeyse iki yıl önce bomba etkisi yaratan Evelyn Hugo'dan boşanmasının ardından yakınlaştılar. Görünüşe göre Don, Evelyn'le birlikte Küçük Kadınlar'ı çekerken Ruby'yi gördüğünü itiraf etti.

Don ve Ruby için çok mutluyuz, ama Don'un Evelyn'in hızla artan şöhreti hakkında ne hissettiğini merak etmeden edemiyoruz. O şu anda güneşin altındaki en ateşli şey ve gitmesine izin verseydik kendimizi tekmeliyor olurduk.

Ne olursa olsun, Don ve Ruby'ye en iyi dileklerimle! Umarım, bu yapışır!

O sonbahar Hollywood Bowl'da Mick Riva'nın performansını görmek için BİR DAVETİYE GÖNDERİLDİM. Gitmeye karar verdim, Mick Riva'yı görmeyi umursadığım için değil, dışarıdaki bir akşam kulağa eğlenceli geldiği için. Ve ben magazin dergilerine kur yapmaktan üstün değildim.

Celia, Harry ve ben birlikte gitmeye karar verdik. O kadar çok göz üzerimizdeyken asla sadece Celia ile gitmezdim. Ama Harry mükemmel bir tampondu.

O gece Los Angeles'ta hava beklediğimden daha soğuktu. Üzerimde kapri pantolon ve kısa kollu bir kazak vardı. Daha yeni kahküllerim olmuştu ve onları yanlara doğru süpürmeye başlamıştım. Celia'nın üzerinde mavi vardiyalı bir elbise ve düz ayakkabılar vardı. Harry, her zamanki gibi zarif, bol pantolon ve kısa kollu bir oxford gömleği giyiyordu. Elinde, çok üşüyen hepimiz için hazır, büyük boy düğmeleri olan deve rengi örgü bir hırka tutuyordu.

Harry'nin Paramount'tan birkaç yapımcı arkadaşıyla ikinci sıraya oturduk. Koridorun karşısında Ed Baker'ı kızı gibi görünen genç bir kadınla gördüm, ama daha iyisini biliyordum. Sadece Sunset makinesinin bir parçası olduğu için değil, onu hiç sevmediğim için de merhaba dememeye karar verdim.

Mick Riva sahneye çıktı ve kalabalıktaki kadınlar o kadar yüksek sesle tezahürat yapmaya başladılar ki Celia ellerini kulaklarına kapattı. Gevşek bir kravatla koyu renk bir takım giymişti. Simsiyah saçları geriye taranmıştı ama sadece biraz darmadağınıktı. Tahmin etmem gerekirse, kuliste bir iki içki içtiğini söylerdim. Ama bu onu en ufak bir yavaşlatmışa benzemiyordu.

Anlamıyorum, dedi Celia kulağıma eğilirken. "Bu adamda ne buluyorlar?"

Omuz silktim. "Yakışıklı olduğunu, sanırım."

Mick mikrofona doğru yürüdü, spot ışığı onu takip etti. Sanki adını bağıran birçok kızdan biriymiş gibi mikrofon sehpasını hem tutkuyla hem de yumuşaklıkla tuttu.

"Ve ne yaptığını biliyor," dedim.

Celia omuz silkti. "Her gün Brick Thomas'ı onun yerine alabilirim."

Bağırarak başımı salladım. "Hayır, Brick Thomas bir topuklu. Güven Bana. Onunla tanışsan, beş saniye içinde ağzını tıkarsın."

Celia güldü. "Bence o sevimli."

"Hayır, yapmıyorsun" dedim.

"Eh, bence o Mick Riva'dan daha tatlı," dedi. "Harry? Düşünceler?"

Harry diğer taraftan eğildi. O kadar alçak sesle fısıldadı ki neredeyse onu duyamadım. "Bu çığlık atan kızlarla ortak bir noktam olduğunu kabul etmekten utanıyorum" dedi. "Ben Mick'i kraker yediği için yataktan atmam."

Celia güldü.

"Çok fazlasın," dedim Mick'in sahnenin bir ucundan diğer ucuna, mırıldanarak ve için için için yanaşarak yürümesini izlerken. "Bundan sonra nerede yiyoruz?" İkisine de sordum. "Asıl soru bu."

"Sahne arkasına gitmemiz gerekmiyor mu?" diye sordu Celia. "Yapılması gereken kibarlık bu değil mi?"

Mick'in ilk şarkısı sona erdi ve herkes alkışlamaya ve tezahürat yapmaya başladı. Harry, Celia'nın onu duyabilmesi için alkışlarken üzerime eğildi.

Oscar kazandın Celia, dedi. "Canınız ne istiyorsa onu yapabilirsiniz."

Başını geriye atıp alkışlarken güldü. "Pekala, o zaman ben bir biftek almak istiyorum."

"Biftek," dedim.

Gülmekten mi, tezahürattan mı yoksa alkışlamaktan mı bilmiyorum. Etrafımda çok fazla gürültü, kalabalıktan çok fazla kaos vardı. Ama kısacık bir an için kendimi unuttum. Nerede olduğumu unuttum. Kim olduğumu unuttum. Kiminle olduğumu unuttum.

Ve Celia'nın elini tuttum ve tuttum.

Aşağı baktı, şaşırdı. Harry'nin bakışlarını da ellerimizde hissedebiliyordum.

Elimi çektim ve kendimi düzeltirken, sıranın aşağısında bir kadının bana baktığını gördüm. Asil bir yüzü, küçük mavi gözleri ve mükemmel şekilde

uygulanmış kıpkırmızı rujuyla otuzlarının ortalarında görünüyordu. Bana bakarken dudakları kıvrıldı.

Beni görmüştü.

Celia'nın elini tuttuğumu görmüştü.

Ve onu geri çektiğimi görmüştü.

Hem ne yaptığımı hem de onun bunu görmesini istemediğimi biliyordu.

Küçük gözleri bana bakarken küçüldü.

Kim olduğumu anlamadığına dair en ufak bir umudum da yanındaki adama, muhtemelen kocasına dönüp kulağına fısıldadığında pencereden dışarı fırladı. Bakışlarının Mick Riva'dan bana kaymasını izledim.

Gözlerinde hafif bir tiksinti vardı, sanki şüphelendiği şeyin doğru olduğundan emin değilmiş de kafasındaki düşünce midesini bulandırmıştı ve bunu oraya koymak benim hatammış gibi.

İkisinin de yüzüne tokat atmak ve yaptığımın onları ilgilendirmediğini söylemek istedim. Ama bunu yapamayacağımı biliyordum. Bunu yapmak güvenli değildi. Güvende değildim. Güvende değildik.

Mick şarkıda enstrümantal bir parçaya vurdu ve seyircilerle konuşarak sahnenin en önüne doğru yürümeye başladı. Refleks olarak ayağa kalktım ve onu alkışladım. Yukarı ve aşağı zıpladım. Oradaki herkesten daha gürültülüydüm. Açıkça düşünmüyordum. Sadece ikisinin birbirleriyle ya da başka biriyle konuşmayı kesmesini istedim. O kadınla başlayan telefon dedikodusunun o adamla bitmesini istiyordum. Her şeyin bitmesini istiyordum. Başka bir şey yapıyor olmak istiyordum. Bu yüzden olabildiğince yüksek sesle tezahürat yaptım. Arkadaki genç kızlar gibi tezahürat yaptım. Sanki hayatım buna bağlıymış gibi neşelendim, çünkü belki de öyleydi.

"Gözlerim beni aldatıyor mu?" dedi Mick sahneden. Elini alnına götürerek gözlerindeki spot ışığı gölgeledi. Bana doğru bakıyordu. “Yoksa şu öndeki hayalimdeki kadın mı?”

alt rosa

1 Kasım 1961

EVELYN HUGO VE CELİA ST. JAMES UYKU PARTİLERİ

Çok yakın ne kadar yakın?

Kapı komşusu Celia St. James, Oscar ödülü ve iz bırakan hitleriyle, bal sarısı seks potası Evelyn Hugo'nun uzun zamandır arkadaşıdır. Ama son zamanlarda bu ikisinin bir şeyler peşinde olup olmadığını merak etmeye başladık.

İçeridekiler, ikisinin oldukça iyi bir çift olduğunu söylüyor. . . tiyatrocular

Elbette, birçok kız arkadaş birlikte alışverişe gider ve bir iki içki paylaşır. Ama Celia'nın arabası Evelyn'in evinin önünde park halindedir, eskiden her gece Bay Don Adler'dan başkası ile paylaşmazdı. Tüm gece.

Peki o duvarların arkasında neler oluyor?

Her ne ise, kesinlikle düz ve dar gibi gelmiyor.

Mick Riva ile bir randevuya çıkıyorum.”

"Cehennem gibisin."

Celia sinirlendiğinde göğsü ve yanakları kızarırdı. Bu sefer, hiç görmediğim kadar hızlı kırmızıya dönmüşlerdi.

Palm Springs'teki hafta sonu evinin açık mutfağındaydık. Akşam yemeği için bize hamburger pişiriyordu.

Makale çıktığından beri onunla Los Angeles'ta görülmeyi reddetmiştim. Paçavralar henüz onun Palm Springs'teki yerini bilmiyorlardı. Böylece hafta sonlarını birlikte orada ve haftalarımızı ayrı ayrı LA'de geçirirdik.

Celia, benimle kavga etmekten daha kolay olduğu için her ne istersem kabul ederek plana sadık kaldı. Ama şimdi, bir randevuya çıkma önerisiyle çok ileri gitmiştim.

Çok ileri gittiğimi biliyordum. İşin özü buydu bir nevi.

"Beni dinlemelisin" dedim.

"Beni dinlemelisin." Izgaranın kapağını sertçe kapattı ve bir çift gümüş maşayla bana işaret etti. "İstediğin küçük numaralarından herhangi birine katılacağım. Ama ikimizin de çıkmasıyla aynı fikirde olmayacağım.”

"Başka seçeneğimiz yok."

"Bir sürü seçeneğimiz var."

"Eğer işine devam etmek istiyorsan hayır. Bu evi tutmak istiyorsan olmaz. Arkadaşlarımızdan herhangi birini tutmak istiyorsan hayır. Polisin peşimizden gelebileceğinden bahsetmiyorum bile."

"Paranoyak oluyorsun."

"Ben değilim, Celia. Ve korkutucu olan da bu. Ama sana söylüyorum, onlar biliyorlar."

"Küçücük bir gazetedeki bir makale, bildiklerini düşünüyor. Bu aynı şey değil."

"Haklısın. Bu hala onu durdurabilmemiz için yeterince erken."

"Yoksa kendi kendine gidecek."

"Celia, gelecek yıl vizyona girecek iki filminiz var ve şehirde herkesin konuştuğu tek şey benim filmim."

"Aynen öyle. Harry'nin her zaman söylediği gibi, bu ne istersek yapabileceğimiz anlamına geliyor."

"Hayır, bu kaybedecek çok şeyimiz olduğu anlamına geliyor."

Celia sinirli bir şekilde sigara paketimi aldı ve bir tane yaktı. "Yani yapmak istediğin bu mu? Hayatımızın her saniyesini gerçekten ne yaptığımızı saklamaya çalışarak mı geçirmek istiyorsun? Biz gerçekten kimiz?"

"Şehirdeki herkesin her gün yaptığı şey bu."

"Pekala, istemiyorum."

"Pekala, o zaman ünlü olmamalısın."

Celia sigarasını söndürürken bana baktı. Rujunun pembesi filtreyi lekeledi. "Karamsarsın, Evelyn. Özüne kadar."

"Ne yapmak istersin Celia? Belki de Sub Rosa'yı kendim aramalıyım? Doğrudan FBI'ı ara? Onlara bir teklif verebilirim. "Evet, Celia St. James ve ben sapkınlarız!" ”

"Biz sapkın değiliz."

"Bunu biliyorum Celia. Ve bunu biliyorsun. Ama bunu senden başka kimse bilmiyor."

"Ama belki yaparlar. Eğer denedilerse.”

"Denemeyecekler. Anlıyor musun? Kimse bizim gibi insanları anlamak istemiyor.”

"Ama yapmalılar."

"Hepimizin yapması gereken çok şey var tatlım. Ama bu şekilde çalışmıyor."

"Bu konuşmadan nefret ediyorum. Beni berbat hissettiriyorsun."

"Biliyorum ve üzgünüm. Ancak korkunç olması, bunun doğru olmadığı anlamına gelmez. Eğer işini sürdürmek istiyorsan, insanların senin ve benim arkadaştan öte olduğumuza inanmalarına izin veremezsin.”

"Ya işimi sürdürmek istemezsem?"

"İstiyorsun."

"Hayır, istiyorsun. Ve sen bunu benim üzerime yıkıyorsun."

"Elbette istiyorum."

"Her şeyden vazgeçerdim, biliyorsun. Hepsini. Para, işler ve şöhret. Sırf seninle olmak için, seninle normal olmak için her şeyden vazgeçerdim."

"Ne dediğin hakkında hiçbir fikrin yok, Celia. Üzgünüm ama yapmıyorsun."

"Aslında burada olan şey, benim için bundan vazgeçmeye istekli olmaman."

"Hayır, burada olan şey şu ki, bu oyunculuk işi işe yaramazsa Savannah'a geri dönebileceğini ve ailenle yaşayabileceğini düşünen bir amatörsün."

"Sen kim oluyorsun da benimle para hakkında konuşuyorsun? Çantalar dolusu sende."

"Evet yaparım. Çünkü kıçımı yırttım ve beni yere seren bir pislikle evlendim. Ve bunu ünlü olmak için yaptım. Böylece yaşadığımız hayatı yaşayabilirim. Ve bunu korumayacağımı düşünüyorsan, aklını kaçırdın."

"En azından bunun seninle ilgili olduğunu kabul ediyorsun."

Başımı salladım ve burnumun kemerini sıktım. "Celia, beni dinle. O Oscar'ı seviyor musun? Uyumadan önce komodinin üzerinde tuttuğun ve dokunduğun şey mi?"

"Yapma-"

“İnsanlar, ne kadar erken kazandığına bakılırsa, birçok kez kazanabilecek türden bir aktris olduğunu söylüyor. Bunu senin için istiyorum. Bunu istemiyor musun?”

"Elbette yaparım."

"Ve sırf benimle tanıştığın için bunu almalarına izin mi vereceksin?"

"Şey, hayır, ama-"

"Beni dinle, Celia. Seni seviyorum. Ve inşa ettiğiniz her şeyi - ve tüm inanılmaz yeteneğinizi - kimsenin bizimle birlikte olmayacağı bir durumda tavır alarak çöpe atmanıza izin veremem."

"Ama denemezsek. . ”

"Kimse bizi desteklemeyecek, Celia. Bu kasabadan dışlanmanın nasıl bir his olduğunu biliyorum. Sonunda içeri giriyorum. Muhtemelen Goliath'a karşı çıktığımız ve kazandığımız bir dünya hayal ettiğinizi biliyorum. Ama bu olmayacak. Hayatlarımız hakkındaki gerçeği söylerdik ve bizi gömerlerdi. Hapishaneye ya da akıl hastanesine gidebiliriz. Anlıyor musun? Bağlı olabiliriz. O kadar uzak değil. Olur. Elbette, kimsenin aramalarımıza geri dönmeyeceğine güvenebilirsiniz. Harry bile değil."

"Tabii ki Harry yapardı. Harry'nin. . . bizden biri."

"İşte bu yüzden bir daha asla bizimle konuşurken yakalanamadı. Anlamıyor musun? Onun için tehlike daha da büyük. Aslında bilseler onu öldürmek

isteyecek adamlar var. İçinde yaşadığımız dünya bu. Bize dokunan herkes muayene edilecekti. Harry buna dayanamazdı. Onu asla o konuma getiremezdim. Uğruna çalıştığı her şeyi kaybetmek mi? Kelimenin tam anlamıyla hayatını riske atmak için mi? Hayır. Hayır, yalnız olurduk. İki parya."

"Ama birbirimize sahip olurduk. Ve bu benim için yeterli."

Şimdi ağlıyordu, gözyaşları yüzünden süzülüyor ve rimelini de beraberinde taşıyordu. Kollarımı ona dolayıp baş parmağımla yanağını sildim. "Seni çok seviyorum tatlım. Çok çok fazla. Ve kısmen bunun gibi şeyler yüzünden. İdealist ve romantiksin ve güzel bir ruhun var. Ve keşke dünya senin gördüğün gibi olmaya hazır olsaydı. Keşke bizimle birlikte dünyadaki diğer insanlar beklentilerinizi karşılayabilecek kapasitede olabilselerdi. Ama değiller. Dünya çirkin ve hiç kimse kimseye bir şey hakkında şüphe etme avantajını vermek istemiyor. İşimizi ve itibarımızı kaybettiğimizde, arkadaşlarımızı kaybettiğimizde ve nihayetinde elimizdeki parayı kaybettiğimizde, yoksul olacağız. O hayatı daha önce yaşadım. Ve bunun sana olmasına izin veremem. Böyle yaşamanı engellemek için elimden geleni yapacağım. Beni duyuyor musun? Seni sadece benim için yaşamana izin vermeyecek kadar çok seviyorum."

Vücuduma girdi, gözyaşları içinde büyüyordu. Bir an için arka bahçeyi su basabileceğini düşündüm.

"Seni seviyorum" dedi.

Ben de seni seviyorum, diye fısıldadım kulağına. "Seni dünyadaki her şeyden çok seviyorum."

"Yanlış değil," dedi Celia. "Seni sevmek yanlış olmamalı. Nasıl yanlış olabilir?"

"Yanlış değil tatlım. değil," dedim. "Yanılıyorlar."

Omzuma doğru başını salladı ve beni daha sıkı tuttu. sırtını ovuşturdum. Saçlarının kokusunu aldım.

"Sadece bu konuda yapabileceğimiz fazla bir şey yok," dedim.

Sakinleşince benden uzaklaştı ve ızgarayı tekrar açtı. Hamburgerleri çevirirken bana bakmadı. "Peki planın ne?" dedi.

"Mick Riva'nın benimle kaçmasını sağlayacağım."

Ağlamaktan ağrıyan gözleri yeniden açmaya başladı. Gözlerini ızgaradan ayırmadan bir damla yaşı sildi. "Bu bize ne ifade ediyor?" dedi.

Arkasında durup kollarımı ona sardım. “Sizin ne anlama geldiğini düşündüğünüz anlamına gelmez. Benimle kaçmasını sağlayıp sağlayamayacağıma bir bakacağım ve sonra bunu iptal ettireceğim."

"Ve bunun seni izlemeyi bırakacakları anlamına geldiğini mi düşünüyorsun?"

"Hayır, bunun beni daha fazla izleyecekleri anlamına geldiğini biliyorum. Ama başka şeyler arayacaklar. Bana sürtük ya da aptal diyecekler. Erkekler konusunda berbat bir zevkim olduğunu söyleyecekler. Kötü bir eş olduğumu söyleyecekler, çok düşüncesizim. Ama eğer bunlardan herhangi birini yapmak istiyorlarsa, seninle olduğumu söylemekten vazgeçmeleri gerekecek. Artık hikayelerine uymayacak.”

Anladım, dedi bir tabak alıp hamburgerleri ızgaradan alırken.

"Tamam, iyi" dedim.

"Yapman gereken ne varsa yapacaksın. Ama bu, bunu duymak istediğim son şey. Ve bir an önce bitmesini istiyorum.”

"TAMAM."

"Ve bittiğinde, birlikte taşınmamızı istiyorum."

"Celia, bunu yapamayız."

"Bunun o kadar etkili olacağını söylemiştin ki kimse bizden bahsetmeyecek."

Mesele şu ki, ben de birlikte taşınmamızı istedim. çok istedim. "Tamam," dedim. "Bittiğinde, birlikte taşınmak hakkında konuşacağız."

"Tamam," dedi. "O zaman bir anlaşmamız var."

Elimi sıkmak için uzattım ama elini salladı. O kadar üzücü, o kaba bir şeyi sallamak istemedi.

"Ya Mick Riva ile işe yaramazsa?" diye sordu.

"İşe yarayacak."

Celia sonunda bana baktı. Yarı gülümsüyordu. "Kimsenin senin çekiciliğine karşı koyamayacak kadar muhteşem olduğunu mu sanıyorsun?"

"Evet gerçekten."

Pekala, dedi, beni öpmek için hafifçe parmak uçlarında yükselerek. "Sanırım bu doğru."

Ağır altın boncuklu ve dalgalı yakalı KREM RENKLİ bir KOKTEYL elbise giydim. Uzun sarı saçlarımı yukarıdan at kuyruğu yaptım. Elmas küpeler taktım.

parladım.

* * *

Bir erkeğin seninle kaçmasını sağlamak için yapman gereken ilk şey, ona Las Vegas'a gitmesi için meydan okumaktır.

Bunu bir LA kulübünde dışarı çıkıp birlikte birkaç içki içerek yaparsınız. Seninle fotoğraf çektirmeye ne kadar hevesli olduğuna dair gözlerini devirme dürtüsünü görmezden geliyorsun. Herkesin herkesi oynadığının farkındasın. Senin onu oynarken aynı zamanda onun da seninle oynaması adil. İkinizin de birbirinizden istediğinin birbirini tamamlayıcı olduğunu fark ederek bu gerçekleri uzlaştırıyorsunuz.

Bir skandal istiyorsun.

Dünyanın seni becerdiğini bilmesini istiyor.

İki şey bir ve aynıdır.

Bunu onun için ortaya koymayı, ne istediğinizi açıklamayı, ona ne vermek istediğinizi açıklamayı düşünürsünüz. Ama kimseye gereğinden fazlasını söylemediğini bilecek kadar uzun süredir ünlüsün.

Yani yarının gazetelerini hazırlamamızı istiyorum demek yerine, "Mick, hiç Vegas'a gittin mi?" diyorsunuz.

Ona hiç Vegas'a gidip gitmediğini sorduğuna inanamıyormuş gibi alay ettiğinde, bunun düşündüğünden daha kolay olacağını biliyorsun.

"Bazen zar atmak havasına giriyorum, biliyor musun?" diyorsun. Cinsel imalar, kademeli olduklarında, zamanla kartopu yaptıklarında daha iyidir.

"Zar atmak ister misin bebeğim?" diyor ve başını sallıyorsun.

“Ama muhtemelen çok geç” diyorsunuz. "Ve biz zaten buradayız. Ve işte sorun değil, sanırım. İyi vakit geçiriyorum."

"Adamlarım bir uçak çağırabilir ve bizi oraya bu şekilde götürebilir." Parmaklarını şıklatıyor.

"Hayır" diyorsunuz. "Bu çok fazla."

"Senin için değil" diyor. "Hiçbir şey senin için fazla değil."

Aslında ne demek istediğini biliyorsun, benim için hiçbir şey çok fazla değil.

"Bunu gerçekten yapabilir misin?" diyorsun.

Bir buçuk saat sonra uçaktasın.

Birkaç içki içersin, kucağına otururbut, elini gezdirirsin ve geri tokatlarsın. Senin için acı çekmeli ve sana sahip olmanın tek bir yolu olduğuna inanmalı. Seni yeterince istemiyorsa, seni başka bir şekilde elde edebileceğine inanıyorsa, her şey biter. Kaybettin.

Uçak indiğinde ve ikinizin Sands'te bir oda ayırtıp ayırmayacağını sorduğunda, itiraz etmelisiniz. Şok olmuş olmalısın. Ona, zaten bildiğini varsaydığınızı açıkça belirten bir sesle, evlilik dışında seks yapmadığınızı söylemelisiniz.

Bu konuda hem kararlı hem de kalbi kırık görünüyor olmalısın. Beni istiyor diye düşünmeli. Ve bunu gerçekleştirmemizin tek yolu evlenmek.

Bir an için, yaptığınız şeyin kaba olduğunu düşünüyorsunuz. Ama sonra bu adamın seninle yatacağını ve istediğini aldıktan sonra senden boşanacağını hatırlıyorsun. Yani burada kimse aziz değil.

Ona istediğini vereceksin. Yani adil bir ticaret.

Barbut masasına gidiyorsun ve birkaç tur oynuyorsun. Başta onun gibi kaybetmeye devam ediyorsun ve bunun ikinizi de ayıltacağından endişeleniyorsun. Dürtüselliğin anahtarının yenilmez olduğuna inanmak olduğunu biliyorsun. Rüzgar önlerine esmediği sürece kimse rüzgara dikkat ederek ortalıkta dolaşmaz.

Şampanya içiyorsun çünkü bu her şeyi kutlama gibi gösteriyor. Bu geceyi bir olay gibi gösteriyor.

İnsanlar ikinizi tanıdığında, onlarla fotoğrafınızın çekilmesini memnuniyetle kabul edersiniz. Her seferinde, ona tutunuyorsun. Ona, hiç de küçük olmayan bir şekilde, Sana ait olsaydım böyle olabilirdi diyorsun.

Rulet masasında bir galibiyet serisi yakaladınız. O kadar coşkulu bir şekilde tezahürat yapıyorsun ki, bir aşağı bir yukarı zıplıyorsun. Bunu yapıyorsun çünkü gözlerinin nereye gideceğini biliyorsun. Onu yakalarken seni yakalamasına izin verdin.

Çark tekrar dönerken elini kıçına koymasına izin verdin.

Bu sefer kazandığında kıçını ona karşı itiyorsun.

Sana yaslanmasına ve "Buradan çıkmak istiyor musun?" demesine izin verdin.

“Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum. Senin yanında kendime güvenmiyorum."

Önce evliliği büyütemezsin. Sözü daha önce söyledin. Onun söylemesini beklemek zorundasın. Gazetelerde söyledi. Yine söyleyecek. Ama beklemek zorundasın. Acele edemezsiniz.

Bir içkisi daha var.

İkiniz üç kez daha kazandınız.

Elinin üst uyluğunuzu okşamasına izin veriyorsunuz ve sonra onu itiyorsunuz. Saat iki ve sen yorgunsun. Hayatının aşkını özlüyorsun. Eve gitmek istiyorsun. Burada olmaktansa onunla birlikte, yatakta horlamanın hafif vızıltısını duymayı, uykusunu izlemeyi tercih edersin. Burada sevdiğin hiçbir şey yok.

Burada olmanın sana sağlayacağının dışında.

Cumartesi gecesi ikinizin birlikte yemeğe çıkabileceğiniz ve kimsenin iki kez düşünmediği bir dünya hayal ediyorsunuz. Bunun basitliği, küçüklüğü ağlamak istemenizi sağlıyor. Bu kadar büyük bir hayat için çok çalıştın. Ve şimdi tek istediğin en küçük özgürlükler. Açıkça sevmenin günlük huzuru.

Bu gece, o hayat için ödenmesi gereken hem küçük hem de yüksek bir bedel gibi geliyor.

"Bebeğim, dayanamıyorum" diyor. "Seninle olmak zorundayım. Seni görmek zorundayım. Seni sevmek zorundayım."

Bu senin şansın. Oltada bir balığınız var ve onu yavaşça sarmanız gerekiyor.

Ah, Mick, diyorsunuz. "Yapamayız. Yapamayız."

Sanırım seni seviyorum bebeğim, dedi. Gözlerinde yaşlar var ve muhtemelen onun sandığından daha karmaşık olduğunu anlıyorsun.

Sen de onun sana inandığından daha karmaşıksın.

"Bunu mu demek istiyorsun?" Umutsuzca bunun doğru olmasını umuyormuş gibi ona soruyorsun.

"Sanırım öyle bebeğim. Ben yaparım. Senin hakkındaki herşeyi seviyorum. Daha yeni tanıştık ama sensiz yaşayamayacağımı hissediyorum." Demek istediği, seni becermeden yaşayamayacağını düşünüyor. Ve buna inanıyorsun.

Ah, Mick, diyorsunuz ve sonra başka bir şey söylemiyorsunuz. Sessizlik senin en iyi arkadaşın.

Boynunu sıkar. Özensiz ve bir Newfoundland ile tanışmaya benziyor. Ama seviyormuş gibi yapıyorsun. Siz ikiniz bir Vegas kumarhanesinin parlak ışıklarındasınız. İnsanlar seni görebilir. Onları fark etmemiş gibi davranmalısın. Böylece yarın gazetelere konuştuklarında ikinizin birer genç gibi devam ettiğinizi söyleyecekler.

Celia'nın senin yüzün olan tek bir paçavra almamasını umuyorsun. Yapmayacak kadar akıllı olduğunu düşünüyorsun. Kendini nasıl koruyacağını bildiğini düşünüyorsun. Ama emin olamazsın. Eve gittiğinde, her şey bittiğinde yapacağın ilk şey, onun ne kadar önemli olduğunu, ne kadar güzel olduğunu, o evde olmasaydı hayatının ne kadar sona ereceğini hissettiğini bildiğinden emin olmak. o.

"Hadi evlenelim bebeğim" diyor kulağına.

İşte burada.

Yakalaman için.

Ama çok hevesli görünemezsin.

"Mick, sen deli misin?"

"Beni bu kadar çıldırtıyorsun."

"Evlenemeyiz!" diyorsunuz ve bir saniyeliğine hiçbir şey söylemediğinde, biraz fazla ileri ittiğinizden endişeleniyorsunuz. "Yoksa yapabilir miyiz?" sen sor. "Yani, sanırım yapabiliriz!"

“Elbette yapabiliriz” diyor. "Dünyanın zirvesindeyiz. İstediğimiz her şeyi yapabiliriz."

Bu fikre ne kadar heyecanlandığını – ne kadar şaşırdığını – bildirmek ve bunu ne için yaptığını hatırlatmak için kollarını ona doladın ve ona bastırdın. Onun için değerini biliyorsun. Ona hatırlatma fırsatını boşa harcamak aptallık olurdu.

Seni alır ve süpürür. Homurdanıyorsun ve bağırıyorsun ki herkes baksın. Yarın seni götürdüğünü gazetelere söyleyecekler. Unutulmaz. Onu hatırlayacaklar.

Kırk dakika sonra ikiniz sarhoşsunuz ve bir sunakta birbirinizin önünde duruyorsunuz.

Seni sonsuza kadar seveceğine söz veriyor.

itaat edeceğine söz veriyorsun.

Seni Tropicana'daki en güzel odanın eşiğinden taşıyor. Seni yatağa attığında sahte bir şaşkınlıkla kıkırdadın.

Ve şimdi en önemli ikinci kısım geliyor.

İyi bir yalancı olamazsın. Hayal kırıklığına uğratmalısın.

Beğenirse tekrar yapmak isteyecektir. Ve bunu yapamazsın. Bunu bir kereden fazla yapamazsınız. Kalbini kıracak.

Elbiseni yırtmaya çalıştığında, "Dur, Mick, Tanrım. Kendini tut."

Elbiseyi yavaşça çıkardıktan sonra göğüslerinize istediği kadar bakmasına izin vermelisiniz. Her santimini görmeli. Boute-en-Train'deki çekimin sonunu nihayet görmek için çok uzun zamandır bekliyordu.

Tüm gizemi, tüm entrikaları ortadan kaldırmalısınız.

Göğüslerinle o kadar uzun süre oynatıyorsun ki sıkılıyor.

Sonra bacaklarını açıyorsun.

Altında bir tahta gibi kaskatı bir şekilde orada yatıyorsun.

Ve işte bunun tam olarak anlaşamayacağınız ama tam olarak kaçınamayacağınız bir yanı da var. Prezervatif kullanmayacak. Tanıdığınız kadınların doğum kontrol hapları olmasına rağmen, sizde yok çünkü birkaç gün öncesine kadar bu plandan çıkana kadar onlara ihtiyacınız yoktu.

Parmaklarınızı arkanızda çaprazlıyorsunuz.

Gözlerini kapat.

Ağır vücudunun üzerinize düştüğünü hissediyorsunuz ve işinin bittiğini biliyorsunuz.

Ağlamak istiyorsun çünkü daha önce seksin senin için ne anlama geldiğini hatırlıyorsun. Neyi sevdiğini keşfetmeden önce, ne kadar iyi hissettirebileceğini fark etmeden önce. Ama onu aklından çıkarıyorsun. Hepsini aklından çıkarıyorsun.

Mick daha sonra hiçbir şey söylemez.

Ve sen de yapmıyorsun.

Çıplak uyumak istemediğin için karanlıkta onun fanilasını giyerek uykuya dalarsın.

Sabah güneş pencereden parlayıp gözlerinizi yaktığında, kolunuzu yüzünüzün üzerine koyarsınız.

Başın zonkluyor. Kalbin acıyor.

Ama neredeyse bitiş çizgisindesin.

Gözüne çarpıyorsun. O gülüyor. Seni tutuyor.

Onu itip, “Sabahları seks yapmaktan hoşlanmıyorum” diyorsunuz.

"Bu ne anlama geliyor?" diyor.

Omuz silkiyorsun. "Üzgünüm."

“Hadi bebeğim” diyor ve üzerinize yatıyor. Bir kez daha söylemezsen dinleyeceğinden emin değilsin. Ve cevabı öğrenmek istediğinden emin değilsin. Dayanabileceğinden emin değilsin.

"Tamam, peki, gerekirse," diyorsunuz. Ve kendini senden kaldırıp gözlerinin içine baktığında, umduğun şeyi başardığını anlıyorsun. Bütün eğlencesini onun için elinden aldın.

Başını sallıyor. Yataktan kalkar. “Biliyor musun, hiç de hayal ettiğim gibi değilsin” diyor.

Bir kadın ne kadar güzel olursa olsun, Mick Riva gibi bir adam için onunla seks yaptıktan sonra her zaman daha az çekici olur. Bunu biliyor. Bunun olmasına izin veriyorsun. Saçını düzeltmiyorsun. Yüzündeki rimel pullarını seçiyorsun.

Mick'in banyoya adımını izliyorsun. Duşu açtığını duyuyorsun.

Dışarı çıktığında yatağın yanına yanına oturur.

O temiz. Banyo yapmadın.

Sabun gibi kokuyor. İçki gibi kokuyorsun.

O oturuyor. uzanıyorsun.

Bu da bir hesaptır.

Gücün tamamen onun olduğunu hissetmesi gerekiyor.

"Tatlım, harika zaman geçirdim" diyor.

Başını salla.

"Ama çok sarhoştuk." Sanki bir çocukla konuşuyormuş gibi konuşuyor. "İkimiz de. Ne yaptığımız hakkında hiçbir fikrimiz yoktu.”

"Biliyorum" diyorsun. "Yapmak çılgınca bir şeydi."

“Ben iyi bir adam değilim bebeğim” diyor. "Benim gibi birini hak etmiyorsun. Senin gibi bir kızı hak etmiyorum."

O kadar özgün ve gülünç derecede şeffaf ki, son karısıyla ilgili gazetelere verdiği satırla sizi besliyor.

"Sen ne diyorsun?" sen sor. İçine biraz sıkarsın. Ağlamaya başlayacakmış gibi konuşuyorsun. Bunu yapmak zorundasın çünkü çoğu kadının yapacağı şey bu. Ve ona çoğu kadını gördüğü gibi görünmelisiniz. Yenilmiş gibi görünmelisiniz.

"Bence insanlarımızı aramalıyız bebeğim. Bence bir iptal almalıyız."

"Ama Mick..."

Sözünü kesiyor ve bu seni çıldırtıyor çünkü gerçekten söyleyecek daha çok şeyin vardı. "Böylesi daha iyi tatlım. Korkarım hayırı cevap olarak alamam."

Erkek olmanın, son sözün size ait olduğundan emin olmanın nasıl bir şey olduğunu merak ediyorsunuz.

Yataktan kalkıp ceketini aldığında, bunda hesaba katmadığınız bir unsur olduğunu fark ediyorsunuz. reddetmeyi sever. Aşağılamayı sever. Dün gece hamlelerini hesaplarken bu anı da düşünüyordu. Bu an seni terk edeceği an.

Yani zihninde prova etmediğin bir şey yapıyorsun.

Kapıya gelip sana dönerek "Aramızdaki şeyler yürümediği için üzgünüm bebeğim. Ama sana en iyi dileklerimi sunuyorum." Yatağın kenarındaki telefonu alıp ona fırlatıyorsun.

Bunu seveceğini bildiğin için yapıyorsun. Çünkü o sana senin için geldiğin her şeyi verdi. Onun için geldiği her şeyi ona vermelisin.

Sanki ormana bırakması gereken küçük bir geyikmişsin gibi sana eğiliyor ve kaşlarını çatıyor.

Ağlamaya başlarsın.

Ve sonra gitti.

Ve sen dur.

Ve 'Keşke bu bok için Oscar verselerdi' diye düşünürsünüz.

FotoğrafAnı

4 Aralık 1961

RIVA VE HUGO AKILLARINI KAYBETTİ

Hızlı bir düğün duydun mu? Hızlı bir evliliğe ne dersiniz? Pekala, bu pastayı alıyor!

Bomba Evelyn Hugo, geçen Cuma gecesi Las Vegas'ın kalbinde en büyük hayranı Mick Riva'dan başkasının kucağında görüntülendi. Hem kart oyuncuları hem de zar oyuncuları, ikisi tarafından oldukça iyi bir gösteriye tabi tutuldu. Kapının önündeki barbut masasından sokağın aşağısındaki bir . . . ŞAPEL!!!!

Bu doğru! Evelyn Hugo ve Mick Riva evlendi!

Ve işleri daha da çılgın hale getirmek için derhal bir iptal davası açtılar.

İçki kafalarına ulaşmış gibi görünüyordu - ve sabahları daha net kafalar galip geldi.

İkisi arasında bir dizi başarısız evlilik varken, bir tane daha var mı?

alt rosa

12 Aralık 1961

EVELYN HUGO'NUN KALP KIRIKLIĞI

Evelyn ve Mick'in sarhoş kaçamakları hakkında duyduklarınıza inanmayın. Mick içki konusunda biraz fazla hevesli olabilir, ancak bilenler o gece Evelyn'in tam kontrolde olduğunu söylüyor. Ve umutsuzca evlenmek istedi.

Zavallı Evelyn, Don onu terk ettikten sonra aşkı bulmakta çok zorlandı - karşısına çıkan ilk yakışıklı adamın kollarına kendini atmasına şaşmamalı.

Ve onu terk ettiğinden beri teselli edilemez olduğunu duyuyoruz.

Evelyn, Mick için eğlenceli bir geceden başka bir şey değilmiş gibi görünüyor ama gerçekten birlikte bir gelecekleri olduğunu düşünüyordu.

Evelyn'in bu günlerden birinde doğruyu bulabileceğini umuyoruz.

İKİ AYDIR, neredeyse mutluluk içinde yaşıyordum. Celia ve ben Mick hakkında hiç konuşmadık çünkü buna gerek yoktu. Bunun yerine istediğimiz yere gidebilir, istediğimizi yapabilirdik.

Celia ikinci bir araba, sıkıcı bir kahverengi sedan aldı ve her gece kimse soru sormadan garaj yoluma park etti. Birbirimize sarılarak uyur, karanlıkta konuşabilmek için uykuya dalmak istemeden bir saat önce ışığı kapatırdık. Sabahları onu uyandırmak için parmak uçlarımla avucunun çizgilerini takip ederdim. Doğum günümde beni Polo Lounge'a götürdü. Göz önünde saklanıyorduk.

Neyse ki, beni bir koca tutamayan bir kadın olarak resmetmek, benden daha fazla gazete sattı - daha uzun bir süre için - benden daha fazla. Dedikodu yazarlarının yalan olduğunu bildikleri şeyi bastıklarını söylemiyorum. Sadece sattığım yalana inanamayacak kadar mutlu olduklarını söylüyorum. Ve elbette, bu söylemesi en kolay yalandır, bildiğiniz bir yalan diğer kişinin umutsuzca doğru olmasını ister.

Tek yapmam gereken, romantik skandallarımın manşetlere çıkmaya devam edecek bir hikaye gibi hissettirdiğinden emin olmaktı. Ve bunu yaptığım sürece dedikodu paçavralarının Celia'ya asla fazla yakından bakmayacağını biliyordum.

Ve hepsi o kadar güzel çalışıyordu ki.

Ta ki hamile olduğumu öğrenene kadar.

* * *

"SEN DEĞİLSİN," dedi Celia bana. Lavanta puantiyeli bikinisi ve güneş gözlükleriyle havuzumda duruyordu.

"Evet dedim. "Ben."

Ona mutfaktan bir bardak buzlu çay getirmiştim. Mavi bir örtü ve sandaletler içinde tam önünde duruyordum, ona tepeden bakıyordum. İki haftadır hamile olduğumdan şüpheleniyordum. Burbank'a gittiğimde ve Harry'nin tavsiye ettiği sağduyulu bir doktoru gördüğümden önceki günden beri bundan emindim.

O zaman ona havuzdayken ve bir dilim limonlu bir bardak buzlu çay tuttuğumu söyledim çünkü daha fazla tutamadım.

Ben büyük bir yalancıyım ve her zaman öyle oldum. Ama Celia benim için kutsaldı. Ve ona asla yalan söylemek istemedim.

Celia ve bana birlikte olmanın ne kadar pahalıya mal olduğu ve bize daha fazlaya mal olmaya devam edeceği konusunda hiçbir yanılsama içinde değildim. Mutlu olmanın vergisi gibiydi. Dünya mutluluğumun yüzde ellisini alacaktı. Ama diğer yüzde elliyi tutabilirim.

Ve o oydu. Ve yaşadığımız bu hayat.

Ama ondan böyle bir şey saklamak yanlış geliyordu. Ve yapamadım.

Ayaklarımı yanındaki havuza soktum ve ona dokunmaya çalıştım, onu teselli etmeye çalıştım. Haberin onu üzeceğini tahmin etmiştim ama buzlu çayı havuzun diğer tarafına fırlatıp, kenardaki bardağı kırmasını, suya kırıklar saçmasını beklemiyordum.

Ayrıca kendini yüzeyin altına atmasını ve çığlık atmasını da beklemiyordum. Aktrisler çok dramatik.

Geri geldiğinde ıslanmış ve darmadağınıktı, saçları yüzüne düşüyordu, maskarası akıyordu. Ve benimle konuşmak istemedi.

Kolunu tuttum ve geri çekildi. Yüzüne bir bakış atıp gözlerindeki acıyı gördüğümde, Celia'yla benim Mick Riva'yla ne yapacağım konusunda gerçekten aynı fikirde olmadığımızı fark ettim.

"Onunla yattın mı?" dedi.

"Bunun ima edildiğini sanıyordum," dedim.

"Eh, değildi."

Celia kendini havuzdan kaldırdı ve kurumaya bile tenezzül etmedi. Islak ayak izlerinin havuzun etrafındaki betonun rengini değiştirmesini, parke üzerinde su birikintileri oluşturmasını ve ardından merdivenlerdeki halıyı ıslatmaya başlamasını izledim.

Arka yatak odasının penceresine baktığımda, onun bir ileri bir geri gittiğini gördüm. Paketliyormuş gibi görünüyordu.

"Celia! Kes şunu" dedim merdivenlerden yukarı koşarak. "Bu hiçbir şeyi değiştirmez."

Kendi yatak odamın kapısına geldiğimde kilitliydi.

üstüne bastım. "Bal lütfen."

"Beni yalnız bırak."

"Lütfen," dedim. "Bunun hakkında konuşalım."

"Numara."

"Bunu yapamazsın Celia. Bunu konuşalım." Kapıya yaslandım, yüzümü kapı çerçevesinin ince aralığına bastırdım, sesimin daha uzağa gitmesini ve Celia'nın daha hızlı anlamasını sağlamasını umuyordum.

Bu bir hayat değil Evelyn, dedi.

Kapıyı açıp yanımdan geçti. Neredeyse düşüyordum, ağırlığımın büyük bir kısmı az önce açmış olduğu kapıya dayanıyordu. Ama kendimi yakaladım ve merdivenlerden aşağı onu takip ettim.

"Evet, öyle" dedim. "Bu bizim hayatımız. Ve bunun için çok şey feda ettik ve şimdi bundan vazgeçemezsiniz."

"Evet, yapabilirim" dedi. "Artık bunu yapmak istemiyorum. Bu şekilde yaşamak istemiyorum. Kimse burada olduğumu bilmesin diye evinize korkunç kahverengi bir araba sürmek istemiyorum. Gerçekten burada seninle bu evde yaşarken Hollywood'da tek başıma yaşıyormuş gibi yapmak istemiyorum. Sırf dünya onun beni sevdiğinden şüphelenmesin diye bir şarkıcıyı becerecek bir kadını kesinlikle sevmek istemiyorum."

"Gerçeği çarpıtıyorsun."

"Sen bir korkaksın ve daha önce farklı düşündüğüme inanamıyorum."

"Bunu senin için yaptım!" Bağırdım.

Artık merdivenlerin başındaydık. Celia'nın bir eli kapıda, diğeri bavulundaydı. Hala mayosuyla duruyordu. Saçları damlıyordu.

"Benim için hiçbir şey yapmadın," dedi, göğsü lekelerle kırmızıya dönerken, yanakları yanıyordu. "Senin için yaptın. Bunu yaptın çünkü gezegendeki en ünlü kadın olmama fikrine dayanamıyorsun. Bunu, kendini ve bu sefer göğüslerinin yarım karesini yakalayabilecekler mi diye defalarca tiyatroya giden değerli hayranlarını korumak için yaptın. Bunu bunun için yaptın."

"Senin içindi, Celia. Gerçeği öğrenirlerse ailen sana sadık kalacak mı sanıyorsun?"

Bunu söylediğimde kaşlarını çattı ve kapı tokmağını çevirdiğini gördüm.

"İnsanlar senin ne olduğunu öğrenirse, sahip olduğun her şeyi kaybedersin," dedim.

"Biz neyiz" dedi bana dönerek. "Benden farklıymışsın gibi davranmaya çalışma."

"Ben," dedim. "Ve benim öyle olduğumu biliyorsun."

"Saçmalık."

Bir erkeği sevebilirim, Celia. İstediğim adamla evlenip çocuk sahibi olabilir ve mutlu olabilirim. Bunun senin için kolay olmayacağını ikimiz de biliyoruz."

Celia bana baktı, gözleri kısıldı, dudakları büzüldü. "Benden daha iyi olduğunu mu sanıyorsun? Olan bu mu? Hasta olduğumu düşünüyorsun ve sadece bir tür oyun oynadığını mı düşünüyorsun?"

Onu yakaladım, hemen söylediğimi geri almak istedim. Demek istediğim bu değildi.

Ama kolunu benden uzaklaştırdı ve "Bir daha bana dokunma" dedi.

onu bıraktım. "Bizi öğrenirlerse Celia, beni affederler. Don gibi başka bir adamla evleneceğim ve seni tanıdığımı bile unutacaklar. Bunu yaşayabilirim. Ama yapabileceğinden emin değilim. Çünkü ya bir erkeğe aşık olacaksın ya da sevmediğin biriyle evleneceksin. Ve iki seçeneği de yapabilecek kapasitede olduğunu düşünmüyorum. Senin için endişeleniyorum Celia. Benim için endişelendiğimden daha fazla. Ben bir şey yapmazsam kariyerinin düzeleceğinden emin değilim -eğer hayatın düzelecekse-. Bu yüzden bildiğim tek şeyi yaptım. Ve işe yaradı."

"İşe yaramadı Evelyn. Hamile misin."

"Ben hallederim."

Celia yere baktı ve bana güldü. "Hemen hemen her durumla nasıl başa çıkacağınızı kesinlikle biliyorsunuz, değil mi?"

"Evet," dedim, neden bunun tarafından aşağılanmam gerektiğinden emin değildim. "Ben yaparım."

“Yine de konu insan olmaya geldiğinde, nereden başlayacağınız konusunda hiçbir fikriniz yok gibi görünüyor.”

"Öyle demek istemiyorsun."

"Sen bir fahişesin Evelyn. Şöhret için erkeklerin seni becermesine izin veriyorsun. Ve bu yüzden senden ayrılıyorum."

Arkasına bile bakmadan çıkmak için kapıyı açtı. Ön verandama, merdivenlerden aşağı ve arabasına doğru yürümesini izledim. Onu takip ettim ve araba yolunda donmuş halde durdum.

Çantasını arabasının yolcu tarafına attı. Sonra sürücü tarafındaki kapıyı açtı ve orada durdu.

Seni o kadar çok sevdim ki hayatımın anlamı olduğunu düşündüm, dedi Celia ağlayarak. "İnsanların başka insanları bulmak için dünyaya geldiğini sanıyordum ve ben buraya seni bulmak için gönderildim. Seni bulmak, tenine dokunmak, nefesini koklamak ve tüm düşüncelerini duymak. Ama artık bunun doğru olduğunu düşünmüyorum.” Gözlerini sildi. "Çünkü senin gibi biri için yaratılmak istemiyorum."

Göğsümdeki yakıcı ağrı, kaynayan su gibiydi. "Biliyor musun? Haklısın. Benim gibi biri için yaratılmamışsın," dedim sonunda. "Çünkü bizim için bir dünya yaratmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırım ve sen de çok pisliksin. Zor kararlar vermeyeceksin; çirkin şeyleri yapmaya istekli değilsin. Ve bunu her zaman biliyordum. Ama en azından benim gibi birine ihtiyacın olduğunu kabul etme nezaketini gösterirsin diye düşündüm. Seni korumak için ellerini kirletecek birine ihtiyacın var. Her zaman yüksek ve güçlüymüş gibi oynamak istiyorsun. Pekala, bunu siperlerde seni koruyan biri olmadan yapmayı dene."

Celia'nın yüzü soğuk ve donuktu. Söylediğim tek bir kelimeyi duyduğundan emin değildim. Sanırım birbirimize düşündüğümüz kadar uygun değiliz, dedi ve arabasına bindi.

O ana kadar, eli direksiyondayken bunun gerçekten olduğunu, bunun sadece yaptığımız bir kavga olmadığını fark ettim. Bizi bitirecek olan kavganın bu olduğunu. Her şey o kadar iyi gidiyordu ki, otoyoldan çıkan keskin bir viraj gibi diğer yöne o kadar hızlı dönmüştü ki.

"Sanırım hayır" diyebildiğim tek şey buydu. Bir vızıltı gibi çıktı, sesli harfler çatırdadı.

Celia arabayı çalıştırdı ve geri vitese aldı. Güle güle Evelyn, dedi en son anda. Sonra araba yolumdan geri çekildi ve yolda gözden kayboldu.

Evime girdim ve bıraktığı su birikintilerini temizlemeye başladım. Gelip havuzu boşaltması ve buzlu çayındaki cam kırıklarını temizlemesi için bir servis çağırdım.

Sonra Harry'i aradım.

Üç gün sonra, benimle Tijuana'ya gitti, burada kimsenin soru sormayacağı bir yerdi. Onları unutmak için asla çalışmak zorunda kalmamak için zihinsel olarak orada olmamaya çalıştığım bir dizi andı. Rahatladım, işlemden sonra arabaya geri döndüm, bölümlere ayırma ve ayırmada çok iyi oldum. O hamileliği bitirmek bir an olsun pişman olmadığım rekorlar kitabına girsin. Doğru karardı. Bu konuda hiç tereddüt etmedim.

Ama yine de, Harry bizi San Diego'dan ve California sahil şeridinden geçirirken, eve giden yol boyunca ağladım. Kaybettiğim her şey ve verdiğim tüm kararlar için ağladım. Ağladım çünkü Pazartesi günü Anna Karenina'ya başlamam gerekiyordu ve oyunculuk ya da övgü umurumda değildi. Her şeyden önce Meksika'da olmak için bir nedene ihtiyacım olmamasını diledim. Ve umutsuzca Celia'nın beni arayıp ne kadar yanıldığını söylemesini istiyordum. Kapımın önüne gelmesini ve eve gelmesi için yalvarmasını istedim. İstedim . . . ona. Sadece onu geri istedim.

San Diego Otoyolundan çıkarken Harry'ye günlerdir aklımdan geçen soruyu sordum.

"Benim bir fahişe olduğumu mu düşünüyorsun?"

Harry arabayı yolun kenarına çekti ve bana döndü. "Bence sen harikasın. Bence sertsin. Ve bence fahişe kelimesi, cahil insanların başka bir şeyleri olmadığında etrafa saçtıkları bir şey."

Onu dinledim ve sonra başımı penceremden dışarı bakmak için çevirdim.

Harry, "Kuralları erkekler koyduğunda, en çok küçümsenen şeyin, onlara en büyük tehdidi taşıyabilecek tek şey olması çok uygun değil mi?" diye ekledi. Gezegendeki her kadının vücudundan vazgeçtiğinde karşılığında bir şey

istediğini hayal edin. Burayı hepiniz yönetiyorsunuz. Silahlı bir halk. Sadece benim gibi adamların sana karşı bir şansı olur. Ve bu, o pisliklerin isteyeceği son şey, senin ve benim gibi insanlar tarafından yönetilen bir dünya."

Güldüm, gözlerim hala şişmiş ve ağlamaktan yorulmuştu. "Yani ben fahişe miyim, değil miyim?"

"Kim bilir?" dedi. "Hepimiz bir şekilde gerçekten fahişeyiz. En azından Hollywood'da. Bak, onun Celia Saint James olmasının bir nedeni var. O iyi kız rutinini yıllardır oynuyor. Geri kalanımız o kadar saf değiliz. Ama ben seni böyle seviyorum. Seni saf olmayan, hırçın ve ürkütücü seviyorum. Dünyayı olduğu gibi gören ve sonra oraya giden ve ne istiyorsa onunla güreşen Evelyn Hugo'yu seviyorum. Yani, bilirsiniz, üzerine istediğiniz etiketi koyun, sadece değiştirmeyin. Asıl trajedi bu olurdu."

Evime vardığımızda, Harry beni yatağa yatırdı ve sonra aşağı inip bana yemek yaptı.

O gece yanımdaki yatakta uyudu ve uyandığımda panjurları açıyordu.

"Kalk ve parla, küçük kuş," dedi.

Ondan sonra beş yıl Celia ile konuşmadım. O aramadı. O yazmadı. Ve ona ulaşmaya cesaret edemedim.

Nasıl olduğunu sadece insanların gazetelerde söylediklerinden ve şehirde ne tür dedikoduların dolaştığından biliyordum. Ama o ilk sabah, güneş ışığı yüzüme vurduğunda ve ben hala Meksika gezisinden bitkin düştüğümde, aslında iyiydim.

Çünkü benim Harry'm vardı. Uzun zamandır ilk defa bir ailem varmış gibi hissettim.

Ne kadar hızlı koştuğunuzu, ne kadar çok çalıştığınızı, gerçekten ne kadar yorgun olduğunuzu bilemezsiniz, ta ki biri arkanızda durup, "Tamam, şimdi düşebilirsin. Seni yakalayacağım."

Ben de düştüm.

Ve Harry beni yakaladı.

SEN VE CELİA hiç bağlantınız yok muydu?" Soruyorum.

Evelyn başını sallıyor. Ayağa kalkar ve pencereye doğru yürür ve bir çatlak açar. İçeri esen esinti hoş karşılanır. Tekrar oturduğunda, bana bakıyor, başka bir şeye geçmeye hazır. Ama çok şaşkınım.

"O zamana kadar ikiniz ne kadar süredir birlikteydiniz?"

"Üç yıl?" Evelyn diyor. "Yaklaşık."

"Ve gitti mi? Başka bir kelime olmadan?”

Evelyn başını salladı.

"Onu aramayı denedin mi?"

Başını sallıyor. "Ben ... idim . . . Gerçekten istediğin bir şey için yalpalamanın uygun olduğunu henüz bilmiyordum. Beni istemiyorsa, neden yaptığımı anlamadıysa, ona ihtiyacım olmadığını düşündüm.

"Ve sen iyi miydin?"

"Hayır, mutsuzdum. Yıllarca ona bağlandım. Yani, elbette, zamanımı eğlenerek geçirdim. Beni yanlış anlama. Ama Celia ortalarda yoktu. Aslında Sub Rosa'nın kopyalarını okurdum çünkü içlerinde Celia'nın resmi vardı, fotoğraflarda onunla birlikte olan diğer insanları analiz ediyor, onun için kim olduklarını, onları nasıl tanıdığını merak ediyordum. Artık onun da benim kadar kalbi kırık olduğunu biliyorum. Kafasının içinde bir yerde onu arayıp özür dilememi bekliyordu. Ama o zaman, tek başıma ağrıyordum.

"Onu aramadığına pişman mısın?" Ona sorarım. "O zaman mı kaybettin?"

Evelyn bana aptalmışım gibi bakıyor. Evelyn, "Artık gitti," diyor. "Hayatımın aşkı gitti ve onu öylece arayıp özür dileyip geri gelmesini sağlayamam. Sonsuza dek gitti. Yani evet, Monique, bu pişman olduğum bir şey. Onunla geçirmediğim her saniye için pişmanlık duyuyorum. Ona bir gram acı veren yaptığım her aptalca şeyden pişmanım. Beni terk ettiği gün onu sokakta kovalamalıydım. Kalması için ona yalvarmalıydım. Özür dilemeli ve güller göndermeliydim ve Hollywood tabelasının tepesinde durup 'Celia St. James'e aşığım!' diye bağırmalıydım. ve bunun için beni çarmıha germelerine izin verin. Yapmam gereken buydu. Ve şimdi ona sahip olmadığım için ve bu yaşamda kullanabileceğimden daha fazla param var ve adım Hollywood tarihinde sağlamlaştırıldı ve bunun ne kadar boş olduğunu biliyorum, kendimi her saniye tekmeliyorum. onu gururla sevmektense bunu seçti. Ama bu bir lüks. Zengin ve ünlü olduğunuzda bunu yapabilirsiniz. Sahip olduğunuzda zenginliğin ve

şöhretin değersiz olduğuna karar verebilirsiniz. O zamanlar hala istediğim her şeyi yapmak için ihtiyacım olan tüm zamana sahip olduğumu düşünüyordum. Kartlarımı doğru oynasaydım, her şeye sahip olabilirdim."

"Sana geri döneceğini düşündün," diyorum.

Evelyn, "Bana geri döneceğini biliyordum" diyor. "Ve o da biliyordu. İkimiz de zamanımızın bitmediğini biliyorduk."

Telefonumun belirgin sesini duyuyorum. Ama normal bir kısa mesajın tanıdık tonu değil. Geçen yıl telefonu aldığımda, evlendikten hemen sonra, mesaj atmayı bırakacağını hiç düşünmediğimde, David için kurduğum bip sesiydi.

Adını görmek için kısaca aşağıya bakıyorum. Ve altında: Bence konuşmalıyız. Bu çok büyük, M. Çok hızlı oluyor. Bunun hakkında konuşmalıyız. Bir anda aklımdan çıkardım.

"Yani sana geri döneceğini biliyordun ama yine de Rex North ile evlendin mi?" diye soruyorum, yeniden odaklandım.

Evelyn bir an için başını eğiyor, kendini açıklamaya hazırlanıyor. "Anna Karenina bütçeyi fazlasıyla aştı. Programın haftalar gerisindeydik. Rex, Kont Vronsky'ydi. Yönetmenin kurgusu geldiğinde, her şeyin yeniden düzenlenmesi gerektiğini biliyorduk ve onu kurtarmak için başka birini getirmemiz gerekiyordu."

"Ve gişede bir payın vardı."

"Harry de ben de yaptık. Sunset Studios'tan ayrıldıktan sonraki ilk filmiydi. Başarısız olursa, şehirde başka bir toplantı ayarlamakta zorlanırdı."

"Ve sen? Düşerse sana ne olurdu?"

"Boute-en-Train'den sonraki ilk projem iyi gitmediyse, tavada bir flaş olacağımdan endişelendim. O zamana kadar bir kereden fazla küllerden yeniden doğmuştum. Ama tekrar yapmak zorunda kalmak istemiyordum. Bu yüzden insanları filmi izlemek için çaresiz bırakacağını bildiğim tek şeyi yaptım. Kont Vronsky ile evlendim."

Zeki Rex Kuzey

Bir erkekle evlenmenin KESİN BİR ÖZGÜRLÜĞÜ VARDIR, hiçbir şey saklamazken.

Celia gitmişti. Hayatımda gerçekten birine aşık olabileceğim bir yerde değildim ve Rex de aşık olabilecek türden bir adam değildi. Belki hayatımızın farklı zamanlarında tanışmış olsaydık, anlaşabilirdik. Ama her şey olduğu gibi, Rex ve benim tamamen gişe üzerine kurulu bir ilişkimiz vardı.

Yapışkan, sahte ve manipülatifti.

Ama bu benim milyonlarımın başlangıcıydı.

Celia'nın bana geri dönmesini de bu şekilde sağladım.

Ve bu şimdiye kadar biriyle yaptığım en dürüst anlaşmalardan biriydi.

Sanırım tüm bunlardan dolayı Rex North'u her zaman biraz seveceğim.

* * *

"Yani benimle ASLA yatmayacak mısın?" dedi Rex.

Oturma odamda bir ayağını gelişigüzel bir şekilde diğerinin üzerine atmış oturuyordu, bir manhattan içiyordu. İnce bir kravatla siyah bir takım giymişti. Sarı saçları geriye doğru taranmıştı. Önlerinde hiçbir şey olmadığı için mavi gözlerini daha da parlak gösteriyordu.

Rex o kadar güzel bir adamdı ki neredeyse sıkıcıydı. Sonra gülümsedi ve odadaki her kızın bayıldığını izledin. Kusursuz dişler, iki sığ gamze, hafif bir kaş kemeri ve herkesin işi bitmişti.

O da benim gibi stüdyolar tarafından yapılmıştı. İzlanda'da doğan Karl Olvirsson, onu Hollywood'a bağladı, adını değiştirdi, aksanını mükemmelleştirdi ve istediğini elde etmek için yatması gereken herkesle yattı. Omzunda oyunculuk yapabileceğini kanıtlamak için bir çip olan bir matine idolüydü. Ama aslında oyunculuk yapabilirdi. Hafife alındığı için hafife alındığını hissetti. Anna Karenina onun ciddiye alınma şansıydı. Onun da benim kadar büyük bir hit olmasına ihtiyacı vardı. Bu yüzden tam olarak benim yapmak istediğim şeyi yapmaya istekliydi. Evlilik şovu.

Rex pragmatikti ve asla değerli değildi. On adım ilerisini gördü ama ne düşündüğünü asla belli etmedi. Bu konuda akrabaydık.

Kolumu arkasına yaslayarak oturma odamdaki kanepeye yanına oturdum. "Seninle asla yatmayacağımı kesin olarak söyleyemem," dedim. Gerçek buydu. "Yakışıklısın. Bir ya da iki kez senin bokuna düştüğümü görebiliyordum."

Rex güldü. Onun hakkında her zaman mesafeli bir duygusu vardı, sanki ne istersen yapabilirsin ve derisinin altına girmezsin. Bu şekilde dokunulmazdı.

"Yani, bana asla aşık olmayacağını kesin olarak söyleyebilir misin?" Diye sordum. "Ya sonunda bunu gerçek bir evlilik yapmak istersen? Bu herkes için rahatsız edici olurdu."

"Biliyor musun, herhangi bir kadın yapabilseydi, Evelyn Hugo olması mantıklı olurdu. Sanırım her zaman bir şans vardır."

"Seninle yatmak konusunda böyle hissediyorum," dedim. "Her zaman bir şans vardır." Sehpadan gibsonumu aldım ve bir yudum içtim.

Rex güldü. "Söyle o zaman, nerede yaşayacağız?"

"İyi soru."

"Evim, tavandan tabana pencereleri olan Kuş Sokaklarında. Garaj yolundan çıkmak tam bir baş belası. Ama benim havuzumdan tüm kanyonu görebilirsin."

"Bu iyi," dedim. "Bir süreliğine senin yerine taşınmamın sakıncası yok. Columbia'da bir ay kadar sonra başka bir film çekiyorum, bu yüzden senin yerin nasılsa daha yakın olacak. Israr ettiğim tek şey Luisa'yı getirebilmek."

Celia gittikten sonra tekrar yardım alabilirim. Ne de olsa artık yatak odamda saklanan kimse yoktu. Luisa, El Salvadorluydu, benden sadece birkaç yaş küçüktü. Benim için işe geldiği ilk gün öğle tatilinde annesiyle telefonda konuşuyordu. Karşımda İspanyolca konuşuyordu. "La señora es tan bonita, pero loca." ("Bu bayan güzel ama çılgın.")

Dönüp ona baktım ve "Disculpe? Yo te puedo girişimci." ("Affedersiniz? Sizi anlayabiliyorum.")

Luisa'nın gözleri kocaman oldu ve telefonu annesine kapattı ve bana, "Lo siento. Sabía que usted hablaba Español yok." ("Üzgünüm. İspanyolca konuştuğunu bilmiyordum.")

İngilizce'ye geçtim, artık İspanyolca konuşmak istemiyordum, kendi ağzımdan bu kadar garip gelmesi hoşuma gitmemişti. "Ben Kübalıyım" dedim ona.

“Hayatım boyunca İspanyolca konuştum.” Gerçi bu doğru değildi. Yıllardır konuşmamıştım.

Bana yorumladığı bir tabloymuşum gibi baktı ve sonra özür dilercesine "Kübalıya benzemiyorsun" dedi.

"Pues, lo soya," dedim kibirle. (“Pekala, öyleyim.”)

Luisa başını salladı ve öğle yemeğini topladı, nevresimleri değiştirmeye devam etti. O masada en az yarım saat başım ağrıyarak oturdum. Düşünmeye devam ettim, Kendi kimliğimi benden almaya nasıl cüret eder?

Ama evime bakınca, ailemin hiçbir resmini, tek bir Latin Amerika kitabını, saç fırçamda başıboş sarı saçları, baharatlığımda bir kavanoz kimyonu bile göremediğimde, Luisa'nın bunu ona yapmadığını fark ettim. Ben. bana yapmıştım. Gerçek benliğimden farklı olmayı seçmiştim.

Fidel Castro Küba'nın kontrolünü elinde tutuyordu. Eisenhower bu noktada ekonomik ambargoyu zaten koymuştu. Domuzlar Körfezi bir felaket olmuştu. Küba-Amerikalı olmak karmaşıktı. Ve Kübalı bir kadın olarak dünyada kendi yolumu çizmeye çalışmak yerine, geldiğim yeri terk ettim. Bazı açılardan bu, beni babama bağlayan kalan tüm bağları serbest bırakmama yardımcı oldu. Ama aynı zamanda beni annemden daha da uzaklaştırdı. Bütün bunların bir noktada uğruna olduğu annem.

Hepsi bendim. Kendi seçimlerimin tüm sonuçları. Bunların hiçbiri Luisa'nın suçu değildi. Böylece kendi mutfak masamda oturup onu suçlamaya hakkım olmadığını anladım.

O gece ayrıldığında, benim yanımda hala rahatsız olduğunu anlayabiliyordum. Bu yüzden içtenlikle gülümsedim ve ertesi gün onu göreceğim için heyecanlı olduğumu söyledim.

O günden sonra onunla hiç İspanyolca konuşmadım. Sadakatsizliğimden çok utandım, çok güvensizdim. Ama zaman zaman konuşuyordu ve annesine kulak misafiri olarak şakalar yaptığında gülümsedim. Onu anladığımı ona bildirdim. Ve hızla onunla çok ilgilenmeye başladım. Kendi derisinde ne kadar güvende olduğunu kıskandım. Gerçek benliği olmaktan ne kadar da korkmuyormuş. Luisa Jimenez olmaktan gurur duyuyordu.

Sahip olduğum ve değer verdiğim ilk çalışanımdı. O olmadan eve taşınmayacaktım.

Harika olduğuna eminim, dedi Rex. "Onu getir. Şimdi, pratik olarak konuşursak, aynı yatakta mı yatıyoruz?"

"Gerekli olduğundan şüpheliyim. Luisa dikkatli olacak. Bu dersi daha önce almıştım. Yılda birkaç kez partiler düzenleyeceğiz ve aynı odada yaşıyormuşuz gibi görünmesini sağlayacağız."

"Ve hala yapabilirim. . . benim yaptığımı yap?"

"Hala gezegendeki her kadınla yatabilirsin, evet."

"Karım hariç her kadın," dedi Rex gülümseyerek ve içkisinden bir yudum daha alarak.

"Yakalanamazsın."

Rex, endişem bir endişe değilmiş gibi beni savuşturdu.

"Ben ciddiyim, Rex. Beni aldatmak büyük bir hikaye. Buna sahip olamam."

Endişelenmene gerek yok, dedi Rex. Bu konuda ondan istediğim her şeyden daha samimiydi, belki de Anna Karenina'daki herhangi bir sahneden daha fazla. "Seni aptal gibi gösterecek hiçbir şey yapmam. Bu işte beraberiz."

"Teşekkür ederim" dedim. "Bu çok şey ifade ediyor. Bu benim için de geçerli. Yaptıklarım senin sorunun olmayacak. Sana söz veriyorum."

Rex elini uzattı, ben de salladım.

"Gitmeliyim," dedi saatini kontrol ederek. "Özellikle hevesli bir genç bayanla randevum var ve onu bekletmekten nefret ederim." Ayağa kalktığımda ceketinin düğmelerini ilikledi. "Düğümü ne zaman bağlayalım?" O sordu.

"Bence önümüzdeki hafta muhtemelen şehirde birkaç kez görülmemiz gerekiyor. Ve bir süre daha devam et. Belki Kasım ayı civarında parmağıma bir yüzük takardım. Harry, büyük günün filmin vizyona girmesinden yaklaşık iki hafta önce olabileceğini öne sürdü."

"Herkesi şok edin."

"Ve film hakkında konuşmalarını sağlayın."

"Benim Vronsky ve senin Anna olduğun gerçeği. . "

"Evliliğimiz meşru görüneceği zaman her şeyi bayağı gösteriyor."

Hem kirli hem temiz, dedi Rex.

"Aynen öyle."

"Bu senin ekmek paran," dedi.

"Senin de."

"Saçmalık," dedi Rex. "Ben kirliyim. Baştan sona."

Onunla ön kapıya kadar yürüdüm ve ona veda ettim. Açık kapıda dururken, "En son düzenlemeyi gördünüz mü? İyi mi?"

"Fantastik," dedim. "Ama neredeyse üç saat sürüyor. İnsanları bilet almaya ikna edeceksek. . "

"Gösteri yapmalıyız," dedi.

"Açık olarak."

"Ama iyi miyiz? Ben ve Sen?"

"Biz kesinlikle dinamitiz."

FotoğrafAnı

26 Kasım 1962

EVELYN HUGO VE REX NORTH ÇEKİLDİ!

Evelyn Hugo yine iş başında. Ve bu sefer kendini aştığını düşünüyoruz. Evelyn ve Rex North geçen hafta sonu North'un Hollywood Hills'deki malikanesinde evlenmişlerdi.

Yaklaşan Anna Karenina'nın çekimleri sırasında tanıştılar ve anında aşık oldukları, provalar sırasında bile birbirlerine aşık oldukları söyleniyor. Bu iki sarışın aşık, Anna ve Kont Vronsky olarak önümüzdeki haftalarda sinemaları hareketlendirecekleri kesin.

Bu, Evelyn'in arkasında birkaç başarısız evlilik olmasına rağmen, Rex'in ilk evliliğidir. Bu yıl, ünlü eski Don Adler, Hat Trick yıldızı Ruby Reilly'den ayrılıyor.

Yepyeni bir film, yıldızlarla dolu bir düğün ve aralarındaki iki konak ile Evelyn ve Rex kesinlikle hayatlarının en güzel anını yaşıyorlar.

FotoğrafAnı

10 Aralık 1962

CELIA ST. JAMES, KARTERBACK JOHN BRAVERMAN İLE NİŞANLI

Süperstar Celia St. James, dönem draması Kraliyet Düğünü ve müzikal Celebration'daki çarpıcı dönüşüyle son zamanlarda film bölümünde sıcak bir çizgi izliyor.

Ve şimdi kutlayacak daha çok şeyi var. Çünkü New York Giants QB John Braverman ile aşkı buldu.

İkisi Los Angeles ve Manhattan'da yemek yerken ve birbirlerinin şirketlerinin tadını çıkarırken görüldü.

Celia'nın Braverman için bir iyi şans tılsımı olmasını umuyoruz. Parmağındaki o büyük elmas kesinlikle onun için bir iyi şans tılsımı gibi hissettiriyor!

hollywood özeti

17 Aralık 1962

ANNA KARENINA, GİDİŞTE BÜYÜK KAZANDI

Merakla beklenen Anna Karenina bu Cuma sinemalara yelken açtı ve hafta sonunu aldı.

Hem Evelyn Hugo hem de Rex North için yapılan övgü dolu eleştirilerle, seyircilerin filme akın etmesi şaşırtıcı değil. Birinci sınıf performanslar ile hem ekrandaki hem de ekran dışındaki kimya arasında, filmin heyecanı hararetli bir seviyeye ulaştı.

İnsanlar bir çift Oscar'ın yeni evliler için mükemmel bir düğün hediyesi olabileceğini söylüyor.

Filmde yapımcı olarak Evelyn, gişeden bofo rakamları çıkarmaya hazırlanıyor.

Brava, Hugo!

The Night of the ACADEMY Awards, Rex ve ben el ele tutuşarak yan yana oturduk ve herkesin şehirde dolaştığımız romantik evliliğe bir bakış atmasını sağladık.

Kaybettiğimizde ikimiz de kibarca gülümsedik, kazananları alkışladık. Hayal kırıklığına uğradım ama şaşırmadım. Gerçek olamayacak kadar iyi görünüyordu, Rex ve benim gibi insanlar için Oscar fikri, güzel film yıldızları, varlıklarını kanıtlamaya çalışıyorlardı. Pek çok insanın bizim şeritte kalmamızı istediği izlenimini edindim. Bu yüzden adım adım ilerledik ve sonra ikimiz erken saatlere kadar içip dans ederek geceyi partiye ayırdık.

Celia o yıl ödüllerde yoktu ve Rex'le gittiğim her partide onu aramama rağmen ona bakmadım. Bunun yerine, Rex ve ben kasabayı kırmızıya boyadık.

William Morris partisinde Harry'i buldum ve ikimizin şampanya yudumladığımız ve ne kadar zengin olacağımız hakkında konuştuğumuz sessiz bir köşeye sürükledim.

Zenginler hakkında şunu bilmelisiniz: onlar her zaman daha zengin olmak isterler. Daha fazla para kazanmak asla sıkıcı değildir.

Çocukken, mutfakta eski pilav ve kuru fasulyenin yanında akşam yemeği için yiyecek bir şeyler bulmaya çalışırken, kendi kendime her akşam güzel bir yemek yersem mutlu olacağımı söylerdim.

Sunset Studios'tayken kendime tek istediğimin bir malikane olduğunu söyledim.

Köşkü aldığımda kendime tek istediğimin iki ev ve bir yardım ekibi olduğunu söyledim.

İşte buradaydım, yirmi beş yaşıma yeni basmıştım ve şimdiden hiçbir miktarın gerçekten yeterli olmayacağını fark etmiştim.

Rex ve ben sabah beş civarında eve gittik, ikimiz de sarhoştuk. Arabamız uzaklaşırken, çantamda evin anahtarını aradım ve Rex yanımda durdu ve ekşi cin nefesini boynumdan aşağı soludu.

“Karım anahtarları bulamıyor!” dedi Rex hafifçe tökezleyerek. "Çok uğraşıyor, ama onları bulamıyor gibi görünüyor."

"Sessiz olur musun?" Söyledim. "Komşuları uyandırmak ister misin?"

"Ne yapacaklar?" dedi Rex, öncekinden daha yüksek sesle. "Bizi şehirden kovmak mı? Böyle mi yapacaklar, sevgili Evelyn'im? Artık Blue Jay Way'de yaşayamayacağımızı söyleyecekler mi? Bizi Robin Drive'a mı taşıyacaklar? Veya Oriole Lane?"

Anahtarları buldum, kapıya koydum ve tokmağı çevirdim. İkimiz içeri düştük. Rex'e iyi geceler deyip odama gittim.

Kimsenin fermuarını açmadan elbisemi tek başıma çıkardım. Evliliğimin yalnızlığı o anda hiç olmadığı kadar sert vurdu.

Aynada kendime bir bakış attım ve net bir şekilde güzel olduğumu görebildim. Ama bu kimsenin beni sevdiği anlamına gelmiyordu.

Kayışımda durdum ve pirinç sarısı saçlarıma, koyu kahverengi gözlerime ve düz, kalın kaşlarıma baktım. Ve karım olması gereken kadını özledim. Celia'yı özledim.

O anda John Braverman'la olabileceği düşüncesi aklımı başımdan aldı. Hiçbirine inanmamam gerektiğini biliyordum. Ama aynı zamanda onu düşündüğüm gibi tanımamaktan da korktum. Onu sevdi mi? Beni unutmuş muydu? Eskiden yastıklarıma dağılan kızıl saçlarını düşünürken gözlerim doldu.

Orada, orada, dedi Rex arkamdan. Arkamı döndüğümde kapıda durduğunu gördüm.

Smokin ceketini çıkarmış ve kol düğmelerini çözmüştü. Gömleği yarım düğmeli, papyonu çözülmüş, boynunun iki yanından sarkıyordu. Ülke çapında milyonlarca kadının uğruna can vereceği manzara buydu.

"Yatağına gittin sanıyordum," dedim. "Uyandığını bilseydim, elbisemi çıkarmama yardım etmeni isterdim."

“Bu hoşuma giderdi.”

El salladım. "Ne yapıyorsun? Uyuyamıyor musun?”

“Denemedim.”

Odaya doğru yürüdü, bana daha yakındı.

"Pekala, dene o zaman. Geç. Bu gidişle ikimiz akşama kadar uyumuş olacağız."

"Bir düşün, Evelyn," dedi. Pencerelerden süzülen ışıklar sarı saçlarını aydınlatıyordu. Gamzeleri parladı.

"Ne hakkında düşünmek?"

"Nasıl olacağını bir düşün."

Bana biraz daha yaklaştı ve elini belime koydu. Arkamda durdu, nefesi bir kez daha boynumda. Ona dokunmak iyi hissettiriyordu.

Film yıldızları film yıldızlarıdır, film yıldızlarıdır. Elbette hepimiz bir süre sonra soluyoruz. Biz de insanız, herkes gibi kusurlarla doluyuz. Ama biz olağanüstü olduğumuz için seçilmiş kişileriz.

Ve sıra dışı bir insanın, sıra dışı birinden daha çok sevdiği hiçbir şey yoktur.

"Rex."

"Evelyn," dedi kulağıma fısıldayarak. "Sadece bir kere. Yapmamalı mıyız?"

"Hayır," dedim, "yapmamalıyız." Ama cevabımdan tam olarak emin değildim ve dolayısıyla Rex de değildi. "İkimiz de yarın pişman olacağımız bir şey yapmadan önce odana dönmelisin."

"Emin misin?" dedi. "Dileğin benim emrim ama dileğini değiştirmeni çok isterim."

"Değiştirmeyeceğim" dedim.

Yine de bir düşün, dedi. Ellerini gövdemden yukarı kaldırdı, aramızdaki tek şey terliğimin ipeğiydi. "Senin üzerinde nasıl hissedeceğimi düşün."

Güldüm. "Bunu düşünmeyeceğim. Bunu düşünürsem ikimiz de batarız."

"Birlikte nasıl hareket edeceğimizi bir düşün. İlk başta yavaş olmamız ve sonra kontrolü kaybetmemiz."

"Bu diğer kadınlarda işe yarar mı?"

Boynumu öperek, "Başka kadınlarla hiç bu kadar çalışmak zorunda kalmamıştım," dedi.

Ondan uzaklaşabilirdim. Yüzüne bir tokat atabilirdim ve o sert bir üst dudağıyla alıp beni yalnız bırakabilirdi. Ama bu bölümün bitmesine hazır değildim. cezbedilmek hoşuma gitti. Yanlış karar verebileceğimi bilmek hoşuma gidiyordu.

Ve kesinlikle yanlış bir karar olurdu. Çünkü o yataktan kalkar kalkmaz Rex beni elde etmek için ne kadar çok çalıştığını unutacaktı. Sadece bana sahip olduğunu hatırlayacaktı.

Ve bu tipik bir evlilik değildi. Hatta çok fazla para vardı.

Fişimin bir tarafını sallamasına izin verdim. Elini yakasının altında gezdirmesine izin verdim.

"Ah, kendimi sende kaybetmek ne olurdu," dedi. "Altında yatmak ve benim üstümde kıvranmanı izlemek."

Neredeyse yaptım. Neredeyse kendi slipimi yırtıp onu yatağa fırlatacaktım.

Ama sonra, "Hadi bebeğim, istediğini biliyorsun" dedi.

Ve Rex'in bunu daha önce sayısız kadınla kaç kez denediği apaçık ortaya çıktı.

Asla kimsenin sizi sıradan hissettirmesine izin vermeyin.

"Git buradan," dedim, kaba olmasa da.

"Fakat-"

"Ama yok. Hadi yatağa."

"Evelyn-"

"Rex, sarhoşsun ve beni kızlarından biriyle karıştırıyorsun, ama ben senin karınım," dedim bariz bir ironi ile.

"Bir kere bile değil?" dedi. Sanki kapüşonlu gözleri eylemin bir parçasıymış gibi çabucak ayılıyor gibiydi. Onunla hiçbir zaman tam olarak emin olamadım. Rex North'la tam olarak nerede durduğunu asla bilemezdin.

"Bir daha deneme, Rex. Bu olmayacak."

Gözlerini devirdi ve sonra yanağımdan öptü. "İyi geceler Evelyn," dedi ve içeri girdiği gibi sessizce kapımdan dışarı çıktı.

* * *

ERTESİ GÜN, çalan bir telefonla uyandım, derinden akşamdan kalma ve nerede olduğum konusunda biraz kafam karıştı.

"Merhaba?"

"Kalk ve parla, küçük kuş."

"Harry, ne oluyor?" Gözlerimdeki güneş yanık gibiydi.

"Dün gece Fox partisinden ayrıldıktan sonra Sam Pool ile çok ilginç bir konuşma yaptım."

"Bir Paramount yöneticisinin Fox partisinde ne işi vardı?"

"Seni ve beni bulmaya çalışıyorum," dedi Harry. "Pekala, ve Rex."

"Ne yapacağını?"

"Paramount'un sen ve Rex'e üç resimlik bir anlaşma imzalamasını önermek için."

"Ne?"

"Yapımcılığımız, sen ve Rex'in oynadığı üç film istiyorlar. Sam bir fiyat vermemi söyledi."

"Bir fiyat söyle?" Ne zaman çok içsem, ertesi sabah kendimi su altındaymış gibi hissederek uyanırdım. Her şey sessiz görünüyordu, kulağa bulanık geliyordu. Takip ettiğimden emin olmam gerekiyordu. "Ne demek istiyorsun, bir fiyat söyle?"

“Bir fotoğraf için bir milyon dolar ister misin? Don'un The Time Before için aldığını duydum. Bunu senin için de alabiliriz."

Don kadar para kazanmak istiyor muydum? Tabi ki yaptım. Maaş çekini almak ve bir kopyasını orta parmağımın bir fotoğrafıyla ona postalamak istedim. Ama çoğunlukla istediğimi yapma özgürlüğü istedim.

"Demedim. "Hayır. Bana hangi filmlerde oynayacağımı söyleyen bir sözleşme imzalamayacağım. Hangi filmleri yapacağıma sen ve ben karar veriyoruz. Bu kadar."

"Dinlemiyorsun."

Ağırlığımı omzuma verip telefonu tutan kolumu değiştirerek, "İyi dinliyorum," dedim. Kendi kendime düşündüm, bugün yüzmeye gideceğim. Luisa'ya havuzu ısıtmasını söylemeliyim.

"Filmleri biz seçiyoruz," dedi Harry. "Bu kör bir anlaşma. Sen ve Rex Paramount gibi hangi filmleri satın almak istersek. İstediğimiz maaşı alırız."

"Hepsi Anna Karenina yüzünden mi?"

"Adınızın insanları tiyatroya getirdiğini kanıtladık. Ve eğer bu konuda tamamen açık görüşlüysem, Sam Pool'un Ari Sullivan'ı mahvetmek istediğini düşünüyorum. Sanırım Ari Sullivan'ın çöpe attığını alıp ondan altın yapmak istiyor."

"Yani ben bir piyonum."

"Herkes piyondur. Daha önce hiç sahip olmadığın bir şeyi şimdi kişisel algılama."

"İstediğimiz film var mı?"

"İstediğimiz her şey."

"Rex'e söyledin mi?"

"Dürüst olmak gerekirse, senin tarafından çalıştırmadan önce o cad tarafından tek bir şey çalıştıracağımı mı düşünüyorsun?"

"Ah, o bir cad değil."

"Joy Nathan'ın kalbini kırdıktan sonra onunla konuşmak için orada olsaydın, aynı fikirde olmazdın."

"Harry, o benim kocam."

"Evelyn, hayır, değil."

"Onun hakkında sevecek bir şey bulamıyor musun?"

"Ah, onun hakkında sevilecek çok şey var. Bize ne kadar para kazandıracağını, bize ne kadar kazandıracağını seviyorum."

"Eh, o bana her zaman iyi davrandı." Ona hayır dedim ve kapımdan çıktı. Bunu her erkek yapmaz. Her erkekte yoktu.

"Çünkü ikiniz de aynı şeyi istiyorsunuz. İkiniz de aynı şeyi istiyorsanız, bir kişinin gerçek karakteri hakkında tek bir şey söyleyemeyeceğinizi bilmelisiniz. Bu tıpkı bir köpekle kedinin anlaşması gibidir çünkü ikisi de fareyi öldürmek ister."

"Pekala, ondan hoşlanıyorum. Ve ondan hoşlanmanı istiyorum. Özellikle de bu anlaşmayı imzalarsak, Rex ve benim düşündüğümüzden çok daha uzun süre evli kalmamız gerekecek. Bu da onu benim ailem yapıyor. Ve sen benim ailemsin. Yani ikiniz de ailesiniz."

"Pek çok insan ailelerini sevmiyor."

"Ah, sus," dedim.

"Rex'i gemiye alalım ve şu şeyi imzalayalım, tamam mı? Anlaşmayı sağlamak için ajanlarınızı bir araya getirin. Ay'ı isteyelim."

"Tamam," dedim.

"Evelyn?" dedi Harry, telefonu kapatmadan önce.

"Evet?"

"Neler olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Ne?"

"Hollywood'un en çok kazanan aktrisi olmak üzeresin."

SONRAKİ İKİ buçuk yıl boyunca Rex ve ben evli kaldık, tepelerde bir evde yaşıyor, Paramount'ta film geliştiriyor ve çekiyorduk.

O zamana kadar tam bir insan ekibiyle görevlendirildik. Her birimiz için bir çift ajan, bir gazeteci, avukat ve bir işletme müdürü, ayrıca iki set asistanı ve Luisa da dahil olmak üzere evdeki personelimiz.

Her gün ayrı yataklarımızda uyandık, evin karşı taraflarında hazırlandık ve sonra aynı arabaya bindik ve arsaya çıktığımız anda el ele tutuşarak sete gittik. Bütün gün çalıştıktan sonra birlikte eve gittik. Bu noktada, kendi akşam planlarımız için tekrar ayrılırdık.

Benimkiler genellikle Harry ya da sevdiğim birkaç Paramount yıldızıyla birlikteydi. Ya da sır tutacağına güvendiğim biriyle çıktım.

Rex'le evliliğim sırasında, tekrar görmek için çaresiz hissettiğim biriyle hiç karşılaşmadım. Tabii, birkaç kaçamak yaptım. Bazıları başka yıldızlarla, biri rock şarkıcısıyla, birkaçı evli erkeklerle - bir film yıldızıyla yattıkları gerçeğini büyük olasılıkla bir sır olarak saklayan grup. Ama hepsi anlamsızdı.

Rex'in de anlamsız flörtler yaşadığını sanıyordum. Ve çoğunlukla öyleydi. Aniden, o değildi.

Bir cumartesi, Luisa bana tost yaparken mutfağa geldi. Bir fincan kahve içip sigara içiyordum, Harry'nin gelip beni tenis maçına almasını bekliyordum.

Rex buzdolabına gitti ve kendine bir bardak portakal suyu koydu. Masada yanıma oturdu.

Luisa tostu önüme koydu ve ardından tereyağı tabağını masanın ortasına koydu.

"Sizin için bir şey var mı Bay North?" diye sordu.

Rex başını salladı. "Teşekkür ederim, Luisa."

Ve sonra üçümüz de bunu hissedebildik; kendini affettirmeye ihtiyacı vardı. Bir şey olmak üzereydi.

"Ben çamaşır yıkayacağım," dedi ve sıvışarak uzaklaştı.

Aşığım, dedi Rex sonunda yalnız kaldığımızda.

Belki de söyleyeceğini düşündüğüm en son şeydi.

"Aşık?" Diye sordum.

Yaşadığım şoka güldü. "Hiçbir anlamı yok. İnan bana, bunu biliyorum."

"Kiminle?"

"Neşe."

"Sevinç Nathan?"

"Evet. Yıllar boyunca birbirimizi gördük ve gördük. Nasıl olduğunu biliyorsun."

"Seninle nasıl olduğunu biliyorum, elbette. Ama son duyduğumda onun kalbini kırdın."

"Evet, peki, geçmişte birazcık olduğum için seni şaşırtmayacak. . . kalpsiz diyelim."

"Tabii, söyleyebiliriz."

Rex güldü. "Ama sabah uyandığımda yatağımda bir kadının olması güzel olabilirmiş gibi hissetmeye başladım."

"Ne kadar roman."

"Ve bunun nasıl bir kadın olmasını istediğimi düşündüğümde aklıma Joy geldi. Yani birbirimizi görüyorduk. Sakin ol. Ve şimdi, onu düşünmeden duramayacağımı anlıyorum. Her zaman onun etrafında olmak istediğimi."

"Rex, bu harika," dedim.

"Böyle düşüneceğini ummuştum."

"Yani ne yapmalıyız?" Diye sordum.

"Pekala," dedi derin bir nefes alarak, "Joy ve ben evlenmek istiyoruz."

"Tamam," dedim, boşanacağımızı duyurmak için mükemmel zamanı hesaplayan beynim şimdiden yüksek vitese geçti. Zaten iki filmimiz vardı, biri mütevazı bir hit, biri büyük bir başarıydı. Üçüncüsü, Carolina Sunset, bir çocuğunu kaybeden ve iyileşmek için Kuzey Carolina'daki bir çiftliğe taşınan ve nihayetinde küçük kasabalarındaki insanlarla ilişkileri olan genç bir çift hakkında, birkaç ay içinde prömiyer yapıyordu.

Rex performansında telefon etmişti. Ama filmin benim için büyük olma potansiyeli olduğunu biliyordum. “Carolina Sunset'i çekmenin, sette olmanın ve birbirimizin diğer insanları öpüşmesini izlemenin stresinin bizi mahvettiğini söyleyeceğiz. Herkes bizim için kötü hissedecek ama çok da kötü değil. İnsanlar kibir hikayelerini severler. Sahip olduğumuz şeyi aldık ve şimdi bedelini ödüyoruz. Biraz bekleyeceksin. Seni Joy'la tanıştırdığım, çünkü senin mutlu olmanı istediğim bir hikaye yazacağız."

Bu harika Evelyn, gerçekten, dedi Rex. Joy'un hamile olması dışında. Bir bebegimiz var."

Gözlerimi kapattım, sinirliydim. "Tamam," dedim. "TAMAM. Bir düşüneyim."

“Ya bir süredir mutlu olmadığımızı söylesek? Ayrı hayatlar yaşadığımızı mı?”

“O zaman kimyamızın fışkırdığını söylüyoruz. Peki o zaman Carolina Sunset'i kim görmeye gidecek?”

Bu, Harry'nin beni uyardığı andı. Rex, Carolina Sunset'i kesinlikle benim kadar umursamadı. İçinde özel bir şey olmadığını biliyordu ve öyle olsa bile, yeni aşkına, yeni bebeğine tamamen sarılmıştı.

Camdan dışarı baktı ve sonra bana döndü. "Tamam," dedi. "Haklısın. Bu işe birlikte girdik, birlikte bırakacağız. Sen ne önerirsin? Joy'a bebek gelene kadar evleneceğimizi söyledim."

Rex North her zaman, herkesin ona inandığından daha fazla ayakta duran bir adamdı.

"Açıkçası" dedim. "Tabii ki."

Kapı zili çaldı ve bir an sonra Harry mutfağa girdi.

Bir fikrim vardı.

Kusursuz bir fikir değildi.

Neredeyse hiçbir fikri yok.

"İlişkilerimiz var," dedim.

"Ne?" diye sordu Rex.

"Günaydın," dedi Harry, konuşmanın büyük bir bölümünü kaçırdığını fark ederek.

"İkimizin de ilişkisi olduğu hakkında bir film çekerken ikimiz de ilişki yaşamaya başladık. Sen Joy'la, ben Harry ile."

"Ne?" dedi Harry.

"İnsanlar birlikte çalıştığımızı biliyorlar," dedim Harry'ye. "Bizi birlikte görmüşler. Yüzlerce fotoğrafımın arka planındaydın. İnanacaklar." Rex'e döndüm. "Hikayeler ekildikten hemen sonra boşanacağız. Ve beni Joy'la aldattığın için seni suçlayan herkes, ki bunu bariz nedenlerle inkar edemeyiz, bunun kurbansız bir suç olduğunu anlayacaktır. Çünkü ben de sana yapıyordum."

Rex, "Aslında bu fena bir fikir değil," dedi.

"Eh, bu ikimizi de kötü gösteriyor," dedim.

"Tabii," dedi Rex.

"Ama biletleri satacak," dedi Harry.

Rex gülümsedi ve gözlerimin içine baktı, elini uzattı ve benimkini sıktı.

* * *

O sabah tenis kulübüne giderken Harry, "KİMSE buna inanmayacak," dedi. "En azından kasabadaki insanlar."

"Ne demek istiyorsun?"

"Sen ve ben. Bunu hemen reddedecek birçok insan var. "

"Çünkü . . "

"Çünkü ne olduğumu biliyorlar. Yani, daha önce böyle bir şey yapmayı düşünmüştüm, belki bir gün bir eş almayı bile. Allah bilir annemi mutlu ederdi. Hala orada, Champaign, Illinois'de oturuyor ve umutsuzca ne zaman güzel bir kız bulacağımı ve bir aile kuracağımı merak ediyor. Bir ailem olmasını çok isterim. Ama çok fazla insan bunu görebilir." Arabayı sürerken bana kısa bir bakış attı. "Korkarım ki çok fazla insan bunu görecek."

Penceremden tepelerinde sallanan palmiye ağaçlarına baktım.

"Yani bunu inkar edilemez hale getiriyoruz," dedim.

Harry'de sevdiğim şey, onun asla bir adım arkamda olmamasıydı.

"Fotoğraflar" dedi. "İkimizden."

"Evet. Candids, bir şeye yakalanmış gibiyiz."

"Başka birini seçmek senin için daha kolay değil mi?" dedi.

"Başka birini tanımak istemiyorum" dedim. "Mutluymuşum gibi davranmaya çalışmaktan bıktım. En azından seninleyken, gerçekten sevdiğim birini seviyormuş gibi yapacağım."

Harry bir an sessiz kaldı. "Bence bir şey bilmelisin," dedi sonunda.

"TAMAM."

"Bir süredir sana söylemem gerektiğini düşündüğüm bir şey."

"Tamam bana söyle."

"John Braverman'la görüşüyorum."

Kalbim hızla atmaya başladı. "Celia'nın John Braverman'ı mı?"

Harry başını salladı.

"Ne kadar süreliğine?"

"Bir kaç hafta."

"Bana ne zaman söyleyecektin?"

"Yapmam gerektiğinden emin değildim."

"Yani evlilikleri. . ”

"Sahte," dedi Harry.

"Onu sevmiyor mu?" Diye sordum.

"Ayrı yataklarda yatıyorlar."

"Onu gördün mü?"

Harry ilk başta cevap vermedi. Kelimelerini özenle seçmeye çalışıyormuş gibi görünüyordu. Ama mükemmel kelimeler için sabrım yoktu.

"Harry, onu gördün mü?"

"Evet."

"Nasıl görünüyor?" Sordum ve sonra daha acil bir soru, daha acil bir soru düşündüm. "Beni mi sordu?"

Celia'sız yaşamayı kolay bulmamış olsam da, o başka bir dünyanın parçasıymış gibi davranabildiğimde daha kolay buldum. Ama bu, onun yörüngemde olması, bastırdığım her şeyin köpürmesine neden oldu.

"Yapmadı," dedi Harry. “Ama bunun bilmek istememekten ziyade sormak istememesinden kaynaklandığından şüpheleniyorum.”

"Ama onu sevmiyor mu?"

Harry başını salladı. "Hayır, onu sevmiyor."

Kafamı çevirdim ve camdan dışarı baktım. Harry'e beni evine götürmesini söylediğimi hayal ettim. Kapısına koştuğunu hayal ettim. Dizlerimin üzerine çöküp ona gerçeği, onsuz hayatın yalnız ve boş olduğunu ve hızla tüm anlamını yitirdiğini söylediğimi hayal ettim.

Bunun yerine, “Resmi ne zaman yapalım?” dedim.

"Ne?"

"Senin ve benim resmimiz. Bir ilişkiye yakalanmış gibi gösterdiğimiz yer. ”

"Yarın gece yapabiliriz," dedi Harry. "Arabayı park edebiliriz. Belki tepelerde, böylece fotoğraflar bizi bulabilir ama resim tenha görünecek. Rich Rice'ı arayacağım. Biraz paraya ihtiyacı var.”

başımı salladım. "Bu bizden olamaz. Bu dedikodular artık top oynamıyor. Kendileri için çıktılar. Aramak için başka birine ihtiyacımız var. Paçavraların inanacağı biri yakalanmamı istiyor."

"Kim?"

Aklıma gelen fikirle başımı sallıyorum. Yapmam gerektiğini anladığım anda zaten yapmak istemiyorum.

* * *

Çalışma odamda telefonun başına oturdum. Kapının kapalı olduğundan emin oldum. Ve numarasını çevirdim.

Ruby, ben Evelyn ve bir iyiliğe ihtiyacım var, dedim cevap verir vermez.

"Buna açığım," dedi, tek bir ritmi kaçırmadan.

"Birkaç fotoğrafçıya tüyo vermeni istiyorum. Beni Trousdale Malikanesi'nde bir arabaya binerken gördüğünü söyle."

"Ne?" dedi Ruby gülerek. "Evelyn, ne yapıyorsun?"

"Ne yaptığımı merak etme. Tabağında yeterince var."

"Bu, Rex'in bekar olacağı anlamına mı geliyor?" diye sordu.

“Artıklardan yeterince yemedin mi?”

"Tatlım, Don beni takip etti."

"Eminim öyledir."

"En azından beni uyarabilirdin," dedi.

"Arkamdan ne yaptığını biliyordun," dedim. "Seninle farklı olacağını düşünmene ne sebep oldu?"

Aldatma değil Ev, dedi.

Ve o zaman ona da vurduğunu anladım.

Bir süre sessiz kaldım.

"Şimdi iyi misin?" diye sordum bir süre sonra. "Kaçtın mı?"

"Boşanmamız kesindir. Sahile taşınıyorum, Santa Monica'da bir yer satın aldım."

"Seni karalamaya çalışacağını düşünmüyor musun?"

"Denedi," dedi Ruby. "Ama başaramayacak. Son üç filmi zar zor başabaştı. Herkesin düşündüğü gibi The Night Hunter'a aday gösterilmedi. Aşağı doğru bir spiral üzerinde. Yasaklanmış bir kedi kadar zararsız olmak üzere."

Telefon kablosunu elimde çevirdiğimde, bir şekilde onun için hissettim. Ama onun için çok daha fazlasını hissettim. "Ne kadar kötüydü, Ruby?"

"Gözleme makyajı ve uzun kollarla gizleyemediğim hiçbir şey yok." Bunu söyleme şekli, sesindeki gurur, sanki bunun onu incittiğini kabul etmek, teslim olmaya istekli olmadığı bir kırılganlıktı, kalbimi kırıyordu. Onun için kırıldı ve yıllar önce aynı şeyi yapan benim için de kırıldı.

"Bir gün akşam yemeğine geleceksin," dedim ona.

Ah, bunu yapmayalım Evelyn, dedi. "Sahte olamayacak kadar çok şey yaşadık."

Güldüm. "Yeterince adil."

"Yarın özellikle aramamı istediğin biri var mı? Yoksa sadece ipucu hattı olan biri mi?"

"Güçlü olan herkes yapar. Benim ölümümden para kazanmak isteyen herkes."

"Eh, herkes bu kadar," dedi Ruby. "Suç yok."

"Hiçbiri alınmadı."

"Çok başarılısın" dedi. "Çok fazla hit, çok fazla yakışıklı koca. Şimdi hepimiz seni havadan vurmak istiyoruz."

"Biliyorum tatlım. Biliyorum. Benimle işleri bittiğinde senin için gelecekler."

Ruby, "Biri senden hoşlanıyorsa, gerçekten ünlü değilsin" dedi. "Yarın arayacağım. Her ne yapıyorsan iyi şanslar."

"Teşekkürler," dedim. "Sen bir hayat kurtarıcısın."

Telefonu kapattığımızda, "Bana ne yaptığını insanlara söyleseydim, bunu ona yapma şansı olmayabilirdi" diye düşündüm.

Kararlarımın kurbanlarının bir kaydını tutmakla pek ilgilenmiyordum, ama öyle olsaydım, Ruby Reilly'yi listeye koymak zorunda kalacağım aklıma geldi.

Biraz fazla göğüs dekoltesi gösteren RİSKLİ BİR elbise GİDİM ve Harry ile Hillcrest Yolu'na çıktım.

Kenara çekildi ve ben de ona doğru ilerledim. Nude ruj sürmüştüm çünkü kırmızının iteceğini biliyordum. Öğeleri yeterince kontrol ettim ama çok fazla değil çünkü mükemmel görünmesini istemedim. Fotoğrafın sahnelenmiş görünmeyeceğinden emin olmak istedim. Endişelenmeme gerek yoktu. Resimler çok yüksek sesle konuşuyor. Genel olarak, gözlerimizle gördüğümüzü neredeyse hiçbir zaman sallayamayız.

"Peki bunu nasıl yapmak istiyorsun?" dedi Harry.

"Gergin misin?" Ona sordum. "Daha önce bir kadını öptün mü?"

Harry bana aptalmışım gibi baktı. "Elbette var."

"Hiç biriyle seviştin mi?"

"Bir kere."

"Beğendin mi?"

Harry düşündü. "Buna cevap vermek daha zor."

"O zaman bir erkek olduğumu farz et," dedim. "Bana sahip olman gerektiğini farz et."

"Seni istemeden öpebilirim, Evelyn. Beni yönlendirmene ihtiyacım yok."

"Bunu yeterince uzun süre yapmalıyız ki, geldiklerinde bir süredir buradaymışız gibi görünüyor."

Harry saçlarını karıştırdı ve yakasını çekti. Ben de güldüm ve benimkini de mahvettim. Elbisemin bir omzunu ittim.

"Ooo," dedi Harry. "Burası çok müstehcen olmaya başladı."

Gülerek onu ittim. Arkamızdan bir arabanın geldiğini duyduk, farlar önümüzde parlıyordu.

Panik olan Harry, iki kolumdan tuttu ve beni öptü. Dudaklarını sertçe benimkine bastırdı ve tam araba yanımızdan geçerken bir elini saçlarımdan geçirdi.

"Sanırım sadece bir komşuydu," dedim, arabanın kanyonun yukarısına doğru ilerlerken arka lambalarını izleyerek.

Harry elimi tuttu. "Yapabiliriz, biliyorsun."

"Ne?"

"Evlenebilirdik. Yani, yapıyormuş gibi yaptığımız sürece, gerçekten yapabiliriz. O kadar çılgın değil. Sonuçta, seni seviyorum. Belki bir kocanın karısını sevmesi gerektiği gibi değil ama bence yeterli."

"Harry."

"Ve . . . Dün sana bir eş istemekle ilgili söylediğim şey. Düşündüm de, eğer bu işe yararsa, insanlar satın alırsa. . . belki birlikte bir aile kurabiliriz. Bir ailen olsun istemiyor musun?"

"Evet dedim. "Sonunda, sanırım yaparım."

"Birbirimiz için harika olabiliriz. Ve çiçek gülden düştüğünde pes etmeyeceğiz, çünkü birbirimizi zaten bundan daha iyi tanıyoruz."

"Harry, ciddi olup olmadığını anlayamıyorum."

"Ben ciddiyim. En azından öyle olduğumu düşünüyorum."

"Benimle evlenmek istiyorsun?"

"Sevdiğim biriyle birlikte olmak istiyorum. Bir yoldaşım olsun istiyorum. Ailemin yanına birini getirmek istiyorum. Artık yalnız yaşamak istemiyorum. Ve bir oğul veya bir kız istiyorum. Bunu birlikte alabilirdik. Sana her şeyi veremem. Biliyorum ki. Ama ben bir aile kurmak istiyorum ve seninle bir tane büyütmeyi çok isterim."

"Harry, ben alaycıyım ve otoriter biriyim ve çoğu insan beni belli belirsiz ahlaksız olarak görür."

"Güçlü, dayanıklı ve yeteneklisin. İçte ve dışta olağanüstüsün."

Bunu gerçekten düşünmüştü.

"Ve sen? Ve senin . . . eğilimler? Bu nasıl çalışıyor?"

"Senin ve Rex'inkiyle aynı. Ne yaparsam yaparım. Tabii ki gizlice. Sen ne yaparsan onu yaparsın."

"Ama hayatım boyunca ilişki yaşamaya devam etmek istemiyorum. Aşık olduğum biriyle birlikte olmak istiyorum. Bana aşık olan biri."

"Eh, bu konuda sana yardım edemem," dedi Harry. "Bunun için onu aramalısın."

Kucağıma baktım, tırnaklarıma baktım.

Beni geri alır mıydı?

O ve John. Ben ve Harry.

Aslında işe yarayabilir. Çok güzel çalışabilir.

Ve eğer ona sahip olamayacaksam, başka birini mi istedim? Ona sahip olamayacaksam, tek istediğimin Harry ile bir hayat olacağından oldukça emindim.

"Tamam," dedim. "Haydi Yapalım şunu."

Arkamızdan başka bir araba geldi ve Harry beni tekrar yakaladı. Bu sefer beni yavaşça, tutkuyla öptü. Bir adam elinde kamerayla arabasından atladığında, Harry bir an için onu görmemiş gibi yaptı ve elini elbisemin üstünden aşağı kaydırdı.

Ertesi hafta gazetelerde basılan görüntü bayağı, skandal ve şok ediciydi. Bize şişmiş yüzler ve suçluluk dolu bakışlarla gösterdi, Harry'nin eli açıkça göğsümde.

Ertesi gün herkes Joy Nathan'ın hamile olduğuna dair manşetlere çıktı.

Dördümüz ulusun konuşmasıydık.

Vicdansız, sadakatsiz, şehvetli günahkarlar.

Carolina Sunset, sinemalarda en uzun süre kalma rekorunu kırdı. Boşanmamızı kutlamak için Rex ve ben bir çift kirli martini paylaştık.

"Başarılı birlikteliğimize," dedi Rex. Sonra bardaklarımızı tokuşturup içtik.

Ben eve geldiğimde SAAT ÜÇ. Evelyn dört fincan kahve içmişti ve görünüşe göre konuşmaya devam edecek kadar gergin hissediyordu.

Herhangi bir noktada boyun eğebilirdim, ama bir düzeyde, kendi hayatıma bir süre geri dönmemek için bahaneyi memnuniyetle karşıladım sanırım. Evelyn'in hikayesini sindirmekle meşgul olmak, kendi hikayemde var olmak zorunda olmadığım anlamına geliyor.

Her neyse, gidip kuralları koymak benim işim değil. Ben savaşımı seçtim. Kazandım. Gerisi ona kalmış.

Bu yüzden eve gittiğimde, yatağıma giriyorum ve kendimi çabucak uykuya dalmak istiyorum. Uyurken son düşüncem, David'in mesajına henüz cevap vermediğim için geçerli bir mazeretim olduğu için rahatladığım oldu.

Telefonumun çalmasıyla uyandım ve saate baktım. Neredeyse dokuz oldu. Cumartesi. Uyumayı umuyordum.

Telefonum annemin bana gülümseyen yüzünü gösteriyor. Onun zamanı tam olarak altı değil. "Anne? Her şey yolunda mı?"

"Elbette öyle," diyor, sanki öğlen arayacakmış gibi. "Sadece seni yakalamak ve güne çıkmadan önce merhaba demek istedim."

"Bulunduğun yerde saat sabahın altısı bile değil," diyorum. "Ve hafta sonu. Çoğunlukla uyumayı ve Evelyn kayıtlarımın bir kısmını kaydetmeyi planlıyorum."

"Yaklaşık yarım saat önce küçük bir deprem yaşadık ve şimdi tekrar uyuyamıyorum. Evelyn'le nasıl gidiyor? Ona Evelyn demek garip geliyor. Sanki onu tanıyormuşum gibi."

Ona Frankie'nin bir terfiyi kabul etmesini söyledim. Ona Evelyn'i bir kapak hikayesini kabul ettirdiğimi söylüyorum.

"Yirmi dört saat içinde Vivant'ın baş editörüne ve Evelyn Hugo'ya karşı çıktığını mı söylüyorsun? Ve herkesten istediğini almaya mı geldin?”

Gülüyorum, kulağa ne kadar etkileyici geldiğine şaşırdım. "Evet," diyorum. "Sanırım yaptım."

Annem ağzından sadece gıdıklama olarak tanımlanabilecek bir şey çıkarıyor. "İşte benim kızım!" diyor. "Oof, sana söyleyeyim, baban burada olsaydı şu anda ışıl ışıl olurdu. Sadece gururla parlayacaktı. Senin hesaba katılması gereken bir güç olacağını her zaman biliyordu."

Bunun doğru olup olmadığını merak ediyorum, annem bana gerçekten yalan söylediği için değil, hayal etmesi benim için çok zor olduğu için. Babamın büyüyüp kibar ya da akıllı olacağımı düşündüğünü görebiliyorum; mantıklı. Ama kendimi asla hesaba katılması gereken bir güç olarak düşünmedim. Belki de kendimi böyle düşünmeye başlamalıyım; belki de hak ediyorum.

"Ben biraz öyleyim değil mi? Benimle uğraşma dünya. Ben benimkini almak için dışarı çıktım.”

"Doğru, tatlım. İşte sen."

Anneme onu sevdiğimi söyleyip telefonu kapattığımda kendimle gurur duyuyorum, hatta kendini beğenmiş.

Evelyn Hugo'nun bir haftadan kısa bir süre içinde hikayesini bitireceğini ve tüm bunların neyle ilgili olduğunu öğreneceğimi ve ondan o kadar çok nefret edeceğimi bilmiyorum ki, onu gerçekten öldürmekten korkacağım.

Parlak, İyi Kalpli, İşkence Görmüş Harry Cameron

Carolina Sunset ile En İyi Kadın Oyuncu adayı oldum.

Tek sorun Celia'nın o yıl da aday gösterilmesiydi.

Harry ile kırmızı halıda boy gösterdim. Nişanlıydık. Bana bir elmas ve zümrüt yüzük vermişti. O gece giydiğim siyah boncuklu elbisenin karşısında göze çarpıyordu. Eteğin iki yanındaki iki yırtmaç, uyluğumun ortasına kadar çıktı. O elbiseyi sevdim.

Ve diğer herkes de öyle. İnsanlar kariyerimin retrospektifini yaptığında, o elbisenin içindeki fotoğraflarımın her zaman bir şekilde başarılı olduğunu fark ettim. Açık artırmaya dahil edilmesini sağladım. Bence çok para toplayabilir.

İnsanların o elbiseyi benim kadar sevmesi beni mutlu ediyor. Oscar kaybettim ama hayatımın en güzel gecelerinden biri oldu.

Celia gösteri başlamadan hemen önce geldi. Kalp yakalı, soluk mavi straplez bir elbise giymişti. Saçının elbiseye karşı rengi dikkat çekiciydi. Gözlerimi ona diktiğimde, yaklaşık beş yıldır ilk kez nefesim kesildi.

İtiraf etmek istemesem de Celia'nın her filmini izlemeye gitmiştim. Yani onu görmüştüm.

Ancak hiçbir medyum birinin huzurunda olmanın ne olduğunu yakalayamaz, kesinlikle onun gibi biri değil. Sırf sana bakmayı seçtiği için seni önemli hissettiren biri.

Yirmi sekiz yaşında, onda heybetli bir şeyler vardı. Olgun ve onurluydu. Tam olarak kim olduğunu bilen birine benziyordu.

Öne çıktı ve John Braverman'ın kolunu tuttu. Geniş omuzlarını zorlayan bir smokin giyen John, bir mısır kabuğu gibi tamamen Amerikalı görünüyordu. Muhteşem bir çifttiler. Her şey ne kadar yalan olursa olsun.

"Ev, bakıyorsun," dedi Harry beni tiyatroya doğru iterken.

"Üzgünüm," dedim. "Teşekkürler."

Yerlerimize oturduğumuzda gülümseyerek etrafımızda oturan herkese el salladık. Joy ve Rex birkaç sıra arkamızdaydı ve insanların izlediğini, koşarak onlara sarılırsam insanların kafasının karışacağını bildiğimden kibarca el salladım.

Oturduğumuzda Harry, "Eğer kazanırsan, onunla konuşacak mısın?" dedi.

Güldüm. "Ve övünmek?"

"Hayır, ama umutsuzca istediğin gibi görünen üstünlüğe sahip olacaksın."

"Benden ayrıldı."

"Biriyle yattın."

"Onun için."

Harry sanki asıl noktayı kaçırmışım gibi kaşlarını çattı.

"Tamam, kazanırsam onunla konuşurum."

"Teşekkürler."

"Neden bana teşekkür ediyorsun?"

"Çünkü mutlu olmanı istiyorum ve görünüşe göre kendi lehinde yaptığın şeyler için seni ödüllendirmem gerekiyor."

"Eh, eğer kazanırsa, ona tek kelime etmeyeceğim."

"Eğer kazanırsa," dedi Harry nazikçe, "ki bu büyük bir "eğer" ve gelip seninle konuşursa, seni durduracağım ve seni dinlemeye ve cevap vermeye zorlayacağım."

Ona doğrudan bakamazdım. Savunmada hissediyordum.

"Zaten tartışmalı bir nokta," dedim. "Herkes onu Ruby'ye vereceklerini biliyor, çünkü geçen yıl The Dangerous Flight için almadığı için kendilerini kötü hissediyorlar."

"Yapmayabilirler," dedi Harry.

"Evet, evet," dedim ona. "Ve Brooklyn'de seni satacak bir köprüm var."

Ama ışıklar karardığında ve ev sahibi dışarı çıktığında, şansımın zayıf olduğunu düşünmüyordum. Akademinin sonunda bana kahrolası bir Oscar verebileceğini düşünecek kadar hayal kuruyordum.

En İyi Kadın Oyuncu adaylarını açıkladıklarında seyircileri Celia için taradım. Onun beni gördüğü anda ben de onu fark ettim. Gözleri kilitledik. Sonra sunucu “Evelyn” veya “Celia” demedi. "Yakut" dedi.

Kalbim ağrıyıp ağırlaşarak göğsüme saplandığında, bir şansım olduğuna inandığım için kendime kızdım. Sonra Celia'nın iyi olup olmadığını merak ettim.

Harry elimi tuttu ve sıktı. John'un Celia'yı sıktığını umuyordum. Banyoya izin verdim.

Ben içeri girerken Bonnie Lakeland ellerini yıkıyordu. Bana gülümsedi ve sonra gitti. Ve yalnızdım. Bir kabine oturdum ve kapıyı kapattım. kendimi ağlamaya bıraktım.

"Evelyn?"

Bir sesin nihayet ortaya çıktığında onu fark etmemesi için yıllarınızı harcamazsınız.

"Celia?" Söyledim. Sırtım kabin kapısına dönüktü. gözlerimi sildim.

"Seni buraya girerken gördüm," dedi. "Bunun olmadığının bir işareti olabileceğini düşündüm. . . üzgün olduğunu."

"Ruby için mutlu olmaya çalışıyorum," dedim, bir parça tuvalet kağıdıyla gözlerimi dikkatlice kurularken biraz gülerek. "Ama tam olarak benim tarzım değil."

"Benim de," dedi.

Kapıyı açtım. Ve işte oradaydı. Mavi elbisesi, kızıl saçları, küçük boy varlığıyla tüm odayı doldurmuştu. Ve gözleri beni bulduğunda, beni hala sevdiğini biliyordum. Gözbebeklerinin genişleyip yumuşadığını görebiliyordum.

"Her zamanki gibi muhteşemsin," dedi lavaboya yaslanırken, kolları ağırlığını arkasında tutuyordu. Celia'nın bana bakışında her zaman baş döndürücü bir şeyler vardı. Bir kaplanın önünde nadir bulunan bir biftek gibi hissettim.

"Sen de o kadar kötü değilsin," dedim.

Celia, "Muhtemelen burada birlikte yakalanmamalıyız," dedi.

"Neden?" Diye sordum.

"Çünkü orada oturan birkaç kişiden fazlasının bir zamanlar ne yaptığımızı bildiğinden şüpheleniyorum" dedi. "Tekrar hazır olduğumuzu düşünmelerinden nefret edeceğini biliyorum."

Bu bir testti.

Biliyordum. Bunu biliyordu.

Eğer doğru şeyi söyleseydim, ona ne düşündüklerini umursamadığımı söyleseydim, onunla sahnenin ortasında, hepsinin önünde sevişeceğimi söyleseydim, belki yapabilirdim. onu geri al.

Bir an için düşünmeme izin verdim. Kendime yarın onun sigara-kahve nefesiyle uyanmayı düşündüm.

Ama her şeyin ben olmadığımı kabul etmesini istedim. Ölümümüzde bir rol oynadığını. “Ya da belki sadece bir . . . kullandığın kelime neydi, orospuydu sanırım?”

Celia güldü ve yere baktı ve sonra tekrar bana baktı. "Ne dememi istiyorsun? Yanıldığımı mı? Ben ... idim. Senin beni incittiğin gibi ben de seni incitmek istedim."

"Ama seni asla incitmek istemedim," dedim. "Asla bir kez bile seni incitecek tek bir şey yapmazdım."

"Beni sevmekten utandın."

"Kesinlikle hayır" dedim. "Bu kesinlikle doğru değil."

"Eh, kesinlikle onu saklamak için çok uğraştın."

"İkimizi de korumak için yapılması gerekeni yaptım."

"Tartışmalı."

"Öyleyse benimle tartış," dedim. "Tekrar kaçmak yerine."

"Uzaklara kaçmadım Evelyn. İsteseydin beni yakalayabilirdin."

“Oyun oynamaktan hoşlanmıyorum Celia. Sana ilk kez milkshake içmeye çıktığımızı söylemiştim."

Omuz silkti. "Sen herkesi oynuyorsun."

"Hiçbir zaman ikiyüzlü olmadığımı iddia etmedim."

"Bunu nasıl yaptın?" dedi Celia.

"Ne yap?"

"Diğer insanlar için kutsal olan şeyler hakkında bu kadar küstahça mı davranıyorsun?"

"Çünkü diğer insanların benimle hiçbir ilgisi yok."

Celia hafifçe alay etti ve ellerine baktı.

"Sen hariç" dedim.

Bana baktığını görünce ödüllendirildim.

"Seni önemsiyorum" dedim.

"Beni önemsiyordun."

başımı salladım. "Hayır, yanlış konuşmadım."

"Kesinlikle Rex North ile yeterince hızlı ilerledin."

ona kaşlarımı çattım. "Celia, sen bundan daha iyisini biliyorsun."

"Yani sahteydi."

"Her an."

"Başka biriyle birlikte oldun mu? Erkek var mı?" diye sordu. Erkekleri her zaman kıskanır, rekabet edemeyeceğinden endişelenirdi. Kadınları kıskandım, karşılaştırmayacağımdan endişelendim.

"İyi vakit geçirdim," dedim. "Eminim ki yaşamışsındır."

"John değil..."

"John'dan bahsetmiyorum. Ama iffetini korumadığına eminim." İnsanlığın bir kusuru olan kalbimi kırabilecek bilgiler için balık avlıyordum.

"Hayır," dedi. "Bu konuda haklısın."

"Erkekler mi?" Cevabın evet olmasını umarak sordum. Eğer erkeklerse, onun için bir şey ifade etmediğini biliyordum.

Başını salladı ve kalbim zorlanmadan derinleşen bir gözyaşı gibi biraz daha kırıldı.

"Tanıdığım biri var mı?"

“Hiçbiri ünlü değildi” dedi. "Hiçbiri benim için bir anlam ifade etmiyordu. Onlara dokundum ve sana dokunmanın nasıl bir his olduğunu düşündüm.”

Bunu duyunca kalbim hem acıyor hem de şişiyordu.

"Beni bırakmamalıydın Celia."

"Gitmeme izin vermemeliydin."

Ve bununla, içimde daha fazla kavga yoktu. Kalbim boğazımdan gerçeği haykırdı. "Biliyorum. Biliyorum ki. Biliyorum."

Bazen işler o kadar hızlı olur ki başlamak üzere olduklarını ne zaman fark ettiğinizden bile emin olamazsınız. Bir an lavaboya yaslandı, sonra elleri yüzümde, vücudu bana bastırdı, dudakları benimkilerin arasındaydı. Tadı, kalın bir rujun misk kreması ve romun keskin, baharatlı iğnesi gibiydi.

Ben onun içinde kayboldum. Onu bir kez daha üzerimde hissedince, dikkatinin saf sevinci, beni sevdiğini bilmenin görkemi.

Sonra kapı ardına kadar açıldı ve içeri iki yapımcının eşleri girdi. Ayrıldık. Celia ellerini yıkıyormuş gibi yaptı, ben de aynalardan birine gidip makyajımı düzelttim. İki kadın birlikte konuştular, kendilerini konuşmalarına kaptırdılar, bizi zar zor fark ettiler.

İki bölmeye girdiler ve Celia'ya baktım. Bana baktı. Musluğu kapatıp havlusunu almasını izledim. Banyo kapısından çıkıp gidebileceğinden endişelendim. Ama yapmadı.

Eşlerden biri gitti, sonra diğeri. Sonunda yine yalnızdık. Yakından dinlediğimizde, gösterinin ticari bir aradan döndüğünü söyleyebiliriz.

Celia'yı kucağıma aldım ve öptüm. Onu kapıya doğru ittim. Ona doyamadım. Ona ihtiyacım vardı. Herhangi bir ilaç kadar o da benim için bir çözümdü.

Tehlikeyi düşünmek için bile durmadan elbisesini kaldırdım ve elimi kalçasına kaydırdım. Onu kapıya dayadım, öptüm ve sevdiğini bildiğim şekilde bir elimle ona dokundum.

Hafifçe inledi ve elini ağzına götürdü. boynunu öptüm. Ve ikimiz, bedenlerimiz sımsıkı sarılmış halde kapıya yaslandık.

Her an yakalanabilirdik. O yedi dakika boyunca tüm salondaki bir kadın bayanlar tuvaletini ziyaret etmeyi seçseydi, uğruna çok çalıştığımız her şeyi kaybederdik.

Celia ve ben birbirimizi böyle affettik.

Ve birbirimiz olmadan yaşayamayacağımızı nasıl da biliyorduk.

Çünkü artık ikimiz de neyi riske atacağımızı biliyorduk. Sadece birlikte olmak için.

FotoğrafAnı

14 Ağustos 1967

EVELYN HUGO WEDS ÜRETİCİ HARRY CAMERON

Beşinci kez bir çekicilik mi? Evelyn Hugo ve yapımcı Harry Cameron, geçen Cumartesi Capri sahillerinde düzenlenen bir törenle evlendi.

Evelyn beyazımsı ipek bir elbise giymişti ve uzun sarı saçlarını ortadan ikiye ayırmıştı. Hollywood'un en iyi giyinen oyuncularından biri olarak tanınan Harry, krem rengi keten bir takım giymişti.

America's Sweetheart Celia St. James nedime olarak katıldı ve muhteşem kocası John Braverman sağdıç olarak hizmet etti.

Harry ve Evelyn, Evelyn'in Father and Daughter ve Little Women gibi hit filmlerle ün kazandığı 50'li yıllardan beri birlikte çalışıyorlar. Evelyn hala Rex North ile evliyken suçüstü yakalandıklarında geçen yılın sonlarında bir ilişkileri olduğunu itiraf ettiler.

Rex şimdi Joy Nathan ve küçük kızları Violet North'un gururlu babasıyla evlidir.

Evelyn ve Harry'nin sonunda resmileştirmeye karar vermelerine sevindik! İlişkileri için böylesine şok edici bir başlangıçtan ve uzun bir nişanlılıktan sonra, söyleyebileceğimiz tek şey zamanı geldi!

CELIA düğün SIRASINDA KESİNLİKLE PARÇALANMIŞTIR. Her şeyin sahte olduğunu bilmesine rağmen kıskanç olmamakta zorlanıyordu. Kendi

kocası, yüksek sesle ağladığı için Harry'nin yanında duruyordu. Ve hepimiz ne olduğumuzu biliyorduk.

Birlikte uyuyan iki adam. Birlikte uyuyan iki kadınla evli. Dört sakallıydık.

Ve “yapıyorum” derken düşündüğüm şey, her şey şimdi başlıyordu. Gerçek hayat, bizim hayatımız. Sonunda bir aile olacağız.

Harry ve John aşıktı. Celia ve ben çok yüksekteydik.

İtalya'dan döndüğümüzde Beverly Hills'deki malikanemi sattım. Harry onunkini sattı. Burayı Manhattan'da, Yukarı Doğu Yakası'nda, Celia ve John caddesinin hemen aşağısında satın aldık.

Taşınmayı kabul etmeden önce, Harry'ye babamın hala hayatta olup olmadığına bakmasını sağladım. Onun yaşadığı şehirde yaşayabileceğimden emin değildim, onunla karşılaşma fikrini kaldırabileceğimden emin değildim.

Ama Harry'nin asistanı onu aradığında babamın 1959'da kalp krizinden öldüğünü öğrendim. Sahip olduğu az şey, kimse onu talep etmek için öne çıkmadığında devlet tarafından emildi.

Gittiğini duyduğumda ilk düşüncem, bu yüzden asla para için peşime düşmeye çalışmadı. İkincisi ise ne kadar üzücüydü, eminim ki tek istediği bu.

Onu kafamdan çıkardım, dairenin evraklarını imzaladım ve satın alma işlemini Harry ile kutladım. İstediğim yere gitmekte özgürdüm. Ve benim istediğim Manhattan'ın Yukarı Doğu Yakası'na taşınmaktı. Luisa'yı bize katılması için ikna ettim.

Bu daire uzun bir yürüyüş mesafesinde olabilir ama ben Hell's Kitchen'dan bir milyon mil uzaktaydım. Ve dünyaca ünlüydüm, evliydim, aşıktım ve o kadar zengindim ki bazen beni hasta ediyordu.

Kasabaya taşındıktan bir ay sonra, Celia ve ben Hell's Kitchen'a bir taksiye bindik ve mahalleyi dolaştık. Gittiğimden çok farklı görünüyordu. Onu eski binamın hemen altındaki kaldırıma getirdim ve eskiden benim olan pencereyi işaret ettim.

"Orada," dedim. "Beşinci katta."

Celia, orada yaşadığım süre boyunca yaşadığım her şey için, o zamandan beri kendim için yaptığım her şey için bana şefkatle baktı. Sonra sakince, güvenle elimi tuttu.

İnsanların ne yapacağından korkarak toplum içinde birbirimize dokunmamız gerekip gerekmediğinden emin değildim. Ama sokaktakilerin geri kalanı, kaldırımda el ele tutuşan iki ünlü kadından neredeyse tamamen habersiz ya da ilgisiz bir şekilde yürümeye, hayatlarını yaşamaya devam ettiler.

Celia ve ben bu dairede gecelerimizi birlikte geçirdik. Harry gecelerini John'la onların evinde geçirdi. Halka açık bir yerde yemeğe çıktık, dördümüz grup içinde heteroseksüel olmayan iki çift heteroseksüel gibi görünüyorduk.

Magazinler bize "Amerika'nın En Sevilen Çift Sevgilileri" adını verdi. Dördümüzün de swinger olduğumuza dair söylentiler bile duydum ki bu o dönem için o kadar da çılgınca sayılmazdı. Gerçekten düşündürüyor, değil mi? İnsanların eş değiştirdiğimize inanmaya o kadar hevesli olduklarını ama tek eşli ve queer olduğumuzu öğrenince skandal mı yaratacaklardı?

Stonewall isyanlarından sonraki sabahı asla unutmayacağım. Harry haberleri izliyordu. John, şehir merkezinde yaşayan arkadaşlarıyla bütün gün telefondaydı.

Celia oturma odasının zemininde volta atıyordu, kalbi hızla çarpıyordu. O geceden sonra her şeyin değişeceğine inanıyordu. Eşcinsellerin kendilerini ilan ettikleri, kim olduklarını kabul edecek kadar gururlu oldukları ve ayağa kalkacak kadar güçlü oldukları için tutumlarının değişeceğine inanıyordu.

Çatıdaki verandamızda oturup güneye baktığımı ve Celia, Harry, John ve benim yalnız olmadığımı fark ettiğimi hatırlıyorum. Şimdi söylemek aptalca görünüyor, ama ben öyleydim. . . bencil, o kadar özel bir şekilde odaklanmış ki, dışarıdaki insanları kendim gibi düşünmek için nadiren zaman ayırdım.

Bu, ülkenin nasıl değiştiğinin farkında olmadığım anlamına gelmiyor. Harry ve ben Bobby Kennedy için kampanya yürüttük. Celia, Effect'in kapağında Vietnam protestocularıyla birlikte poz verdi. John, sivil haklar hareketinin sesli bir destekçisiydi ve ben de Dr. Martin Luther King Jr.'ın çalışmalarının çok açık bir destekçisiydim. Ama bu farklıydı.

Bu bizim insanımızdı.

Ve işte buradalar, kendileri olma hakları adına polise isyan ediyorlardı. Kendi yaptığım altın bir hapishanede otururken.

İlk ayaklanmalardan sonra öğleden sonra, yüksek belli kot pantolon ve siyah kolsuz bir bluz giymiş, gibson içerek terasımda, doğrudan güneşin altındaydım. Ve o adamların, kendime asla hayal etmeme izin vermediğim bir rüya için savaşmaya istekli olduklarını fark ettiğimde ağlamaya başladım. Korkmadan ve utanmadan kendimiz olabileceğimiz bir dünya. O adamlar benden daha cesur ve daha umutluydu. Bunun için başka bir kelime yoktu.

John, verandada bana katılırken, "Bu gece yeniden ayaklanma planı var," dedi. Çok korkutucu bir fiziksel varlığı vardı. Altı fitten uzun, iki yüz yirmi beş pound, sıkı bir ekip kesimiyle. Uğraşmak istemediğin bir adama benziyordu. Ama onu tanıyan herkes, özellikle de onu seven bizler, onun uğraşabileceğin ilk adam olduğunu biliyordu.

Futbol sahasında bir savaşçı olabilirdi ama dörtlümüzün sevgilisiydi. Önceki gece nasıl uyuduğunu soran adamdı, üç hafta önce söylediğin en ufak şeyi her zaman hatırlayan adamdı. Celia'yı, Harry'yi ve dolayısıyla beni korumayı görevi olarak üstlendi. John ve ben aynı insanları sevdik ve bu yüzden birbirimizi sevdik. Ayrıca cin remi oynamayı da severdik. John'la bir el iskambil kağıtlarını bitirmek için geç saate kadar kaldığımı size anlatamam, ikimiz ölümcül bir rekabet içindeydik, kimin gaddarca galip kimin galip geldiği konusunda değiş tokuş yaptık.

Oraya gitmeliyiz, dedi Celia, bize katılarak. John köşedeki sandalyeye oturdu. Celia benim oturduğum sandalyenin koluna oturdu. “Onları desteklemeliyiz. Biz de bunun bir parçası olmalıyız.”

Harry'nin mutfaktan John'un adını seslendiğini duyabiliyordum. "Buradayız!" John'un "Ben verandadayım" dediği anda ona bağırdım.

Çok geçmeden Harry kapıda belirdi.

"Harry, sence oraya gitmemiz gerekmiyor mu?" dedi Celia. Bir sigara yaktı, bir nefes çekti ve bana verdi.

Zaten kafa sallıyordum. John açıkça ona hayır dedi.

"Ne demek hayır?" dedi Celia.

John, "Oraya gitmeyeceksin," dedi. "Yapamazsın. Hiçbirimiz yapamayız."

"Elbette yapabilirim," dedi, onu desteklemem için bana bakarak.

"Üzgünüm," dedim sigarayı ona geri vererek. "Bu konuda John'la birlikteyim."

"Harry?" dedi, son bir başarılı savunma yapmayı umarak.

Harry başını salladı. "Oraya iniyoruz, tek yaptığımız dikkati nedenden uzağa ve bize doğru çekmek. Hikaye eşcinsel olup olmadığımızla ilgili oluyor, eşcinsellerin haklarıyla ilgili değil."

Celia sigarayı dudaklarına götürdü ve içine çekti. Dumanı havaya üflerken yüzünde ekşi bir ifade vardı. "Öyleyse ne yapacağız? Burada oturup hiçbir şey yapamayız. Bizim için savaşmalarına izin veremeyiz."

"Onlara bizde olanı veriyoruz, onlar vermiyorlar," dedi Harry.

"Para," dedim onun düşünce trenini izleyerek.

John başını salladı. "Peter'ı arayacağım. Onları nasıl finanse edebileceğimizi bilecektir. Kimin kaynaklara ihtiyacı olduğunu bilecek."

"Bunu başından beri yapıyor olmamız gerekirdi," dedi Harry. "Öyleyse şu andan itibaren yapalım. Bu gece ne olursa olsun. Bu mücadelenin seyri ne olursa olsun. İşimiz fon sağlamak olduğuna göre şimdi burada karar verelim."

"Ben varım" dedim.

"Evet." John başını salladı. "Tabii ki."

Tamam, dedi Celia. "Eminseniz, en iyiyi bu şekilde yapabiliriz."

"Öyle," dedi Harry. "Bundan eminim."

O gün özel olarak parayı filtrelemeye başladık ve hayatımın geri kalanında bunu yapmaya devam ettim.

Büyük bir amaç peşinde koşan insanların birçok farklı şekilde hizmet edebileceğini düşünüyorum. Her zaman yolumun çok para kazanmak ve sonra bunu ihtiyacı olan gruplara kanalize etmek olduğunu hissettim. Bu biraz kendi kendine hizmet ediyor, bu mantık. Biliyorum ki. Ama ben olduğum için, parçalarımı saklamak için yaptığım fedakarlıklar sayesinde, çoğu insanın tüm yaşamları boyunca gördüğünden daha fazla para verebildim. Bununla gurur duyuyorum.

Ama bu çelişkili olmadığım anlamına gelmez. Ve elbette, çoğu zaman, bu kararsızlık siyasi olmaktan çok kişiseldi.

Saklanmamın zorunlu olduğunu biliyordum ama yine de bunu yapmam gerektiğine inanmıyordum. Ancak bir şeyin doğru olduğunu kabul etmek, onun adil olduğunu düşünmekle aynı şey değildir.

Celia ikinci Oscar'ını 1970'de Our Men filminde I.

O gece onunla Los Angeles'ta olamadım çünkü Miami'de Jade Diamond'ı çekiyordum. Bir ayyaşla aynı apartmanda yaşayan bir fahişeyi oynuyordum. Ama Celia ve ben bir kuş kadar özgür olsam bile onun kolundaki Akademi Ödüllerine gidemeyeceğimi biliyorduk.

O akşam Celia, törenden ve tüm partilerden eve döndükten sonra beni aradı.

diye bağırdım telefona. Onun adına çok mutlu oldum. "Sen yaptın" dedim. “Şimdi iki kez yaptın!”

"Buna inanabiliyor musun?" dedi. "İkisi."

"Onları hak ediyorsun. Bana kalırsa tüm dünya sana her gün bir Oscar veriyor olmalı.”

"Keşke burada olsaydın," dedi huysuzca. İçtiğini anlayabiliyordum. Ben de onun yerinde olsaydım, ben de içerdim. Ama işleri bu kadar zorlaştırması beni sinirlendirdi. Orada olmak istedim. Bunu bilmiyor muydu? Orada olamayacağımı bilmiyor muydu? Ve beni öldürdüğünü? Neden her zaman tüm bunların onun için nasıl hissettirdiğiyle ilgili olmak zorundaydı?

"Keşke ben de olsaydım," dedim ona. "Ama böylesi daha iyi. Bunu biliyorsun."

"Ah evet. İnsanlar senin lezbiyen olduğunu anlamasın diye.”

Lezbiyen denilmesinden nefret ediyordum. Bir kadını sevmekte yanlış bir şey olduğunu düşündüğümden değil, kusura bakmayın. Hayır, bununla uzun zaman önce anlaşmıştım. Ama Celia olayları yalnızca siyah beyaz görüyordu. Kadınları ve sadece kadınları severdi. Ve ondan hoşlandım. Ve bu yüzden sık sık geri kalanımı inkar etti.

Bir zamanlar Don Adler'ı gerçekten sevdiğim gerçeğini görmezden gelmeyi severdi. Erkeklerle seviştiğimi görmezden gelmeyi severdi ve bundan zevk alırdı. Tehdit edilmeye karar verdiği ana kadar onu görmezden gelmeyi severdi.

Bu onun kalıbı gibi görünüyordu. Beni sevdiğinde lezbiyen, benden nefret ettiğinde heteroseksüel bir kadındım.

İnsanlar biseksüellik fikrinden daha yeni bahsetmeye başlıyorlardı, ama o zaman kelimenin beni kastettiğini anladığımdan bile emin değilim. Zaten bildiğim şey için bir etiket bulmakla ilgilenmiyordum. Erkekleri sevdim. Celia'yı sevdim. Ben buna razıydım.

"Celia, kes şunu. Bu konuşmadan bıktım. velet oluyorsun."

Soğuk bir şekilde güldü. “Tam olarak yıllardır uğraştığım aynı Evelyn. Hiçbir şey değişmedi. Kim olduğundan korkuyorsun ve hala Oscar'ın yok. Her zaman olduğun şeysin: güzel bir çift meme.”

Bir anlığına sessizliğin havada asılı kalmasına izin verdim. Telefonun sesi ikimizin de duyabildiği tek sesti.

Ve sonra Celia ağlamaya başladı. "Çok üzgünüm," dedi. "Bunu asla söylememeliydim. Onu kastetmiyorum bile. Çok üzgünüm. Çok içtim ve seni özledim ve çok kötü bir şey söylediğim için özür dilerim."

"Sorun değil," dedim. "Gitmeliyim. Burada geç oldu, anladın mı? Tekrar tebrikler tatlım."

O cevap veremeden telefonu kapattım.

Celia ile böyleydi. Onun istediğini reddettiğinizde, onu incittiğinizde, sizin de incittiğinizden emin oldu.

ONU HİÇ ARAMADINIZ MI?" Evelyn'e soruyorum.

Çantamda çalan telefonumun boğuk sesini duydum ve zil sesinden bunun David olduğunu anladım. Ne söylemek istediğimden emin olamadığım için hafta sonu mesajına geri dönmedim. Ve sonra, bu sabah buraya tekrar geldiğimde, onu aklımdan çıkardım.

Uzanıp zili kapatıyorum.

Evelyn, “Celia bir kez kabalaştıktan sonra onunla kavga etmenin bir anlamı yoktu” diyor. “İşler çok gerginleşirse, onlar bir noktaya gelmeden önce geri çekilme eğilimindeydim. Ona onu sevdiğimi ve onsuz yaşayamayacağımı söylerdim ve sonra üstümü çıkarırdım ve bu genellikle konuşmayı bitirirdi. Tüm duruşuna rağmen, Celia'nın Amerika'daki hemen hemen her heteroseksüel

erkekle ortak bir yanı vardı: Ellerini göğsüme koymaktan başka bir şey istemiyordu."

"Yine de sana yapıştı mı?" Soruyorum. "Şu kelimeler?"

"Elbette oldu. Bak, gençliğimde güzel bir çift meme olduğumu söyleyen ilk kişi ben olurdum. Sahip olduğum tek para birimi cinselliğimdi ve onu para gibi kullandım. Hollywood'a geldiğimde iyi eğitimli değildim, kitap konusunda akıllı değildim, güçlü değildim, eğitimli bir aktris değildim. Güzel olmaktan başka iyi olmak için ne yapmam gerekiyordu? Ve güzelliğinle gurur duymak lanet bir davranış. Çünkü kendinizle ilgili dikkate değer tek şeyin çok kısa raf ömrüne sahip bir şey olduğuna inanmanıza izin veriyorsunuz."

Devam ediyor. "Celia bana bunu söylediğinde otuzlu yaşlarıma geçmiştim. Dürüst olmak gerekirse, daha çok güzel yıllarım olduğundan emin değildim. İnsanlar onu yeteneği için işe aldığı için Celia'nın çalışmaya devam edeceğini düşündüm. Kırışıklıklar ortaya çıktığında, metabolizmam yavaşladığında beni işe almaya devam edeceklerinden o kadar emin değildim. Yani evet, çok acıttı."

"Ama yetenekli olduğunu bilmen gerekiyordu," dedim ona. "O zamana kadar üç kez Akademi Ödülü'ne aday gösterilmiştin."

Aklını kullanıyorsun, dedi Evelyn bana gülümseyerek. "Her zaman işe yaramaz."

1974'TE, OTUZ ALTINCI doğum günümde Harry, Celia, John ve ben hep birlikte Saray'a gittik. O dönemde dünyanın en pahalı restoranı olduğu söyleniyor. Ve ben abartılı ve absürt olmayı seven bir insandım.

Şimdi geriye dönüp bakıyorum ve nereye gittiğimi merak ediyorum, sanki bana kolayca gelmesi, ona değer verme sorumluluğum olmadığı anlamına geliyormuş gibi, rastgele parayı etrafa saçıyorum. Şimdi biraz incitici buluyorum. Havyar, özel uçaklar, bir beyzbol takımını dolduracak kadar büyük personel.

Ama Saray öyleydi.

Bir tabloid veya başka bir yerde sonuçlanacağını bilerek fotoğraflar için poz verdik. Celia bize bir şişe Dom Perignon aldı. Harry dört manhattanı kendisi geri koydu. Ve tatlı ortada yanan bir mumla geldiğinde, insanlar bakarken üçü benim için şarkı söylediler.

Harry, pastadan pay alan tek kişiydi. Celia ve ben figürlerimizi izliyorduk ve John ona çoğunlukla protein yediren katı bir rejim uyguluyordu.

John, tabağı Harry'den alıp bana doğru iterken, "En azından bir ısırık ye, Ev," dedi nazikçe. "Bu senin doğum günün, yüksek sesle ağladığın için."

Bir kaşımı kaldırdım ve bir çatal aldım, bir çatal dolusu çikolatalı şekerlemeyi kazımak için kullandım. "Haklı olduğunda, haklısın," dedim ona.

"O benim almam gerektiğini düşünmüyor," dedi Harry.

John güldü. "Bir taşla iki kuş."

Celia çatalını hafifçe bardağına vurdu. "Tamam, tamam" dedi. "Kısa konuşma süresi."

Ertesi hafta Montana'da bir film çekecekti. O gece benimle olabilmek için başlangıç tarihini ertelemişti.

"Evelyn'e," dedi bardağını havaya kaldırarak. "İçine girdiği her lanet olası odayı kim aydınlattı. Ve her gün bize bir rüyada yaşıyormuşuz gibi hissettiren."

* * *

O GECE SONRA, Celia ve John bir taksi çağırmak için dışarı çıktıklarında, Harry nazikçe ceketimi giymeme yardım etti. "En uzun evliliğin benim, farkında mısın?" O sordu.

Bu noktada, Harry ve ben neredeyse yedi yıldır evliydik. "Ayrıca en iyisi," dedim. “Çubuk yok.”

"Düşünüyordum . . ”

Ne düşündüğünü zaten biliyordum. Ya da en azından, ne düşündüğünden şüpheleniyordum. Çünkü ben de onu düşünüyordum.

Otuz altı yaşındaydım. Eğer bir bebeğimiz olacak olsaydı, elimden geldiğince ertelerdim.

Elbette, bundan sonra bebekleri olan kadınlar vardı, ama bu çok yaygın değildi ve ben son birkaç yılımı bebek arabasındaki bebeklere bakarak, onlar etraftayken başka hiçbir şeye odaklanamayarak geçirdim.

Arkadaşlarımın bebeklerini alır, anneleri onları geri talep edene kadar sıkıca tutardım. Kendi çocuğumun nasıl olabileceğini düşündüm. Dünyaya bir hayat

getirmenin, dördümüze odaklanacak başka bir varlık vermenin nasıl bir his olduğunu düşündüm.

Ama yapacaksam harekete geçmem gerekiyordu.

Ve bebek sahibi olma kararımız aslında sadece iki kişilik bir konuşma değildi. Dört kişilik bir sohbetti.

"Haydi," dedim restoranın önüne doğru ilerlerken. "Söyle."

Bir bebek, dedi Harry. "Sen ve ben."

"John'la konuştun mu?" Diye sordum.

"Özellikle değil," dedi. "Bunu Celia ile konuştun mu?"

"Numara."

"Ama hazır mısın?" dedi.

Kariyerim bir darbe alacaktı. Bundan kaçınmak yoktu. Kadın olmaktan anne olmaya giderdim ve bir şekilde bu şeyler Hollywood'da birbirini dışlayan şeyler gibi görünüyordu. Vücudum değişecekti. Çalışamadığım aylarım olurdu. Evet demek kesinlikle anlamsızdı. "Evet dedim. "Ben."

Harry başını salladı. "Ben de."

"Tamam," dedim sonraki adımları düşünerek. "Öyleyse John ve Celia ile konuşacağız."

"Evet," dedi Harry. "Sanırım yapacağız."

"Ya herkes gemideyse?" diye sordum kaldırıma çıkmadan önce durarak.

"Başlayacağız," dedi Harry, benimle birlikte durarak.

"En bariz çözümün evlat edinme olduğunu biliyorum," dedim. "Fakat . . ”

"Biyolojik bir çocuğumuz olması gerektiğini düşünüyorsun."

"Evet," dedim. Kimsenin, saklayacak bir şeyimiz olduğu için evlat edindiğimizi iddia etmesini istemiyorum.

Harry başını salladı. "Anladım" dedi. "Ben de biyolojik bir çocuk istiyorum. Biri yarı sen, yarı ben. Bu konuda yanındayım.”

Kaşımı kaldırdım. "Bebeklerin nasıl yapıldığının farkında mısın?" Ona sordum.

Gülümsedi ve sonra eğilip fısıldadı, "Seninle tanıştığımdan beri seninle yatmak isteyen çok küçük bir parçam var, Evelyn Hugo."

Gülerek koluna vurdum. "Hayır yok."

Küçük bir parça, dedi Harry, kendini savunarak. “Tüm büyük içgüdülerime aykırı. Ama yine de orada."

Gülümsedim. "Pekala," dedim, "bu kısmı kendimize saklayacağız."

Harry güldü ve elini uzattı. salladım. "Bir kez daha Evelyn, kendin için bir anlaşma yaptın."

BEBEĞİ ikiniz de BÜYÜTECEK MİYİZ?” diye sordu Celia. Yatakta çıplak yatıyorduk. Sırtım terle kaplıydı, saç çizgim nemliydi. Karnımın üzerine yuvarlandım ve elimi Celia'nın göğsüne koydum.

Sırada yapacağı film onu esmer yapıyordu. Saçlarının altın sarısı renginde donakalmış halde buldum kendimi, onu düzgün bir şekilde boyayacaklarını, bana tıpatıp kendisine benzeyen bir şekilde döneceğini bilmek için can atıyordum.

"Evet dedim. "Tabii ki. Bizim olurdu. Birlikte yükseltiriz.”

“Peki tüm bunların neresine sığdırabilirim? John nerede olacak?”

"Nereye istersen."

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum."

"Bu, ilerledikçe anlayacağımız anlamına geliyor."

Celia sözlerimi düşündü ve tavana baktı. "Bu istediğin bir şey mi?" Celia sonunda sordu.

"Evet," dedim ona. "Çok kötü."

“Hiç yaşamadığım senin için bir problem mi? . . bunu mu istedi?" diye sordu.

"Çocuk istemediğini mi?"

"Evet."

"Hayır, sanırım değil."

"Yapamamam senin için bir problem mi? . . bunu sana verememi?" Sesi çatlamaya, dudakları titremeye başlamıştı. Celia ekrandayken ve ağlaması gerektiğinde gözlerini kısar ve yüzünü kapatırdı. Ama onlar hiçbir şey için, hiçbir şey için üretilmiş sahte gözyaşlarıydı. Gerçekten ağladığında, dudaklarının kenarları ve kirpiklerine yapışan gözlerinden akan su dışında yüzü acı içinde hareketsiz kaldı.

"Tatlım," dedim onu kendime doğru çekerek. "Tabii ki değil."

"Ben sadece . . . Sana şimdiye kadar istediğin her şeyi vermek istiyorum ve sen bunu istiyorsun ve ben bunu sana verememem."

"Celia, hayır," dedim. "Hiç de öyle değil."

"Değil?"

"Bana bir hayatta sahip olabileceğimi düşündüğümden fazlasını verdin."

"Eminsin."

"Ben pozitifim."

Güldü. "Beni seviyorsun?" dedi.

"Aman Tanrım, ne kadar da hafife alma," dedim ona.

"Beni o kadar çok seviyorsun ki doğru dürüst göremiyor musun?"

"Seni o kadar çok seviyorum ki, bazen aldığın çılgın hayran mektuplarına bir göz attığımda, "Eh, elbette, bu mantıklı" diye düşünüyorum. Ben de onun kirpiklerini toplamak istiyorum."

Celia tavana bakarken güldü ve elini kolumun üst kısmında gezdirdi. "Mutlu olmanı istiyorum," dedi sonunda bana baktığında.

"Harry ve benim buna mecbur kalacağımızı bilmelisin. . "

"Başka yol yok?" diye sordu. "Kadınların artık sadece spermlerini kullanan erkekler tarafından hamile kaldığını sanıyordum."

Başımı salladım. "Sanırım başka yollar da var," dedim. “Ama durumun güvenliğinden emin değilim. Daha doğrusu, bunu bizim yaptığımızı kimsenin öğrenmemesini nasıl sağlayacağımı bilmiyorum.”

"Harry ile sevişmek zorunda kalacağını söylüyorsun," dedi Celia.

"Sen benim aşık olduğum kişisin. Sen benim seviştiğim kişisin. Harry ve ben sadece bir bebek yapıyoruz."

Celia bana baktı, yüzümü okudu. "Bundan emin misin?"

“Kesinlikle olumlu.”

Tekrar tavana baktı. Bir süre konuşmadı. Bir ileri bir geri hareket eden gözlerini izledim. Yavaşlarken nefesini izledim. Ve sonra yüzünü bana döndü. "Eğer istediğin buysa. . . bebek istiyorsanız, o zaman. . . Bebeğe sahip. Yapacağım . . . çözeceğiz. çalışmasını sağlayacağım. Teyze olabilirim. Celia Teyze. Ve ben her şeye razı olmanın bir yolunu bulacağım.”

"Ve sana yardım edeceğim," dedim.

O güldü. "Bunu nasıl yapacağını sanıyorsun?"

Her şeyi senin için biraz daha lezzetli hale getirmenin bir yolunu düşünebilirim, dedim boynunu öperek. Kulak memesinin boynuna çarptığı yerin hemen altından ve kulağının hemen arkasından öpülmekten hoşlanırdı.

"Ah, çok fazlasın," dedi. Ama başka bir şey söylemedi. Elimi göğüslerinin üzerinde, karnının aşağısında, bacaklarının arasında hareket ettirdiğimde beni durdurmadı. İnledi ve beni kendine çekti ve elini vücudumda gezdirdi. Ben ona dokunurken o bana dokundu, önce yumuşak, sonra daha sert, daha hızlı. Seni seviyorum, dedi nefes nefese.

"Seni seviyorum." dedim ona dönerek.

Gözlerimin içine baktı ve beni mest etti ve o gece kendini vererek bana bir bebek verdi.

FotoğrafAnı

23 Mayıs 1975

EVELYN HUGO VE HARRY CAMERON'UN KIZ BEBEKLERİ VAR!

Evelyn Hugo sonunda bir anne! 37 yaşında, çarpıcı bomba, özgeçmişine "ebeveyn" ekliyor. Connor Margot Cameron, 6 pound, 9 ons, geçen Salı geç saatlerde Mount Sinai Hastanesinde doğdu.

Baba Harry Cameron'un küçük bambina hakkında "ayın ötesinde" olduğu söyleniyor.

Arkalarında bir dizi hit olan Evelyn ve Harry, en küçük Cameron'ı şimdiye kadarki en heyecan verici ortak yapımları olarak değerlendireceklerinden eminler.

Bana baktığı andan itibaren Connor'a âşık oldum. Dolgun saçları ve yuvarlak mavi gözleriyle bir an için Celia'ya benzediğini düşündüm.

Connor her zaman açtır ve yalnız kalmaktan nefret ederdi. Bana yalan söylemekten, sessizce uyumaktan başka bir şey istemiyordu. Harry'e kesinlikle hayrandı.

O ilk birkaç ay boyunca Celia, ikisi de şehir dışında olmak üzere arka arkaya iki film çekti. Bunlardan biri, Alıcı, tutkulu olduğunu bildiğim bir filmdi. Ama ikincisi, bir mafya filmi, tam olarak nefret ettiği türden bir işti. Şiddet ve karanlığın üzerine, dördü Los Angeles'ta ve dördü Sicilya'da olmak üzere sekiz hafta boyunca çekildi. Teklif geldiğinde, onu geri çevirmesini bekliyordum. Bunun yerine, rolü aldı ve John onunla gitmeye karar verdi.

Gittikleri süre boyunca, Harry ve ben neredeyse tamamen geleneksel evli bir çift gibi yaşadık. Harry bana kahvaltı için pastırma ve yumurta yaptı ve banyomu yaptı. Bebeği besledim ve neredeyse saatte bir değiştirdim.

Elbette yardım aldık. Luisa evle ilgileniyordu. Çarşafları değiştiriyor, çamaşırları yıkıyor, hepimizden sonra temizlik yapıyordu. İzin günlerinde, devreye giren Harry oldu.

Daha iyi günler gördüğümü ikimiz de bilsek de bana güzel göründüğümü söyleyen Harry'ydi. Senaryo üstüne senaryo okuyan, Connor yeterince büyüdüğünde benim için üstlenebileceğim mükemmel projeyi arayan Harry'ydi. Her gece yanımda uyuyan, biz uyurken elimi tutan, banyo yaparken Connor'ın

yanağını kaşıdıktan sonra berbat bir anne olduğuma ikna olduğumda beni tutan Harry'ydi.

Harry ve ben her zaman yakındık, uzun zamandır aileydik ama o zaman boyunca gerçekten bir eş gibi hissettim. Bir kocam varmış gibi hissettim. Ve onu daha çok sevmeye başladım. Connor ve onunla o zaman, Harry ve beni asla hayal edemeyeceğim şekilde bağladı. İyiyi kutlamak ve kötü günümde beni desteklemek için oradaydı.

Arkadaşlıkların yıldızlara yazılabileceğine inanmaya o sıralarda başlamıştım. Bir öğleden sonra, ikimiz Connor'la verandada otururken Harry'ye, "Eğer tüm farklı türlerde ruh eşleri varsa," dedim, "o zaman sen de benimkilerdensin."

Harry bir şort giyiyordu ve gömlek yoktu. Connor göğsünde yatıyordu. O sabah tıraş olmamıştı ve sakalları geliyordu. Çenesinin altında sadece en ufak bir gri leke vardı. Onunla birlikte bakınca ne kadar benzediklerini anladım. Aynı uzun kirpikler, aynı pert dudaklar.

Harry bir eliyle Connor'ı göğsüne tuttu ve diğeriyle boştaki elimi tuttu. "Sana, başka bir canlı ruha ihtiyaç duyduğumdan daha fazla ihtiyacım olduğu konusunda kesinlikle eminim," dedi. “Tek istisna-”

"Connor," dedim. İkimiz de gülümsedik.

Hayatımızın geri kalanı için bunu söylerdik. Kesinlikle her şeyin tek istisnası Connor'dı.

* * *

CELIA VE John eve geldiğinde işler normale döndü. Celia benimle yaşıyordu. Harry, John'la yaşıyordu. Connor, Harry'nin gece gündüz bizimle birlikte olmak, bize bakmak için geleceği varsayımıyla benim evimde kaldı.

Ama o ilk sabah, tam Harry'nin kahvaltı vaktinde, Celia bornozunu giydi ve mutfağa gitti. Yulaf ezmesi yapmaya başladı.

Daha yeni inmiştim, hala pijamalarımla. Harry içeri girdiğinde adada Connor'a bakıcılık yapıyordum.

Ah, dedi Celia'ya bakarak, tavayı fark ederek. Luisa lavaboda bulaşık yıkıyordu. "Pastırma ve yumurta yapmaya geliyordum."

Anladım, dedi Celia. "Herkes için güzel, sıcak bir kase yulaf ezmesi. Acıktıysan sana da yetecek kadar var."

Harry ne yapacağını bilemez halde bana baktı. Ona baktım, aynı derecede kararsızdı.

Celia karıştırmaya devam etti. Sonra üç kase aldı ve onları yere koydu. Tencereyi Luisa'nın yıkaması için lavaboya koydu.

O zaman bu sistemin ne kadar tuhaf olduğu aklıma geldi. Harry ve ben Luisa'nın maaşını ödedik ama Harry burada yaşamıyordu bile. Celia ve John, Harry'nin yaşadığı evin ipoteğini ödedi.

Harry oturdu ve önündeki kaşığı aldı. O ve ben aynı anda yulaf ezmemize daldık. Celia bize döndüğünde birbirimize bakıp yüzümüzü buruşturduk. Harry bana bir şeyler söyledi ve dudaklarını zar zor okuyabiliyor olsam da ne dediğini biliyordum çünkü tam olarak düşündüğüm şey buydu.

Çok mülayim.

Celia bize döndü ve bize biraz kuru üzüm ikram etti. İkimiz de onu aldık. Sonra üçümüz mutfakta oturduk, sessizce yulaf ezmemizi yedik, hepimiz Celia'nın hak talebinde bulunduğunun farkındaydık. Ben onundum. Kahvaltımı yapacaktı. Harry bir ziyaretçiydi.

Connor ağlamaya başladı, bu yüzden Harry onu aldı ve değiştirdi. Luisa çamaşırları almak için aşağı indi. Ve biz yalnızken Celia, "Max Girard, Paramount için Three AM adlı bir film yapıyor. Gerçek bir sanat eseri olması gerekiyordu ve bence yapmalısın."

Beni Boute-en-Train'de yönettiğinden beri Max'le sürekli iletişim halindeydim. Onunla birlikte adımı tekrar zirveye çıkarabildiğimi asla unutmadım. Ama Celia'nın ona dayanamadığını biliyordum. Bana olan ilgisi çok açıktı, bu konuda çok müstehcendi. Celia şaka yollu ona Pepé Le Pew derdi. "Max ile bir film yapmam gerektiğini mi düşünüyorsun?"

Celia başını salladı. "Bana teklif ettiler, ama senin için daha mantıklı. Onun bir Neandertal olduğunu düşünmeme rağmen, adamın iyi filmler yaptığını anlayabiliyorum. Ve bu rol tam olarak senin işin."

"Ne demek istiyorsun?"

Celia kalktı ve onunkiyle benim kasemi aldı. İkisini de lavaboda duruladı ve sonra lavaboya yaslanarak bana döndü. “Bu seksi bir kısım. Gerçek bir bombaya ihtiyaçları var.”

başımı salladım. "Artık birinin annesiyim. Bunu tüm dünya biliyor.”

Celia başını salladı. "Tam olarak bu yüzden yapmalısın."

"Neden?"

"Çünkü sen cinsel bir kadınsın Evelyn. Duygusalsın, güzelsin ve arzu edilirsin. Bunu senden almalarına izin verme. Seni cinsiyetsizleştirmelerine izin verme. Kariyerinizin onların şartlarında olmasına izin vermeyin. Ne yapmak istiyorsun? Bundan sonra aldığın her rolde bir anneyi mi oynamak istiyorsun? Sadece rahibeleri ve öğretmenleri mi oynamak istiyorsun?”

"Demedim. "Tabii ki değil. Her şeyi oynamak istiyorum.”

"Öyleyse her şeyi çal" dedi. "Cesur ol. Kimsenin senden beklemediğini yap."

"İnsanlar bunun yakışıksız olduğunu söyleyecek."

"Sevdiğim Evelyn bunu umursamıyor."

Gözlerimi kapattım ve başını sallayarak onu dinledim. Benim için yapmamı istedi. Buna gerçekten inanıyorum. Sınırlı olmaktan, küme düşmekten mutlu olmayacağımı biliyordu. İnsanları konuşturmaya, kışkırtmaya, şaşırtmaya devam etmek istediğimi biliyordu. Ama bahsetmediği kısım, gerçekten anladığından bile emin olmadığım kısım, aynı zamanda benim değiştirmemi istemediği için benim de yapmamı istediğiydi.

Bomba gibi olmak istiyordu.

Her şeyin aynı anda hem doğru hem yanlış olabilmesi, insanların nasıl hem iyi hem de kötü olabilmesi, birinin seni nasıl güzel bir şekilde özverili bir şekilde sevip kendilerine acımasızca hizmet edebilmesi beni her zaman büyülemiştir.

Celia'yı bu yüzden seviyordum. Beni her zaman tahminde bulunduran çok karmaşık bir kadındı. Ve burada beni bir kez daha şaşırtmıştı.

Git bir bebek sahibi ol demişti. Ama şunu da eklemek istemişti, Sadece anne gibi davranma.

Neyse ki ve ne yazık ki onun için, ne yapacağımın söylenmesine ya da tek bir şeye yönlendirilmeye kesinlikle niyetim yoktu.

Bu yüzden senaryoyu okudum ve birkaç günümü alıp üzerinde düşündüm. Harry'e ne düşündüğünü sordum. Sonra bir sabah uyandım ve düşündüm ki, rolü istiyorum. İstiyorum çünkü hala kendi kadınım olduğumu göstermek istiyorum.

Max Girard'ı aradım ve ilgilenirse ilgileneceğimi söyledim. Ve öyleydi.

Ama bunu yapmak istemene şaşırdım, dedi Max. "Yüzde yüz emin misin?"

"Çıplaklık var mı?" Diye sordum. "Fikrime razıyım. Yok canım. Harika görünüyorum, Max. Problem değil." Harika görünmüyordum, harika da hissetmiyordum. Bu bir sorundu. Ama bu çözülebilir bir problemdi ve çözülebilir problemler aslında problem değiller, değil mi?

Hayır, dedi Max gülerek. "Evelyn, doksan yedi yaşında olabilirsin ve bütün dünya senin göğsünü görmek için sıraya girer."

"O zaman neden bahsediyorsun?"

"Don," dedi.

"Don kim?"

"Senin payın," dedi. "Bütün film. Hepsini."

"Ne?"

"Don Adler'ın karşısında oynuyorsun."

NEDEN YAPMAYI KABUL ettin?" Ona sorarım. "Neden onun filmden çıkarılmasını istediğini söylemiyorsun?"

Evelyn, "Eh, her şeyden önce, kazanacağınızdan emin olmadıkça ağırlığınızı başka yere atmayın," diyor. "Ve eğer bir kriz geçirirsem Max'in onu kovacağından yalnızca yüzde seksen kadar emindim. İkincisi, dürüst olmak gerekirse, biraz acımasız görünüyordu. Don iyi değildi. Yıllardır başarılı olmamıştı ve genç sinemaseverlerin çoğu onun kim olduğunu bilmiyordu. Ruby'den boşanmıştı, yeniden evlenmemişti ve söylentiye göre içki içmesi kontrolden çıkmıştı."

"Yani onun için kötü mü hissettin? Senin tacizcin mi?"

Evelyn, “İlişkiler karmaşıktır” diyor. "İnsanlar dağınıktır ve aşk çirkin olabilir. Ben her zaman şefkatin yanında hata yapmaya meyilliyim.”

“Yaşadıklarına merhamet ettiğini mi söylüyorsun?”

"Benim için ne kadar karmaşık olduğu konusunda biraz merhametli olman gerektiğini söylüyorum."

Küçültülmüş bir şekilde, kendimi yere bakarken buluyorum, ona bakamıyorum. "Üzgünüm," diyorum. “Daha önce bu durumda bulunmadım ve öyleydim. . . Herhangi bir yargıda bulunurken ne düşündüğümü bilmiyorum. Özür dilerim."

Evelyn nazikçe gülümseyerek özrümü kabul etti. “Sevdiği biri tarafından vurulmuş tüm insanlar adına konuşamam ama size söyleyebileceğim şey, bağışlamanın bağışlamadan farklı olduğudur. Don artık benim için bir tehdit değildi. Ondan korkmadım. Kendimi güçlü ve özgür hissettim. Ben de Max'e onunla görüşeceğimi söyledim. Celia, Don'un kadroya alındığını öğrendiğinde destekleyiciydi ama aynı zamanda tereddütlüydü. Harry, temkinli olmakla birlikte, durumu idare etme yeteneğime güveniyordu. Bu yüzden temsilcilerim Don'un adamlarını aradı ve bir sonraki LA'de olacağım zaman için bir zaman ve yer belirledik Beverly Hills Hotel'deki barı önermiştim ama Don'un ekibi son dakikada bunu Canter's Deli olarak değiştirdi. Eski kocamı on beş yıldan fazla bir süre sonra ilk kez bir çift Reubens üzerinden böyle gördüm.”

Üzgünüm, EVELYN," dedi DON oturduğunda. Zaten bir buzlu çay sipariş etmiştim ve ekşi bir turşunun yarısını yedim. Geç kaldığı için özür dilediğini sanıyordum.

"Biri beş geçiyor," dedim. "Bu iyi."

"Hayır," dedi başını sallayarak. Solgun görünüyordu ama aynı zamanda bazı son fotoğraflarından biraz daha zayıftı. Ayrı olduğumuz yıllar Don için iyi olmamıştı. Yüzü şişmiş ve beli genişlemişti. Ama yine de buradaki herkesten daha yakışıklıydı. Don, başına ne gelirse gelsin her zaman yakışıklı olacak türden bir adamdı. Yakışıklılığı bir o kadar sadıktı.

"Üzgünüm," dedi. Vurgusu, anlamı, beni etkiledi.

Beni hazırlıksız yakaladı. Garson geldi ve içki siparişini istedi. Martini ya da bira ısmarlamadı. Coca-Cola sipariş etti. O gidince ona ne diyeceğimi şaşırdım.

"Ayığım," dedi. "İki yüz elli altı gündür."

"O kadar çok ha?" Dedim buzlu çayımdan bir yudum alırken.

"Ben sarhoştum Evelyn. Bunu artık biliyorum."

"Sen de bir dolandırıcı ve domuzdun," dedim.

Don başını salladı. "Bunu ben de biliyorum. Ve çok üzgünüm."

Onca yolu onunla bir film çekip çekemeyeceğimi görmek için uçmuştum. Özür dilemeye gelmemiştim. düşüncesi hiç aklıma gelmemişti. Sadece bu sefer onu o zamanlar kullandığım şekilde kullanacağımı varsaydım; benimkinin yanında onun adı insanları konuşturur.

Ama karşımdaki bu tövbe eden adam şaşırtıcı ve bunaltıcıydı.

"Bununla ne yapmam gerekiyor?" Ona sordum. "Üzgün müsün? Bu benim için ne anlama geliyor?"

Garson gelip siparişlerimizi aldı.

Menüyü ona uzatarak, "Bir Ruben lütfen," dedim. Bunun hakkında gerçek bir konuşma yapacaksam, doyurucu bir yemeğe ihtiyacım vardı.

Ben de aynısını alacağım, dedi Don.

Kim olduğumuzu biliyordu; Bunu, dudaklarının gülümsemeyi saklamaya çalışmasından görebiliyordum.

O gidince Don eğildi. Sana yaptıklarımı telafi etmediğini biliyorum, dedi.

"İyi" dedim. "Çünkü gerçekten öyle değil."

"Ama umarım bu seni biraz daha iyi hissettirebilir," dedi, "yanlış yaptığımı bilmek, daha iyisini hak ettiğini biliyorum ve her gün daha iyi bir adam olmak için çalışıyorum."

"Eh, artık çok geç oldu," dedim. "Daha iyi bir adam olman benim için hiçbir şey yapmıyor."

Don, "O zaman yaptığım gibi kimseyi incitmeyeceğim," dedi. "Sana, Ruby'ye."

Kalbim buzdan bir an için eridi ve bunun beni daha iyi hissettirdiğini itiraf ettim. "Yine de" dedim. "Hepimiz insanlara köpek boku gibi davranıp sonra basit bir özür dilemenin her şeyi silmesini bekleyemeyiz."

Don alçakgönüllülükle başını salladı. "Tabii ki hayır" dedi. "Hayır, bunu biliyorum."

"Ve filmlerin batmasaydı ve Ari Sullivan senin beni bırakmasını sağladığın gibi seni bırakmasaydı, muhtemelen hala domuzun üstünde yaşıyor, bir kokarca gibi sarhoş olurdun."

Don başını salladı. "Muhtemelen. Bu konuda büyük olasılıkla haklı olduğunuzu söylediğim için üzgünüm."

Daha fazlasını istedim. Sızlamasını istedim mi? Ağlamak? emin değildim. Sadece anlamadığımı biliyordum.

"Bunu söylememe izin ver," dedi Don. "Seni gördüğüm andan itibaren sevdim. seni delice sevdim. Ve mahvettim çünkü gurur duymadığım bir adama dönüştüm. Ve yaptığım gibi mahvettiğim için, sana hak ettiğin gibi davranmakta berbat olduğum için özür dilerim. Bazen düğünümüze geri dönmeyi ve her şeyi yeniden yapmayı, sana yaşattıklarımı asla yaşamak zorunda kalmaman için hatalarımı düzeltmeyi düşünüyorum. Bunu yapamayacağımı biliyorum ama yapabileceğim tek şey gözlerinin içine bakmak ve kalbimin derinliklerinden senin ne kadar inanılmaz olduğunu bildiğimi söylemek, birlikte ne kadar harika olabileceğimizi biliyorum. İkimizin de kaybettiği her şeyin benim hatam olduğunu, bir daha asla bu kadar kötü davranmamaya adadım ve gerçekten, gerçekten üzgünüm."

Don'dan sonraki tüm yıllarımda, tüm filmlerimde, tüm evliliklerimde, Don ve benim doğruyu bulabileceğimiz umuduyla asla zamanda geriye gitmek istememiştim. Don'dan beri hayatım kendi yaptığım bir hikaye, kendi kararlarımın bir karmaşası ve neşesi ve beni istediğim her şeye getiren bir dizi deneyimdi.

İyiydim. Kendimi güvende hissettim. Güzel bir kızım, sadık bir kocam ve iyi bir kadının sevgisi vardı. Param ve şöhretim vardı. Geri aldığım bir şehirde muhteşem bir evim vardı. Don Adler benden ne alabilir?

Eğer ona dayanıp dayanamayacağımı görmeye gelseydim, dayanabileceğimi fark ettim. Vücudumda ondan korkan tek bir kemik yoktu.

Ve sonra anladım: Eğer bu doğruysa, kaybedecek neyim vardı?

Seni affediyorum sözlerini Don Adler'a söylemedim. Cüzdanımı çantamdan çıkardım ve "Connor'ın resmini görmek ister misin?" dedim.

Gülümsedi ve başını salladı ve ona fotoğrafını gösterdiğimde güldü. "Aynı sana benziyor," dedi.

"Bunu iltifat olarak kabul edeceğim."

"Bence almanın başka bir yolu yok. Bence bu ülkedeki her kadın Evelyn Hugo gibi görünmek ister."

Başımı geriye atıp güldüm. Rubens'imiz yarısı yenildiğinde ve garson tarafından götürüldüğünde, ona filmi yapacağımı söyledim.

"Bu harika," dedi. "Bunu duymak gerçekten harika. Bence sen ve ben gerçekten yapabiliriz. . . Onlara gerçekten bir gösteri sunabileceğimizi düşünüyorum."

"Biz arkadaş değiliz Don," dedim. "Bu konuda net olmak istiyorum."

Don başını salladı. "Tamam," dedi. "Anladım."

"Ama bence arkadaş olabiliriz."

Don gülümsedi. "Dostluktan onur duyarım."

ATIŞA AYARLANMADAN HEMEN ÖNCE, Harry kırk beş yaşına girdi. Dışarıda büyük bir gece geçirmek ya da herhangi bir resmi plan istemediğini söyledi. Hepimizle güzel bir gün geçirmek istiyordu.

John, Celia ve ben parkta piknik yapmayı planladık. Luisa bize öğle yemeği hazırladı. Celia sangria yaptı. John spor malzemeleri mağazasına gitti ve bizi sadece güneşten değil, yoldan geçenlerden de korumak için ekstra büyük bir şemsiye aldı. Eve dönerken aklına bize peruk ve güneş gözlüğü de almak gibi parlak bir fikir geldi.

O öğleden sonra, üçümüz Harry'ye ona bir sürprizimiz olduğunu söyledik ve Connor sırtına binerek onu parka götürdük. Ona bağlanmayı seviyordu. Yürürken onu sektirirken gülerdi.

Elini tuttum ve bizimle birlikte sürükledim.

"Nereye gidiyoruz?" dedi. "Biri bana en azından bir ipucu versin."

Beşinci Caddeyi geçerken Celia, Sana küçük bir tane vereceğim, dedi.

Hayır, dedi John başını sallayarak. "İpucu yok. İpuçları konusunda çok iyidir. Bütün eğlencesini alıyor."

"Connor, herkes babanı nereye götürüyor?" dedi Harry. Connor'ın onun adını duyunca gülmesini izledim.

Celia, dairemizden bir blok ötede bile olmayan parkın girişinden geçtiğinde, Harry şemsiye ve piknik sepetleriyle birlikte hazırlanmış battaniyeyi gördü ve gülümsedi.

"Piknik?" dedi.

“Basit bir aile pikniği. Sadece beşimiz," dedim.

Harry gülümsedi. Bir an gözlerini kapattı. Sanki cennete ulaşmıştı. "Kesinlikle mükemmel" dedi.

Sangria'yı ben yaptım, dedi Celia. "Yemekleri Luisa yaptı, belli ki."

"Açıkçası," dedi Harry gülerek.

"Ve John şemsiyeyi aldı."

John eğildi ve perukları aldı. "Ve bunlar."

Bana kıvırcık siyah bir tane verdi ve Celia'ya kısa sarı bir tane verdi. Harry kırmızı bir tane aldı. John da onu hippi gibi gösteren uzun kahverengi olanı giydi.

Birbirimize bakarken hepimiz güldük, ama ne kadar gerçekçi olmayı başardıklarını görünce şaşırdım. Ve uyumlu güneş gözlüklerini taktığımda biraz daha özgür hissettim.

"Perukları aldıysan ve Sangria'yı Celia yaptıysa, Evelyn ne yaptı?" Harry, Connor'ı sırtından çıkarıp onu battaniyeye koyarken sordu. Onu kucağıma aldım ve oturmasına yardım ettim.

"İyi soru," dedi John gülümseyerek. "Ona sormalısın."

"Ah, yardım ettim" dedim.

"Aslında evet Evelyn, ne yaptın?" dedi Celia.

Kafamı kaldırdığımda üçünün de bana alayla baktığını gördüm.

"BEN . . ” Piknik sepetini belli belirsiz işaret ettim. "Biliyorsun . . ”

"Hayır," dedi Harry gülerek. "Bilmiyorum."

"Dinle, çok meşguldüm" dedim.

"Hı-hı," dedi Celia.

"Pekala." Kaşlarını çatmaya başladığında Connor'ı kaldırdım. Bunun her an gözyaşlarının geleceği anlamına geldiğini biliyordum. "Ben lanet bir şey yapmadım."

Üçü bana gülmeye başladı ve ardından Connor da gülmeye başladı.

John sepeti açtı. Celia şarap koydu. Harry eğildi ve Connor'ın alnını öptü.

Hep bir arada olduğumuz, güldüğümüz, güldüğümüz, mutlu olduğumuz son anlardan biriydi. Bir aile.

Çünkü ondan sonra onu mahvettim.

DON VE BEN New York'ta 3 AM çekimlerinin ortasındaydık. Luisa, Celia ve Harry, ben işteyken Connor'ı izlemekten vazgeçiyorlardı. Günler beklediğimizden daha uzundu ve çekimler uzadı.

Don'un oynadığı uyuşturucu bağımlısı Mark'a aşık bir kadın olan Patricia'yı oynadım. Ve her gün, onun tanıdığım eski Don olmadığını görebiliyordum, ortaya çıkıp çekici bir şekilde bazı sözler söylüyordu. Bu çarpıcı, üstün, ham oyunculuktu. Hayatından çekiyordu ve onu filme çekiyordu.

Sette, kamera merceğinde her şeyin sihirli bir şekilde bir araya gelmesini umarsınız. Ama asla kesin olarak bilmenin bir yolu yok.

Harry ve ben kendimiz bir iş üretirken bile, günlükleri o kadar sık izliyorduk ki, gözlerim kurudu ve gerçekle film arasındaki farkı kaybediyordum, biz bitene kadar tüm parçaların mükemmel bir şekilde bir araya geldiğinden asla yüzde yüz emin değildik. ilk kesimi gördüm.

Ama Three AM setinde biliyordum. İnsanların beni ve Don'u nasıl gördüğünü değiştirecek bir film olduğunu biliyordum. Hayatları değiştirmenin, insanları temizlemenin yeterince iyi olabileceğini düşündüm. Filmlerin yapılma şeklini değiştirmek için yeterince iyi olabilir.

Yani feda ettim.

Max daha fazla gün istediğinde, orada olmak için Connor'la geçirdiğim zamandan vazgeçtim. Max daha fazla gece istediğinde, Celia ile yemek yemekten ve akşam yemeklerinden vazgeçtim. Celia'yı neredeyse her gün setten arayıp bir şey için özür dilemiş olmalıyım. Onunla restoranda zamanında buluşamadığım için özür dilerim. Evde kalıp benim için Connor'a bakmasına ihtiyacım olduğu için özür dilerim.

Pişmanlığının bu kısmının beni filmi yapmaya zorladığını söyleyebilirim. Her gün eski kocamla çalışmamdan hoşlandığını sanmıyorum. Max Girard'la her gün çalışmamdan hoşlandığını sanmıyorum. Uzun saatlerimi sevdiğini sanmıyorum. Ve o benim bebeğimi sevse de bebek bakıcılığının tam olarak onun iyi zaman geçirme fikri olmadığı izlenimini edindim.

Ama bunu kendine sakladı ve bana destek oldu. Milyonuncu kez geç kalacağımı söylemek için aradığımda, “Tamam tatlım. Merak etme. Sadece harika ol." Bu konuda mükemmel bir ortaktı, beni ilk sıraya koydu, işimi ilk sıraya koydu.

Ve sonra, çekimin sonuna doğru, uzun bir duygusal sahne çalışmasından sonra, soyunma odamda eve gitmek için hazırlanıyordum ki Max kapımı çalmıştı.

"Hey," dedim. "Aklınızdan ne geçiyor?"

Bana düşünceli bir şekilde baktıktan sonra koltuğa oturdu. Ayakta kaldım, gitmeye kararlıydım. "Sanırım Evelyn, düşünmemiz gereken bir şey var."

"Yaparız?"

"Aşk sahnesi gelecek hafta."

"Farkındayım."

"Bu film, neredeyse bitti."

"Evet."

"Ve sanırım bir şey eksik."

"Ne gibi?"

“İzleyicinin Patricia ve Mark'ın çekiciliğinin ham manyetizmasını anlaması gerektiğini düşünüyorum.”

"Kabul ediyorum. Bu yüzden göğüslerimi gerçekten göstermeyi kabul ettim. Kendin de dahil olmak üzere başka hiçbir film yapımcısının benden daha önce elde edemediklerini alıyorsun. Heyecanlanacağını sanıyordum."

"Evet, elbette öyleyim ama bence Patricia'nın istediğini alan, bedenin günahlarından zevk alan bir kadın olduğunu göstermemiz gerekiyor. O şu anda tam bir şehit. O bir aziz, Mark'a film boyunca yardım ediyor, onun yanında duruyor.”

"Doğru, onu ne kadar çok sevdiği için."

"Evet, ama onu neden sevdiğini de görmemiz gerekiyor. Ona ne veriyor, ondan ne alıyor?”

"Ne demek istiyorsun?"

"Neredeyse kimsenin yapmadığı bir şeyi çekmemizi istiyorum."

"Hangisi?"

"Sana becerdiğini göstermek istiyorum çünkü bunu seviyorsun." Gözleri iri ve heyecanlıydı. Yaratıcı bir şekilde büyülendi. Max'in biraz şehvetli olduğunu hep biliyordum ama bu farklıydı. Bu isyankar bir davranıştı. "Bunu düşün. Seks sahneleri aşkla ilgilidir. Ya da güç.”

"Elbette. Ve gelecek haftaki aşk sahnesinin amacı, Patricia'nın Mark'ı ne kadar sevdiğini göstermek. Ona ne kadar inandığını. Bağlantıları ne kadar güçlü.”

Max başını sallıyor. "İzleyiciye Patricia'nın Mark'ı sevmesinin bir nedeninin onu orgazm etmesi olduğunu göstermesini istiyorum."

Geri çekildiğimi, her şeyi sindirmeye çalıştığımı hissettim. Bu kadar skandal hissetmemeliydi ama yine de kesinlikle öyleydi. Kadınlar yakınlık için seks yapar. Erkekler zevk için seks yapar. Kültür bize bunu söylüyor.

Vücudumdan zevk almamın, erkek formunu arzuladığım kadar güçlü bir şekilde arzulamamın, bir kadının kendi fiziksel zevkini ön plana çıkardığını gösterme fikri. . . cüretkar hissettiriyordu.

Max'in bahsettiği şey, kadın arzusunun grafik bir tasviriydi. Ve içgüdülerim bu fikri sevdiğimdi. Demek istediğim, Don'la grafik bir seks sahnesi çekme düşüncesi beni bir kase kepek gevreği kadar tahrik ediyordu. Ama zarfı zorlamak istedim. Bir kadının indiğini göstermek istedim. Bir kadının, çaresizce memnun etmek yerine memnun olmak istediği için seks yaptığını gösterme fikrini sevdim. O yüzden bir anlık heyecanla paltomu kaptım, elimi uzattım ve "Ben varım" dedim.

Max güldü ve sandalyesinden zıplayarak elimi tuttu ve sıktı. “Fantastik, ma belle!”

Yapmam gereken, ona düşünmem gerektiğini söylemekti. Yapmam gereken, eve döndüğüm anda Celia'ya bunu anlatmaktı. Yapmam gereken ona bir söz vermekti.

Ona herhangi bir şüphesini ifade etme fırsatı vermeliydim. Vücudumla ne yapıp ne yapamayacağımı bana söyleyecek bir yeri olmadığı halde, benim eylemlerimin onu nasıl etkileyeceğini sorgulama sorumluluğum olduğuna saygı duymalıydım. Onu yemeğe çıkarmalı, ne yapmak istediğimi söylemeli ve bunu neden yapmak istediğimi açıklamalıydım. O gece onunla sevişmeliydim, zevk almakla gerçekten ilgilendiğim tek bedenin onunki olduğunu ona göstermek için.

Bunlar basitçe yaptığınız şeyler. Bunlar, işinizin dünyanın başka biriyle seks yaparken görüntülerinizi görmesini gerektireceğini bildiğiniz zaman, sevdiğiniz kişiye gösterdiğiniz nezaketlerdir.

Bunların hiçbirini Celia için yapmadım.

Bunun yerine ondan kaçtım.

Eve gittim ve Connor'a baktım. Mutfağa gittim ve Luisa'nın buzdolabında bıraktığı bir tavuk salatası yedim.

Celia gelip bana sarıldı. "Atış nasıldı?"

"İyi" dedim. “Tamamen iyi.”

Ve söylemediği için, Günün nasıldı? veya Max ile ilginç bir şey oldu mu? hatta gelecek hafta nasıl görünüyor? Ben gündeme getirmedim.

* * *

Max "Eylem!" diye bağırmadan önce İKİ kadeh burbon aldım. Küme kapatıldı. Sadece ben, Don, Max, görüntü yönetmeni ve ışık ve ses üzerinde çalışan birkaç adam.

Gözlerimi kapattım ve kendime Don'u yıllar önce istemenin ne kadar iyi hissettirdiğini hatırlamamı söyledim. Kendi arzumu uyandırmanın ne kadar yüce olduğunu düşündüm, seksi sevdiğimi, sadece erkeklerin istediğiyle ilgili olmadığını, benimle de ilgili olduğunu fark ettim. Bu düşünce tohumunu diğer kadınların beyinlerine nasıl yerleştirmek istediğimi düşündüm. Kendi zevklerinden, kendi güçlerinden korkan başka kadınların nasıl olabileceğini düşündüm. Sadece bir kadının eve gidip kocasına "Onun ona verdiğini bana ver" demesinin ne anlama geldiğini düşündüm.

Kendimi o çaresiz arzunun yerine koyuyorum, sana sadece başka birinin verebileceği bir şeye ihtiyaç duymanın sızısı. Bunu Don'la birlikte yaşadım. O zaman Celia ile birlikteydim. Bu yüzden gözlerimi kapattım, kendime odaklandım ve oraya gittim.

Daha sonra insanlar filmde Don ve benim gerçekten seks yaptığımızı söyleyecekti. Cinsiyetin taklit edilmediğine dair her türlü söylenti vardı. Ama bu söylentiler tam ve tam bir saçmalıktı.

İnsanlar gerçek seks gördüklerini düşündüler çünkü enerji yakıyordu, çünkü o anda kendimi ona acil ihtiyacı olan bir kadın olduğuma ikna ettim, çünkü Don, daha o bana sahip olmadan önce beni istemenin nasıl hissettirdiğini hatırlayabiliyordu.

O gün sette, gerçekten bıraktım. Ben oradaydım, vahşi ve sınırsızdım. Daha önce hiç olmadığım kadar çok, o zamandan beri hiç olmadığım kadar çok. Tamamen hayali pervasız bir coşku anıydı.

Max "Kes!" Diye bağırdığında ondan koptum. Ayağa kalktım ve bornozuma koştum. Kızardım. Ben mi. Evelyn Hugo. kızarma.

Don iyi olup olmadığımı sordu ve bana dokunmasını istemediğim için ondan uzaklaştım.

"İyiyim," dedim ve sonra soyunma odama gittim, kapıyı kapattım ve gözlerimi kıstım.

Yaptıklarımdan utanmadım. İzleyicilerin bunu görmesi için gergin değildim. Yüzümden düşen gözyaşları, Celia'ya ne yaptığımı fark ettiğim içindi.

Belli bir koda bağlı kaldığına inanan bir insandım. Başkalarının abone olduğu bir kod olmayabilir ama bana mantıklı gelen bir koddu. Ve bu kuralın bir parçası da Celia'ya karşı dürüst olmak, ona iyi davranmaktı.

Ve bu Celia için iyi değildi.

Az önce yaptığım şeyi, onun onayı olmadan yapmak sevdiğim kadın için iyi değildi.

Günü toparladığımızda, bir araba kapmak yerine elli blok eve yürüdüm. Kendime zaman ayırmaya ihtiyacım vardı.

Yolda durup çiçek aldım. Harry'i ankesörlü bir telefondan aradım ve gece için Connor'ı almasını istedim.

Eve geldiğimde Celia yatak odasındaydı, saçını kurutuyordu.

Sana bunları aldım, dedim beyaz zambak buketini ona uzatarak. Çiçekçinin beyaz zambakların Aşkım saf anlamına geldiğini söylediğinden bahsetmedim.

"Aman Tanrım," dedi. "Onlar harika. Teşekkürler."

Onları kokladı ve bir su bardağı aldı, musluktan doldurdu ve çiçekleri içine koydu. "Sadece bir an için," dedi. "Bir vazo seçme şansım olana kadar."

"Sana bir şey sormak istiyorum" dedim.

Ah, oğlum, dedi. "Bu çiçekler sadece beni yağlamak için mi?"

başımı salladım. "Demedim. “Çiçekler seni sevdiğim için. Çünkü seni ne sıklıkta düşündüğümü, benim için ne kadar önemli olduğunu bilmeni istiyorum. Bunu sana yeterince söylemiyorum. Sana bu şekilde anlatmak istedim. Bunlarla.”

Suçluluk, asla barışmadığım bir duygudur. Başını kaldırdığında bir ordu getirdiğini görüyorum. Bir şey için kendimi suçlu hissettiğimde, suçlu hissetmem gereken diğer tüm şeyleri görmeye başlıyorum.

Yatağımızın ayak ucuna oturdum. "Ben sadece . . . Max ve benim bunu tartıştığımızı bilmeni istedim ve bence filmdeki aşk sahnesi senin ve benim düşündüğümden daha çarpıcı olacak."

“Nasıl grafik?”

"Biraz daha yoğun bir şey. Patricia'nın çaresizce zevk alma ihtiyacını ifade eden bir şey.”

Bir ihmal yalanını gizlemek için açıkça yalan söylüyordum. Celia'nın daha önce yaptığım şeyi yapmadan önce ondan onay istediğime inanacağı yeni bir anlatı hazırlıyordum.

"Memnun olmaya ihtiyacı var mı?"

"Patricia'nın Mark'la olan ilişkisinden ne çıkardığını görmemiz gerekiyor. Bu sadece aşk değil. Bundan daha fazlası olmalı.”

Bu mantıklı, dedi Celia. “Neden onunla kalıyor?” Sorusuna cevap verdiğini söylüyorsun.

"Evet," dedim, belki anlar diye heyecanlandım, belki bunu geriye dönük olarak düzeltebilirim. "Aynen öyle. Bu yüzden Don ve benim aramda açık bir sahne çekeceğiz. Çoğunlukla çıplak olacağım. Filmin kalbinin gerçekten batması için, iki ana karakterin gerçekten savunmasız olduğunu, birbirine bağlandığını görmemiz gerekiyor. . . cinsel olarak.”

Celia ben konuşurken dinledi, kelimelerin içine girmesine izin verdi. Söylediklerimle boğuştuğunu, ona uygun hale getirmeye çalıştığını görebiliyordum. "Filmi yapmak istediğin gibi yapmanı istiyorum," dedi.

"Teşekkürler."

"Ben sadece . . ” Aşağıya baktı ve başını sallamaya başladı. "Çok hissediyorum. . . Bilmiyorum. Bunu yapabileceğimden emin değilim. Bu uzun gecelerde bütün gün Don'la birlikte olduğunu ve seni hiç görmediğimi bilmek ve... . . seks. Aramızda seks kutsaldır. Bunu izlemeye dayanabileceğimden emin değilim.”

"İzlemene gerek kalmayacak."

"Ama olduğunu bileceğim. Orada olduğunu bileceğim. Ve herkes görecek. Bununla iyi olmak istiyorum. Gerçekten yaptım."

“Öyleyse onunla iyi ol.”

"Deneyeceğim."

"Teşekkürler."

"Gerçekten deneyeceğim."

"Harika."

"Ama Evelyn, yapabileceğimi sanmıyorum. Sadece senin olduğunu bilmek. . . Mick'le yattığında, yıllar sonra ikinizi birlikte düşünerek hasta oldum."

"Biliyorum."

"Ve sen Harry ile yattın, Tanrı bilir kaç kere," dedi.

"Biliyorum tatlım. Biliyorum. Ama Don'la yatmıyorum."

"Ama onunla yattın. Var. İnsanlar ekranda ikinizi izlediğinde, ikinizin zaten yapmış olduğu bir şeyi izliyor olacaklar.”

"Gerçek değil," dedim.

"Biliyorum, ama bana söylediğin şey, bunu gerçek gibi göstermeye hazır olduğun. Şu ana kadar yaptığımız her şeyden daha gerçek görünmesini sağlayacağını söylüyorsun.”

"Evet dedim. "Sanırım bunu söylüyorum."

Ağlamaya başladı. Başını ellerinin arasına aldı. "Seni yüzüstü bırakıyormuşum gibi hissediyorum," dedi. "Ama yapamam. yapamam. Kendimi tanıyorum ve bunun benim için çok fazla olduğunu biliyorum. Bunun için çok hasta olacağım. Seni onunla düşünerek kendimi hasta edeceğim.” Başını salladı, kararlıydı. "Üzgünüm. bende yok. Baş edemiyorum. Senin için daha güçlü olmak istiyorum, istiyorum. Biliyorum, işler tersine dönerse, bunu halledebilirsin. Seni hayal kırıklığına uğrattığımı hissediyorum. Ve çok üzgünüm, Evelyn. Bunu telafi etmek için sonsuza kadar çalışacağım. İstediğin parçayı almana yardım edeceğim. Hayatlarımızın geri kalanı için. Ve oraya gitmeye çalışacağım, böylece bir dahaki sefere bu olduğunda daha güçlü olabilirim. Fakat . . . lütfen Evelyn, başka bir adamla yatarak yaşayamam. Bu sefer sadece gerçek görünse bile. Yapamam. Lütfen," dedi. "Lütfen bunu yapma."

Kalbim battı. Neredeyse kusacaktım.

Yere baktım. Ayaklarımın hemen altında iki kalasın nasıl birleştiğini, çivi uçlarının nasıl en ufak bir şekilde içeri girdiğini inceledim.

Sonra ona baktım ve "Ben zaten yaptım" dedim.

ağladım.

Ve yalvardım.

Ve uzun zaman önce kendini gerçekten istediğin şeylerin merhametine bırakman gerektiği dersini almış olarak, çaresizce dizlerimin üzerine çöktüm.

Ama işim bitmeden Celia, "Tek istediğim senin gerçekten benim olmandı. Ama sen hiçbir zaman benim olmadın. Pek sayılmaz. Hep bir parçanla yetinmek zorunda kaldım. Dünya diğer yarısını alırken. seni suçlamıyorum. Seni sevmekten vazgeçmeme neden olmuyor. Ama yapamam. Yapamam, Evelyn. Kalbim her zaman yarı kırık bir şekilde yaşayamam."

Ve kapıdan çıkıp beni bıraktı.

Celia bir hafta içinde benim ve onun dairesindeki tüm eşyalarını toplamış ve Los Angeles'a geri taşınmıştı.

Aradığımda telefona cevap vermiyordu. Onu tutamadım.

Ayrıldıktan haftalar sonra, John'dan boşanma davası açtı. Belgeleri aldığında, yemin ederim, sanki onları doğrudan bana sunmuş gibiydi. Kesin olmayan bir şekilde, ondan boşanarak beni boşadığı açıktı.

John'un menajerini ve menajerini aramasını sağladım. Onu Beverly Wilshire'da takip etti. Los Angeles'a uçtum ve kapısını çaldım.

En sevdiğim Diane von Furstenberg'i giyiyordum çünkü Celia bir keresinde karşı konulmaz olduğumu söylemişti. Otel odalarından çıkan bir adam ve bir kadın vardı ve koridorda yürürken bana bakmayı bırakamadılar. Kim olduğumu biliyorlardı. Ama saklanmayı reddettim. Sadece kapıyı çalmaya devam ettim.

Celia sonunda açtığında, gözlerinin içine baktım ve tek kelime etmedim. Sessizce bana baktı. Sonra gözlerimde yaşlarla sadece "Lütfen" dedim.

Benden uzaklaştı.

"Hata yaptım" dedim. “Bir daha asla yapmayacağım.”

En son böyle kavga ettiğimizde, özür dilemeyi reddetmiştim. Ve gerçekten bu sefer, ne kadar yanıldığımı kabul edersem, içtenlikle ve tüm kalbimle pes edersem, beni affedeceğini düşündüm.

Ama yapmadı. "Artık yapamam," dedi başını iki yana sallarken. Yüksek belli kot pantolon ve Coca-Cola tişört giyiyordu. Saçları uzundu, omuzlarını geçiyordu. Otuz yedi yaşındaydı ama hala yirmili yaşlarında görünüyordu. Onda her zaman benim asla sahip olmadığım bir gençliği vardı. O zamanlar otuz sekiz yaşındaydım ve ona bakmaya başlamıştım.

Bunu söylediğinde, otelin koridorunda dizlerimin üzerine çöktüm ve gözlerimi kıstım.

Beni içeri çekti.

"Beni geri götür Celia," diye yalvardım ona. "Beni geri al, geri kalanını bırakayım. Connor dışında her şeyden vazgeçeceğim. Bir daha asla oyunculuk yapmayacağım. Dünyanın bizden haberdar olmasını sağlayacağım. Sana her şeyimi vermeye hazırım. Lütfen."

Celia dinledi. Ama sonra çok sakin bir şekilde yatağın yanındaki koltuğa oturdu ve "Evelyn, bundan vazgeçemezsin. Ve asla olmayacaksın. Ve seni benim yapacak kadar sevememek hayatımın trajedisi olacak. Kimsenin olamayacak kadar sevilemeyeceğini."

Bir süre daha orada dikilip başka bir şey söylemesini bekledim. Ama yapmadı. Söyleyecek başka bir şeyi yoktu. Ve fikrini değiştirecek söyleyebileceğim hiçbir şey yoktu.

Gerçekle yüzleşerek kendimi tuttum, gözyaşlarımı tuttum, onu şakağından öptüm ve uzaklaştım.

Acımı gizleyerek New York uçağına bindim. Ve daireme dönene kadar onu kaybetmedim. Sanki ölmüş gibi hıçkıra hıçkıra ağlayarak.

İşte bu kadar nihai hissettirdi.

Onu fazla zorlamıştım. Ve bitmişti.

GERÇEKTEN BU MIYDI?” Diyorum.

Benimle işi bitti, dedi Evelyn.

"Peki ya film?"

"Değer miydi diye mi soruyorsun?"

"Sanırım öyle."

“Film büyük bir hit oldu. Buna değmedi.”

"Don Adler bununla Oscar kazandı, değil mi?"

Evelyn gözlerini deviriyor. "O piç Oscar kazandı ve ben aday bile olmadım."

"Neden? Gördüm," diyorum. "En azından bir kısmı. Sen müthişsin. Gerçekten olağanüstü.”

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?"

"Peki o zaman neden aday gösterilmedin?"

"Çünkü!" Evelyn sinirli bir şekilde diyor. “Çünkü bunun için alkışlanmama izin verilmedi. X derecesine sahipti. Ülkedeki hemen hemen her gazetede editöre gönderilen mektuplardan sorumluydu. Fazla skandaldı, fazla açıktı. İnsanları heyecanlandırdı ve böyle hissettiklerinde birilerini suçlamak zorunda kaldılar ve beni suçladılar. Başka ne yapacaklardı? Fransız yönetmeni suçlamak mı? Fransızlar böyle. Ve yeni kurtulan Don Adler'ı suçlamayacaklardı. Artık serseri diyebilecekleri yarattıkları seks potunu suçladılar. Bunun için bana Oscar vermeyeceklerdi. Karanlık bir tiyatroda tek başlarına izleyeceklerdi ve sonra beni herkesin içinde azarlayacaklardı.”

"Ama kariyerine zarar vermedi," diyorum. "Gelecek yıl iki film daha yaptın."

"İnsanlara para kazandırdım. Kimse parayı geri çevirmez. Hepsi beni filmlerine alıp arkamdan konuştukları için çok mutluydular.”

"Birkaç yıl içinde, on yılın en asil performanslarından biri olarak kabul edilen performansı sergilediniz."

"Evet, ama geri çevirmek zorunda kalmamalıydım. Yanlış hiçbir şey yapmadım."

"Pekala, bunu artık biliyoruz. 80'lerin ortalarında insanlar sizi ve filmi övüyordu."

Evelyn, "Geriye dönüp bakıldığında her şey yolunda," diyor. “Yıllarca göğsümde kırmızı bir A ile, ülkenin dört bir yanındaki kadınlar ve erkekler filmin ne anlama geldiğini düşünerek birbirlerinin beynini dağıtırken geçirdim. İnsanlar, düzülmek isteyen bir kadının temsili karşısında şok oldular. Ve dilimin kabalığının farkında olsam da, onu tanımlamanın gerçekten tek yolu bu. Patricia sevişmek isteyen bir kadın değildi. Sikilmek istedi. Ve bunu gösterdik. Ve insanlar onu ne kadar çok sevdiklerinden nefret ettiler.”

Hala kızgın. Çenesinin sıkılaşma şeklinden bunu görebiliyorum.

“Bundan kısa bir süre sonra Oscar kazandınız.”

“O film için Celia'yı kaybettim” diyor. “Çok sevdiğim hayatım o film yüzünden alt üst oldu. Elbette, bunun benim hatam olduğunu anlıyorum. Eski kocamla açık bir seks sahnesini onunla konuşmadan çeken bendim. Kendi ilişkimde yaptığım hatalar için başkalarını suçlamaya çalışmıyorum. Ama hala." Evelyn sessiz, bir an için düşüncelerine daldı.

"Sana bir şey sormak istiyorum, çünkü bunun hakkında doğrudan konuşmanın senin için önemli olduğunu düşünüyorum," diyorum.

"TAMAM . . ”

“Biseksüel olmak ilişkinizi zorladı mı?” Onun cinselliğini tüm nüanslarıyla, tüm karmaşıklığıyla tasvir ettiğimden emin olmak istiyorum.

"Ne demek istiyorsun?" o soruyor. Sesinde hafif bir kenar var.

“Sevdiğiniz kadını erkeklerle cinsel ilişkiniz yüzünden kaybettiniz. Bunun daha büyük kimliğinizle alakalı olduğunu düşünüyorum.”

Evelyn beni dinliyor ve sözlerimi değerlendiriyor. Sonra başını sallıyor. "Hayır, sevdiğim kadını kaybettim çünkü onu önemsediğim kadar ünlü olmayı da önemsedim. Benim cinselliğimle alakası yok” dedi.

"Ama Celia'nın sana veremeyeceği şeyleri erkeklerden almak için cinselliğini kullanıyordun."

Evelyn başını daha da vurgulu bir şekilde sallıyor. “Cinsellik ve seks arasında bir fark var. İstediğimi elde etmek için seksi kullandım. Seks sadece bir eylemdir. Cinsellik, arzu ve zevkin samimi bir ifadesidir. Bunu her zaman Celia için sakladım.”

"Daha önce böyle düşünmemiştim," diyorum.

Evelyn, “Biseksüel olmak beni sadakatsiz yapmadı” diyor. "Bir diğer ilgisi yoktur. Bu Celia'nın ihtiyaçlarımın sadece yarısını karşılayabileceği anlamına da gelmiyordu."

Kendimi onun sözünü keserken buluyorum. "Ben yapmadım..."

Evelyn, "Bunu söylemediğini biliyorum," dedi. "Ama benim sözlerime sahip olmanı istiyorum. Celia bana tamamen sahip olamayacağını söylediğinde, bunun nedeni bencil olmam ve sahip olduğum her şeyi kaybetmekten korkmamdı. Bir kişinin asla yerine getiremeyeceği iki yanım olduğu için değil. Celia'nın kalbini kırdım çünkü zamanımın yarısını onu sevmekle, diğer yarısını da onu ne kadar sevdiğimi saklamakla geçirdim. Celia'yı bir kez bile aldatmadım. Aldatmayı başka birini arzulayarak ve sonra o kişiyle sevişerek tanımlıyorsak. Bunu bir kez bile yapmadım. Celia ile birlikteyken, Celia ile birlikteydim. Bir erkekle evli olan her kadının o adamla birlikte olması gibi. Diğer insanlara baktım mı? Emin. Tıpkı bir ilişkideki herkesin yaptığı gibi. Ama Celia'yı sevdim ve gerçek benliğimi yalnızca Celia ile paylaştım.

“Sorun şu ki, istediğim diğer şeyleri elde etmek için vücudumu kullandım. Ve bunu onun için bile yapmayı bırakmadım. Bu benim trajedim. Sahip olduğum her şey varken vücudumu kullandım ve sonra başka seçeneklerim olsa bile kullanmaya devam ettim. Sevdiğim kadına zarar vereceğini bilsem bile kullanmaya devam ettim. Ve dahası, onu suça ortak ettim. Onu, masrafları kendisine ait olmak üzere, seçimlerimi sürekli olarak onaylaması gereken bir konuma getirdim. Celia beni çıldırtmış olabilir ama bu binlerce kesikle bir ölümdü. Her gün bu küçük çiziklerle onu incittim. Sonra iyileşemeyecek kadar büyük bir yara bıraktığında şaşırdım.

Mick'le yattım çünkü hem bizim hem de onun kariyerini korumak istedim. Ve bu benim için ilişkimizin kutsallığından daha önemliydi. Harry ile yattım çünkü bebek istiyordum ve evlat edinirsek insanların şüpheleneceğini düşündüm. Çünkü evliliğimizin cinsiyetsizliğine dikkat çekmekten korktum. Ve ilişkimizin kutsallığı yerine bunu seçtim. Ve Max Girard'ın bir filmde yaratıcı bir seçim hakkında iyi bir fikri olduğunda, onu yapmak istedim. Ve bunu ilişkimizin kutsallığı pahasına yapmaya hazırdım.”

"Kendini zorluyorsun sanırım," diyorum. “Celia mükemmel değildi. O zalim olabilir."

Evelyn hafifçe omuz silkiyor. “Her zaman kötünün çok fazla iyi tarafından bastırıldığından emin oldu. BEN . . . Valla ben onun için yapmadım Elli elli yaptım. Sevdiğiniz birine yapabileceğiniz en acımasız şey hakkında, onlara bir sürü kötülüğü yaşatmaya yetecek kadar iyilik verin. Tabii bütün bunları o beni terk ettiğinde anladım. Ve düzeltmeye çalıştım. Ama çok geçti. Dediği gibi, artık bunu yapamazdı. Çünkü neyi umursadığımı anlamam çok uzun sürdü. Cinsiyetimden dolayı değil. Bunu doğru yapacağınızdan eminim."

"Söz veriyorum," diyorum. "Yapacağım."

"Yapacağını biliyorum. Ve nasıl tasvir edilmek istediğim konusuna gelmişken, tam olarak düzeltmen gereken bir şey daha var. Ben gittikten sonra bazı şeyleri netleştiremeyeceğim. Şimdi bilmek istiyorum, sana söylediklerimi doğru bir şekilde temsil edeceğinden kesinlikle emin olmak istiyorum.”

"Tamam," diyorum. "Bu ne?"

Evelyn'in ruh hali biraz daha kararır. "Ben iyi bir insan değilim, Monique. Kitapta bunun açık olduğundan emin olun. İyi olduğumu iddia etmiyorum. Pek çok insanı inciten pek çok şey yaptığımı ve gerekirse onları tekrar yapacağımı.

"Bilmiyorum," diyorum. "O kadar da kötü görünmüyorsun, Evelyn."

"Herkesten çok sen bu konudaki fikrini değiştireceksin," diyor. "Çok yakında."

Ve tek düşünebildiğim, O ne yaptı?

JOHN 1980'DE KALP krizinden öldü. Sadece elli yaşındaydı. Hiçbir anlamı yoktu. En atletik ve fit olanımız, sigara içmeyen, her gün spor yapan, kalbi duran o olmamalıydı. Ama işler mantıklı değil. Ve bizi terk ettiğinde hayatımızda dev bir boşluk bıraktı.

Connor beş yaşındaydı. John Amca'nın nereye gittiğini ona açıklamak zordu. Babasının neden bu kadar üzgün olduğunu ona açıklamak daha da zordu. Harry haftalarca yataktan zar zor kalkabildi. Yaptığı zaman, burbon içmekti. Nadiren ayık, her zaman kasvetli ve çoğu zaman kaba davranırdı.

Celia, Arizona'da bir yerde karavanına girerken, gözleri kan içinde ve gözyaşları içinde fotoğraflandı. Onu tutmak istedim. Hepimizin onun aracılığıyla birbirimizi görmemizi istedim. Ama bunun kartlarda olmadığını biliyordum.

Ama Harry'e yardım edebilirdim. Bu yüzden Connor ve ben her gün onun dairesinde onunla birlikte kaldık. Orada odasında yattı. Onun yatak odasındaki kanepede uyudum. Yediğinden emin oldum. Banyo yaptığından emin oldum. Kızıyla hayal kurmasını sağladım.

Bir sabah uyandığımda Harry ve Connor'ı mutfakta buldum. Harry pijama altının içinde durmuş pencereden dışarı bakarken Connor kendine bir kase mısır gevreği koyuyordu.

Elinde boş bir bardak vardı. Manzaradan uzaklaşıp Connor'a döndüğünde, "Günaydın," dedim.

Connor, "Baba, gözlerin neden ıslak görünüyor?" dedi.

Ağlıyor muydu yoksa sabahın erken saatlerinde güne birkaç içki mi içmişti emin değildim.

Cenazede siyah vintage bir Halston giydim. Harry siyah bir takım elbise, siyah gömlek, siyah kravat, siyah kuşak ve siyah çorap giymişti. Acı yüzünü hiç terk etmedi.

Onun derin, gırtlaktan gelen acısı, basına sattığımız, Harry ve John'un arkadaş olduğu, Harry ile benim birbirimize aşık olduğumuz hikayesine uymuyordu. John'un evi Harry'e bırakması da değildi. Ama içgüdülerime rağmen, Harry'yi duygularını saklamaya ya da evi reddetmeye teşvik etmedim. Kim olduğumuzu saklamaya çalışmak için çok az enerjim kalmıştı. Acının bazen görünüşe ayak uydurma ihtiyacından daha güçlü olduğunu çok iyi öğrenmiştim.

Celia uzun kollu siyah bir mini elbiseyle oradaydı. Bana merhaba demedi. Bana zar zor baktı. Yanına gidip elini tutmak için can atarak ona baktım. Ama ona doğru tek bir adım atmadım.

Harry'nin bu kaybını kendiminkini hafifletmek için kullanmayacaktım. Benimle konuşmasını sağlamayacaktım. Böyle değil.

John'un tabutu yere indirilirken Harry gözyaşlarını tuttu. Celia uzaklaştı. Connor onu izlememi izledi ve "Anne, o bayan kim? Sanırım onu tanıyorum."

"Yapıyorsun tatlım" dedim. "Yaptın."

Sonra Connor, sevimli bebeğim, "Filminizde ölen o." dedi.

Ve Celia'yı hiç hatırlamadığını fark ettim. Onu Küçük Kadınlar'dan tanıdı.

"Güzel olan o. Herkesin mutlu olmasını isteyen kişi," dedi Connor.

İşte o zaman kurduğum ailenin gerçekten parçalandığını anladım.

Şimdi bu

3 Temmuz 1980

CELIA ST. JAMES VE JOAN MARKER, EN İYİ ARKADAŞLAR

Celia St. James ve Hollywood'a yeni gelen Joan Marker son zamanlarda kasabanın gündemi haline geldi! Geçen yılki Promise Me'deki yıldız rolüyle tanınan Marker, hızla sezonun It Girl'ü oluyor. Ve ona ipleri America's Sweetheart'tan daha iyi kim gösterebilir? Santa Monica'da birlikte alışveriş yaparken ve Beverly Hills'de öğle yemeği yerken görülen ikili, birbirlerine doyamıyor gibiler.

Bunun, ikilinin birlikte bir film planladıkları anlamına geldiğini kesinlikle umuyoruz, çünkü bu bir performans gösterisi olur!

Harry'nin hayatını yeniden yaşamaya başlamasını sağlamanın TEK YOLUNUN, onu Connor ile çevreleyip çalışmak olduğunu biliyordum. Connor kısmı kolaydı. Babasını seviyordu. Günün her saniyesi onun dikkatini çekmek istiyordu. Buz mavisi gözleri ve geniş, uzun vücuduyla ona daha çok benzemek için büyüyordu. Ve onunlayken, içmeyi bırakırdı. İyi bir baba olmayı önemsiyordu ve onun için ayık olmanın bir sorumluluğu olduğunu biliyordu.

Ama her gece kendi evine döndüğünde, dış dünyadan hâlâ gizli olan bir gerçek, uyumak için kendi kendine içtiğini biliyordum. Bizimle olmadığı günlerde yataktan çıkmadığını biliyordum.

Yani çalışmak benim tek seçeneğimdi. Onun seveceği bir şey bulmam gerekiyordu. Tutkulu hissedeceği ve benim için harika bir rolü olan bir senaryo olmalıydı. Sadece harika bir rol istediğim için değil, aynı zamanda Harry kendisi için hiçbir şey yapmadığı için. Ama ona ihtiyacım olduğuna inanırsa her şeyi yapardı.

Bu yüzden senaryoları okudum. Aylar boyunca yüzlerce senaryo. Sonra Max Girard bana yapmakta zorlandığı bir tane gönderdi. Adı Hepimiz İçindi.

Çocuklarını desteklemek ve hayallerinin peşinden gitmek için New York'a taşınan üç çocuklu bekar bir anne hakkındaydı. Soğuk ve zorlu şehirde sonları bir araya getirmeye çalışmaktı, ama aynı zamanda umut ve daha fazlasını hak ettiğinize inanmaya cesaret etmekle ilgiliydi. İkisinin de Harry'nin ilgisini çekeceğini biliyordum. Ve anne olan Renee'nin rolü dürüst, dürüst ve güçlüydü.

Onu Harry'e uzattım ve okuması için yalvardım. Bundan kaçınmaya çalıştığında, "Sanırım sonunda Oscar'ımı alacak" dedim. Onu bu yüzden aldı.

All for Us'ı çekmeyi çok sevdim. Sonunda o kahrolası heykeli aldığım için ya da sette Max Girard ile daha da yakınlaştığım için değildi. All for Us'ı çekmeyi çok sevdim çünkü Harry'nin şişeyi bırakmasını sağlayamasa da yataktan kalkmasını sağladı.

* * *

Film çıktıktan DÖRT AY SONRA Harry ve ben birlikte Oscar'a gittik. Max Girard, Bridget Manners adında bir modelle katılmıştı, ancak etkinlikten haftalar önce, tek istediği benimle katılmak, beni koluna almak olduğu şakası yapmıştı. Evlendiğim tüm erkekler göz önüne alındığında, onunla hiç evlenmediğim için çok üzüldü. Max'in hızla gerçekten yakın hissettiğim biri haline geldiğini kabul etmem gerekiyordu. Teknik olarak bir randevusu olmasına rağmen, hepimiz ilk sırada otururken, orada benim için en çok anlam ifade eden iki adamla birlikte olduğumu hissettim.

Connor otele dönmüş, Luisa ile televizyonda izliyordu. O günün erken saatlerinde, Harry ve bana kendi çizdiği bir resmi vermişti. Benimki altın bir yıldızdı. Harry'ninki bir yıldırımdı. Şans için olduklarını söyledi. Benimkini debriyajımın içine soktum. Harry onunkini smokin cebine koydu.

En İyi Kadın Oyuncu adaylarını açıkladıklarında, kazanabileceğime gerçekten inanmadığımı fark ettim. Oscar'la birlikte her zaman istediğim bazı şeyler gelecekti: güvenilirlik, ağırlık. Ve gerçekten içime bakarsam, inanılırlığım ya da ağırlığım olduğunu düşünmediğimi fark ettim.

Brick Thomas zarfı açarken Harry elimi sıktı.

Ve sonra, kendime söylediğim her şeye rağmen, adımı söyledi.

Göğsüm inip kalkarak, duyduklarımı algılayamayarak dümdüz karşıya baktım. Sonra Harry bana baktı ve "Sen yaptın" dedi.

Ayağa kalkıp ona sarıldım. Podyuma çıktım, Brick'in bana verdiği Oscar'ı aldım ve kalp atışımı yavaşlatmak için elimi göğsüme koydum.

Alkışlar dindiğinde mikrofona doğru eğildim ve hem önceden tasarlanmış hem de doğaçlama bir konuşma yaptım. Kazanabileceğimi düşündüğüm diğer zamanlarda ne söylemeye hazırlandığımı hatırlamaya çalıştım.

"Teşekkür ederim," dedim, tanıdık, muhteşem yüzler denizine bakarak. "Yalnızca sonsuza kadar değer vereceğim bu ödül için değil, aynı zamanda bu işte çalışmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim. Her zaman kolay olmadı ve Tanrı biliyor ya, bu konuda engebeli bir yol yaptım ama bu hayatı yaşadığım için kendimi inanılmaz şanslı hissediyorum. Bu yüzden sadece ellilerin ortasından beri birlikte çalıştığım her yapımcıya değil -oh, Tanrım, gerçekten burada kendimle çıkıyorum- ama özellikle en sevdiğim yapımcı Harry Cameron'a teşekkür ederim. Seni seviyorum. Çocuğumuzu seviyorum. Merhaba Connor. Şimdi uyu tatlım. Geç oluyor. Ve birlikte çalıştığım diğer tüm aktörlere ve aktrislere, bir oyuncu olarak büyümeme yardımcı olan tüm yönetmenlere, özellikle de Max Girard'a teşekkür ederim. Bu arada, bence bu hat-trick sayılır, Max. Ve dışarıda her gün düşündüğüm bir kişi daha var."

On yıl önce, daha fazlasını söylemekten çok korkardım. Muhtemelen bunu söylemekten bile korkardım. Ama ona söylemem gerekiyordu. Onunla yıllardır konuşmamış olmama rağmen. Ona hala onu sevdiğimi göstermeliydim. Bunu her zaman yapardım.

"Şu anda izlediğini biliyorum. Ve umarım benim için ne kadar önemli olduğunu biliyordur. Hepinize teşekkür ederim. Teşekkürler."

Titreyerek sahne arkasına yürüdüm ve kendimi tuttum. Gazetecilerle konuştum. Tebrikleri kabul ettim. Max'in En İyi Yönetmen ve Harry'nin En İyi Film ödülünü alması için tam zamanında koltuğuma geri döndüm. Ardından üçümüz kulaktan kulağa sırıtarak fotoğraf üstüne fotoğraf çektirdik.

Dağın en tepesine tırmanmıştık ve o gece bayraklarımızı zirveye astık.

Sabah saat bir sularında, Harry Connor'ı kontrol etmek için otele döndükten sonra, Max ve ben, Paramount başkanına ait bir konağın avlusundaydık. Gece gökyüzüne su püskürten dairesel bir çeşme vardı. Max ve ben birlikte başardıklarımıza hayret ederek oturduk. Limuzini yukarı çekti.

"Sizi otelinize kadar bırakabilir miyim?" O sordu.

"Randevu nerede?"

Maks omuz silkti. "Korkarım sadece gösteri biletiyle ilgilendi."

Güldüm. "Zavallı Max."

"Zavallı Max değil," dedi başını sallayarak. "Akşamımı dünyanın en güzel kadınıyla geçirdim."

başımı salladım. "Çok fazlasın."

"Acıkmış görünüyorsun. Gel arabaya bin. Hamburger alacağız."

"Hamburger mi?"

"Eminim Evelyn Hugo bile ara sıra hamburger yer."

Max limuzinin kapısını açtı ve binmemi bekledi. Arabanız, dedi.

Eve gidip Connor'ı görmek istiyordum. Uyurken ağzının nasıl açık kaldığını izlemek istedim. Ama Max Girard'la hamburger yeme fikri aslında kulağa o kadar da kötü gelmiyordu.

Dakikalar sonra, limuzin şoförü bir Jack in the Box'ın içinden geçmeye çalışıyordu ve Max ve ben arabadan inip içeri girmenin daha kolay olduğuna karar verdik.

Ben lacivert ipek elbisemde, o smokininde, patates kızartması sipariş eden iki gencin arkasında ikimiz sıraya girdik. Sonra sıranın önüne geldiğimizde kasiyer fare görmüş gibi çığlık attı.

"Aman Tanrım!" dedi. "Sen Evelyn Hugo'sun."

Güldüm. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok" dedim. Aradan yirmi beş yıl geçmesine rağmen bu hat her seferinde işe yaradı.

"Sen osun. Evelyn Hugo."

"Anlamsız."

"Bu hayatımın en güzel günü," dedi ve sonra arkaya seslendi. "Norm, gelip bunu görmelisin. Evelyn Hugo burada. Bir cüppede."

Gittikçe daha fazla insan bakmaya başlayınca Max güldü. Kafesteki bir hayvan gibi hissetmeye başlamıştım. Küçük alanlarda bakılmak gerçekten alıştığınız bir şey değil. Mutfaktan birkaç kişi bana bakmak için öne çıktı.

"İki hamburger alma şansımız var mı?" dedi Max. "Benimkine fazladan peynir, lütfen."

Herkes onu görmezden geldi.

"İmzanızı alabilir miyim?" diye sordu tezgahın arkasındaki kadın.

"Tabii," dedim nazikçe.

Yakında biteceğini, yiyecekleri alıp gidebileceğimizi umuyordum. Kağıt menüler ve kağıt şapkalar imzalamaya başladım. Birkaç makbuz imzaladım.

"Gerçekten gitmeliyiz," dedim. "Geç." Ama kimse durmadı. Hepsi bana bir şeyler itmeye devam etti.

Yaşlı bir kadın, "Oscar kazandın" dedi. "Sadece birkaç saat önce. Gördüm. Ben kendim gördüm."

"Yaptım, evet" dedim. Elimde kalemle Max'i işaret ettim. "O da öyle."

Max el salladı.

Birkaç şey daha imzaladım, birkaç el daha sıktım. "Tamam, gerçekten gitmeliyim." dedim.

Ama insan kalabalığı beni daha çok doldurdu.

"Tamam," dedi Max. "Bayan nefes alsın." Sesinin geldiği yöne baktım ve bana doğru geldiğini, kalabalığı dağıttığını gördüm. Bana hamburgerleri verdi, beni aldı, omzuna attı ve bizi restorandan çıkıp limuzine doğru yürüttü.

"Vay canına," dedim beni yere indirdiğinde.

Yanıma girdi. Çantayı kaptı. Evelyn, dedi.

"Ne?"

"Seni seviyorum."

"Ne demek beni seviyorsun?"

Eğildi, hamburgerleri püre haline getirdi ve beni öptü.

Sanki biri uzun zamandır terk edilmiş bir binada elektriği açmış gibiydi. Celia beni terk ettiğinden beri böyle öpülmemiştim. Hayatımın aşkı kapıdan çıkıp gittiğinden beri arzuyla, arzuyu körükleyen türden bir arzuyla öpülmemiştim.

Ve işte Max, aramızda iki deforme burger, sıcak dudakları benimkilerdeydi.

"Demek istediğim bu," dedi benden uzaklaşırken. "Bununla ne yapacaksan yap."

* * *

ERTE SABAH, yatağımda altı yıllık değerli bir yemek odası servisiyle Oscar kazanan biri olarak uyandım.

Kapı çalındı. bornozumu kaptım. Kapıyı açtım. Önümde iki düzine kırmızı gül vardı ve üzerinde "Seni tanıdığımdan beri seviyorum. Durmaya çalıştım. Çalışmayacak. Onu bırak, tatlım. Benimle evlen. Lütfen. XO, M."

ORADA DURMALIYIZ," diyor EVELYN.

O haklı. Geç oluyor ve David'den bir sesli mesaj olacağını bildiğim şeyler de dahil olmak üzere geri dönmem gereken çok sayıda cevapsız arama ve e-posta olduğundan şüpheleniyorum.

"Tamam," diyorum, defterimi kapatıp kaydı durdur düğmesine basarak.

Evelyn gün içinde biriken bazı kağıtları ve eski kahve kupalarını toplar.

telefonumu kontrol ediyorum. David'den iki cevapsız arama. Frankie'den bir tane. Annemden bir tane.

Evelyn'e veda edip sokağa çıkıyorum.

Hava beklediğimden daha sıcaktı, bu yüzden paltomu çıkardım. Telefonumu cebimden çıkarıyorum. Önce annemin sesli mesajını dinliyorum. Çünkü David'in ne söyleyeceğini bilmeye hazır olduğumdan emin değilim. Ne demesini istediğimi bilmiyorum ve bu yüzden söylemediğinde beni neyin hayal kırıklığına uğratacağını bilmiyorum.

"Merhaba tatlım" diyor annem. “Sadece yakında orada olacağımı hatırlatmak için arıyorum! Uçağım Cuma akşamı kalkıyor. Metroda kaybolduğum için benimle havaalanında buluşmak için ısrar edeceğinizi de biliyorum, ama merak etmeyin. Yok canım. JFK'den kızımın dairesine nasıl gideceğimi bulabilirim. Veya LaGuardia. Tanrım, yanlışlıkla Newark uçağını ayırttığımı düşünmüyorsun, değil mi? Hayır, yapmadım. yapmazdım. Her neyse, seni gördüğüme çok sevindim, benim küçük mantı bebeğim. Seni seviyorum."

Daha mesaj bitmeden gülüyorum. Annem New York'ta birkaç kez kayboldu, sadece bir kez değil. Ve hep taksiye binmeyi reddettiği için oluyor. Los Angeles'ta doğup büyümüş olmasına rağmen toplu taşıma araçlarında gezinebileceği konusunda ısrar ediyor ve bu nedenle herhangi iki ulaşım modunun nasıl kesiştiğine dair gerçek bir fikri yok.

Ayrıca, bana mantı bebeğim demesinden her zaman nefret etmişimdir. Çoğunlukla ikimiz de bunun çocukken ne kadar şişman olduğumla ilgili bir referans olduğunu bildiğimiz için; Aşırı doldurulmuş bir hamur tatlısı gibi görünüyordum.

Mesajı bittiğinde ve ben ona mesaj atmayı bitirdiğimde (Seni gördüğüme çok sevindim! Seninle havaalanında buluşacağız. Hangisi olduğunu söyle yeter), metro istasyonundayım.

Brooklyn'e vardığımda David'in sesli mesajını dinlemem gerektiğini kolayca kendi kendime tartışabilirim. Ve neredeyse yapacağım. Neredeyse yapacağım. Ama bunun yerine merdiven boşluğunun dışında durup play'e basıyorum.

"Hey," dedi, çakıllı sesi çok tanıdıktı. "Sana mesaj attım. Ama geri duymadım. BEN . . . New York'tayım. Evdeyim. Yani, burada apartmandayım. Bizim dairemiz. Veya . . . senin apartmanın. Her neyse. Buradayım. Senin için bekleniyor. Kısa bir haber olduğunu biliyorum. Ama bazı şeyleri konuşmamız gerektiğini düşünmüyor musun? Söylenecek daha çok şey olduğunu düşünmüyor musun? Şimdi sadece başıboş dolaşıyorum, o yüzden gideceğim. Ama umarım yakında görüşürüz.”

Mesaj bittiğinde, merdivenlerden aşağı koşuyorum, kartımı kaydırıyorum ve tam hareket eden trene atlıyorum. Kalabalık arabaya binip her duraktan geçerken sakinleşmeye çalışıyorum.

O evde ne yapıyor?

Trenden inip caddeye doğru yol alıyorum. Temiz havaya çıkınca montumu giydim. Brooklyn bu gece Manhattan'dan daha soğuk hissediyor.

Daireme koşmamaya çalışıyorum. Sakin kalmaya, sakin kalmaya çalışıyorum. Acele etmene gerek yok, diyorum kendi kendime. Ayrıca, nefessiz kalmak istemiyorum ve gerçekten saçımı mahvetmek istemiyorum.

Ön girişten geçiyorum ve merdivenleri çıkarak daireme çıkıyorum.

Anahtarımı kapıma sokuyorum.

Ve işte orada.

David.

Mutfağımda, sanki burada yaşıyormuş gibi bulaşıkları yıkıyorum.

"Merhaba," diyorum ona bakarak.

Tamamen aynı görünüyor. Mavi gözler, kalın kirpikler, kısa saçlar. Kestane rengi kırçıllı bir tişört ve koyu gri kot pantolon giyiyor.

Onunla tanıştığımda, aşık olduğumuzda, beyaz olmasının işleri kolaylaştırdığını düşündüğümü hatırlıyorum çünkü bana asla yeterince siyah olmadığımı söylemeyeceğini biliyordum. Evelyn, hizmetçisinin İspanyolca konuştuğunu ilk duyduğunda aklıma geldi.

O kadar iyi okunmamış olmasının, benim asla kötü bir yazar olduğumu düşünmeyeceği anlamına geldiğini düşündüğümü hatırlıyorum. Celia'nın Evelyn'e iyi bir oyuncu olmadığını söylemesini düşünüyorum.

Açıkça daha çekici olduğum gerçeğinin beni daha iyi hissettirdiğini düşündüğümü hatırlıyorum, çünkü bunun asla gitmeyeceği anlamına geldiğini düşündüm. Dünyanın tartışmasız en güzel kadını olmasına rağmen Don'un Evelyn'e nasıl davrandığını düşünüyorum.

Evelyn bu zorluklara göğüs gerdi.

Ama şu anda David'e baktığımda onlardan saklandığımı görebiliyorum.

Belki de tüm hayatım.

"Merhaba" diyor.

Ağzımdan çıkan kelimeleri kusmadan edemiyorum. Onları iyi bir şekilde küratörlüğünü yapmak veya yumuşak bir şekilde teslim etmek için zamanım, enerjim veya kısıtlamam yok. "Burada ne yapıyorsun?" Diyorum.

David elindeki kaseyi dolaba koydu ve sonra bana döndü. “Birkaç şeyi ütülemek için geri geldim” diyor.

"Ve ben ütülenecek bir şey miyim?" Soruyorum.

Çantamı köşeye koydum. Ayakkabılarımı fırlatırım.

"Sen düzeltmem gereken bir şeysin," diyor. "Bir hata yaptım. Sanırım ikimiz de yaptık."

Neden bu ana kadar sorunun kendi kendime olan güvenim olduğunun farkında değildim? Sorunlarımın çoğunun kökeninde, kim olduğum konusunda yeterince güvende olmam gerektiği ve bundan hoşlanmayan birine gidip kendilerini becermesini söylemem gerektiği mi? Dünyanın daha fazlasını beklediğini çok iyi bildiğim halde neden daha azına razı olmak için bu kadar uzun zaman harcadım?

"Ben hata yapmadım," diyorum. Ve beni en az onu şaşırttığı kadar şaşırtıyor.

"Monique, ikimiz de aceleci davranıyorduk. San Francisco'ya taşınmamana üzüldüm. Çünkü senden benim için, kariyerim için fedakarlık yapmanı isteme hakkını kazanmış gibi hissettim."

Bir yanıt formüle etmeye başladım, ama David konuşmaya devam ediyor.

"Ve en başta senden bunu isteyeceğim için üzgündün, çünkü buradaki hayatının ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Fakat . . . bununla başa çıkmanın başka yolları da var. Bir süreliğine uzun mesafe yapabiliriz. Ve sonunda ben buraya geri dönebilirim ya da sen San Francisco'ya taşınabilirsin. Seçeneklerimiz var. Tüm söylediğim bu. Boşanmak zorunda değiliz. Bundan vazgeçmek zorunda değiliz.”

Kanepeye oturdum, düşünürken ellerimle oynuyorum. Şimdi söylediğine göre, son birkaç haftadır beni neyin bu kadar üzdüğünü, beni neyin rahatsız ettiğini ve kendimi bu kadar kötü hissettiren şeyin ne olduğunu anlıyorum.

Bu reddedilme değil.

Ve bu kalp kırıklığı değil.

Bu yenilgi.

Don beni terk ettiğinde kalbim kırık değildi. Sadece evliliğimin başarısız olduğunu hissettim. Ve bunlar çok farklı şeyler.

Evelyn bunu daha geçen hafta söyledi.

Ve şimdi neden derimin altına girdiğini anlıyorum.

Başarısız olduğum için gerildim. Çünkü benim için yanlış adamı seçtim. Çünkü yanlış evliliğe girdim. Çünkü gerçek şu ki, otuz beş yaşındayım, henüz birini onlar için feda edecek kadar sevemedim. Henüz birinin bu kadar içeri girmesine izin verecek kadar kalbimi açmadım.

Bazı evlilikler gerçekten o kadar iyi değil. Bazı aşklar her şeyi kapsamaz. Bazen ayrılıyorsunuz çünkü başlangıçta o kadar iyi değildiniz.

Bazen boşanma, dünyayı sarsan bir kayıp değildir. Bazen bir sisten uyanan sadece iki kişidir.

"Sanmıyorum. . . Bence eve, San Francisco'ya gitmelisin," dedim sonunda ona.

David gelip kanepede bana katılıyor.

"Ve bence burada kalmalıyım," diyorum. “Uzun mesafeli bir evliliğin doğru oyun olduğunu düşünmüyorum. Bence . . . Boşanmanın doğru oyun olduğunu düşünüyorum.”

"Monique. . ”

"Üzgünüm," diyorum elimi tutarken. "Keşke böyle hissetmeseydim. Ama derinlerde senin de öyle düşündüğünden şüpheleniyorum. Çünkü buraya gelip beni ne kadar özlediğini söylemedin. Ya da bensiz yaşamak ne kadar zordu. Vazgeçmek istemediğini söyledin. Ve bak, ben de vazgeçmek istemiyorum. Bunda başarısız olmak istemiyorum. Ama bu aslında birlikte kalmak için harika bir sebep değil. Vazgeçmek istememek için nedenlerimiz olmalı. Sadece vazgeçmek istemediğimiz için olmamalı. Ve bilmiyorum. . . bende hiç yok." Söylemek istediklerimi nazikçe nasıl söyleyeceğimden emin değilim. Bu yüzden sadece söylüyorum. "Asla benim diğer yarım gibi hissetmedin."

David koltuktan kalkar kalkmaz burada uzun süre konuşacağımızı tahmin ettiğimi fark ettim. Ve ancak ceketini giydiğinde, muhtemelen bu gece burada uyuyacağını varsaydığını anladım.

Ama eli kapı tokmağına bir kez dokunduğunda, sonunda harika bir tane bulmak adına cansız bir hayatın sonunu harekete geçirdiğimi anlıyorum.

David, "Umarım bir gün diğer yarınız gibi hisseden birini bulursunuz," diyor.

Celia gibi.

"Teşekkür ederim," diyorum. "Umarım sen de bulursun."

David daha çok kaşlarını çatmış bir şekilde gülümsüyor. Ve sonra ayrılıyor.

Bir evliliği bitirdiğinde, uykunu kaçırman gerekiyor, değil mi?

Ama bilmiyorum. bedava uyurum

* * *

Ertesi sabah Evelyn'de otururken Frankie'den bir telefon ALDIM. Sesli mesaja göndermeyi düşünüyorum ama beynimde şimdiden çok fazla dönen var. Frankie'yi Geri Ara'yı eklemek, beni aşırıya kaçabilir. Şimdi halletmek daha iyi. Arkamda olsun.

Merhaba Frankie, dedim.

"Hey" diyor. Sesi hafif, neredeyse neşeli. "Yani fotoğrafçıları planlamamız gerekiyor. Sanırım Evelyn onların daireye gelmelerini isteyecektir?"

"Ah, bu güzel bir soru," diyorum. "Bir saniye." Telefonumu sessize alıp Evelyn'e döndüm. “Fotoğraf çekimini ne zaman ve nerede yapmak isteyeceğinizi soruyorlar.”

"İşte sorun değil," diyor Evelyn. "Cuma'yı hedefleyelim."

"Buna üç gün kaldı."

"Evet, Cuma'nın Perşembe'den sonra geldiğine inanıyorum. Buna hakkım var mı?”

Gülümseyip ona başımı salladım ve sonra Frankie'nin sesini açtım. Evelyn Cuma günü burada dairede diyor.

Evelyn, "Gece belki," dedi. "On bir."

"On bir, tamam mı?" Frankie'ye söylüyorum.

Frankie kabul eder. “Kesinlikle harika!”

Telefonu kapatıp Evelyn'e bakıyorum. "Üç gün içinde bir fotoğraf çekimi yapmak ister misin?"

"Hayır, bir fotoğraf çekimi yapmamı istiyorsun, hatırladın mı?"

"Yine de Cuma'dan emin misin?"

O zamana kadar işimiz biter, dedi Evelyn. “Normalden daha geç çalışman gerekecek. Grace'in sevdiğin kekleri ve tercih ettiğini bildiğim Peet'in kahvesini almasını sağlayacağım."

"Tamam," diyorum. "Sorun değil, ama hala kaplayacak çok yer var."

"Merak etme. Cumaya kadar bitireceğiz.”

Ona şüpheyle baktığımda, "Mutlu olmalısın Monique. Cevaplarını alacaksın."

HARRY, Max'in bana gönderdiği NOTU OKUDUKTAN SONRA, sustu. İlk başta, ona göstererek duygularını incittiğimi düşündüm. Ama sonra düşündüğünü anladım.

Connor'ı Beverly Hills'deki Coldwater Canyon'daki bir oyun alanına götürmüştük. New York'a dönüş uçağımız birkaç saat sonra kalkmıştı. Harry ve ben onu izlerken Connor salıncakta oynuyordu.

Aramızda hiçbir şey değişmeyecek, dedi. "Eğer boşanırsak."

"Ama Harry. . ”

"John gitti. Celia gitti. Çifte randevuların arkasına saklanmaya gerek yok. Hiçbir şey değişmeyecekti."

Değişirdik, dedim Connor'ın bacaklarını daha çok pompalamasını, daha yükseğe sallanmasını izlerken.

Harry güneş gözlüklerinin arkasından onu izliyor, ona gülümsüyordu. Ona el salladı. "İyi iş, tatlım" diye seslendi. "O kadar yükseğe çıkacaksan ellerini zincirlerden sıkı tutmayı unutma."

İçkisini biraz kontrol etmeye başlamıştı. Hoşgörü anlarını seçmeyi öğrenmişti. Ve hiçbir şeyin işinin veya kızının önüne geçmesine izin vermezdi. Ama yine de çok fazla şeyi kendi haline bırakırsa ne yapacağı konusunda endişeleniyorum.

Bana döndü. “Değişmezdik, Ev. Sana söz veriyorum. Şimdiki gibi evimde yaşayacaktım. Seninkinde yaşayacaksın. Her gün gelirdim. Connor istediği gece benim evimde yatardı. Bir şey olursa, görünüşe göre, daha mantıklı olabilir. Çok yakında insanlar neden iki farklı eve sahip olduğumuzu sormaya başlayacaklar.”

"Harry-"

"Ne istiyorsan yap. Max ile birlikte olmak istemiyorsan, olma. Sadece boşanmamız için oldukça iyi sebepler olduğunu söylüyorum. Ve pek fazla dezavantajı yok, bunun dışında sana artık karım demeyeceğim, ki bunu yapmaktan her zaman gurur duydum. Ama yine de her zaman olduğumuz gibi olacağız. Bir aile. Ve . . . Bence birine aşık olman senin için iyi olur. Bu şekilde sevilmeyi hak ediyorsun."

"Sen de öyle."

Harry hüzünle gülümsedi. "Aşkım vardı. Ve o gitti. Ama senin için bence zamanı geldi. Belki Max olacak, belki olmayacak. Ama belki de biri olmalı.”

"Senden boşanma fikrinden hoşlanmıyorum," dedim. "Aslında ne kadar anlamsız olursa olsun."

"Baba, izle," dedi Connor, bacaklarını havaya fırlatıp yukarıya doğru sallanırken ve ardından sıçrayarak ayaklarının üzerine indi. Neredeyse kalp krizi geçirecekti.

Harry güldü. "Üstün!" dedi ve sonra bana döndü. "Üzgünüm. Ona bunu ben öğretmiş olabilirim."

"Ben düşündüm."

Connor salıncağa geri döndü ve Harry bana doğru eğildi ve kolunu omuzlarıma doladı. "Benden boşanma fikrinden hoşlanmadığını biliyorum," dedi. "Ama

bence Max'le evlenme fikri hoşuna gidiyor. Aksi takdirde, bana o notu gösterme zahmetine gireceğinizi sanmıyorum.”

* * *

"Bu konuda GERÇEKTEN ciddi misin?" Diye sordum.

Max ve ben New York'ta onun dairesindeydik. Bana beni sevdiğini söylemesinin üzerinden üç hafta geçmişti.

Çok ciddiyim, dedi Max. “Söz nedir? Kanser kadar ciddi mi?”

"Kalp krizi."

"İyi. Kalp krizi kadar ciddiyim.”

"Birbirimizi pek tanımıyoruz," dedim.

“Birbirimizi 1960'dan beri tanıyoruz, ma belle. Sadece ne kadar zaman geçtiğinin farkında değilsin. Bu yirmi yıldan fazla."

Kırklı yaşlarımın ortalarındaydım. Max birkaç yaş büyüktü. Bir kızı ve sahte bir kocasıyla yeniden aşık olmanın benim için söz konusu olmadığını düşündüm. Bunun nasıl olacağından emin değildim.

Ve burada bir adam vardı, yakışıklı bir adam, daha çok sevdiğim bir adam, aynı geçmişi paylaştığım, beni sevdiğini söyleyen bir adam.

"Yani Harry'den ayrılmamı mı öneriyorsun? Aynen böyle? Aramızda olabileceğini düşündüğümüz şeyler yüzünden mi?”

Max bana kaşlarını çattı. "Düşündüğün kadar aptal değilim," dedi.

"Bence hiç aptal değilsin."

"Harry bir eşcinsel," dedi.

Bedenimin ondan olabildiğince uzaklaşarak geri çekildiğini hissettim. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok" dedim.

Max güldü. "Bu hat biz hamburger yerken çalışmıyordu ve şimdi de çalışmayacak."

"Maks. . ”

"Benimle vakit geçirmekten hoşlanıyor musun?"

"Elbette yaparım."

“Ve yaratıcı bir şekilde konuşursak birbirimizi anladığımız konusunda hemfikir değil misiniz?”

"Tabii ki."

“Kariyerinin en önemli üç filminde seni yönetmedim mi?”

"Var."

"Peki bunun bir kaza olduğunu mu düşünüyorsun?"

Hakkında düşündüm. "Demedim. "Değil."

"Hayır, değil" dedi. "Seni gördüğüm için. Sana acıdığım içindir. Çünkü sana gözlerimi diktiğim andan itibaren vücudum sana karşı arzuyla doluydu. Çünkü yıllardır sana aşık oluyorum. Kamera seni benim seni gördüğüm gibi görüyor. Ve bu olduğunda, uçuyorsun."

"Sen yetenekli bir yönetmensin."

"Evet, tabii ki benim," dedi. "Ama sırf bana ilham verdiğin için. Sen, benim Evelyn Hugo'm, oynadığın her filme güç veren yeteneksin. Sen benim ilham perimsin. Ve ben senin şefinim. Ben senin en büyük eserini ortaya çıkaran kişiyim.”

Söylediklerini düşünürken derin bir nefes aldım. "Haklısın," dedim. "Kesinlikle haklısın."

Bundan daha erotik bir şey düşünemiyorum, dedi. “Birbirimizin ilham kaynağı olmaktansa.” Bana yaklaştı. Onun sıcaklığını tenimde hissedebiliyordum. "Ve birbirimizi anlama şeklimizden daha anlamlı bir şey düşünemiyorum. Harry'i bırakmalısın. O iyi olacak. Kimse onun ne olduğunu bilmiyor ve bilseler bile kimse konuşmuyor. Artık onu korumanıza ihtiyacı yok. Sana ihtiyacım var Evelyn. Sana çok ihtiyacım var," diye fısıldadı kulağıma. Nefesinin sıcaklığı, sakalının yanağımı çizmesi beni uyandırdı.

onu tuttum. onu öptüm. gömleğimi çıkardım. onunkini yırttım Pantolonunun kemerini çözerek tokasını salladım. Kot pantolonumun düğme uçlarını yırttım. Kendimi ona doğru ittim.

Beni geri tutması, hareket edişi, beni özlediğini, şansının bana dokunduğuna inanamadığını açıkça gösteriyordu. Sutyenimin askılarını çıkarıp göğüslerimi açığa çıkardığımda, gözlerimin içine baktı ve sanki gizli bir hazinenin kilidini açmış gibi ellerini göğsüme koydu.

Çok iyi hissettirdi. Böyle dokunulmak. Arzumu serbest bırakmak için. Kanepeye uzandı ve ben de üstüne oturdum, istediğim gibi hareket ederek, ondan ihtiyacım olanı alarak, yıllardır ilk kez zevk duydum.

Çölde su gibiydi.

Bittiğinde, ondan ayrı kalmak istemedim. Yanından hiç ayrılmamak istiyordum.

"Üvey baba olursun" dedim. "Anlıyor musun?"

"Connor'ı seviyorum," dedi Max. "Ben çocukları severim. Yani bana göre bu bir fayda."

"Ve Harry her zaman etrafta olacak. O asla gitmeyecek. O bir sabit."

"Beni rahatsız etmiyor. Harry'i her zaman sevmişimdir."

"Evimde kalmak istiyorum" dedim. "Burada değil. Connor'ı kökünden sökmeyeceğim."

"İyi," dedi.

sessizdim. Tam olarak ne istediğimi bilmiyordum. Onun dışında daha fazlasını istiyordum. Onun deneyimini tekrar istedim. onu öptüm. inledim. Onu üstüme yatırdım. Gözlerimi kapattım ve yıllar sonra ilk kez onları kapattığımda Celia'yı görmedim.

"Evet," dedim benimle sevişirken. "Ben seninle evleneceğim."

Hayal kırıklığı yaratan Max Girard

Şimdi bu

11 Haziran 1982

EVELYN HUGO, HARRY CAMERON'DAN YÖNETMEN MAX GIRARD'LA EVLENMEK İÇİN BOŞANDI

Evelyn Hugo evlenilecek türden! 15 yıllık evlilikten sonra, o ve yapımcı Harry Cameron ayrı yollarına gidiyor. İkisi de galibiyet serisini yeni bitirdiler ve her ikisi de bu yılın başlarında All for Us filmleriyle Oscar altınını eve götürdüler.

Ancak kaynaklar, Evelyn ve Harry'nin bir süredir ayrıldığını iddia ediyor. Evlilikleri, geçtiğimiz birkaç yıl içinde bir dostluktan biraz daha fazlasına dönüştü. Bazıları, Harry'nin, Evelyn'in hemen aşağısındaki merhum arkadaşları John Braverman'ın evinde yaşadığını iddia ediyor.

Bu arada Evelyn, All for Us'taki yönetmeni Max Girard'a ısınmak için bu zamanı kullanmış olmalı. İkili evlenme planlarını açıkladı. Max'in Evelyn için mutluluğa giden şanslı bilet olup olmadığını sadece zaman gösterecek. Ama bildiğimiz şey, onun altı numaralı koca olacağı.

MAX VE BEN Joshua Tree'de Connor, Harry ve Max'in erkek kardeşi Luc ile EVLENDİM. Max başlangıçta düğünümüz ve balayımız için Saint-Tropez veya Barselona'yı önermişti. Ama ikimiz de Los Angeles'ta çekilen filmleri yeni bitirmiştik ve kulağa hoş geldiğini düşündüm, çölde sadece küçük bir grubumuz.

Beyazdan vazgeçtim, uzun zaman önce masum numarası yapmayı bıraktım. Bunun yerine okyanus mavisi bir maksi elbise giydim, sarı saçlarım hafifçe tüylendi. kırk dört yaşındaydım.

Connor saçına bir çiçek taktı. Harry elbise pantolonu ve bir düğmesiyle onun yanında durdu.

Damadım Max beyaz keten giydi. İlk düğünü olduğu için şaka yaptık, bu yüzden beyaz giymeli.

O akşam, Harry ve Connor New York'a uçtular. Luc, Lyon'daki evine uçtu. Max ve ben bir kulübede kaldık, nadir bir gece yalnızdık.

Yatakta, masada ve gecenin bir yarısında yıldızların altındaki verandada seviştik.

Sabah greyfurt yedik ve kağıt oynadık. Televizyonda kanalları çevirdik. Güldük. Sevdiğimiz filmler, çektiğimiz filmler, yapmak istediğimiz filmler hakkında konuştuk.

Max, başrolde benim oynadığım bir aksiyon filmi için bir fikri olduğunu söyledi. Ona aksiyon kahramanı olmaya uygun olmadığımı söyledim.

"Kırklı yaşlarımdayım Max," dedim. Çölde yürüyorduk, güneş üzerimize batıyordu. Kulübedeki suyu unutmuştum.

Gittikçe kumları tekmeleyerek, "Yaşsızsın," dedi bana. "Herşeyi yapabilirsin. Sen Evelyn Hugo'sun."

"Ben Evelyn," dedim ona. yerinde durdum. elini tuttum. "Bana her zaman Evelyn Hugo demene gerek yok."

"Ama bu sensin," dedi. "Sen Evelyn Hugo'sun. Sen olağanüstüsün."

Gülümsedim ve onu öptüm. Sevildiğini hissetmek, sevildiğini hissetmek beni çok rahatlattı. Tekrar biriyle birlikte olmayı istemek beni çok heyecanlandırdı. Celia'nın bana asla geri dönmeyeceğini düşündüm. Ama Max, tam oradaydı. O benimdi.

Kulübeye geri döndüğümüzde ikimiz de güneşte yanmış ve kavrulmuştuk. Akşam yemeği için bize fıstık ezmesi ve jöle yaptım ve yatakta oturup haberleri izledik. Çok huzurlu hissettiriyordu. Kanıtlanacak bir şey yok, saklanacak bir şey yok.

Max beni kucaklarken uyuduk. Kalp atışlarını sırtımda hissedebiliyordum.

Ama ertesi sabah uyandığımda, saçlarım dağılmış ve nefesim kokuyordu, yüzünde bir gülümseme görmeyi umarak ona baktım. Bunun yerine, sanki saatlerdir tavana bakıyormuş gibi soğukkanlı görünüyordu.

"Aklınızdan ne geçiyor?" Söyledim.

"Hiçbir şey değil."

Göğüs kılları ağarmıştı. Onu muhteşem gösterdiğini düşündüm.

"Bu ne?" Söyledim. "Bana söyleyebilirsin."

Dönüp bana baktı. Saçımı düzelttim, ne kadar dağınık göründüğümden biraz utandım. Tekrar tavana baktı.

"Böyle hayal etmemiştim."

"Ne hayal ettin?"

"Sen," dedi. "Seninle bir hayatın ihtişamını hayal ettim."

“Ve şimdi yapmıyor musun?”

Hayır, öyle değil, dedi başını sallayarak. "Dürüst olabilir miyim? Sanırım çölden nefret ediyorum. Çok fazla güneş var ve iyi yemek yok ve biz neden buradayız? Biz şehir insanlarıyız aşkım. Eve gitmeliyiz."

Güldüm, başka bir şey olmadığı için rahatladım. "Burada daha üç günümüz var," dedim.

"Evet, evet, biliyorum tatlım ama lütfen eve gidelim."

"Erken?"

"Birkaç günlüğüne Waldorf'ta bir oda tutabiliriz. Burası yerine."

"Tamam," dedim. "Eğer eminsen."

"Eminim" dedi. Sonra kalkıp duş aldı.

Daha sonra, havaalanında uçağa binmeyi beklerken, Max uçakta okumak için bir şeyler almaya gitti. People dergisiyle geri geldi ve bana düğünümüzün kaydını gösterdi.

Bana "cesur seks potası" ve Max'e "beyaz şövalyem" dediler.

"Çok güzel, değil mi?" dedi. "Kraliyet gibi görünüyoruz. Bu resimde çok güzel görünüyorsun. Ama tabii ki yapıyorsun. Sen busun."

Gülümsedim ama tek düşünebildiğim Rita Hayworth'un ünlü repliğiydi. Erkekler Gilda ile yatar ama benimle uyanır.

Sanırım birkaç kilo vereceğim, dedi karnını okşayarak. "Senin için yakışıklı olmak istiyorum."

"Yakışıklısın" dedim. "Sen her zaman yakışıklıydın."

"Hayır," dedi başını sallayarak. "Bana sahip oldukları şu fotoğrafa bak. Üç çenem varmış gibi görünüyorum."

"Bu sadece kötü bir resim. Şahsen harika görünüyorsun. Seninle ilgili hiçbir şeyi değiştirmezdim, gerçekten."

Ama Max dinlemiyordu. "Sanırım kızarmış yiyecekler yemeyi bırakacağım. Fazla Amerikalı oldum, sence de öyle değil mi? Senin için yakışıklı olmak istiyorum."

Ama benim için yakışıklı demek istemedi. Benimle çekeceği fotoğraflar için yakışıklı demek istedi.

Uçağa bindiğimizde kalbim biraz sızladı. Uçuş sırasında dergiyi okumasını izlediğimde daha da bölündü.

Biz inmeden hemen önce, faytonla uçan bir adam tuvaleti kullanmak için birinci sınıfa geldi ve beni görünce iki kez çekti. O gittiğinde Max gülümseyerek bana döndü ve "Bütün bu insanların eve gidip herkese Evelyn Hugo ile uçuşta olduklarını söyleyeceklerini mi sanıyorsun?" dedi.

Söylemeyi bitirdiği an, kalbim tamamen ortadan ikiye ayrılmıştı.

* * *

Max'in beni sevmeye çalışmak gibi bir niyetinin bile olmadığını, sadece benim fikrimi sevebileceğini anlamam yaklaşık dört ayımı aldı. Ondan sonra bunu söylemek çok saçma geliyor ama ondan ayrılmak istemedim çünkü boşanmak istemiyordum.

Daha önce sadece bir kez sevdiğim bir adamla evlenmiştim. Bu, hayatımda sadece ikinci kez, sürebileceğine inanarak bir evliliğe girmiştim. Ne de olsa Don'dan ayrılmamıştım. Don beni terk etmişti.

Max'te bir şeylerin değişebileceğini, bir şeylerin tıkır tıkır tıkır tıkır tıkır tıkır işletebileceğini, bir şeyin onun beni gerçekten olduğum gibi görmesini ve bunun için sevmesini sağlayabileceğini düşündüm. Belki gerçek beni sevmeye başlayacak kadar gerçek onu sevebilirim diye düşündüm.

Sonunda biriyle anlamlı bir evlilik yapabileceğimi düşündüm.

Ama bu asla olmadı.

Bunun yerine, Max beni bir kupaymışım gibi şehirde gezdirdi. Herkes Evelyn Hugo'yu istiyordu ve Evelyn Hugo da onu istiyordu.

Boute-en-Train'deki o kız herkesi büyüledi. Onu yaratan adam bile. Ben de ona onu sevdiğimi nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum. Ama ben o değildim.

1988 YILINDA CELIA, bir film uyarlamasında Lady Macbeth rolünü üstlendi. En İyi Kadın Oyuncu dalında aday olabilirdi. Filmde ondan daha büyük rolü olan başka bir kadın yoktu. Ancak En İyi Destek için kendini sunmuş olmalı, çünkü oy pusulası çıktığında aday gösterildi. Onu gördüğüm an, onun araması olduğunu biliyordum. O kadar akıllıydı ki.

Doğal olarak ona oy verdim.

Kazandığında, Connor ve Harry ile New York'taydım. Max sadece o yıl ödüllere gitmişti. İkimiz arasında bir kavgaydı. Beni yanında istiyordu ama ben akşamı kontrol kayması ve altı inç topuklu ayakkabılarla değil ailemle geçirmek istiyordum.

Ayrıca, tamamen dürüst olmam gerekirse, elli yaşındaydım. Rekabet edecek yepyeni bir aktris nesli vardı. Pürüzsüz tenleri ve parlak saçlarıyla hepsi muhteşemdi. Muhteşem olduğun için tanındığında, birinin yanında durup yetersiz kalmaktan daha kötü bir kaderin olduğunu hayal edemezsin.

Eskiden ne kadar güzel olduğum önemli değildi. Saat ilerliyordu ve herkes bunu görebiliyordu.

Rollerim kurumaya başlamıştı. Bana teklif edilen roller, kelimenin tam anlamıyla yarı yaşımdaki kadınlara sunulan büyük rollerin anneleriydi. Hollywood'da hayat bir çan eğrisi ve zamanımı mümkün olduğunca uzun süre zirvede geçirdim. Çoğundan daha uzun dayanmıştım. Ama artık köşeyi dönmüştüm. Ve hepsi beni meraya çıkarıyorlardı.

Yani hayır, Akademi Ödüllerine gitmek istemedim. Los Angeles'a uçup günü bir makyaj koltuğunda geçirmek ve sonra emmek ve yüzlerce kameranın ve milyonlarca gözün önünde dimdik durmak yerine, günü kızımla geçirdim.

Luisa tatildeydi ve onun yerine geçmekten hoşlanacağımız birini bulamamıştık, bu yüzden Connor'la ben günü evi temizlemekle oyun oynayarak geçirdik. Akşam yemeğini birlikte hazırladık. Daha sonra biraz patlamış mısır patlattık ve Celia'nın kazanmasını izlemek için Harry ile oturduk.

Celia, kenarları fırfırlı sarı ipek bir elbise giyiyordu. Artık daha kısa olan kızıl saçları topuz şeklinde toplanmıştı. Kesinlikle daha yaşlıydı, ama asla daha nefes kesici değildi. Adını seslendirdiklerinde sahneye çıktı ve ödülünü seyircilerin her zaman tanıdığı zarafet ve samimiyetle kabul etti. Ve tam mikrofonu bırakmak üzereyken, "Ve bu gece televizyonu öpmek isteyen herkese, lütfen dişini kırma," dedi.

"Anne, neden ağlıyorsun?" diye sordu Connor.

Elimi yüzüme koydum ve ağladığımı fark ettim.

Harry bana gülümsedi ve sırtımı ovuşturdu. Onu aramalısın, dedi. "Baltaları gömmek asla kötü bir fikir değildir."

Bunun yerine bir mektup yazdım.

Sevgili Celia'm,

Tebrikler! Kesinlikle hak ediyorsun. Kuşağımızın en yetenekli oyuncusu olduğunuza şüphe yok.

Tam ve eksiksiz mutluluğundan başka bir şey istemiyorum. Bu sefer televizyonu öpmedim ama diğer zamanlarda yaptığım gibi yüksek sesle tezahürat yaptım.

Bütün aşkım,

Edward

Evelyn

Şişede bir mesaj göndermenin huzuruyla gönderdim. Yani cevap beklemiyordum. Ama bir hafta sonra, oradaydı. Bana hitap eden küçük, kare, krem renkli bir zarf.

Sevgili Evelyn'im,

Mektubunuzu okumak, su altında kaldıktan sonra nefes nefese kalmak gibi geldi. Bu kadar açık sözlü olduğum için beni bağışlayacağınızı umuyorum ama her şeyi nasıl bu kadar berbat hale getirdik? Ve on yıldır konuşmadığımız halde hala her gün kafamın içinde senin sesini duymam ne anlama geliyor?

XO,

Celia

Sevgili Celia'm,

Tüm yanlış adımlarımıza sahibim. Bencil ve dar görüşlüydüm. Sadece mutluluğu başka bir yerde bulduğunu umabilirim. Çok fazla mutluluğu hak ediyorsun. Ve bunu sana veremediğim için üzgünüm.

Sevmek,

Evelyn

Sevgili Evelyn'im,

Revizyonist tarihle uğraşıyorsunuz. Güvensiz, küçük ve saftım. Sırlarımızı saklamak için yaptığın şeyler için seni suçladım. Ama gerçek şu ki, dış dünyanın hayatımıza girmesini her engellediğinde büyük bir rahatlama hissettim. Ve tüm mutlu anlarım senin tarafından düzenlendi. Bunun için sana asla yeterince kredi vermedim. İkimiz de suçluyduk. Ama özür dileyen tek kişi sendin. Lütfen şimdi düzeltmeme izin verin: Üzgünüm Evelyn.

Sevmek,

Celia

Not: Three AM'i birkaç ay önce izledim. Cesur, cesur, önemli bir film. Buna engel olmak yanlış olurdu. Her zaman sana verdiğim krediden çok daha yetenekli oldun.

Sevgili Celia'm,

Sence aşıklar hiç arkadaş olabilir mi? Bu hayatta geride bıraktığımız yılların konuşmamaya devam ederek boşa harcandığını düşünmekten nefret ediyorum.

Sevmek,

Evelyn

Sevgili Evelyn'im,

Max, Harry gibi mi? Rex gibi mi?

Sevmek,

Celia

Sevgili Celia'm,

Hayır dediğim için üzgünüm, o değil. O farklı. Ama seni görmek için can atıyorum. Buluşabilir miyiz?

Sevmek,

Evelyn

Sevgili Evelyn'im,

Dürüst olmak gerekirse, bu haber beni kırıyor. Bu şartlar altında sizi görmeye dayanabilir miyim bilmiyorum.

Sevmek,

Celia

Sevgili Celia'm,

Geçen hafta sizi defalarca aradım ama aramalarıma cevap vermediniz. Yeniden deneyeceğim. Lütfen, Celia. Lütfen.

Sevmek,

Evelyn

MERHABA?" SESİ TAM eskisi gibi çıkıyordu. Tatlı ama bir şekilde sağlam.

"Benim," dedim.

"Merhaba." O anda ısınması, her zaman olması gerektiği gibi, hayatımı yeniden düzene sokabileceğime dair beni umutlandırdı.

"Onu sevdim" dedim. "Maks. Ama artık yapmıyorum."

Hat sessizdi.

Sonra "Ne diyorsun?" diye sordu.

"Seni görmek istediğimi söylüyorum."

"Seni göremiyorum Evelyn."

"Evet yapabilirsin."

"Bizim ne yapmamızı istiyorsun?" dedi. “Birbirinizi tekrar mahvediyor musunuz?”

"Beni hala seviyor musun?" Diye sordum.

Sessizdi.

"Seni hala seviyorum Celia. Yemin ederim."

"BEN . . . Bunun hakkında konuşmamamız gerektiğini düşünüyorum. Değilse. . ”

"Neyse değil mi?"

"Hiçbir şey değişmedi Evelyn."

"Her şey değişti."

"İnsanlar hala gerçekte kim olduğumuzu bilmiyorlar."

"Elton John dolaptan çıktı," dedim. "Yıllardır var."

“Elton John'un bir çocuğu ve heteroseksüel bir adam olduğuna inanan izleyicilere dayalı bir kariyeri yok.”

"İşimizi kaybedeceğimizi mi söylüyorsun?"

"Bunu sana söylemek zorunda kaldığıma inanamıyorum," dedi.

"Pekala, sana değişen bir şey söyleyeyim," dedim ona. "Artık umurumda değil. Her şeyden vazgeçmeye hazırım.”

"Ciddi olamazsın."

"Kesinlikle ciddiyim."

"Evelyn, birbirimizi yıllardır görmedik bile."

"Beni unutabildiğini biliyorum," dedim. "Joan'la birlikte olduğunu biliyorum. Eminim başkalarıyla birlikteydin." Beni düzelteceğini umarak, başka kimsenin olmadığını söylemesini umarak bekledim. Ama yapmadı. Ve böylece devam ettim. "Ama dürüstçe beni sevmeyi bıraktığını söyleyebilir misin?"

"Tabii ki değil."

"Ve bunu da söyleyemem. Seni her gün sevdim."

"Başkasıyla evlendin."

"Onunla seni unutmama yardım ettiği için evlendim," dedim. "Seni sevmeyi bıraktığım için değil."

Celia'nın derin bir nefes aldığını duydum.

"LA'e geleceğim," dedim. "Ve sen ve ben akşam yemeği yiyeceğiz. TAMAM?"

"Akşam yemegi?" dedi.

"Sadece akşam yemeği. Konuşacak şeylerimiz var. Bence en azından birbirimize güzel, uzun bir konuşma borçluyuz. Sonraki haftaya ne dersin? Harry, Connor'ı izleyebilir. Birkaç gün kalabilirim."

Celia yine sessizdi. Düşündüğünü anlayabiliyordum. Bunun geleceğim, geleceğimiz için belirleyici bir an olduğu izlenimini edindim.

"Tamam," dedi. "Akşam yemegi."

* * *

SABAH Havaalanına gittim, Max geç uyudu. Öğleden sonra bir gece çekimi için sette olması gerekiyordu, bu yüzden elini sıktım vedalaşıp dolaptan eşyalarımı aldım.

Celia'nın mektuplarını yanımda götürmek isteyip istemediğime karar veremedim. Hepsini zarflarıyla birlikte dolabımın arkasındaki bir kutuda saklamıştım. Geçtiğimiz birkaç gün içinde, alacağım şeyleri toplarken, onları paketledim ve sonra karar vermeye çalışarak açtım.

Celia ile konuşmaya başladığımdan beri onları her gün yeniden okuyordum. Onlardan ayrı olmak istemiyordum. Kalemin kağıdı kabartma şeklini hissederek parmaklarımı kelimelerin üzerinde gezdirmeyi severdim. Sesini kafamda duymak hoşuma gidiyordu. Ama onu görmek için uçuyordum. Bu yüzden onlara ihtiyacım olmadığına karar verdim.

Botlarımı giyip ceketimi aldım, sonra çantamın fermuarını açtım ve mektupları çıkardım. Onları kürklerimin arkasına sakladım.

Max'e bir not bıraktım: "Perşembe günü döneceğim Maximilian. Sevgiler, Evelyn."

Connor mutfaktaydı, ben yokken kalmak için Harry'nin evine gitmeden önce Pop-Tarts alıyordu.

"Babanda Pop-Tart yok mu?" Diye sordum.

"Kahverengi şeker türü değil. Çilekli olanları alıyor ve ben onlardan nefret ediyorum."

Onu tuttum ve yanağından öptüm. "Güle güle. Ben yokken iyi ol," dedim.

Bana gözlerini devirdi ve bunun öpücük için mi yoksa talimat için mi olduğundan emin değildim. On üç yaşına yeni basmıştı, ergenliğe yükselmeye başlamıştı ve şimdiden kalbimi kırıyordu.

"Evet, evet, evet," dedi. "Seni gördüğümde görüşürüz."

Limuzinimi beklemek için kaldırıma indim. Şoföre çantamı verdim ve son anda aklıma Celia'yla yemek yedikten sonra beni bir daha görmek istemediğini söyleyebileceği geldi. Artık konuşmamız gerektiğini düşünmediğini söyleyebilirdi. Dönüş yolunda, onun için her zamankinden daha çok acı çekiyor olabilirim. Mektupları istediğime karar verdim. Onları yanımda istiyordum. Onlara ihtiyacım vardı.

"Bir dakika," dedim şoföre ve eve geri döndüm. Tam içeri girerken Connor'ı asansörden çıkarken yakaladım.

"Bu kadar çabuk mu döndün?" dedi, sırt çantası sırtında.

"Bir şey unuttum. Bu hafta sonu iyi eğlenceler tatlım. Babana birkaç gün sonra evde olacağımı söyle."

"Evet tamam. Bu arada Max yeni uyandı."

"Seni seviyorum." dedim asansörün düğmesine basarken.

Ben de seni seviyorum, dedi Connor. Vedalaşıp ön girişe yöneldi.

Yukarı çıktım ve yatak odasına girdim. Ve orada, dolabımda Max vardı.

Celia'nın çok bozulmamış durumda sakladığım mektupları odanın içinde uçuşmuştu, çoğu zarflardan sanki önemsiz bir postaymış gibi yırtılmıştı.

"Ne yapıyorsun?" Söyledim.

Üzerinde siyah bir tişört ve eşofman vardı. "Ne yapıyorum ben?" dedi. "Bu çok fazla. Buraya gelip bana ne yaptığımı soruyorsun."

"Onlar benim."

"Ah, anlıyorum, ma belle."

Eğilip onları elinden almaya çalıştım. Onları uzaklaştırdı.

"Bir ilişkin mi var?" dedi gülümseyerek. "Ne kadar da Fransızsın."

"Max, kes şunu."

"Biraz sadakatsizliği umursamıyorum, canım. Saygıyla yapılırsa. Ve kimse delil bırakmaz."

Söylediği şekilde, evliliğimiz dışındaki insanlarla yattığını fark ettim ve herhangi bir kadının Max ve Don gibi erkeklerden gerçekten güvende olup olmadığını merak ettim. Evelyn Hugo kadar güzel olsalar, kocalarının aldatmasını engelleyebileceklerini düşünen kaç kadın olduğunu düşündüm. Ama sevdiğim hiçbir adamı durdurmadı.

"Seni aldatmıyorum Max. Yani keser misin?"

"Belki değilsindir" dedi. "Sanırım buna inanabilirim. Ama inanamadığım şey senin bir lezbiyen olduğun."

Gözlerimi kapattım, öfkem içimde o kadar alevlendi ki dünyayı kontrol etmem, bir an için kendimi kendi bedenimde toplamam gerekiyordu.

"Ben bir lezbiyen değilim" dedim.

"Bu mektuplar farklı olmak için yalvarıyor."

"O mektuplar seni ilgilendirmez."

"Belki," dedi Max. "Eğer bu mektuplar sadece Celia St. James'in size geçmişteki hislerinden bahsetmesiyse, o zaman burada yanılıyorum. Onları hemen kaldıracağım ve senden hemen özür dileyeceğim."

"İyi."

"Eğer dedim." Ayağa kalktı ve bana yaklaştı. "Bu büyük bir eğer. Eğer bu mektuplar bugün Los Angeles'ı ziyaret etmeye karar vermenize yol açan bir şekilde gönderildiyse, o zaman kızgınım çünkü beni aptal yerine koyuyorsun."

Ona Celia'yı Los Angeles'ta kesinlikle görmek istemediğimi söyleseydim, gerçekten iyi satsaydım, vazgeçerdi. Hatta üzgün olduğunu söyleyip beni havaalanına kendisi götürebilirdi.

Yalan söylemek, saklanmak, ne yaptığımı ve kim olduğumu örtbas etmek benim içgüdülerimdi. Ama tam ona bir satır beslemek için ağzımı açtığımda, başka bir şey çıktı.

"Onu görmeye gidecektim. Haklısın."

"Beni aldatacak mıydın?"

"Seni bırakacaktım."dedim. "Bence bunu biliyorsun. Sanırım bunu bir süredir biliyorsun. seni terk edeceğim. Onun için değilse, benim için."

"Onun için?" dedi.

"Onu seviyorum. Ben her zaman varım."

Max, mağlup olacağımı varsayarak bu oyunda beni zorluyormuş gibi yere yığılmış görünüyordu. İnanamayarak başını salladı. "Vay canına," dedi. "İnanılmaz. Bir lezbiyenle evlendim."

"Şunu söylemeyi kes," dedim.

Evelyn, eğer kadınlarla seks yapıyorsan, lezbiyensin. Kendinden nefret eden bir lezbiyen olma. Bu değil . . . bu olmuyor."

"Neye dönüştüğünü düşündüğün umurumda değil. Lezbiyenlerden hiç nefret etmiyorum. Ben birine aşığım. Ama ben de seni sevdim."

Ah, lütfen, dedi. "Lütfen beni olduğundan daha fazla aptal yerine koymaya çalışma. Seni sevmekle yıllarımı harcadım, ama bunun senin için hiçbir şey ifade etmediğini anladım."

"Beni bir gün bile sevmedin," dedim. “Kolunda bir film yıldızı olmasını seviyordun. Yatağımda uyuyan kişi olmayı sevdin. Bu aşk değil. Sahiplenmek budur."

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok," dedi.

"Elbette istemiyorsun," dedim. "Çünkü ikisi arasındaki farkı bilmiyorsun."

"Beni hiç sevdin mi?"

"Evet yaptım. Benimle seviştiğinde ve bana arzuyu hissettirdiğinde ve kızıma iyi baktığında ve bende kimsenin görmediği bir şeyi gördüğüne inandım. Sende başka kimsede olmayan bir kavrayış ve yeteneğe sahip olduğuna inandığımda. Ben seni çok sevmiştim."

"Demek lezbiyen değilsin," dedi.

"Seninle bu konuyu tartışmak istemiyorum."

"Pekala, gideceksin. Yapman gerek."

"Hayır," dedim mektupları ve zarfları toplayıp ceplerime sokarken. "Yapmıyorum."

"Evet," diyerek kapıyı kapattı. "Yapmalısın."

"Max, çekil yolumdan. Ayrılıyorum."

Onu görmemek için, dedi. "Yapamazsın."

"Tabiki yapabilirim."

Telefon çalmaya başladı ama cevap veremeyecek kadar uzaktaydım. Sürücü olduğunu biliyordum. Eğer gitmezsem uçağımı kaçırabileceğimi biliyordum.

Başka uçuşlar da olacaktı ama ben onu yakalamak istedim. Celia'ya bir an önce varmak istiyordum.

Evelyn, dur, dedi Max. "Bunun hakkında düşün. Hiç bir anlamı yok. Beni bırakamazsın. Bir telefon görüşmesi yapıp seni mahvedebilirim. Bunu herhangi birine, herhangi birine anlatabilirdim ve hayatın asla eskisi gibi olmayacaktı."

Beni tehdit etmiyordu. Bana sadece çok açık bir şekilde açıklayan şeyi açıklıyordu. Sanki "Tatlım, düzgün düşünmüyorsun" der gibiydi. Bu senin için iyi bitmeyecek.

"Sen iyi bir adamsın Max," dedim. "Beni incitmeye çalışacak kadar kızgın olduğunu görebiliyorum. Ama çoğu zaman en azından doğru olanı yapmaya çalıştığını biliyorum."

"Ya bu sefer yapmazsam?" dedi. Ve sonunda tehdit oradaydı.

"Seni bırakıyorum Max. Ya şimdi olur ya da daha sonra olur, ama bir ara oluyor. Beni bunaltmaya karar verirsen, sanırım yapman gereken de bu."

Kıpırdamayınca onu itip kapıdan çıktım.

Hayatımın aşkı bekliyordu ve ben onu geri almaya gidecektim.

SPAGO'YA GİTTİĞİMDE Celia çoktan oturmuştu. Siyah bir pantolon ve krem rengi kolsuz bir bluz giymişti. Dışarıdaki sıcaklık yetmiş sekiz dereceydi, ama restoranın kliması yüksekteydi ve biraz üşümüş görünüyordu. Kolları tüylerle kaplıydı.

Kızıl saçları hâlâ göz alıcıydı ama şimdi açıkça boyanmıştı. Daha önce orada olan, doğanın ve güneş ışığının sonucu olan altın tonlar şimdi biraz doymuş, bakırımsıydı. Mavi gözleri her zamanki gibi baştan çıkarıcıydı ama şimdi etraflarındaki deri daha yumuşaktı.

Son birkaç yılda birkaç kez plastik cerraha gitmiştim. Ben de ondan şüpheleniyordum. Üzerimde derin V yakalı, beli kemerli siyah bir elbise vardı. İçeri giren ve daha kısa kesilen griden şimdi biraz daha açık olan sarı saçlarım yüzümü çerçeveliyordu.

Beni görünce ayağa kalktı. Evelyn, dedi.

ona sarıldım. "Celia."

"Harika görünüyorsun," dedi. "Her zaman yapıyorsun."

"Tıpkı seni son gördüğümdeki gibi görünüyorsun," dedim.

"Birbirimize asla yalan söylemedik," dedi gülümseyerek. "Şimdi başlamayalım."

"Harikasın" dedim.

"Aynen."

Bir bardak beyaz şarap sipariş ettim. Limonlu soda ısmarladı.

Artık içmiyorum, dedi Celia. "Bir zamanlar olduğu gibi benimle oturmuyor."

"Bu iyi. İstersen şarabımı masaya gelir gelmez camdan dışarı atabilirim."

"Hayır," dedi gülerek. "Neden benim düşük toleransım senin sorunun olsun?"

"Seninle ilgili her şeyin benim sorunum olmasını istiyorum," dedim.

"Sen ne dediğinin farkında mısın?" Masaya doğru eğilirken bana fısıldadı. Bluzunun yakası açıldı ve ekmek sepetine daldı. Tereyağı sıyıracağından endişelendim ama nedense öyle olmadı.

"Elbette ne dediğimin farkındayım."

"Beni yok ettin" dedi. “Şimdi hayatımızda iki kez. Seni unutmak için yıllarımı harcadım."

"Başardın mı? Ya zaman?”

"Tam olarak değil."

"Bence bunun bir anlamı var."

"Neden şimdi?" diye sordu. "Neden yıllar önce aramadın?"

"Benden ayrıldıktan sonra seni milyonlarca kez aradım. Neredeyse kapınızı çaldım," diye hatırlattım ona. "Benden nefret ettiğini sanıyordum."

"Yaptım," dedi. Biraz geri çekildi. "Senden hala nefret ediyorum, sanırım. En azından biraz."

"Benim de senden nefret etmediğimi mi düşünüyorsun?" Sesimi alçaltmaya çalıştım, iki eski arkadaş arasındaki bir sohbetmiş gibi davranmaya çalıştım. "Birazcık?"

Celia gülümsedi. "Hayır, sanırım bunu yapman mantıklı olur."

"Ama bunun beni durdurmasına izin vermeyeceğim," dedim.

İçini çekti ve menüsüne baktı.

Komplocu bir şekilde eğildim. "Daha önce bir şansım olduğunu düşünmemiştim," dedim ona. "Benden ayrıldıktan sonra kapının kapalı olduğunu düşündüm. Ve şimdi bir çatlak var ve onu sonuna kadar açıp içeri girmek istiyorum."

"Kapının açık olduğunu sana düşündüren ne?" diye sordu menünün sol tarafına bakarak.

"Akşam yemeği yiyoruz, değil mi?"

"Arkadaş olarak" dedi.

"Sen ve ben hiç arkadaş olmadık."

Menüyü kapattı ve masaya koydu. "Okuma gözlüğüne ihtiyacım var," dedi. "Buna inanabiliyor musun? Okuma gözlüğü."

"Kulübe katıl."

"Yaralandığımda bazen kaba olabiliyorum," diye hatırlattı bana.

"Bana tam olarak bilmediğim bir şey söylemiyorsun."

"Sana yetenekli değilmişsin gibi hissettirdim," dedi. "Seni meşru kıldığım için bana ihtiyacın olduğunu düşünmeni sağlamaya çalıştım."

"Biliyorum ki."

"Ama sen her zaman meşru oldun."

"Bunu ben de biliyorum artık," dedim ona.

"Oscar'ı kazandıktan sonra beni arayacağını düşünmüştüm. Belki bana göstermek istersin, suratıma sokmak istersin diye düşündüm."

"Konuşmamı dinledin mi?"

"Elbette yaptım," dedi.

"Sana ulaştım" dedim. Bir parça ekmek alıp yağladım. Ama bir lokma bile yemeden hemen bıraktım.

Emin değildim, dedi Celia. "Yani, beni kastettiğinden emin değildim."

"Adını hemen hemen söyledim."

"'O' dedin. ”

"Açık olarak."

"Belki başka bir kıza sahipsindir diye düşündüm."

Celia dışında başka kadınlara da bakmıştım. Kendimi onun dışında başka kadınlarla hayal etmiştim. Ama tüm hayatım boyunca herkes, her zaman "Celia" ve "Celia değil" olarak bölünmüştü. Bir sohbet başlatmayı düşündüğüm diğer her kadının alnında "Celia değil" damgası olabilirdi. Bir kadın için kariyerimi ve sevdiğim her şeyi riske atacaksam, o kadın olacaktı.

“Senden başka o yok” dedim ona.

Celia dinledi ve gözlerini kapadı. Ve sonra konuştu. Sanki kendini durdurmaya çalışmış da başaramamış gibiydi. "Ama o vardı."

"Bu eski şarkı ve dans," dedim gözlerimi devirmeme engel olmaya çalışarak. "Max'le birlikteydim. Açıkça Joan'la birlikteydin. Joan bana mum mu tuttu?"

Hayır, dedi Celia.

"Ve Max sana mum tutmadı."

"Ama hala onunla evlisin."

"Evrakları dosyalıyorum. Taşınıyor. Bitti."

"Bu ani."

"Aslında değil. Vadesi geçti. Her neyse, mektuplarını buldu," dedim.

"Ve seni terk mi ediyor?"

"Hayır, onunla kalmazsam beni dışarı atmakla tehdit ediyor."

"Ne?"

"Onu bırakıyorum" dedim. "Ve onun canı ne isterse onu yapmasına izin veriyorum. Çünkü elli yaşındayım ve yaşlılıktan ölene kadar kimsenin benim hakkımda söylediği her şeyi kontrol edecek enerjim yok. Bana teklif edilen parçalar bok gibi. Şöminemde Oscar var. Muhteşem bir kızım var. Harry'im var. Ben bir ev ismiyim. Yıllarca filmlerim hakkında yazacaklar. Daha ne istiyorum? Onuruma altın bir heykel mi?"

Celia güldü. "Oscar budur" dedi.

Ben de güldüm. "Aynen öyle! Mükemmel nokta. O zaman bende zaten var. Başka bir şey yok, Celia. Tırmanacak dağ kalmadı. Kimse beni dağdan indirmesin diye hayatımı saklanarak geçirdim. Biliyor musun? Saklanmam bitti. Gelip beni alsınlar. Bana kalırsa beni kuyuya atabilirler. Bu yıl içinde Fox'ta son bir film yapmak için anlaştım ve sonra işim bitti."

"Öyle demek istemiyorsun."

"Ben yaparım. Başka bir düşünce hattı. . . seni böyle kaybettim. Artık kaybetmek istemiyorum."

"Bu sadece bizim kariyerimiz değil," dedi. "Sonuçları tahmin edilemez. Ya Connor'ı götürürlerse?"

"Bir kadına aşığım diye mi?"

"Çünkü anne ve babasının her ikisinin de 'queer' olduğunu düşünüyorlar. "

Şarabımı yudumladım. "Seninle kazanamam," dedim sonunda. "Gizlenmek istersem bana korkak dersin. Saklanmaktan yorulursam, kızımı alacaklarını söyle."

"Üzgünüm," dedi Celia. Söyledikleri için değil, yaşadığımız dünyada yaşadığımız için üzgün görünüyordu. "Bunu mu demek istiyorsun?" diye sordu. "Gerçekten vazgeçer misin?"

"Evet dedim. "Evet yapardım."

"Kesinlikle emin misin?" Garson bifteğini önüne, salatamı da önüme koyarken sordu. “Kesinlikle emin miyim?”

"Evet."

Celia bir an sessiz kaldı. Tabağına baktı. O an hakkında her şeyi düşünüyor gibiydi ve konuşması ne kadar uzun sürerse, ben de o kadar öne eğilip ona yaklaşmaya çalışırken buldum.

"Kronik obstrüktif akciğer hastalığım var," dedi sonunda. "Muhtemelen altmışı pek geçemeyeceğim."

ona baktım. "Yalan söylüyorsun" dedim.

"Değilim."

"Evet öylesin. Bu doğru olamaz."

"Bu doğru."

"Hayır, değil" dedim.

"Öyle," dedi. Çatalını aldı. Önündeki suyu yudumladı.

Aklım başımda dönüyordu, düşünceler beynimde uçuşuyordu, kalbim göğsümde dönüyordu.

Ve sonra Celia tekrar konuştu ve sözlerine odaklanabilmemin tek nedeni onların önemli olduklarını bilmemdi. Önemli olduklarını biliyordum. "Bence filmini yapmalısın," dedi. "Güçlü bitir. Ve daha sonra . . . ve ondan sonra, sanırım İspanya kıyılarına taşınmalıyız.”

"Ne?"

“Hayatımın son yıllarını güzel bir kumsalda geçirme fikrini her zaman sevmişimdir. İyi bir kadının sevgisiyle” dedi.

"Sen. . . ölüyorsun?"

"Siz çekim yaparken İspanya'daki bazı yerlere bakabilirim. Connor'ın harika bir eğitim alabileceği bir yer bulacağım. Buradaki evimi satacağım. Harry için de yeterli alana sahip bir yere bir yerleşke bulacağım. Ve Robert."

"Kardeşin Robert mı?"

Celia başını salladı. "Birkaç yıl önce iş için buraya taşındı. Yakın olduk. O . . . kim olduğumu biliyor. O beni destekliyor."

"Kronik obstrüktif nedir—?"

"Amfizem, aşağı yukarı," dedi. "Sigaradan. Hala sigara içiyor musun? Durmalısın. Şu anda."

Uzun zaman önce vazgeçtiğim için başımı salladım.

"Süreci yavaşlatmak için tedavileri var. Çoğunlukla bir süre normal bir hayat yaşayabilirim."

"Ve sonra ne?"

"Sonra, sonunda aktif olmak, nefes almak zor olacak. Bu olduğunda, fazla zamanım olmayacak. Her şey söylendi, eğer şanslıysam, on yıla bakıyoruz, ver ya da al. "

"On yıl? Daha kırk dokuz yaşındasın."

"Biliyorum."

ağlamaya başladım. Yardım edemedim.

Olay çıkarıyorsun, dedi. "Durmak zorundasın."

"Yapamam," dedim.

"Tamam," dedi. "TAMAM."

Çantasını aldı ve yüz dolarlık banknotu yere attı. Beni sandalyemden kaldırdı ve valeye doğru yürüdük. Ona biletini verdi. Beni arabanın ön koltuğuna oturttu. Beni evine götürdü. Beni kanepeye oturttu.

"Bunu halledebilir misin?" dedi.

"Ne demek istiyorsun?" Ona sordum. "Elbette halledemem."

"Bunu halledebilirsen," dedi, "o zaman bunu yapabiliriz. Beraber olabiliriz. Bence yapabiliriz . . . hayatımızın geri kalanını birlikte geçirebiliriz Evelyn. Eğer halledebilirsen. Ama hayatta kalacağını düşünmüyorsan, vicdan azabımla sana bunu yapamam."

"Tam olarak ne yaşadınız?"

"Beni tekrar kaybetmek. Beni tekrar kaybedebileceğini düşünmüyorsan beni sevmene izin vermek istemiyorum. Son bir kez."

"Yapamam. Tabii ki yapamam. Ama yine de istiyorum. neyse gidiyorum. Evet," dedim sonunda. "Bundan kurtulabilirim. Onu hiç hissetmemektense hayatta kalmayı tercih ederim."

"Emin misin?" dedi.

"Evet dedim. "Evet eminim. Hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım. Seni seviyorum Celia. Seni her zaman sevdim. Ve kalan zamanımızı birlikte geçirmeliyiz."

Yüzümü tuttu. Beni öptü. Ve ağladım.

Benimle birlikte ağlamaya başladı ve çok geçmeden tattığım gözyaşlarının onun mu yoksa benim mi olduğunu anlayamadım. Tek bildiğim, her zaman sevmem gereken kadının kollarında bir kez daha olduğumdu.

Sonunda, Celia'nın bluzu yerdeydi ve elbisem kalçalarıma kadar yükseldi. Dudaklarını göğsümde, ellerini karnımda hissedebiliyordum. Elbisemden dışarı çıktım. Çarşafları bembeyazdı ve mükemmel derecede yumuşaktı. Artık sigara ve alkol gibi değil, narenciye gibi kokuyordu.

Sabah, saçları yüzümde, yastığa yayılmış halde uyandım. Yanıma yuvarlandım ve vücudumu onun sırtına yasladım.

Celia, "Yapacağımız şey şu," dedi. "Max'i bırakacaksın. Kongredeki bir arkadaşımı arayacağım. Vermont'tan bir temsilci. Biraz basına ihtiyacı var. Onunla ortalıkta görüneceksin. Max'ten daha genç bir adamla çıktığına dair bir söylenti yayacağız."

"Kaç yaşında?"

"Yirmi dokuz."

"Tanrım, Celia. O bir çocuk," dedim.

“İnsanların tam olarak söyleyeceği şey bu. Onunla çıktığın için şok olacaklar.”

"Ya Max bana iftira atmaya çalıştığında?"

"Senin hakkında ne iddia etmeye çalıştığı önemli olmayacak. Sadece acıkmış gibi görünecek."

"Ve daha sonra?" Diye sordum.

"Ve sonra, çizgide, kardeşimle evleniyorsun."

“Neden Robert ile evleneceğim?”

"Öyle ki öldüğümde sahip olduğum her şey senin olacak. Benim mülküm senin kontrolünde olacak. Ve mirasımı koruyabilirsin.”

"Bunu bana atayabilirsin."

"Sevgilim olduğun için biri onu elimden almaya çalışsın mı? Hayır. Bu daha iyi. Bu daha akıllıca."

"Ama kardeşinle evlenmek? Sen deli misin?"

"O yapacak," dedi. "Benim için. Ve gördüğü hemen hemen her kadınla yatmayı seven bir tırmık olduğu için. Onun itibarı için iyi olursun. Bu bir kazan-kazan.”

"Bütün bunlar sadece doğruyu söylemek yerine mi?"

Celia'nın göğüs kafesinin altımda genişleyip büzüştüğünü hissedebiliyordum.

"Gerçeği söyleyemeyiz. Rock Hudson'a ne yaptıklarını gördün mü? Ölmekte olduğu kanser olsaydı, teletonlar olurdu.”

"İnsanlar AIDS'i anlamıyor," dedim.

"Bunu gayet iyi anlıyorlar," dedi Celia. “Nasıl elde ettiği için bunu hak ettiğini düşünüyorlar.”

Kalbim göğsümde sıkışırken başımı yastığa koydum. Elbette, o haklıydı. Geçtiğimiz birkaç yılda, Harry'nin arka arkaya arkadaşını, eski sevgililerini AIDS'e kaptırmasını izlemiştim. Sevdiği insanlara nasıl yardım edeceğini bilmediği için hastalanacağı korkusuyla gözlerinin kıpkırmızı ağladığını görmüştüm. Ve Ronald Reagan'ın gözümüzün önünde olup biteni asla kabul etmediğini görmüştüm.

“Altmışlardan beri her şeyin değiştiğini biliyorum” dedi. "Ama o kadar da değişmediler. Reagan'ın eşcinsel haklarının sivil haklar olmadığını söylemesi çok uzun zaman önce değildi. Connor'ı kaybetme riskini alamazsınız. Bu yüzden Temsilciler Meclisi'ndeki arkadaşım Jack'i arayacağım. Hikayeyi ekeceğiz. Filmini çekeceksin. Kardeşimle evleneceksin. Ve hepimiz İspanya'ya taşınacağız."

"Harry ile konuşmam gerekecek."

"Elbette," dedi. "Harry'le konuş. İspanya'dan nefret ederse, Almanya'ya gideriz. Veya İskandinavya. Veya Asya. umurumda değil. Sadece insanların kim olduğumuzu umursamayacağı, insanların bizi rahat bırakacağı ve Connor'ın normal bir çocukluk yaşayabileceği bir yere gitmemiz gerekiyor.”

"Tıbbi bakıma ihtiyacın olacak."

"İhtiyacım olan yere uçacağım. Ya da insanları bana getirebiliriz.”

Hakkında düşündüm. "Bu iyi bir plan."

"Evet?" Celia'nın gurur duyduğunu söyleyebilirim.

“Öğrenci usta oldu” dedim.

Güldü, ben de onu öptüm.

"Evdeyiz" dedim.

Burası benim evim değildi. Daha önce burada hiç birlikte yaşamamıştık. Ama ne demek istediğimi biliyordu.

"Evet," dedi. "Evdeyiz."

Şimdi bu

1 Temmuz 1988

EVELYN HUGO VE MAX GIRARD BOŞANMA, HUGO HİLE RAPORU ARASINDA Çirkinleşiyor

Evelyn Hugo bir kez daha boşanma mahkemesine gidiyor. Bu hafta “uzlaşmaz farklılıklar” olduğunu öne süren bildiriler sundu. Ve bu konuda eski bir el olsa da, görünüşe göre bu çok saçma olacak.

Kaynaklar, Max Girard'ın eş desteği aradığını söylüyor ve Girard'ın şehrin her yerinde Hugo'ya kötü söz söylediğini iddia eden raporlar ortaya çıktı.

Eski çifte yakın bir içeriden biri, “O kadar kızgın ki, ondan intikam almak için elinden gelen her şeyi söylüyor” diyor. "Adını sen koy, o söyledi. O bir dolandırıcı, o bir lezbiyen, ona Oscar'ını borçlu. Kalbinin çok kırık olduğu çok açık."

Hugo geçen hafta çok daha genç bir adamla çıktı. Vermont'tan Demokrat bir kongre üyesi olan Jack Easton, sadece yirmi dokuz yaşında. Bu Evelyn'den yirmi yıldan daha genç. Los Angeles'ta akşam yemeğine çıktıkları akşamın fotoğrafları herhangi bir göstergeyse, çiçek açan bir romantizme benziyor.

Hugo'nun iyi bir sicili yok, ancak bu durumda açık olan bir şey var gibi görünüyor: Girard'ın yorumları kesinlikle ekşi üzüm gibi geliyor.

HARRY GEMİDE DEĞİLDİ.

Planın bana bağlı olmayan tek parçasıydı, yapmasını istediğim şeyi yapması için manipüle etmeye istekli olmadığım tek kişiydi. Ve her şeyi geride bırakıp Avrupa'ya uçmak istemiyordu.

"Emekli olmamı öneriyorsun," dedi Harry. "Ve henüz altmış yaşında bile değilim. Tanrım, Evelyn. Bütün gün ne yapacağım Allah aşkına? Sahilde kağıt oynamak mı?”

"Bu kulağa hoş gelmiyor mu?"

"Bir buçuk saat kulağa hoş geliyor," dedi. Portakal suyuna benzeyen bir şey içiyordu ama ben tornavida olduğundan şüpheleniyordum. “Ve sonra hayatımın geri kalanında kendimi meşgul etmeye çalışırken sıkışıp kalırdım.”

Theresa's Wisdom setinde soyunma odamda oturuyorduk. Harry senaryoyu bulmuş ve umutsuzca çocuklarını bir arada tutmaya çalışırken kocasını terk eden bir kadın olan Theresa'yı oynamak için benimle birlikte Fox'a satmıştı.

Çekimlerin üçüncü günüydü ve Theresa ve kocasının Noel yemeğinde boşandıklarını duyurdukları sahneyi çekmek için sete gitmek üzere beyaz bir Chanel pantolonu ve incileri olan bir kostüm içindeydim. Harry haki pantolonu ve oxford gömleğiyle her zamanki gibi yakışıklı görünüyordu. O zamana kadar neredeyse tamamen grileşmişti ve yaşlandıkça daha çekici hale geldiği için aktif olarak ona kızıyordum, ben ise gün geçtikçe değerimin kalıplanan bir limon gibi kaybolmasını izlemek zorundaydım.

"Harry, bu yalanı yaşamaktan vazgeçmek istemiyor musun?"

"Ne yalanı?" O sordu. "Senin için bir yalan olduğunu anlıyorum. Çünkü Celia ile çalışmasını istiyorsun. Ve bunu desteklediğimi biliyorsun, destekliyorum. Ama bu hayat benim için yalan değil."

"Erkekler var," dedim, sesim sabrını yitirerek, sanki Harry bir tanesini üzerime çekmeye çalışıyormuş gibi. "Erkek yokmuş gibi davranma."

"Elbette, ama kimsenin anlamlı bir bağlantı kurabileceği tek bir erkek yok," dedi Harry. "Çünkü ben sadece John'u sevdim. Ve o gitti. Ben sadece sen ünlü olduğun için ünlüyüm Ev. Bir şekilde seninle ilgili olmadıkça, beni ya da ne yaptığımı umursamıyorlar. Hayatımdaki herhangi bir erkek, onları birkaç haftalığına görüyorum ve sonra gittiler. Bir yalanı yaşamıyorum. Ben sadece hayatımı yaşıyorum."

Derin bir nefes aldım, sete gidip bastırılmış bir WASP gibi davranmadan önce fazla yorulmamaya çalıştım. "Gizlemem umurunda değil mi?"

"Evet," dedi. "Yaparim bilirsin."

"İyi o zaman-"

Ama neden Celia ile ilişkiniz Connor'ın hayatını kökünden kazımamız gerektiği anlamına geliyor? Ve benim?"

"O benim hayatımın aşkı" dedim. "Bunu biliyorsun. onunla olmak istiyorum. Hepimizin yeniden bir arada olma zamanı geldi."

"Tekrar birlikte olamayız," dedi elini masaya koyarak. "Hepimiz değil." Ve uzaklaştı.

* * *

HARRY VE ben her hafta sonu Connor'la birlikte olmak için eve uçuyorduk ve çekim yaptığımız haftalarda Celia'yla birlikteydim ve o . . . Tamam, nerede olduğunu bilmiyordum. Ama mutlu görünüyordu, bu yüzden sorgulamadım. Aklımın bir köşesinde, ilgisini birkaç günden fazla tutabilecek biriyle tanışmış olabileceğinden şüphelendim.

Bu yüzden, başrol oyuncusu Ben Madley yorgunluktan hastaneye kaldırıldığı için Theresa's Wisdom çekim programımızın üç haftasını aştığında içim parçalandı.

Bir yandan her gece kızımla birlikte olmaya geri dönmek istiyordum.

Öte yandan, Connor her geçen gün benden daha çok rahatsız oluyordu. Annesini tam bir utanç örneği olarak buldu. Dünyaca ünlü bir film yıldızı olmamın Connor'ın beni ne kadar büyük bir aptal olarak gördüğü üzerinde kesinlikle hiçbir etkisi yok gibiydi. Bu yüzden LA'de, Celia ile New York'ta olduğumdan daha mutluydum, kendi etim ve kanım tarafından sürekli reddediliyordum. Ama Connor'ın benim bir akşamımı bile isteyebileceğini düşünseydim, hepsini bir çırpıda bırakırdım.

Filmi çektikten sonraki gün, bazı eşyalarımı topluyor ve Connor'la telefonda konuşuyor, ertesi gün için planlar yapıyordum.

"Baban ve ben bu gece kırmızı göze çarpıyoruz, bu yüzden sabah uyandığında orada olacağım," dedim ona.

"Tamam," dedi. "Serin."

"Channing's'te kahvaltıya gidebiliriz diye düşündüm."

"Anne, artık kimse Channing'e gitmiyor."

"Bunu sana söylemekten nefret ediyorum ama Channing's'e gidersem, Channing'inki yine de havalı kabul edilecek."

“Sen imkansızsın derken tam olarak bundan bahsediyorum.”

"Tek yapmaya çalıştığım seni Fransız tostu yemeye götürmek Connie. Daha kötü şeyler de var."

Kiraladığım Hollywood Hills bungalovunun kapısı çalındı. Harry'i görmek için açtım.

Connor, "Gitmeliyim anne," dedi. "Karen geliyor. Luisa bize barbekü köftesi yapıyor," dedi.

"Bir saniye bekle" dedim. "Baban burada. Sana merhaba demek istiyor. Görüşürüz tatlım. Yarın görürsünüz."

Telefonu Harry'e verdim. "Merhaba küçük böcek. . . Bir fikri var. Annen bir yerde ortaya çıkarsa, bu, tanımı gereği, orası sıcak nokta olarak kabul edileceği anlamına gelir. . . Bu iyi . . . Bu iyi. Yarın sabah üçümüz kahvaltı için dışarı çıkacağız ve yeni havalı yer neresiyse oraya gidebiliriz. . . Ne denir? Wiffle? Bu nasıl bir isim? . . . Tamam, tamam. Wiffles'a gideceğiz. Tamam tatlım, iyi geceler. Seni seviyorum. Yarın görürsünüz."

Harry yatağıma oturdu ve bana baktı. "Görünüşe göre, Wiffles'a gidiyoruz."

"Onun elindeki macun gibisin, Harry," dedim.

Omuz silkti. "Bunda hiç utanma hissetmiyorum." Ayağa kalktı ve ben paketlemeye devam ederken kendine bir bardak su doldurdu. Dinle, bir fikrim var, dedi. Bana yaklaştıkça, belli belirsiz içki koktuğunu fark ettim.

"Ne hakkında?"

"Avrupa hakkında."

"TAMAM . . " Söyledim. Harry ve ben New York'a yerleşene kadar bu işin peşini bırakmıştım. O zaman o ve benim bunu daha derinlemesine tartışmak için zamana ve sabra sahip olacağımızı varsaydım.

Bu fikrin Connor için iyi olduğunu düşündüm. New York, ne kadar sevsem de yaşamak için biraz tehlikeli bir yer haline gelmişti. Suç oranları hızla yükseliyordu ve uyuşturucu her yerdeydi. Yukarı Doğu Yakası'nda ondan oldukça korunuyorduk, ancak Connor'ın bu kadar çok kaosa bu kadar yakın büyüdüğü fikrinden hala rahatsızdım. Daha da önemlisi, ebeveynlerinin neredeyse iki kıyıda olduğu ve biz yokken Luisa tarafından bakıldığı bir hayatın onun için en iyi şey olduğundan artık emin değildim.

Evet, onu kökünden sökecektik. Arkadaşlarıyla vedalaşmasını sağladığım için benden nefret edeceğini biliyordum. Ama aynı zamanda küçük bir kasabada yaşamanın ona fayda sağlayacağını da biliyordum. Etrafında daha fazla olabilecek bir anneyle daha iyi olur. Dürüst olmak gerekirse, dedikodu sütunlarını okuyacak ve eğlence haberlerini izleyecek kadar büyümüştü.

Televizyonu açmak ve annesinin altıncı boşanmasını görmek bir çocuk için gerçekten en iyi şey miydi?

"Sanırım ne yapacağımı biliyorum," dedi Harry. Ben yatağa oturdum o da yanıma oturdu. "Buraya taşınıyoruz. Los Angeles'a geri dönüyoruz."

"Harry. . ” Söyledim.

"Ve Celia bir arkadaşımla evleniyor."

"Senin bir arkadaşın?"

Harry bana doğru döndü. "Biriyle tanıştım."

"Ne?"

"Partide tanıştık. Başka bir yapım üzerinde çalışıyor. Bunun sıradan bir şey olduğunu düşündüm. Bence o da yaptı. Ama sanırım öyleyim. . . Bu, kendimi birlikte görebildiğim bir adam.”

O an onun adına çok mutlu oldum. "Kendini kimseyle göremeyeceğini sanıyordum," dedim şaşırmış ama memnun olmuştum.

"Yapamadım," dedi.

"Ve ne oldu?"

"Şimdi yapabilirim."

"Bunu duyduğuma sevindim, Harry. Hiçbir fikrin yok. Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim," dedim. "Bu adamı tanımıyorum bile."

"Gerek yok," dedi Harry. "Demek istediğim, Celia'yı ben seçmedim. Yaptın. Ve ben . . . Sanırım onu seçmek isterim.”

"Artık rol yapmak istemiyorum, Harry," dedim.

Bu son filmi çekerken kendimi yanmış halde buldum. Birden fazla sahne yapmam istendiğinde gözlerimi devirmek istedim. İşaretlerime çarpmak, daha önce binlerce kez koştuğum bir maraton koşmak gibiydi. O kadar kolay, o kadar iddiasız, o kadar ilham verici ki, ayakkabılarınızı bağlamanız istenmesine bile içerliyorsunuz.

Belki beni heyecanlandıran roller alsaydım, belki hala kanıtlayacak bir şeyim olduğunu hissetseydim, bilmiyorum, belki daha farklı tepki verirdim.

Seksenlerine veya doksanlarına kadar inanılmaz işler yapmaya devam eden pek çok kadın var. Celia böyleydi. Perçinleme performansını sonsuza kadar perçinleme performansından sonra verebilirdi çünkü her zaman iş tarafından tüketiliyordu.

Ama kalbim orada değildi. Kalbim oyunculuk zanaatında asla olmadı, sadece kanıtlamada. Gücümü kanıtlamak, değerimi kanıtlamak, yeteneğimi kanıtlamak.

Hepsini kanıtlamıştım.

"Sorun değil," dedi Harry. "Artık rol yapmana gerek yok."

"Ama oyunculuk yapmıyorsam neden Los Angeles'ta yaşayayım ki? Özgür olabileceğim, kimsenin bana dikkat etmeyeceği bir yerde yaşamak istiyorum. Küçükken hatırlıyor musun, senin apartmanda mı yoksa birkaç blok ötede mi, kaçınılmaz olarak birlikte oda arkadaşı olarak yaşayan bir çift yaşlı kadın vardı ve kimsenin umurunda olmadığı için kimse soru sormamıştı? O bayanlardan biri olmak istiyorum. Bunu burada yapamam."

"Bunu hiçbir yerde yapamazsın," dedi Harry. "Bu, kim olduğun için ödediğin bedel."

"Bunu kabul etmiyorum. Bunu yapabilmemin çok mümkün olduğunu düşünüyorum."

"Pekala, bunu yapmak istemiyorum. Yani teklif ettiğim şey, seninle yeniden evlenmemiz. Ve Celia arkadaşımla evlenir."

"Bunu daha sonra konuşabiliriz." dedim ayağa kalkıp tuvalet çantamı alarak.

Evelyn, bu ailenin tek taraflı olarak ne yapacağına sen karar veremezsin.

"Tek taraflı olarak kim bir şey söyledi? Tek söylediğim, bunun hakkında daha sonra konuşmak istediğim. Burada bir dizi seçenek var. Avrupa'ya gidebiliriz, buraya taşınabiliriz, New York'ta kalabiliriz."

Harry başını salladı. "New York'a taşınamaz."

İç çektim, sabrım tükendi. "Bunu daha sonra tartışmamız için daha fazla neden."

Harry bana aklının bir parçasını vermek üzereymiş gibi ayağa kalktı. Ama sonra sakinleşti. "Haklısın" dedi. "Bunu daha sonra tartışabiliriz."

Ben sabun ve makyajımı hazırlarken yanıma geldi. Kolumu tuttu ve şakağımı öptü.

"Bu gece beni alacak mısın?" dedi. "Benim yerimde? Bunu daha fazla tartışmak için havaalanına ve uçuşa tüm yolculuğumuz olacak. Uçağa birkaç Bloody Mary atabiliriz."

"Bunu çözeceğiz," dedim ona. "Doğru olduğunu biliyorsun? Sensiz asla bir şey yapmayacağım. Sen benim en iyi dostumsun. Ailem."

"Biliyorum," dedi. "Ve sen benimsin. John'dan sonra birini sevebileceğimi hiç düşünmemiştim. Ama bu adam. . . Evelyn, ona aşık oluyorum. Ve sevebileceğimi, sevebileceğimi bilmek. . "

"Biliyorum," dedim elini tutup sıkarak. "Biliyorum. Elimden geleni yapacağıma söz veriyorum. Sana söz veriyorum, bunu çözeceğiz."

"Tamam," dedi Harry ve sonra elimi geri sıktı ve kapıdan çıktı. "Bunu çözeceğiz."

* * *

Ben arabanın arkasına binerken kendisini Nick olarak tanıtan Şoförüm, akşam saat dokuzda beni aldı.

"Hava alanına?" dedi Nick.

Harry'nin kaldığı evin adresini vererek, "Aslında, önce Batı Yakası'na bir uğrayacağız," dedim.

Hollywood'un köhne kısımlarında, Sunset Strip'in üzerinden kasabanın öbür tarafına doğru ilerlerken, ayrıldığımdan beri Los Angeles'ın ne kadar yakışıksız hale geldiği konusunda depresyona girdim. Bu açıdan Manhattan'a benziyordu. On yıllar ona iyi gelmemişti. Harry, Connor'ı burada büyütmekten bahsediyordu ama iki büyük şehri de temelli olarak terk etmemiz gerektiği hissini üzerimden atamadım.

Harry'nin kiralık evinin yakınındaki kırmızı ışıkta durduğumuzda, Nick kısaca döndü ve bana gülümsedi. Kare bir çenesi ve bir mürettebat kesimi vardı.

Sadece gülümsemesine bakarak muhtemelen birkaç kadınla yattığını söyleyebilirim.

"Ben bir aktörüm" dedi. "Tıpkı senin gibi."

Kibarca gülümsedim. “Alabilirsen iyi iş.”

Onayladı. Yeniden hareket etmeye başladığımızda, "Bu hafta bir ajanım var," dedi. “Gerçekten yolda olduğumu hissediyorum. Ama, bilirsin, havaalanına boş vaktimiz varken gidersek, yeni başlayan biri için vereceğin her türlü ipucuyla ilgilenirim."

"Hı-hı," dedim pencereden dışarı bakarak. Harry'nin mahallesinin karanlık, dolambaçlı sokaklarında arabayı sürerken, havaalanına vardıktan sonra Nick tekrar sorarsa, ona bunun çoğunlukla şans olduğunu söyleyeceğime karar verdim.

Ve mirasınızı inkar etmeye, bedeninizi metalaştırmaya, iyi insanlara yalan söylemeye, insanların ne düşüneceği adına sevdiğinizi feda etmeye ve defalarca kendinizin sahte versiyonunu seçmeye istekli olmanız gerektiğini, kim olarak başladığınızı veya neden yapmaya başladığınızı unutana kadar.

Ama Harry'nin dar özel yolunun köşesini döndüğümüzde, o andan önce sahip olduğum her düşünce aklımdan silindi.

Bunun yerine öne eğildim, hala şoktaydım.

Önümüzde bir araba vardı. Devrilmiş bir ağacın etrafında eğildi.

Sedan sanki gövdeye kafa kafaya girmiş ve üstündeki ağacı devirmiş gibi görünüyordu.

"Ah, Bayan Hugo. . ” dedi Nick.

"Görüyorum," dedim, bunun gerçekten önümüzde olduğunu, bunun yalnızca bir optik yanılsama olmadığını doğrulamasını istemiyordum.

Yolun kenarına çekti. Park ederken arabanın sürücü tarafındaki dalların sürtme sesini duydum. Elim kapının kolunda donup kaldım. Nick dışarı fırladı ve koştu.

Kapımı açtım ve ayaklarımı yere koydum. Nick, kaza yapan arabanın kapılarından birini açıp açamayacağını görmek için kenarda durdu. Ama hemen ön tarafa, ağacın yanına yürüdüm. Ön camdan içeri baktım.

Hem korktuğum hem de gerçekten mümkün olduğuna inanmadığım şeyi gördüm.

Harry direksiyona yığılmıştı.

Kafamı çevirdim ve yolcu koltuğunda daha genç bir adam gördüm.

Herkes bir nevi ölüm kalım durumları ile karşılaştığınızda panikleyeceğinizi varsayıyor. Ancak böyle bir şeyi gerçekten deneyimlemiş olan hemen hemen herkes, paniğin göze alamayacağınız bir lüks olduğunu söyleyecektir.

Şu anda, düşünmeden hareket ediyor, sahip olduğunuz bilgilerle yapabileceğiniz her şeyi yapıyorsunuz.

Bittiğinde çığlık atıyorsun. Ve ağla. Ve bunu nasıl atlattığını merak et. Çünkü büyük olasılıkla, gerçek bir travma durumunda beyniniz anıları oluşturmakta pek iyi değil. Sanki kamera açık ama kimse kayıt yapmıyor. Daha sonra, kaseti incelemeye gidiyorsunuz ve hepsi boş.

İşte hatırladıklarım.

Nick'in Harry'nin arabasının kapısını kırdığını hatırlıyorum.

Harry'i dışarı çıkarmaya yardım ettiğimi hatırlıyorum.

Onu felç edebileceğimiz için Harry'i hareket ettirmememiz gerektiğini düşündüğümü hatırlıyorum.

Ama Harry'nin öylece direksiyona yığılmış halde orada kalmasına izin veremeyeceğimi düşündüğümü de hatırlıyorum.

Kanaması sırasında Harry'yi kollarımda tuttuğumu hatırlıyorum.

Kaşındaki derin yarığı, kanın yüzünün yarısını kalın pas kırmızısıyla kaplamasını hatırlıyorum.

Emniyet kemerinin boynunun alt tarafını kestiği yerdeki kesiği gördüğümü hatırlıyorum.

İki dişinin kucağında olduğunu hatırlıyorum.

Onu ileri geri salladığımı hatırlıyorum.

"Benimle kal, Harry" dediğimi hatırlıyorum. Benimle kal. Gerçek mavi kal."

Yolda yanımdaki diğer adamı hatırlıyorum. Nick'in bana öldüğünü söylediğini hatırlıyorum. Böyle görünen hiç kimsenin hayatta olamayacağını düşündüğümü hatırlıyorum.

Harry'nin sağ gözünün açıldığını hatırlıyorum. Beni umutla nasıl şişirdiğini hatırlıyorum, gözünün beyazının kanın koyu kırmızısına karşı nasıl çok parlak göründüğünü. Nefesinin ve hatta teninin nasıl burbon gibi koktuğunu hatırlıyorum.

Bunu fark etmenin ne kadar şaşırtıcı olduğunu hatırlıyorum - Harry'nin yaşayabileceğini öğrendiğimde, ne yapılması gerektiğini biliyordum.

Onun arabası değildi.

Burada olduğunu kimse bilmiyordu.

Onu hastaneye götürmeliydim ve kimsenin araba kullandığını öğrenmemesini sağlamalıydım. Hapse girmesine izin veremezdim. Ya onu araçla adam öldürmekten yargılarlarsa?

Kızımın, babasının alkollü araç kullandığını ve birini öldürdüğünü öğrenmesine izin veremezdim. Sevgilisini öldürmüştü. Ona yeniden sevebileceğini gösterdiğini söylediği adamı öldürmüştü.

Harry'yi arabamıza bindirmeme yardım etmesi için Nick'i görevlendirdim. Diğer adamı bu sefer sürücü koltuğunda toplam sedan'a geri koymama yardım etmesini sağladım.

Sonra hızlıca çantamdan bir eşarp çıkardım ve direksiyonu sildi, kanı sildim, emniyet kemerini sildim. Harry'nin tüm izlerini sildim.

Sonra Harry'i hastaneye götürdük.

Orada kanlar içinde ağlayarak ankesörlü bir telefondan polisi aradım ve kazayı bildirdim.

Telefonu kapattığımda döndüm ve Nick'in bekleme odasında oturduğunu gördüm, göğsünde, kollarında, hatta bazılarında boynunda kan vardı.

ona doğru yürüdüm. Ayağa kalktı.

"Eve gitmelisin," dedim.

Hala şoktayken başını salladı.

"Kendini eve götürebilir misin? Seni gezdirmemi ister misin?"

"Bilmiyorum," dedi.

"O zaman sana bir taksi çağırayım." Çantamı kaptım. Cüzdanımdan iki tane yirmilik çıkardım. "Bu seni oraya götürmek için yeterli olmalı."

"Tamam," dedi.

"Eve gideceksin ve olan her şeyi unutacaksın. Gördüğün her şey."

"Biz ne yaptık?" dedi. "Nasıl olduk. . . Nasıl yapabiliriz. . ”

"Beni arayacaksın" dedim. "Beverly Hills Otel'de bir oda tutacağım. Yarın beni oradan ara. Sabah ilk iş. Şu andan sonra başka kimseyle konuşmayacaksın. Beni duyuyor musun?"

"Evet."

"Annen, arkadaşların ya da taksi şoförü değil. Senin kız arkadaşın var mı?"

Kafasını salladı.

"Oda arkadaşı mı?"

Onayladı.

"Onlara sokakta bir adam bulduğunu ve onu hastaneye getirdiğini söyle, tamam mı? Onlara söylediğin tek şey bu ve sadece sorarlarsa söylersin.”

"TAMAM."

Onayladı. Ona bir taksi çağırdım ve gelene kadar onunla bekledim. Onu arka koltuğa koydum.

"Yarın ilk iş ne yapacaksın?" Açılan pencereden sordum.

"Seni arayacağım."

"İyi" dedim. “Uyuyamıyorsanız, düşünün. Neye ihtiyacın olduğunu düşün. Yaptıkların için bir teşekkür olarak benden istediğin şey.”

Başıyla onayladı ve taksi hareket etti.

İnsanlar bana bakıyordu. Evelyn Hugo, kanlar içinde bir pantolon giymiş. Paparazzilerin her an orada olacağından korktum.

içeri girdim. Önlük ödünç almak ve içeride beklemek için özel bir oda vermek için konuştum. Kıyafetlerimi fırlattım.

Hastane personelinden bir adam benden Harry'ye ne olduğu hakkında bir açıklama istediğinde, "Beni rahat bırakman ne kadar sürer?" dedim. Bulduğu dolar rakamı çantamdakinden daha az olduğunda rahatladım.

Gece yarısından hemen sonra bir doktor odaya geldi ve bana Harry'nin femoral arterinin kopmuş olduğunu söyledi. Çok fazla kan kaybetmişti.

Kısa bir an için, gidip eski kıyafetlerimi alsam mı, kanının bir kısmını ona geri verebilir miyim, bu işe yararsa, diye düşündüm.

Ama doktorun ağzından çıkan sonraki sözler dikkatimi dağıttı.

"O başaramayacak."

Benim Harry'm Harry'nin öleceğini anladığımda nefes nefese kalmaya başladım.

"Hoşçakal demek ister misin?"

Odaya girdiğimde yatakta baygındı. Normalden daha solgun görünüyordu ama onu biraz temizlemişlerdi. Artık her yerde kan yoktu. Yakışıklı yüzünü görebiliyordum.

Doktor, "Çok zamanı yok," dedi. "Ama sana biraz zaman verebiliriz."

Panik yapma lüksüm yoktu.

Bu yüzden onunla yatağa girdim. Gevşemiş gibi görünse de elini tuttum. Belki de o içki içerken bir arabanın direksiyonuna geçtiği için ona kızmalıydım. Ama Harry'e asla çok kızamazdım. Her an hissettiği acıyla elinden gelenin en iyisini yaptığını biliyordum. Ve bu, ne kadar trajik olsa da, yapabileceğinin en iyisiydi.

Alnımı onunkine dayadım ve "Kalmanı istiyorum, Harry. Sana ihtiyacımız var. Ben ve Connor." Elini daha sıkı tuttum. "Ama gitmen gerekiyorsa git. Acıyorsa git. Zamanı geldiyse git. Sadece sevildiğini bilerek git, seni asla unutmayacağım, Connor ve benim yaptığımız her şeyi yaşayacaksın. Git, seni tamamen sevdiğimi bilerek git, Harry, sen harika bir babaydın. Git, sana tüm sırlarımı anlattığımı bil. Çünkü sen benim en iyi arkadaşımdın."

Harry bir saat sonra öldü.

O gittikten sonra, panik gibi yıkıcı bir lükse sahip oldum.

* * *

SABAH otele giriş yaptıktan birkaç saat sonra bir telefon sesiyle uyandım.

Ağlamaktan gözlerim şişmişti ve boğazım ağrımıştı. Yastık hala gözyaşlarıyla lekeliydi. Sadece bir saat, belki daha az uyuduğumdan oldukça emindim.

"Merhaba?" Söyledim.

"Bu Nick."

"Nick?"

"Sürücünüz."

"Ah," dedim. "Evet. Merhaba."

Ne istediğimi biliyorum, dedi.

Sesi kendinden emindi. Gücü beni korkuttu. O an kendimi çok zayıf hissettim. Ama bu aramanın gerçekleşmesinin benim fikrim olduğunu biliyordum. Bunun doğasını kurmuştum. Seni susturmak istediğini söyle bana, söylemeden söylediğim şeydi.

"Beni ünlü yapmanı istiyorum," dedi ve bunu yaptığında, yıldızlığa duyduğum son sevgi kırıntısı da benden uçup gitti.

"Sorduğun şeyin tam olarak farkında mısın?" Söyledim. "Eğer bir ünlüysen, dün gece senin için de tehlikeli olacak."

"Bu sorun değil," dedi.

iç geçirdim, hayal kırıklığına uğradım. "Tamam," dedim, istifa ettim. "Sana parçaları getirebilirim. Gerisi size kalmış."

"Bu iyi. Tüm ihtiyacım olan bu."

Menajerinin adını sordum ve telefonu kapattım. İki telefon görüşmesi yaptım. Biri kendi menajerimeydi, Nick'i adamından kaçırmasını söylüyordu. İkincisi, ülkedeki en yüksek hasılat yapan aksiyon filmine sahip bir adamaydı. Ellili yaşlarının sonlarında, emekli olması gereken gün Rus casuslarını yenen bir polis şefi hakkındaydı.

"Giymek?" Telefona cevap verdiğinde dedim.

"Evelyn! Sizin için ne yapabilirim?"

"Bir sonraki filminde bir arkadaşımı işe almanı istiyorum. Onu alabileceğin en büyük parça."

"Tamam," dedi. "Anladın." Bana nedenini sormadı. Bana iyi olup olmadığımı sormadı. Daha iyi bilmesi için birlikte yeterince şey yaşamıştık. Ona sadece Nick'in adını verdim ve telefonu kapattım.

Telefonu tekrar beşiğe koyduktan sonra bağırdım ve uludum. Çarşafları kavradım. Kalıcı bir anlamı olan sevdiğim tek adamı özledim.

Connor'a söylemeyi düşündüğümde, onsuz bir gün yaşamayı düşündüğümde, Harry Cameron'sız bir dünya düşündüğümde kalbim göğsümde ağrıyordu.

Beni yaratan, bana güç veren, beni koşulsuz seven, bana bir aile ve bir kız veren Harry'ydi.

Bu yüzden otel odamda böğürdüm. Pencereleri açtım ve çığlık attım açık havaya. Gözyaşlarımın her şeyi görünürde ıslatmasına izin verdim.

Daha iyi bir zihin çerçevesinde olsaydım, Nick'in ne kadar fırsatçı, ne kadar agresif olduğuna hayret edebilirdim.

Gençlik yıllarımda etkilenmiş olabilirim. Harry kesinlikle cesareti olduğunu söylerdi. Pek çok insan doğru zamanda doğru yerde olmaktan bir şeyler yapabilir. Ama Nick bir şekilde yanlış zamanda yanlış yerde olmayı bir kariyere dönüştürdü.

Sonra tekrar, Nick'in kendi hikayesinde o anı çok fazla takdir ediyor olabilirim. Adını değiştirdi, saçını kesti ve çok, çok büyük işler yapmaya devam etti. Ve içimden bir ses bana, benimle hiç karşılaşmamış olsaydı bile, her şeyi kendi başına gerçekleştireceğini söylüyor. Sanırım söylediğim şey tamamen şans değil.

Şans ve orospu çocuğu olmak.

Harry bana bunu öğretti.

Şimdi bu

28 Şubat 1989

ÜRETİCİ HARRY CAMERON ÖLDÜ

Evelyn Hugo'nun üretken yapımcısı ve bir zamanlar kocası olan Harry Cameron, Los Angeles'ta hafta sonu anevrizmadan öldü. 58 yaşındaydı.

Eskiden Sunset Studios patronu olan bağımsız yapımcı, 50'lerin klasikleri Seninle Olmak ve Küçük Kadınlar gibi Hollywood'un en büyük filmlerinden bazılarına ve 60'ların, 70'lerin ve 80'lerin en heyecan verici filmlerinden bazılarına rehberlik etmesiyle tanınıyordu. , örneğin 1981'deki Hepimiz İçin. Yakında çıkacak olan Theresa's Wisdom'ı yeni sarmıştı.

Cameron keskin zevki ve nazik ama sert tavrıyla biliniyordu. Hollywood, favorilerinden birini kaybetmenin üzüntüsünü yaşıyor. Eski bir meslektaşım, “Harry bir aktörün yapımcısıydı” dedi. “Bir proje seçseydi, dahil olmak istediğini biliyordun.”

Cameron, genç kızı tarafından Evelyn Hugo, Connor Cameron ile hayatta kaldı.

Şimdi bu

4 Eylül 1989

VAHŞİ ÇOCUK

KÖR ÜRÜN!

Hangi değerli Hollywood soyu pantolonu aşağıdayken yakalandı? Ve kelimenin tam anlamıyla bunu kastediyoruz!

Eski bir A++ listesindeki aktrisin bu kızı zor zamanlar geçiriyor. Ve görünüşe göre, saklanmak yerine çılgına dönüyor.

14 yaşında, bu Vahşi Çocuğun prestijli lisesinden MIA olduğunu ve sık sık New York'un çeşitli yüksek profilli kulüplerinden birinde görüldüğünü duyuyoruz - nadiren, ahem, ayık. Sadece alkolden de bahsetmiyoruz. Orada burnunun altında biraz toz var gibi görünüyor. . .

Görünüşe göre annesi durumu ele almaya çalışıyor, ancak Vahşi Çocuk iki öğrenciyle birlikte yakalanınca işler iyice karıştı. . . yatakta!

HARRY ÖLDÜĞÜNÜZDEN ALTI AY SONRA Connor'ı şehir dışına çıkarmaktan başka seçeneğim olmadığını biliyordum. Diğer her şeyi denemiştim. Dikkatli ve besleyiciydim. Onu terapiye almaya çalıştım. Onunla babası hakkında konuştum. Dünyanın geri kalanından farklı olarak, onun bir araba kazası geçirdiğini biliyordu. Ve böyle bir şeyin neden hassas bir şekilde ele alınması gerektiğini anladı. Ama bunun sadece stresini artırdığını biliyordum. Bana açılmasını sağlamaya çalıştım. Ama hiçbir şey onun daha iyi seçimler yapmasına yardımcı olmuyordu.

On dört yaşındaydı ve babasını, benim annemi yıllar önce kaybettiğim hızla ve aynı kalp kırıklığıyla kaybetmişti. Çocuğuma bakmak zorundaydım. Bir şey yapmak zorundaydım.

İçgüdülerim onu spot ışıklarından, uyuşturucularını satmaya ve acısından yararlanmaya istekli insanlardan uzaklaştırmaktı. Onu izleyebileceğim, koruyabileceğim bir yere götürmem gerekiyordu.

İşleme ve iyileşmeye ihtiyacı vardı. Ve bunu bizim için yarattığım hayatla yapamazdı.

Aldiz, dedi Celia.

Telefonda konuşuyorduk. Onu aylardır görmemiştim. Ama her gece konuşuyorduk. Celia bana yardım etti, ilerlememe yardım etti. Çoğu gece yatakta uzanıp Celia ile telefonda konuşurken kızımın acısından başka bir şey konuşamazdım. Ve farklı bir şeyden bahsedebildiğimde, bu benim kendi acımdı. Celia Aldiz'i önerdiğinde tünelin sonunda bir ışık görmek için daha yeni çıkmaya başlamıştım.

"Nerede bu?" Diye sordum.

“İspanya'nın güney kıyısında. Küçük bir şehir. Robert'la konuştum. Málaga'da tanıdığı bazı arkadaşları aradı, ki bu çok uzak değil. İngilizce dil okulları hakkında sorular soracak. Çoğunlukla bir balıkçı köyüdür. Kimsenin bizi umursadığı izlenimine kapılmıyorum.”

"O sessiz?" Diye sordum.

"Sanırım," dedi. “Bence Connor bela bulmak için gerçekten elinden geleni yapmalı.”

"Bu onun MO'su gibi görünüyor," dedim.

"Onun için orada olacaksın. Buralarda olacağım. Robert orada olacak. İyi olduğundan emin olacağız. Desteklendiğinden, konuşacak insanları olduğundan emin olacağız. Doğru tipte arkadaşlar edindiğini."

İspanya'ya taşınmanın Luisa'yı kaybetmek anlamına geleceğini biliyordum. O zaten bizimle LA'dan New York'a taşınmıştı. İspanya'ya taşınmak için tekrar hayatını kökünden sökmek istemezdi. Ama on yıllardır ailemize baktığını ve yorgun olduğunu da biliyordum. Amerika Birleşik Devletleri'nden ayrılmamızın yoluna devam etmek için ihtiyaç duyduğu bahane olacağı izlenimini edindim. Onunla ilgilenildiğinden emin olacaktım. Her neyse, evimi korumak için daha pratik bir yaklaşım benimsemeye hazırdım.

Akşam yemeğini hazırlayan, tuvaleti temizleyen, kızımın her zaman yanında olan biri olmak istedim.

"İspanya'da büyük filmleriniz var mı?" Diye sordum.

"Son zamanlarda hiçbir şey," dedi Celia. "Senin mi?"

"Sadece Boute-en-Train," dedim. "Yani hayır."

"Gerçekten bununla başa çıkabileceğini düşünüyor musun?"

Hayır, dedim, daha Celia'nın özellikle neden bahsettiğini anlamadan. "Hangi kısmı kastediyorsun?"

"Önemsizlik."

Güldüm. "Aman Tanrım," dedim. "Evet. Hazır olduğum tek kısım bu.”

* * *

PLANLAR kesinleştiğinde, Connor'ın hangi okula gideceğini, hangi evleri alacağımızı, nasıl yaşayacağımızı öğrendiğimde, Connor'ın odasına girdim ve yatağına oturdum.

Duran Duran tişörtü ve soluk kot pantolon giyiyordu. Sarı saçları taçta dalgalıydı. Onu üçlü yaparken yakaladığımda hâlâ cezalıydı, bu yüzden orada asık bir suratla oturup ben konuşurken dinlemekten başka seçeneği yoktu.

Oyunculuğu bıraktığımı söyledim. Ona İspanya'ya taşınacağımızı söyledim. Ona tüm şöhretten ve kameralardan uzakta, iyi insanlarla yaşayarak daha mutlu olacağımızı düşündüğümü söyledim.

Sonra çok nazikçe, çok çekinerek ona Celia'ya aşık olduğumu söyledim. Ona Robert'la evleneceğimi söyledim ve nedenini kısa ve net bir şekilde açıkladım. Ona bir çocuk gibi davranmadım. Onunla bir yetişkin olarak konuştum. Sonunda ona gerçeği verdim. Benim doğrum.

Ona Harry'den, Celia'yla ne kadar zamandır birlikte olduğumdan ya da bilmesi gerekmeyen herhangi bir şeyden bahsetmedim. Bu işler zamanla olacaktı.

Ama ona anlamayı hak ettiği şeyi söyledim.

Ve işim bittiğinde, "Söyleyeceğiniz her şeyi duymaya hazırım" dedim. Her türlü soruyu cevaplamaya hazırım. Gelin bu konuyu tartışalım."

Ama tek yaptığı omuz silkmek oldu. "Umurumda değil anne," dedi sırtını duvara dayamış yatağında otururken. "Gerçekten bilmiyorum. Kimi sevebilirsin. Herhangi biriyle evlen. Beni her yerde yaşatabilirsin. Hangi okula karar verirseniz verin. Umurumda değil, tamam mı? Sadece umurumda değil. Tek istediğim yalnız bırakılmak. Bu yüzden sadece . . . odamı terk et. Lütfen. Bunu yapabilirsen, gerisi umurumda değil."

Ona baktım, gözlerinin içine baktım ve ağrıları için sızlandım. Sarı saçları ve incelen yüzüyle, Harry'den çok bana benzediğinden korkmaya başlamıştım. Elbette, geleneksel olarak konuşursak, bana benzeseydi daha çekici olurdu. Ama Harry gibi görünmeli. Dünya bize bunu vermeli.

"Tamam," dedim. "Şimdilik seni yalnız bırakacağım."

Kalktım. Ona biraz yer verdim.

Eşyalarımızı topladım. Nakliyeciler tuttum. Celia ve Robert ile planlar yaptım.

New York'tan ayrılmadan iki gün önce yatak odasına girdim ve “Sana Aldiz'deki özgürlüğünü vereceğim. Kendi odanızı seçebilirsiniz. Buraya bazı arkadaşlarını ziyaret etmek için geri gelmeni sağlayacağım. Senin için hayatı kolaylaştırmak için elimden geleni yapacağım. Ama iki şeye ihtiyacım var.”

"Ne?" dedi. Sesi ilgisiz geliyordu ama bana bakıyordu. Benimle konuşuyordu.

"Her gece birlikte akşam yemeği."

"Anne-"

“Sana burada çok fazla hareket alanı veriyorum. Çok güven. Tek istediğim iki şey. Biri her gece akşam yemeği.”

"Fakat-"

"Pazarlık edilemez. Nasıl olsa üniversiteye gidene kadar sadece üç yılın var. Günde bir öğün yemek yiyebilirsiniz.”

Benden uzağa baktı. "İyi. İkincisi ne?”

"Bir psikoloğa görüneceksin. Bir süre için en azından. Çok fazla şey yaşadın. Hepimiz sahibiz. Biriyle konuşmaya başlamalısın."

Bunu daha önce denediğimde, aylar önce, ona karşı çok zayıftım. Bana hayır demesine izin verdim. Bu sefer bunu yapmayacaktım. Artık daha güçlüydüm. Daha iyi bir anne olabilirim.

Belki sesimde bunu anlayabilirdi çünkü benimle dövüşmeye çalışmadı. Sadece "Tamam, her neyse" dedi.

Ona sarıldım ve başının üstünü öptüm ve tam bırakacakken kollarını bana doladı ve bana sarıldı.

EVELYN'İN GÖZLERİ ISLAK. ONLAR bir süredir varlar. Ayağa kalkar ve odanın diğer ucundan bir mendil alır.

O çok göz alıcı bir kadın - demek istediğim o, kendisi bir gösteri. Ama aynı zamanda derinden, derinden insan. Ve şu anda objektif kalmam benim için kesinlikle imkansız. Tüm gazetecilik dürüstlüğüne rağmen, onu acısından etkilenmeyecek, hissettiklerini hissetmeyecek kadar çok önemsiyorum.

"Çok zor olmalı. . . ne yapıyorsun, hikayeni çok açık yüreklilikle anlatıyorsun. Sadece bunun için sana hayran olduğumu bilmeni istiyorum."

Evelyn, "Öyle söyleme," diyor. "TAMAM? Bana bir iyilik yap ve böyle bir şey söyleme. Kim olduğumu biliyorum. Yarın sen de yapacaksın."

"Bunu söyleyip duruyorsun, ama hepimiz kusurluyuz. Kurtuluşun geçtiğine gerçekten inanıyor musun?"

Beni görmezden geliyor. Yüzüme bile bakmadan pencereden dışarı bakıyor.

Evelyn, dedim. "Dürüst müsünüz-"

Bana dönüp baktığında sözümü kesiyor. "Basmamayı kabul ettin. Yakında işimiz biter. Ve hiçbir şeyi merak etmeyeceksin."

Ona şüpheyle bakıyorum.

"Gerçekten" diyor. "Bu bana güvenebileceğin bir şey."

Uyumlu Robert Jamison

Şimdi bu

8 Ocak 1990

EVELYN HUGO YEDİNCİ KEZ EVLENİYOR

Evelyn Hugo geçtiğimiz cumartesi finansör Robert Jamison ile evlendi. Bu Evelyn için yedinci yolculuk olsa da, Robert için ilk.

Adı tanıdık geliyorsa, bunun nedeni Evelyn'in bağlantılı olduğu Hollywood kraliyetinin tek üyesi olmaması olabilir. Jamison, Celia St. James'in ağabeyi. Kaynaklar, ikisinin sadece iki ay önce Celia'nın bir partisinde tanıştığını söylüyor. O zamandan beri birbirlerine sırılsıklam aşık oluyorlar.

Tören Beverly Hills adliyesinde gerçekleşti. Evelyn krem rengi bir takım elbise giymişti. Robert ince çizgili zarif görünüyordu. Evelyn'in merhum Harry Cameron ile kızı Connor Cameron, baş nedime oldu.

Kısa bir süre sonra, üçü İspanya gezisine çıktı. Sadece yakın zamanda güney kıyılarında mülk satın alan Celia'yı ziyarete gittiklerini varsayabiliriz.

CONNOR, Aldiz'in kayalık sahillerinde HAYATA DÖNDÜ. Yavaş ama istikrarlıydı, filizlenen bir tohum gibi.

Celia ile Scrabble oynamayı severdi. Söz verdiği gibi, her gece benimle yemek yerdi, hatta bazen sıfırdan tortilla ya da annemin caldo gallego'su yapmama yardım etmek için erkenden mutfağa gelirdi.

Ama yöneldiği kişi Robert'tı.

Uzun boylu ve geniş, yumuşak bir bira göbeği ve gümüş rengi saçlı Robert ilk başta genç bir kızla ne yapacağını bilmiyordu. Sanırım ondan korkmuştu. Ne söyleyeceğinden emin değildi. Bu yüzden ona yer verdi, belki daha da geniş bir yatak.

Ona poker oynamayı öğretmesini isteyen, ona finanstan bahsetmesini isteyen, balığa gitmek isteyip istemediğini soran Connor'dı.

Harry'nin yerine asla geçmedi. Kimse yapamazdı. Ama acıyı biraz olsun hafifletmişti. Erkekler hakkında fikrini sordu. Doğum gününde ona mükemmel süveteri bulmak için zaman ayırdı.

Onun için yatak odasını boyadı. Hafta sonları en sevdiği barbekü kaburgalarını yaptı.

Ve yavaş yavaş Connor, kalbini açmak için dünyanın makul derecede güvenli bir yer olduğuna güvenmeye başladı. Babasını kaybetmenin yaralarının asla tam olarak iyileşmeyeceğini biliyordum, lise yılları boyunca o yara dokusu oluşuyordu. Ama parti yapmayı bıraktığını gördüm. As ve Bs almaya başladığını gördüm. Sonra Stanford'a girdiğinde ona baktım ve iki ayağı yere sağlam basan ve başı dümdüz omuzlarında olan bir kızım olduğunu fark ettim.

Celia, Robert ve ben, onu okula götürmek için ayrılmadan önceki gece Connor'ı yemeğe çıkardık. Suyun üzerinde küçük bir lokantadaydık. Robert ona bir hediye almış ve onu sarmıştı. Bir poker setiydi. "Bütün o sifonlarla benimkini alıyormuşsun gibi herkesin parasını al" dedi.

"O zaman yatırım yapmama yardım edebilirsin," dedi şeytani bir neşeyle.

"Ata kızım" dedi.

Robert her zaman benimle evlendiğini çünkü Celia için her şeyi yapacağını iddia etti. Ama bence en azından küçük bir kısmında bunu yaptı çünkü bu ona bir aile kurma şansı verdi. Tek bir kadınla asla yetinmeyecekti. Ve İspanyol kadınları, Amerikalı kadınlar kadar onun büyüsüne kapıldılar. Ama bu sistem, bu aile onun bir parçası olabileceği bir sistemdi ve bence bunu kaydolduğunda biliyordu.

Ya da belki Robert sadece işine yarayan bir şeye rastladı, onu elde edene kadar ne istediğinden emin değildi. Bazı insanlar böyle şanslı. Ben, her zaman içimdeki her şeyle istediğimin peşinden gittim. Diğerleri mutluluğa düşer. Bazen keşke onlar gibi olsaydım diyorum. Eminim bazen benim gibi olmayı diliyorlardır.

Connor Amerika Birleşik Devletleri'ne döndüğünde, eve sadece okul tatillerinde geldiğinden, Celia ve ben birbirimizle daha önce hiç olmadığı kadar çok zaman geçirdik. Endişelenecek film çekimlerimiz ya da dedikodu köşelerimiz yoktu. Neredeyse hiç tanınmadık - ve eğer insanlar birimizi tanırlarsa, çoğunlukla uzak dururlar ve bunu kendilerine saklarlardı.

Orada İspanya'da gerçekten istediğim hayata sahiptim. Her gün tekrar Celia'nın yastığımda yelpazelenmiş saçlarını görerek uyandığımda kendimi huzurlu hissettim. Kendimize ait olduğumuz her anın, kollarımı ona dolayarak geçirdiğim her saniyenin kıymetini biliyordum.

Yatak odamızda okyanusa bakan büyük boy bir balkon vardı. Çoğu zaman sudan gelen esinti geceleri odamıza girerdi. Tembel sabahlarda orada oturup birlikte gazete okurduk, parmaklarımız mürekkepten griye dönerdi.

Hatta tekrar İspanyolca konuşmaya başladım. İlk başta gerekli olduğu için yaptım. Konuşmamız gereken çok fazla insan vardı ve bunu yapmaya gerçekten hazır olan tek kişi bendim. Ama bence gerekliliği bana iyi geldi. Çünkü güvensiz hissetmek konusunda çok fazla endişelenemezdim; Sadece işlemden geçmek zorunda kaldım. Sonra zamanla, bunun bana ne kadar kolay geldiğiyle gurur duydum. Lehçesi farklıydı -gençliğimin Küba İspanyolcası, İspanya'nın Kastilya diliyle mükemmel bir eşleşme değildi- ama kelimeler olmadan geçen yıllar, birçoğunu aklımdan silmemişti.

Evde bile sık sık İspanyolca konuşur, Celia ve Robert'ın kendi sınırlı bilgilerinden yola çıkarak söylediklerimi bir araya getirmelerini sağlardım. Onlarla paylaşmayı sevdim. Uzun zamandır gömdüğüm bir parçamı gösterebilmeyi seviyordum. Onu kazdığımda, o parçanın hala orada olduğunu ve beni beklediğini bulmak beni mutlu etti.

Ama elbette günler ne kadar mükemmel görünürse görünsün, her gece üzerimize bir ağrı çöküyordu.

Celia iyi değildi. Sağlığı kötüleşiyordu. Fazla zamanı yoktu.

Celia bir gece karanlıkta birlikte uzanırken, ikimiz de henüz uyumuyorken, "Yapmamam gerektiğini biliyorum," dedi. "Ama bazen kaybettiğimiz onca yıl için bize çok kızıyorum. Boşa harcadığımız her zaman için."

elini tuttum. "Biliyorum," dedim. "Ben de."

"Birini yeterince seviyorsan, her şeyin üstesinden gelebilirsin" dedi. "Ve birbirimizi her zaman çok sevdik, sevilebileceğimi düşündüğümden, sevebileceğimi düşündüğümden daha çok. Peki neden . . . neden üstesinden gelemedik?"

"Yaptık," dedim ona dönerek. "Buradaydı."

O, başını salladı. Ama yıllar, dedi.

"İnatçıyız" dedim. "Ve bize tam olarak başarılı olmak için araçlar verilmedi. İkimiz de söz sahibi olmaya alışkınız. İkimizin de dünyanın bizim etrafımızda döndüğünü düşünme eğilimimiz var. . "

"Ve eşcinsel olduğumuzu gizlemek zorunda kaldık" dedi. "Ya da daha doğrusu, ben eşcinselim. sen biseksüelsin."

Karanlıkta gülümsedim ve elini sıktım.

"Dünya bu kadar kolay olmadı," dedi.

"Bence ikimiz de gerçekçi olandan fazlasını istedik. Eminim ikimiz küçük bir kasabada halledebilirdik. Öğretmen olabilirdin. Hemşire olabilirdim. Bu şekilde işimizi kolaylaştırabilirdik."

Celia'nın yanımda başını salladığını hissedebiliyordum. "Ama biz bu değiliz, olduğumuz ya da olabileceğimiz kişi bu değiliz."

Başımı salladım. "Bence kendin olmak - senin gerçek, bütün benliğin - her zaman akıntıya karşı yüzüyormuşsun gibi hissettirecek."

"Evet," dedi. "Ama seninle geçen birkaç yıl herhangi bir belirti olduysa, bence günün sonunda sutyenini çıkarmak gibi hissettiriyor."

Güldüm. "Seni seviyorum" dedim. "Beni asla bırakma."

Ama o, "Ben de seni seviyorum. Asla yapmayacağım," ikimiz de tutamayacağı bir söz verdiğini biliyorduk.

Onu tekrar kaybetme düşüncesine dayanamıyordum, onu daha önce hiç kaybetmediğim kadar derin bir şekilde kaybetmeye. Onunla hiçbir bağım olmadan sonsuza kadar onsuz kalacağım fikrine katlanamıyordum.

"Benimle evlenir misin?" Söyledim.

Güldü ve onu durdurdum.

"Şaka yapmıyorum! Seninle evlenmek istiyorum. Bir kez ve herkes için. Bunu hak etmiyor muyum? Yedi evlilik, sonunda hayatımın aşkıyla evlenmem gerekmez mi?"

"Bu şekilde çalıştığını sanmıyorum tatlım," dedi. "Ve sana hatırlatmama gerek var mı, kardeşimin karısını çalıyor olacağım."

"Ciddiyim, Celia."

"Ben de, Evelyn. Evlenmemize imkan yok."

"Tüm evlilik bir vaattir."

"Öyle diyorsan," dedi. "Uzman sensin."

"Hadi burada ve şimdi evlenelim. Ben ve Sen. Bu yatakta. Beyaz bir gecelik giymene bile gerek yok."

"Neden bahsediyorsun?"

"Hayatımızın geri kalanı için ikimiz arasında manevi bir vaatten bahsediyorum."

Celia bir şey söylemediğinde, bunu düşündüğünü biliyordum. O yatakta ikimizin bir anlamı olup olmadığını düşünüyordu.

"Yapacağımız şey şu," dedim onu ikna etmeye çalışarak. "Birbirimizin gözlerinin içine bakacağız, el ele tutuşacağız ve gönlümüzden geçeni söyleyeceğiz ve birbirimizin yanında olacağımıza söz vereceğiz. Herhangi bir devlet belgesine, tanıklığa veya dini onaya ihtiyacımız yok. Yasal olarak evli

olmam önemli değil çünkü ikimiz de biliyoruz ki Robert'la evlenirken bunu seninle olmak için yapıyordum. Başkasının kurallarına ihtiyacımız yok. Sadece birbirimize ihtiyacımız var."

O sessizdi. İçini çekti. Ve sonra, "Tamam. Varım."

"Yok canım?" Bu anın ne kadar anlamlı hale geldiğine şaşırdım.

"Evet," dedi. "Seninle evlenmek istiyorum. Hep seninle evlenmek istedim. Ben sadece . . . olabileceğimiz hiç aklıma gelmedi. Kimsenin onayına ihtiyacımız yoktu."

"Yapmıyoruz," dedim.

"O zaman yaparım."

Güldüm ve yatağımıza oturdum. Komidinin ışığını açtım. Celia da oturdu. Karşı karşıya geldik ve el ele tutuştuk.

"Bence töreni sen yapmalısın," dedi.

"Sanırım daha çok düğüne katıldım," diye şaka yaptım.

O güldü, ben de onunla güldüm. Ellili yaşlarımızın ortalarındaydık, yıllar önce yapmamız gereken şeyi nihayet yapma fikriyle başımızı belaya soktuk.

"Tamam," dedim. "Artık gülmek yok. Biz yapacağız."

"Tamam," dedi gülümseyerek. "Ben hazırım."

Nefes aldım. Ona baktım. Gözlerinin çevresinde kaz ayakları vardı. Ağzının etrafında gülme çizgileri vardı. Saçları yastıktan dağılmıştı. Omzunda delik olan eski bir New York Giants tişörtü giyiyordu. Kongre lanet olsun, hiç bu kadar güzel görünmemişti.

"Sevgili sevgilim" dedim. "Sanırım bu sadece biziz."

Tamam, dedi Celia. "Takip ederim."

"Bugün burada birliğini kutlamak için toplandık. . . Biz."

"Harika."

"Hayatlarının geri kalanını birlikte geçirmek için bir araya gelen iki insan."

"Kabul."

"Sen Celia, beni, Evelyn'i nikahlı karın olarak kabul ediyor musun? Hastalıkta ve sağlıkta, zenginde fakirde, ölüm bizi ayırana kadar, ikimiz de yaşayacağımız sürece?"

Bana gülümsedi. "Ben yaparım."

"Peki ben, Evelyn, seni Celia'yı nikahlı karım olarak kabul ediyor muyum? Hastalıkta, sağlıkta ve diğer her şeyde? Ben yaparım." Hafif bir hıçkırık olduğunu fark ettim. "Bekle, yüzüğümüz yok."

Celia yeterli olabilecek bir şey aradı. Elimi ondan çekmeden komodini kontrol ettim.

İşte, dedi Celia, saç tokasını başından alarak.

Güldüm ve atkuyruğumdan benimkini çıkardım.

"Tamam," dedim. "Celia, benden sonra tekrar et. Evelyn, bu yüzüğü hiç bitmeyen aşkımın sembolü olarak kabul et.

"Evelyn, bu yüzüğü bitmeyen aşkımın sembolü olarak kabul et."

Celia saç tokasını aldı ve üç kez yüzük parmağıma doladı.

"De ki, ben bu yüzükle evlendim."

"Bu yüzükle seninle evlendim."

"TAMAM. Şimdi yapıyorum. Celia, bu yüzüğü bitmeyen aşkımın sembolü olarak kabul et. Bu yüzükle seni evlendirdim." Saç tokamı parmağına taktım. "Ah, yeminleri unuttum. Yemin etmeli miyiz?"

"Yapabiliriz," dedi. "İsterseniz."

"Tamam," dedim. "Söylemek istediğini düşünüyorsun. Ben de düşüneceğim."

"Düşünmeme gerek yok," dedi. "Ben hazırım. Biliyorum."

"Tamam," dedim, kalbimin hızla attığını ve sözlerini duymaya hevesli olduğunu görünce şaşırdım. "Gitmek."

"Evelyn, sana 1959'dan beri aşığım. Bunu her zaman göstermemiş olabilirim, başka şeylerin yoluna girmesine izin vermiş olabilirim ama bil ki seni o kadar uzun zamandır seviyorum. Ki hiç durmadım. Ve asla yapmayacağımı."

Gözlerimi kısaca kapattım ve sözlerinin içeri girmesine izin verdim.

Ve sonra ona benimkini verdim. “Yedi kez evlendim ve hiçbir zaman bunun yarısı kadar doğru hissetmedim. Sanırım seni sevmek benim hakkımdaki en doğru şeydi."

O kadar çok güldü ki ağlayacağını sandım. Ama yapmadı.

"Bana verdiği yetkiye istinaden" dedim. . . artık bizi evli ilan ediyorum.”

Celia güldü.

"Artık gelini öpebilirim," dedim ve ellerini bıraktım, yüzünü tuttum ve onu öptüm. Karım.

ALTI YIL SONRA, CELIA ve ben, Connor üniversiteden mezun olduktan ve Wall Street'te bir işe girdikten sonra, dünya Küçük Kadınlar ve Boute-en'i neredeyse tamamen unutmuşken, İspanya sahillerinde on yıldan fazla bir süre birlikte geçirdik. Train ve Celia'nın üç Oscar'ı olan Cecelia Jamison solunum yetmezliğinden öldü.

O benim kollarımdaydı. Yatağımızda.

Yazdı. Pencereler esinti girsin diye açıktı. Oda hastalık kokuyordu, ama yeterince odaklanırsanız, okyanustan gelen tuzun kokusunu yine de duyabilirsiniz. Gözleri hareketsiz kaldı. Aşağıda mutfakta olan hemşireye seslendim. Galiba, Celia'nın benden alındığı o anlarda yeniden anı biriktirmeyi bıraktım.

Sadece ona tutunduğumu, elimden geldiğince tuttuğumu hatırlıyorum. Sadece “Yeterli zamanımız yoktu” dediğimi hatırlıyorum.

Sanki sağlık görevlileri onun vücudunu alarak ruhumu parçalıyormuş gibi hissettim. Sonra, kapı kapandığında, herkes gittiğinde, Celia ortalıkta görünmediğinde, Robert'a baktım. yere düştüm.

Fayanslar kızarmış tenimde soğuktu. Taşın sertliği kemiklerimde ağrıyordu. Altımda gözyaşı birikintileri oluşuyordu ve yine de başımı yerden kaldıramıyordum.

Robert kalkmama yardım etmedi.

Yanıma yere çöktü. Ve ağladı.

Onu kaybetmiştim. Aşkım. Celia'm. Ruh Eşim. Aşkını kazanmak için hayatımı harcadığım kadın.

Basitçe gitti.

Geri dönülmez ve sonsuza kadar.

Paniğin yıkıcı lüksü yine beni ele geçirdi.

Şimdi bu

5 Temmuz 2000

EKRAN KRALİÇE CELIA ST. JAMES ÖLDÜ

Üç kez Oscar ödüllü aktris Celia St. James geçen hafta amfizemle ilgili komplikasyonlardan öldü. 61 yaşındaydı.

Georgia'nın küçük bir kasabasındaki varlıklı bir aileden gelen kızıl saçlı St. James, kariyerinin başlarında genellikle Georgia Peach olarak anılırdı. Ama ona ilk Akademi Ödülünü getiren ve onu gerçek bir yıldıza dönüştüren 1959 uyarlamasında Beth rolüydü.

St. James, dört kez daha aday gösterilmeye devam edecek ve sonraki 30 yıl içinde, 1970'de Our Men ile En İyi Kadın Oyuncu ve 1988 uyarlamasında Lady Macbeth rolüyle En İyi Yardımcı Kadın Oyuncu dalında iki kez daha kupayı evine götürecekti. Shakespeare trajedisi.

Olağanüstü yeteneğine ek olarak, St. James, komşu kızının cazibesi ve futbol kahramanı John Braverman ile on beş yıllık evliliğiyle tanınıyordu. İkisi 1970'lerin sonunda boşandı, ancak Braverman 1980'de vefat edene kadar arkadaşça kaldılar. Bir daha asla evlenmedi.

St. James'in mülkü, aktrisin kocası olan kardeşi Robert Jamison ve St. James'in eski rol arkadaşı Evelyn Hugo tarafından yönetilecek.

CELIA, HARRY GİBİ, Los Angeles'taki Forest Lawn'a Gömüldü. Robert ve ben cenazesini perşembe sabahı düzenledik. Özel tutuldu. Ama insanlar orada olduğumuzu biliyordu. Dinlenmek için yatırıldığını biliyorlardı.

Yere indirildiğinde, yerdeki deliğe baktım. Tabutunun ahşabının parlak parlaklığına baktım. Onu içeride tutamadım. Gerçek benliğimin ortaya çıkmasını engelleyemedim.

"Bir dakikaya ihtiyacım var," dedim Robert ve Connor'a ve sonra arkamı döndüm.

Yürüdüm. Aradığım şeyi bulana kadar mezarlığın dolambaçlı yamaçlarında daha da uzağa.

Harry Cameron.

Mezar taşına oturdum ve içimdeki her şeyi haykırdım. Kendimi tükenmiş hissedene kadar ağladım. Tek bir şey söylemedim. Herhangi bir ihtiyaç hissetmedim. Harry ile kafamda ve kalbimde o kadar uzun süre, o kadar uzun süre konuşmuştum ki, sanki kelimeleri aşmışız gibi hissettim.

Hayatımdaki her şeyde bana yardım eden, beni destekleyen kişi oydu. Ve şimdi ona her zamankinden daha çok ihtiyacım vardı. Ben de bildiğim tek yoldan ona gittim. Beni iyileştirmesine izin verdim. Sonra ayağa kalktım, eteğimin tozunu aldım ve arkamı döndüm.

Orada, ağaçların arasında fotoğrafımı çeken iki paparazzi vardı. Ne kızdım ne de gururlandım. Sadece umurumda değildi. Çok pahalıya mal oldu, bakım. Harcayacak param yoktu.

Bunun yerine, uzaklaştım.

İki hafta sonra, Robert ve ben Aldiz'e gittikten sonra, Connor bana kapağında Harry'nin mezarı başındaki resmimin olduğu bir dergi gönderdi. Önüne bir not yapıştırmıştı. Sadece "Seni seviyorum" yazıyordu.

Notu çıkardım ve başlığı okudum: "Efsane Evelyn Hugo Yıllar Sonra Harry Cameron'ın Mezarına Ağlıyor."

En iyi dönemimin üzerinden uzun zaman geçmesine rağmen, insanlar Celia St. James hakkında ne hissettiğimi görmekten kolayca uzaklaşabiliyorlardı. Ama bu sefer farklıydı. Çünkü hiçbir şey saklamıyordum.

Dikkat etselerdi gerçek, onları yakalayacakları yerdeydi. Sevgilimi kaybetmenin acısını hafifletmek için en iyi arkadaşımın yardımını arayan en gerçek benliğim olmuştum.

Ama tabii ki yanlış anladılar. Doğru yapmayı hiç umursamadılar. Medya anlatmak istediği hikayeyi anlatacak. Her zaman sahipler. Her zaman yapacaklar.

O zaman, birinin hayatım hakkında doğru bir şey öğrenebileceği tek zamanın, onlara doğrudan söylediğim zaman olduğunu biliyordum.

Bir kitapta.

Connor'ın notunu kurtardım ve dergiyi çöpe attım.

CELIA'NIN GELECEĞİ VE HARRY gitti ve sonunda ben, iffetli olsa da istikrarlı olan bir evlilikle hayatım resmen skandaldan tamamen kurtuldu.

Ben mi. Evelyn Hugo. Sıkıcı bir yaşlı kadın.

Robert ve ben sonraki on bir yıl boyunca dostane bir evlilik yaşadık. 2000'lerin ortalarında Connor'a daha yakın olmak için Manhattan'a geri döndük. Bu daireyi yeniledik. Celia'nın parasının bir kısmını LGBTQ+ kuruluşlarına ve akciğer hastalığı araştırmalarına bağışladık.

Her Noel'de New York'taki evsiz gençlik örgütleri için yardım dağıtırdık. Sakin bir kumsalda geçen yıllardan sonra, bazı yönlerden yeniden toplumun bir üyesi olmak güzeldi.

Ama gerçekten umursadığım tek şey Connor'dı.

Merrill Lynch'te merdivenleri tırmanmıştı ve sonra, Robert ve ben New York'a taşındıktan kısa bir süre sonra, ona finans kültüründen nefret ettiğini itiraf etti. Ona gitmesi gerektiğini söyledi. Onu mutlu eden şeyden memnun olmadığı için hayal kırıklığına uğradı; bu açıktı. Ama onu asla hayal kırıklığına uğratmadı.

Ve Wharton'da öğretmenlik yapmaya başladığında onu ilk tebrik eden kişi oydu. Onun adına birkaç arama yaptığını asla bilmiyordu. Onun bilmesini hiç istemiyordu. Sadece ona elinden gelen her şekilde yardım etmek istiyordu. Ve bunu seksen bir yaşında ölene kadar sevgiyle yaptı.

Connor övgüde bulundu. Erkek arkadaşı Greg, tabut taşıyanlardan biriydi. Daha sonra o ve Greg bir süre benimle kalmaya geldiler.

"Anne, yedi kocadan sonra, kendi başına yaşama pratiğin olduğundan emin değilim," dedi yemek odamda, Harry'yle mama sandalyesinde oturduğu masanın aynısına otururken. Celia, John ve ben.

“Sen doğmadan önce çok dolu bir hayat yaşadım” dedim ona. “Bir zamanlar yalnız yaşadım ve tekrar yapabilirim. Sen ve Greg gidip hayatınızı yaşamalısınız. Yok canım."

Ama kapıyı arkalarından kapattığım an, bu dairenin ne kadar büyük, ne kadar sessiz olduğunu anladım.

İşte o zaman Grace'i işe aldım.

Harry'den, Celia'dan ve şimdi de Robert'tan milyonlarca milyon miras almıştım. Ve şımartmak için sadece Connor'ım vardı. Bu yüzden Grace'i ve ailesini de şımarttım. Onlara mutluluk vermek bana mutluluk verdi, onlara hayatımın çoğunda sahip olduğum lüksün birazını vermek.

Bir kere alışınca yalnız yaşamak o kadar da kötü değil. Ve bunun gibi büyük bir dairede yaşarken, onu tuttum çünkü onu Connor'a vermek istedim ama bazı yönlerinden keyif aldım. Elbette Connor'ın geceyi orada geçirmesini her zaman daha çok sevmiştim, özellikle de o ve Greg ayrıldıktan sonra.

Yardım yemekleri düzenleyerek ve sanat koleksiyonculuğu yaparak kendinize güzel bir hayat kurabilirsiniz. Gerçek ne olursa olsun mutlu olmanın bir yolunu bulabilirsiniz.

Kızın ölene kadar.

Connor'a iki buçuk yıl önce otuz dokuz yaşındayken geç evre meme kanseri teşhisi kondu. Ona yaşaması için aylar verildi. Sevdiğin kişinin bu dünyayı senden önce terk edeceğini anlamanın nasıl bir şey olduğunu biliyordum. Ama hiçbir şey beni çocuğumun acı çekmesini izlemenin acısına hazırlayamazdı.

Kemoterapiden kustuğunda onu tuttum. Üşüdüğü için onu battaniyeye sardım, ağlıyordu. Tekrar bebeğimmiş gibi alnını öptüm çünkü o sonsuza kadar benim bebeğimdi.

Ona her gün hayatının bana dünyanın en büyük hediyesi olduğunu, dünyaya film yapmak, zümrüt yeşili elbiseler giymek ve kalabalıklarda el sallamak için değil, annesi olmak için geldiğime inandığımı söyledim.

Hastane yatağının yanına oturdum. "Yaptığım hiçbir şey," dedim, "beni seni doğurduğum gün kadar gururlandırmadı."

"Biliyorum," dedi. "Bunu her zaman biliyordum."

Babası öldüğünden beri onunla dalga geçmemeye özen göstermiştim. Birbirimize inandığımız, inandığımız türden bir ilişkimiz vardı. Sevildiğini biliyordu. Hayatımı değiştirdiğini, dünyayı değiştirdiğini biliyordu.

Vefatından on sekiz ay önce yaptı.

Ve onu babasının yanında yere gömdüklerinde daha önce hiç kırılmadığım kadar kırıldım.

Paniğin yıkıcı lüksü beni ele geçirdi.

Ve hiç ayrılmadı.

HİKAYEM BU ŞEKİLDE SON. Sevdiğim herkesin kaybıyla. Benimle, büyük, güzel bir Yukarı Doğu Yakası dairesinde, benim için bir anlamı olan herkesi özlüyorum.

Sonunu yazarken, Monique, bu daireyi sevmediğimi, tüm paramı umursamadığımı, insanlar benim bir efsane olduğumu düşünürlerse umrumda olmadığımı açıkça belirt. Milyonlarca insanın hayranlığı yatağımı asla ısıtmadı.

Sonunu yazarken Monique, herkese özlediğim insanlar olduğunu söyle. Herkese yanlış anladığımı söyle. Çoğu zaman yanlış şeyleri seçtiğimi.

Sonunu yazarken Monique, okuyucunun gerçekten aradığım tek şeyin aile olduğunu anladığından emin ol. Onu bulduğumun açık olduğundan emin ol. Onsuz kalbimin kırıldığını bilsinler.

Gerekirse heceleyin.

Evelyn Hugo'nun herkesin adını unutmasını umursamadığını söyle. Evelyn Hugo, herkesin onun hayatta olduğunu unutmasını umursamıyor.

Daha da iyisi, onlara Evelyn Hugo'nun hiç var olmadığını hatırlatın. Onlar için uydurduğum bir insandı. Beni sevsinler diye. Onlara aşkın ne olduğu konusunda çok uzun süre kafamın karıştığını söyleyin. Onlara şimdi anladığımı ve artık onların sevgisine ihtiyacım olmadığını söyle.

Onlara, "Evelyn Hugo sadece eve gitmek istiyor. Kızına, sevgilisine, en yakın arkadaşına ve annesine gitme vakti geldi."

Onlara Evelyn Hugo'nun veda ettiğini söyle.

'GÜÇLÜK' NE DEMİŞTİ? Hoşçakal deme Evelyn."

Gözlerimin içine bakıyor ve sözlerimi görmezden geliyor.

"Hepsini tek bir anlatıda bir araya getirdiğinizde" diyor, "ailemi korumak için yaptığım onca şeyin hepsini tekrar yapacağımdan emin olun. Ve eğer onları kurtarabileceğini düşünseydim daha fazlasını yapardım, daha da çirkin davranırdım."

"Sanırım çoğu insan muhtemelen aynı şekilde hissediyordur," dedim ona. "Hayatları, sevdikleri hakkında."

Evelyn cevabım karşısında hayal kırıklığına uğramış göründü. Ayağa kalkar ve masasına doğru yürür. Bir kağıt parçası çıkarır.

Bu eski. Buruşuk ve katlanmış, bir kenarında yanık turuncu renk tonu var.

Evelyn, "Harry ile birlikte arabadaki adam," diyor. "Bıraktığım kişi."

Bu, elbette, şimdiye kadar yaptığı en korkunç şey. Ama aynısını sevdiğim biri için yapmazdım emin değilim. Ben de aynısını yapardım demiyorum. Sadece emin olmadığımı söylüyorum.

"Harry siyah bir adama aşık olmuştu. Adı James Grant'ti. 26 Şubat 1989'da öldü."

İŞTE Hiddetle İlgili ŞEY.

Göğsünüzden başlar.

Korku olarak başlar.

Korku hızla inkar etmeye geçer. Hayır, bu bir hata olmalı. Hayır, bu olamaz.

Ve sonra gerçek vurur. Evet, haklı. Evet olabilir.

Çünkü anlıyorsunuz, Evet, bu doğru.

Ve sonra bir seçeneğiniz var. Üzgün müsün yoksa kızgın mısın?

Ve nihayetinde, ikisi arasındaki ince çizgi, tek bir sorunun cevabına iniyor. Suçu atayabilir misin?

Yedi yaşımdayken babamı kaybetmek, tek bir kişiyi suçlayabildiğim bir şeydi. Babam. Babam alkollü araba kullanıyordu. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı. Tamamen karakter dışıydı. Ama oldu. Ya ondan nefret edebilirdim ya da anlamaya çalışabilirdim. Babanız etkisi altında araba kullanıyordu ve arabanın kontrolünü kaybetti.

Ama bu. Babamın hiçbir zaman isteyerek sarhoş bir arabanın direksiyonuna geçmediği, bu kadın tarafından yolun kenarına ölü bırakıldığı, kendi ölümü için çerçevelendiği bilgisi, mirası karardı. Kazaya onun sebep olduğuna inanarak büyüdüğüm gerçeği. Havada asılı duran ve onu alıp Evelyn'in göğsüne iliştirmemi bekleyen o kadar çok suç var ki.

Pişmanlık içinde ama tam olarak üzgün değil, önümde oturması da, iğnelenmeye hazır olduğunu açıkça gösteriyor.

Bu suçlama, acı dolu yıllarımın çakmaktaşı gibi. Ve öfkeye dönüşür.

Vücudum bembeyaz oluyor. Gözlerim yaşarır. Ellerim yumruk oldu ve ne yapacağımdan korktuğum için geri çekildim.

Sonra, ondan uzaklaşmak bana fazla cömert hissettirdiği için, olduğu yere dönüyorum ve onu kanepeye doğru itiyorum ve "Hiç kimsen kalmadığına sevindim. İyi ki seni sevecek hayatta kimse yok."

Kendime şaşırarak onu bıraktım. Geri oturuyor. Beni izliyor.

"Hikayeni bana vermenin bütün bunları telafi edeceğini mi sanıyorsun?" Ona sorarım. "Bunca zaman, itiraf edesin diye beni burada oturtup hayatını dinledin ve biyografinin bunu telafi ettiğini mi düşünüyorsun?"

"Hayır," diyor. "Sanırım beni, bağışlanmaya inanacak kadar saf olmadığımı bilecek kadar iyi tanıyorsun."

"Sonra ne?"

Evelyn uzanıp elindeki kağıdı bana gösteriyor.

"Bunu Harry'nin pantolon cebinde buldum. Öldüğü gece. Tahminimce okumuştu ve en başta bu kadar çok içmesinin nedeni buydu. Babandandı."

"Böyle?"

"Yani ben . . . Kızımın hakkımdaki gerçeği bilmesinde büyük bir huzur buldum. Gerçek onu tanımak muazzam bir rahatlıktı. İstedim . . . Sanırım bunu sana verebilecek hayattaki tek kişi benim. babana verebilirsin. Onun gerçekte kim olduğunu bilmeni istiyorum."

Onun benim için kim olduğunu biliyorum, dedim, bunun tam olarak doğru olmadığını fark ederek.

"Onu tanımak isteyeceğini düşündüm. Al, Monique. Mektubu oku. Eğer istemiyorsan, tutmak zorunda değilsin. Ama her zaman sana göndermeyi planladım. Her zaman bilmeyi hak ettiğini düşündüm."

Nazikçe alma nezaketini uzatmak bile istemeyerek onu elinden kapıyorum. Oturuyorum. açıyorum. Sayfanın üst kısmında sadece kan lekesi olabilecek şeyler var. Babamın kanı olup olmadığını kısaca merak ediyorum. Ya da Harry'nin. Bunu düşünmemeye karar veriyorum.

Daha bir satır bile okuyamadan ona baktım.

"Gidebilir misin?" Diyorum.

Evelyn başını salladı ve kendi ofisinden çıktı. Kapıyı arkasından kapatıyor. aşağı bakıyorum. Aklımda yeniden çerçevelenecek çok şey var.

Babam yanlış bir şey yapmadı.

Babam kendi ölümüne sebep olmadı.

Hayatımın yıllarını onu bu açıdan görerek, bu mercekten onunla barışarak geçirdim.

Ve şimdi, yaklaşık otuz yıldır ilk kez, babamdan yeni sözler, taze düşünceler var.

Sevgili Harry,

Seni seviyorum. Seni asla mümkün olduğunu düşünmediğim bir şekilde seviyorum. Hayatımın çoğunu bu tür bir aşkın bir efsane olduğunu düşünerek geçirdim. Ve şimdi burada, o kadar gerçek ki ona dokunabiliyorum ve sonunda Beatles'ın bunca yıldır ne söylediğini anlıyorum.

Avrupa'ya taşınmanı istemiyorum. Ama aynı zamanda ne istemeyebilir çok iyi sizin için en iyi şey olabileceğini biliyoruz. arzumun rağmen Yani, gitmelisin.

Los Angeles'ta hayalini kurduğunuz hayatı size veremem ve veremeyeceğim.

Celia St. James ile evlenemem - onun şaşırtıcı derecede güzel bir kadın olduğu konusunda sizinle hemfikir olsam da ve dürüst olmam gerekirse, Kraliyet Düğünü'nde ona küçük bir aşk besledim.

Ama gerçek şu ki, karımı asla seni sevdiğim gibi sevmemiş olsam da, onu asla terk etmeyeceğim. Ailemi bir an için bile bizi kıramayacak kadar çok seviyorum. Bir gün tanışacağınızı ümit ettiğim kızım benim yaşama sebebim. Ve onun benimle ve annesiyle en mutlu olduğunu biliyorum. Sadece olduğum yerde kalırsam en iyi hayatını yaşayacağını biliyorum.

Angela belki de hayatımın aşkı değil. Artık gerçek tutkuyu hissettiğime göre bunu biliyorum. Ama bence, birçok yönden, o benim için Evelyn'in senin için ne ifade ettiğini ifade ediyor. O benim en iyi arkadaşım, sırdaşım, yoldaşım. Evelyn'le cinselliğinizi ve arzularınızı tartışırken gösterdiğiniz samimiyete hayranım. Ama Angela ve benim çalışma şeklimiz bu değil ve bunu değiştirmek isteyip istemediğimden emin değilim. Canlı bir seks hayatımız yok ama onu bir partneri sevdiğimiz gibi seviyorum. Onun acısına sebep olduğum için kendimi asla affetmeyecektim. Ve eğer yanında olmasaydım, her günün her anında onu aramak, düşüncelerini duymak, nasıl olduğunu öğrenmek için çaresizce kendimi bulurdum.

Ailem benim kalbimdir. Ve bizi ayıramam. Seninle bulduğum aşk türü için bile değil, Harry'm.

Avrupa'ya git. Eğer inanıyorsanız o aileniz için en iyisi budur.

Ve şunu bil ki burada, Los Angeles'ta, ben seninleyim, seni düşünüyorum.

Sonsuza kadar senin,

James

mektubu bıraktım. Direk havaya bakıyorum. Ve sonra ve ancak o zaman, bana çarpıyor.

Babam bir adama aşıktı.

Kanepede ne kadar süre oturup tavana baktığımı bilmiyorum. Babamla ilgili anılarımı, arka bahçede beni havaya kaldırmasını, arada bir kahvaltıda muzlu dilimler yememe izin vermesini düşünüyorum.

Bu anılar her zaman onun nasıl öldüğüyle renklendi. Onlara karşı her zaman buruk bir tavırları olmuştur çünkü onu benden çok çabuk alan şeyin onun hataları olduğuna inandım.

Ve şimdi ona ne yapacağımı bilmiyorum. Onu nasıl düşüneceğimi bilmiyorum. Tanımlayıcı bir özellik gitti ve yerine daha iyi ya da daha kötüsü için çok daha fazlası geldi.

Bir noktada, aynı görüntüleri zihnimde tekrar tekrar canlandırmaya başladıktan sonra – babamın yaşadığı anıları, son anlarının ve ölümünün hayali görüntüleri – artık yerimde duramayacağımı fark ediyorum.

Ayağa kalktım, koridora girdim ve Evelyn'i aramaya başladım. Onu mutfakta Grace ile buluyorum.

"Yani ben bu yüzden mi buradayım?" dedim mektubu havada tutarak.

"Grace, bize biraz izin verir misin?"

Grace taburesinden kalktı. "Elbette." Koridorda kaybolur.

O gittiğinde Evelyn bana bakıyor. "Seninle tanışmak istememin tek nedeni bu değil. Sana mektubu vermek için izini sürdüm, belli ki. Ben de kendimi size tanıtmanın birdenbire o kadar da şok edici olmayan bir yolunu arıyordum."

"Vivant sana bu konuda yardımcı oldu, açıkçası."

"Bana bir numara yaptı, evet. Seni telefonla arayıp kim olduğunu nasıl bildiğimi açıklamaya çalışmaktansa, seni büyük bir derginin göndermesi beni daha rahat hissettirdi."

"Yani beni en çok satanlar vaadiyle buraya çekeceğinizi düşündünüz."

Hayır, diyor başını sallayarak. “Seni araştırmaya başladığımda, çalışmalarının çoğunu okudum. Özellikle, ölmek üzere olan eserinizi okudum.”

Mektubu masaya koydum. oturmayı düşünüyorum. "Böyle?"

“Güzel yazılmış olduğunu düşündüm. Bilgili, zeki, dengeli ve şefkatliydi. Kalbi vardı. Duygusal ve karmaşık bir konuyu ustaca ele alma şeklinize hayran kaldım.”

Bana güzel bir şey söylemesine izin vermek istemiyorum çünkü bunun için ona teşekkür etmek zorunda kalmak istemiyorum. Ama annem bana hiç beklemediğim bir anda devreye giren bir nezaket aşıladı. "Teşekkürler."

“Okuduğumda, hikayemle güzel bir iş çıkaracağından şüphelendim.”

"Yazdığım küçük bir parça yüzünden mi?"

Eğer yeteneklisin ve birilerinin benim kim karmaşıklığını ve ne yaptık anlayan varsa”, büyük ihtimalle sendin. Ve daha ben daha ben doğru olduğunu biliyorum, seni tanıdım. Benim hakkımda yazıyor kitap olursa olsun, bu kolay cevaplara sahip olmayacaktır. Ama, ben tahmin, korkusuz olacak. Bu mektubu sana vermek istedim ve ben bu iş için en iyi kişi olduğuna inandığımız, çünkü hikayemi yazmak istedim.”

"Yani tüm bunları suçluluğunu gidermek ve hayatınla ilgili istediğin kitabı aldığından emin olmak için mi yaptın?"

Evelyn beni düzeltmeye hazır bir şekilde başını sallıyor ama işim bitmedi.

"İnanılmaz, gerçekten. Ne kadar kendinle ilgilenebilirsin. Şimdi bile, kendini kurtarmak istiyor gibi görünsen bile, bu hala seninle ilgili.”

Evelyn elini kaldırır. “Bundan faydalanmamış gibi davranma. Burada gönüllü bir katılımcı oldunuz. Hikayeyi istedin. Seni koyduğum pozisyondan -ustaca ve akıllıca- yararlandın."

Evelyn, cidden, dedim. "Saçmalamayı kes."

"Hikayeyi istemiyor musun?" diye sordu Evelyn, bana meydan okuyarak. "İstemiyorsan alma. Hikayem benimle birlikte ölsün. Bu gayet iyi."

Sessizim, nasıl cevap vereceğimden emin değilim, nasıl cevap vermek istediğimden emin değilim.

umutla elini dışarı Evelyn koyar. O öneri varsayımsal olmasına izin vermeyecektir. Bu retorik değil. Bu bir cevap gerektirir. "Devam et," diyor. “Notlarınızı ve kayıtlarınızı alın. Hepimiz şu anda bunları yakabilir.”

Hareket etmem için bana bolca zaman tanımasına rağmen hareket etmiyorum.

“Ben öyle düşünmedim” diyor.

En azından bunu hak ediyorum, dedim ona savunmaya geçerek. "Bana verebileceğin en az şey bu."

Evelyn, “Kimse hiçbir şeyi hak etmiyor” diyor. “Bu sadece kimin gidip kendileri için almaya istekli olduğu meselesi. Ve sen, Monique, oraya gidip istediğini almaya istekli olduğunu kanıtlamış birisin. Bu konuda dürüst olun. Hiç kimse sadece bir kurban veya galip değildir. Herkes arada bir yerdedir. Etrafta dolaşıp kendilerini biri ya da diğeri gibi gösteren insanlar sadece kendilerini kandırmıyorlar, aynı zamanda acı verici bir şekilde orijinal değiller.”

Masadan kalkıp lavaboya yürüyorum. Ellerimi yıkıyorum çünkü ne kadar nemli hissettiklerinden nefret ediyorum. onları kurutuyorum. ona bakıyorum. "Senden nefret ediyorum, biliyorsun."

Evelyn başını salladı. "Aferin sana. Bu çok basit bir duygu, değil mi? Nefret?"

"Evet söylerim. "Bu."

“Hayattaki diğer her şey daha karmaşıktır. Özellikle babası. Düşündüm neden yıllardan Yani bu mektubu okurken o kadar önemliydi. Ben bilmenizi istedim."

"Tam olarak ne? Masum olduğunu mu? Yoksa bir adamı sevdiğini mi?"

"Seni sevdiğini. Bunun gibi. Senin yanında durabilmek için romantik aşkı geri çevirmeye hazırdı. Ne kadar harika bir baban olduğunu biliyor musun? Ne kadar sevildiğini biliyor musun? Pek çok erkek ailelerini asla terk etmeyeceklerini söylüyor ama baban teste tabi tutuldu ve gözünü bile kırpmadı. Bunu bilmeni istedim. Böyle bir babam olsaydı, bilmek isterdim.”

Hiç kimse tamamen iyi veya tamamen kötü değildir. Bunu elbette biliyorum. Küçük yaşta öğrenmek zorunda kaldım. Ama bazen bunun ne kadar doğru olduğunu unutmak kolaydır. Herkes için geçerli olduğunu.

Ta ki en iyi arkadaşının itibarını kurtarmak için babanızın cesedini bir arabanın sürücü koltuğuna koyan kadının önünde oturana kadar - ve onun bir mektuba neredeyse otuz yıl boyunca sizden bunu yapmasını istediği için tuttuğunu fark edene kadar. ne kadar sevildiğini bil.

Mektubu bana daha önce verebilirdi. Onu da atmış olabilir. İşte size Evelyn Hugo. Ortada bir yerde.

Oturdum ve ellerimi gözlerimin üzerine koydum, ovuşturdum, yeterince ovalarsam belki farklı bir gerçekliğe ulaşabilirim diye umdum.

Onları açtığımda, hala buradayım. Kendime boyun eğmekten başka çarem yok.

“Kitabı ne zaman yayınlayabilirim?”

Evelyn adanın yanındaki bir tabureye oturarak, "Daha fazla buralarda olmayacağım," diyor.

"Aptallıklar yeter, Evelyn. Kitabı ne zaman yayınlayabilirim?”

Evelyn absentmindedly tezgahın üzerine gelişigüzel oturan bir serseri peçete katlama başlar. Sonra bana bakar. “Göğüs kanseri için gen kalıtsal olabilir bir sır değil,” diyor. “Dünyada adalet olsaydı da, anne de kızının daha önce ölür.”

Evelyn'ın yüzüne ince noktalarını bak. Ben dudakları köşelerinde bakmak, gözlerinin kenarları, onun yön kaşları. Bunlardan herhangi birinde çok az duygu yoktur. o bana kağıt okuma sanki Onun Stoacı olarak kalıntılarını karşı karşıyadır.

"Meme kanseri misin?" Soruyorum.

Başını sallıyor.

"Ne kadar uzakta?"

"Acele etmem ve bu işi bitirmem için yeterince uzak."

O bana baktığında ben uzaklaşıyorum. Neden olduğundan emin değilim. Öfkeden değil aslında. Utançtan. Çoğum onun için kötü hissetmediğim için kendimi suçlu hissediyorum. Ve bunu yapan tarafım için aptalca.

Evelyn, “Kızımın bunu yaşadığını gördüm” diyor. "Önümde ne olduğunu biliyorum. İşlerimi düzene sokmam önemli. Vasiyetimin son kopyasını

tamamlamanın ve Grace'in icabına bakılmasını sağlamanın yanı sıra, en değerli elbiselerimi Christie's'e teslim ettim. Ve bu . . . bu sonuncusu. O mektup. Ve bu kitap. Sen."

"Ben gidiyorum," diyorum. "Bugün daha fazlasını kaldıramam."

Evelyn bir şey söylemeye başlayınca onu durdurdum.

"Hayır," diyorum. "Senden başka bir şey duymak istemiyorum. Bir daha lanet kelime söyleme, tamam mı?"

Zaten konuştuğunda şaşırdığımı söyleyemem. "Sadece anladığımı söyleyecektim ve yarın görüşürüz."

"Yarın?" Tıpkı Evelyn'le işimizin bitmediğini hatırladığım anda diyorum.

“Fotoğraf çekimi için” diyor.

"Buraya geri dönmeye hazır olduğumdan emin değilim."

Evelyn, "Eh," diyor, "Umarım yaparsın."

EVE DÖNDÜĞÜMDE, içgüdüsel olarak çantamı kanepeye fırlatırım. Yorgunum ve kızgınım ve gözlerim sanki ıslak çamaşırlar gibi sıkılmış gibi kuru ve sert hissediyorum.

Paltomu ya da ayakkabılarımı çıkarmaya zahmet etmeden oturdum. Annemin yarınki uçuş bilgilerini içeren e-postasına cevap veriyorum. Sonra bacaklarımı kaldırıp ayaklarımı sehpaya yaslıyorum. Benim yaptığım gibi, yüzeyde duran bir zarfa çarptılar.

Ancak o zaman ilk etapta bir sehpam olduğunu fark ediyorum.

David onu geri getirdi. Ve üzerinde bana yazılmış bir zarf duruyor.

M-

Masayı asla almamalıydım. Buna ihtiyacım yok. Depolama ünitesinde oturması aptalca. Ayrılırken küçüktüm.

Daire anahtarım ve avukatımın kartviziti ektedir.

Sanırım benim yapamadığımı yaptığın için teşekkür etmekten başka söylenecek fazla bir şey yok.

-D

Mektubu masaya bıraktım. Ayaklarımı geri koydum. Kendimi paltomdan kurtarıyorum. Ayakkabılarımı fırlatırım. başımı arkaya yasladım. Nefes alıyorum.

Evelyn Hugo olmadan evliliğimi bitireceğimi sanmıyorum.

Evelyn Hugo olmadan Frankie'ye karşı koyabileceğimi sanmıyorum.

Evelyn Hugo olmadan kesinlikle çok satanlar listesine girme şansım olacağını sanmıyorum.

Evelyn Hugo olmadan babamın bana olan bağlılığının gerçek derinliklerini anlayabileceğimi sanmıyorum.

Bu yüzden Evelyn'in en az bir konuda yanıldığını düşünüyorum.

Benim nefretim basit değil.

Sabah EVELYN'NİN dairesine gittiğimde, asıl gelme kararını ne zaman verdiğimden bile emin değilim.

Sadece uyandım ve kendimi yolda buldum. Metrodan buraya yürüyerek köşeyi döndüğümde, asla gelemeyeceğimi anladım.

Vivant'taki konumumu tehlikeye atacak hiçbir şey yapamam ve yapmayacağım. Son dakikada yazarların canını yakmak için savaşmadım.

Tam zamanında geldim ama bir şekilde en son gelenim. Grace benim için kapıyı açıyor ve şimdiden ona bir kasırga çarpmış gibi görünüyor. Saçları atkuyruğundan dökülüyor ve yüzünde bir gülümseme tutmak için her zamankinden daha çok uğraşıyor.

Grace fısıltıyla, "Neredeyse kırk beş dakika erken geldiler," dedi. “Evelyn, derginin makyaj görevlisinden önce onu hazırlamak için şafakta bir makyaj görevlisi tuttu. Bu sabah sekiz buçukta evdeki en güzel ışıkta ona rehberlik etmesi için bir aydınlatma danışmanı geldi. Her gün dışarısı hala soğuk olduğu için temizlik konusunda o kadar titiz davranmadığım teras olduğu ortaya çıktı.

Her neyse, iki saattir terası baştan aşağı ovuyorum." Grace şaka yollu başını omzuma yasladı. "Tanrıya şükür tatile gidiyorum."

“Monique!” o koridorda beni gördüğünde Frankie diyor. "Ne seni bu kadar uzun tuttu?"

Saatime bakıyorum. "Saat on bir-ah-altı." Evelyn Hugo ile tanıştığım ilk günü hatırlıyorum. Ne kadar gergin olduğumu hatırlıyorum. Ne kadar büyük göründüğünü hatırlıyorum. O artık benim için acı verici bir şekilde insan. Ama bunların hepsi Frankie için yeni. Gerçek Evelyn'i görmedi. Hâlâ bir insandan çok bir ikonu fotoğrafladığımızı düşünüyor.

Terasa çıkıyorum ve Evelyn'i ışıkların, reflektörlerin, kabloların ve kameraların ortasında görüyorum. Etrafında dolaşan insanlar var. Bir taburede oturuyor. Gri sarı saçları bir rüzgar makinesi tarafından havada uçuşuyor. İmzası olan zümrüt yeşili giyiyor, bu sefer uzun kollu ipek bir elbise içinde. Billie Holiday bir yerlerde bir hoparlörde çalıyor. Güneş Evelyn'in arkasında parlıyor. Evrenin tam merkezine benziyor.

O evde.

Kameraya gülümsüyor, kahverengi gözleri şahsen gördüğüm her şeyden farklı bir şekilde parlıyor. Bir şekilde huzurlu görünüyor, tam teşekküllü ve gerçek Evelyn'in son iki haftadır konuştuğum kadın değil de şu anda önümde gördüğüm kadın olup olmadığını merak ediyorum. Neredeyse seksen yaşında bile, daha önce hiç görmediğim bir şekilde bir odayı yönetiyor. Bir yıldız her zaman ve sonsuza dek bir yıldızdır.

Evelyn ünlü olmak için doğmuş. Sanırım vücudu ona yardım etti. Sanırım yüzü ona yardımcı oldu. Ama ilk kez, onu hareket halindeyken, kamera önünde hareket ederken izlerken, kendini bir şekilde yetersiz sattığını hissediyorum: çok daha az fiziksel yetenekle doğmuş olabilir ve muhtemelen yine de başarabilirdi. O sadece ona sahip. Herkesin durup dikkat etmesini sağlayan o tanımlanamaz kalite.

Işıklandırma yapan adamlardan birinin arkasında dururken beni fark etti ve yaptığı şeyi durdurdu. Beni ona doğru sallıyor.

"Herkes, herkes" diyor. "Monique ve benim birkaç fotoğrafımıza ihtiyacımız var. Lütfen."

Ah, Evelyn, dedim. "Bunu yapmak istemiyorum." Onunla yakın olmak bile istemiyorum.

"Lütfen," diyor. "Beni hatırlamak için."

Evelyn şaka yapıyormuş gibi birkaç kişi gülüyor. Çünkü elbette kimse Evelyn Hugo'yu unutamazdı. Ama onun ciddi olduğunu biliyorum.

Ve böylece, benim kot ve ceket içinde, ben onun yanında hızlandırmaya. Benim gözlük çıkarmak. Ben ışıkların ısı, onlar benim gözünde parlama yol, rüzgar yüzüme hislerini hissedebilirsiniz.

"Evelyn, bunun senin için yeni bir haber olmadığını biliyorum," diyor fotoğrafçı, "ama oğlum, kamera seni seviyor mu?"

Ah, dedi Evelyn omuz silkerek. "Bunu bir kez daha duymak asla acıtmaz."

Elbisesi dekolteydi, hâlâ bol olan göğüs dekoltesini gözler önüne seriyordu ve onu en sonunda alaşağı edecek şeyin onu bu hale getiren şey olduğu aklıma geldi.

Evelyn gözüme ve gülümsemeleri yakalar. Bu içten gülümseme, bir tür gülümseme. o sana nasıl o umurunda sanki görmek için bana bakıyor sanki neredeyse bu konuda beslenmesi şey var.

Ve sonra, bir anda, onun yaptığını anlıyorum.

Evelyn Hugo iyi olduğumu bilmek istiyor, olan her şeye rağmen hala iyi olacağım.

Bir kırılganlık anında, kendimi kolumu ona dolarken buluyorum. Yaptıktan bir saniye sonra, onu geri çekmek istediğimi, bu kadar yakın olmaya hazır olmadığımı fark ediyorum.

"Bayıldım!" fotoğrafçı diyor. "Aynen böyle."

Şimdi kolumu uzak çekemez. Ve böylece öyIeymiş. Ben sinir küpü değilim, bir resim için, davranırlar. Ben öfkeli değilim ve şaşkın ve kalpleri kırık ve paramparça ve hayal kırıklığına ve şok ve rahatsız gibi davran.

Evelyn Hugo tarafından büyülenmiş gibi davranıyorum.

Çünkü her şeye rağmen hala öyleyim.

* * *

FOTOĞRAFÇI ayrıldıktan sonra, herkes ortalığı temizledikten sonra, Frankie daireyi terk ettikten sonra, kanatları çıkıp ofisine geri uçabileceği için mutlu bir şekilde, ayrılmaya hazırlanıyorum.

Evelyn üst katta kıyafetlerini değiştiriyor.

Grace, dedim mutfakta tek kullanımlık bardaklar ve kağıt tabaklar topladığını görünce. Evelyn'le işimiz bittiğine göre bir an hoşçakal demek istedim.

"Tamamlandı?" diye soruyor.

Başımla onayladım. "Hikayeyi dün bitirdik. Bugün fotoğraf çekimi. Şimdi yazmaya başlıyorum," dedim, bunlardan herhangi birine nasıl yaklaşacağım ya da bir sonraki adımın tam olarak ne olduğu hakkında en ufak bir fikrim olmasa da.

Ah, dedi Grace, omuz silkerek. "Yanlış anlamış olmalıyım. Tatilim boyunca Evelyn'le burada olacağını düşünmüştüm. Ama dürüst olmak gerekirse, odaklanabildiğim tek şey elimde Kosta Rika'ya iki biletim olmasıydı."

"Bu heyecan verici. Ne zaman ayrılıyorsun?"

Grace, "Sonra kırmızı gözle," diyor. "Evelyn dün gece bana verdi. Ben ve kocam için. Tüm masraflar ödenir. Bir hafta. Biz Monteverde yakın kalıyoruz. duyduğum ben 'bulut ormandaki ZIP-astar' oldu ve ben satıldı."

Evelyn merdivenlerin başında belirip bizimle buluşmak için aşağı inerken, Bunu hak ettin, dedi. Kot pantolon ve tişört giyiyor ama saçını ve makyajını korumuş. Muhteşem görünüyor ama aynı zamanda sade. Sadece Evelyn Hugo'nun aynı anda olabileceği iki şey.

"Bana ihtiyacın olmadığına emin misin? Monique'in sana eşlik etmek için buralarda olacağını düşünmüştüm," diyor Grace.

Evelyn başını sallıyor. "Hayır, sen git. Son zamanlarda benim için çok şey yaptın. Kendi başına biraz zamana ihtiyacın var. Bir şey olursa, her zaman alt katı arayabilirim."

"Gerek yok-"

Evelyn onu keser. "Evet yaparsın. Bu ben buralarda yaptığım tüm takdir ne kadar bilmen çok önemli. Evet şimdi size bunun yolunu teşekkür diyelim."

Grace ağırbaşlı bir şekilde gülümsüyor. "Tamam," diyor. "Eğer ısrar ediyorsan."

"Ben yaparım. Aslında, şimdi eve git. Bütün gün temizIedim ve senin paketi için daha fazla zamana ihtiyaç eminim. Yani burdan, devam et."

Şaşırtıcı bir şekilde, Grace ona karşı koyacak etmez. O sadece teşekkür eder eşyalarını toplar söylüyor. Her şey Evelyn giderken dışarı onu durdurur ve ona sarılmak verir dek sorunsuz oluyor gibi görünüyor.

Grace memnun olsa da biraz şaşırmış görünüyor.

"Bu son birkaç yılı sensiz geçiremezdim biliyorsun, değil mi?" dedi Evelyn ondan uzaklaşırken.

Grace kızar. "Teşekkürler."

Evelyn, "Kosta Rika'da iyi eğlenceler" diyor. "Hayatının zamanı."

Grace kapı dışarı Ve bir kez, ben ne olup bittiğini anlamaya şüpheli.

Evelyn, onu bu hale getiren şeyin onu mahvetmesine asla izin vermeyecekti. Hiçbir şeyin, vücudunun bir parçasının bile bu tür bir güce sahip olmasına asla izin vermeyecekti.

Evelyn istediği zaman ölecek.

Ve şimdi ölmek istiyor.

"Evelyn," diyorum. "Sen nesin . . "

Bunu söylemeye ya da önermeye cesaret edemiyorum. Düşüncesi bile çok saçma geliyor. Evelyn Hugo intihar ediyor.

Kendimi hayal ne kadar yaratıcı ben nasıl olabilir aptal At, at, bana Evelyn kahkaha izlerken sonra yüksek sesle söylemenin ve hayal edin.

Ama aynı zamanda bunu söylediğimi ve Evelyn'in sade ve boyun eğmiş bir onayla karşılık verdiğini de hayal ediyorum.

Ve her iki senaryoyu da hazmetmeye hazır olduğumdan emin değilim.

"Hm?" dedi Evelyn bana bakarak. Endişeli, rahatsız veya gergin görünmüyor. Sanki bu normal bir günmüş gibi görünüyor.

"Hiçbir şey" diyorum.

"Bugün geldiğin için teşekkürler," diyor. “Başarabileceğinden emin olmadığını biliyorum ve ben. . . Bunu yaptığına sevindim."

Evelyn'den nefret ediyorum ama sanırım onu çok seviyorum.

Keşke hiç var olmamış olsaydı, ama yine de ona büyük bir hayranlık duymadan edemiyorum.

Bunun ne yapacağını emin değilim. Ben bunun anlamı emin kişilerden biriyim.

Ön kapı tokmağı çevirmek. Dışarı ciyaklamaya yönetebilir Tüm demek istediğimi çok kalbidir. “Dikkat, Evelyn ayırın,” diyorum.

O uzanıp elimi sürer. O kısaca sıkar ve sonra gidelim. “Sen de Monique. Size istisnai bir gelecek yeşil ışık var. Bu dünyanın en iyi out kavga edeceğiz. Ben gerçekten inanıyorum.”

Evelyn bana bakıyor ve bir an için ifadesini okuyabiliyorum. İncedir ve geçicidir. Ama orada. Ve şüphelerimin doğru olduğunu biliyorum.

Evelyn Hugo veda ediyor.

Metro tüneline girip turnikelerden geçerken, geri dönüp dönmeyeceğimi merak ediyorum.

Kapısını çalmalı mıyım?

911'i aramalı mıyım?

Onu durdurmalı mıyım?

Metro merdivenlerini hemen geri yürüyebilirim. Bir ayağımı diğerinin önüne atabilir ve Evelyn'e geri dönebilir ve “Bunu yapma” diyebilirim.

Ben buna yetenekliyim.

Sadece bunu yapmak istiyorum karar vermek zorunda. Bunu yapmak gerekiyorsa. Eğer yapılacak doğru şey.

Bana borçlu olduğunu hissettiği için beni seçmedi. Ölme hakkım olduğu için beni seçti.

Beni seçti çünkü ölümde saygınlığın gerekliliğine dair benzersiz bir anlayış gösterdim.

Beni seçti çünkü merhameti oluşturan şeyi yutmak zor olsa bile merhamete ihtiyaç duyabileceğime inanıyor.

Bana güvendiği için beni seçti.

Ve şimdi bana güvendiği hissine kapılıyorum.

Benim tren istasyonu içine yıldırımlarıyla gelir. Bunun üzerine almak ve havaalanında annemi karşılaması gerekir.

Kapılar açılıyor. Kalabalıklar dışarı akıyor. Kalabalıklar akıyor. Sırt çantası olan bir genç çocuk beni yolumdan çekiyor. Metro vagonuna ayak basmam.

Tren çalıyor. Kapılar kapanır. İstasyon boşalır.

Ve orada duruyorum. Dondurulmuş.

Birinin kendi hayatına son vereceğini düşünüyorsanız, onu durdurmaya çalışmaz mısınız?

Polisleri aramıyor musun? Onu bulmak için duvarları yıkmaz mısın?

İstasyon yine yavaş yavaş dolmaya başlıyor. Küçük bebeği olan bir anne. Bakkaliye olan bir adam. Pazen sakallı üç hipster. Kalabalık daha hızlı şimdi saat onları can daha toplanmasını başlatır.

Annemi görmek için bir sonraki trene binmem ve Evelyn'i arkamda bırakmam gerekiyor.

Geri dönüp Evelyn'i kendinden kurtarmam gerekiyor.

Trenin yaklaştığını gösteren raydaki iki yumuşak ışığı görüyorum. kükreme duyuyorum.

Annem evime kendi başına gelebilir.

Evelyn'in asla kimseden kurtarılmaya ihtiyacı olmadı.

Tren istasyona giriyor. Kapılar açılıyor. Kalabalıklar dışarı akıyor. Ve ancak kapılar kapandığında trene bindiğimi anlıyorum.

Evelyn hikayesi konusunda bana güveniyor.

Evelyn ölümü konusunda bana güveniyor.

Ve kalbimde, onu durdurmanın ihanet olacağına inanıyorum.

Evelyn hakkında ne hissedersem hissedeyim, onun aklının başında olduğunu biliyorum. Onun iyi olduğunu biliyorum. Yaşadığı gibi ölme hakkına sahip olduğunu biliyorum, tamamen kendi şartlarına göre, hiçbir şeyi kadere veya şansa bırakmadan, bunun yerine tüm gücü kendi elinde tutuyor.

Önümde soğuk metal kutup yakala. Ben arabanın hızı ile sway. Tren aktarması. Ben AirTrain üzerine olsun. Ben gelenler kapıda duran ve annem ben bir saat neredeyse katatonik olmuştur gerçekleştirmek bana sallıyor göreceğim sadece bir kez olduğunu.

Sadece çok fazla var.

Babam David, kitap, Evelyn.

Annem dokunacak kadar yaklaştığında kollarımı ona doladım ve omuzlarına gömüldüm. Ağlarım.

Benden dökülen gözyaşları, sanki onlarca yıldır yapılmış gibi hissediyorum. Sanki eski bir versiyonum dışarı sızıyor, bırakıyor, yeni bir ben için yer açma çabasında veda ediyor. Daha güçlü ve bir şekilde hem insanlar hakkında daha alaycı hem de dünyadaki yerim hakkında daha iyimser olan biri.

Ah, tatlım, dedi annem, çantasını omzundan düşürerek, nereye düşerse düşmesine izin vererek, etrafımızda dolaşması gereken insanlara aldırmadan. Beni sıkıca tutuyor, iki kolu sırtımı ovuşturuyor.

Ağlamayı durdurmak için hiçbir baskı hissetmiyorum. Kendimi anlatmaya gerek duymaz. İyi bir anne için kendinizi iyi hissettirmek zorunda değilsiniz; iyi bir anne kendini senin için iyi yapar. Ve annem her zaman iyi bir anne, harika bir anne olmuştur.

İşim bitince çekip gidiyorum. gözlerimi siliyorum. Sağımızdan solumuzdan geçenler var, evrak çantalı iş kadınları, sırt çantalı aileler. Bazıları bakar. Ama insanların anneme ve bana bakmasına alışığım. New York City'nin eritme potasında bile, bir anne ve kızının bizim göründüğümüz gibi görünmesini beklemeyen birçok insan var.

"Ne var tatlım?" annem soruyor.

“Hatta nereden başlayacağınızı bilmiyorsanız,” diyorum.

Elimi tutuyor. "Metro sistemini anladığımı sana kanıtlamaktan vazgeçsem ve bir taksi çağırsak nasıl olur?"

Gülüp başımı salladım, gözlerimin kenarlarını kuruttum.

Eskimiş bir taksinin arka koltuğuna oturduğumuzda, sabah haberlerinin konsolda tekrar tekrar tekrarlandığı sırada, rahat nefes alacak kadar kendimi topladım.

"Öyleyse söyle bana" diyor. "Aklınızdan ne geçiyor?"

Ona bildiklerimi anlatıyor muyum?

Ben yürek şey hep inanılan-verdiğinizi babam sarhoş-isn't gerçek sürüş öldü söyle musunuz? Başka için bu transgresyona alışverişinde yapacağım? Hayatı sona erdiğinde o adamla bir ilişkisi vardı mı?

“David ve ben resmen boşanıyoruz” diyorum.

"Çok üzgünüm tatlım" diyor. "Bunun zor olması gerektiğini biliyorum."

Evelyn hakkında şüphelendiğim şeylerle ona yük olamam. Yapamam.

“Ve ben özledim Baba,” diyorum. “Eğer baba özlüyor musun?”

"Aman Tanrım," diyor. "Her gün."

"İyi bir koca mıydı?"

Hazırlıksız yakalanmış görünüyor. “Harika bir kocaydı, evet” diyor. "Neden soruyorsun?"

"Bilmiyorum. Sanırım ilişkiniz hakkında pek bir şey bilmediğimi fark ettim. O neye benziyordu? Seninle?"

Kendini durdurmaya çalışıyor ama yapamıyormuş gibi gülümsemeye başladı. "Ah, çok romantikti. Her yıl mayıs ayının üçünde bana çikolata alırdı."

"Yıldönümünün Eylül'de olduğunu sanıyordum."

"Öyleydi" diyor gülerek. "Bir nedenden dolayı her zaman Mayıs ayının üçünde beni şımarttı. Beni kutlamak için yeterli resmi tatil olmadığını söyledi. Sadece benim için bir tane ayarlaması gerektiğini söyledi."

"Bu gerçekten çok tatlı," diyorum.

Şoförümüz otoyola çıkıyor.

"Ve en güzel aşk mektuplarını yazardı" diyor. "Gerçekten çok hoş. İçlerinde benim ne kadar güzel olduğumu düşündüğüne dair şiirler vardı ki bu aptalcaydı çünkü ben asla güzel değildim."

"Elbette öyleydin," diyorum.

Hayır, dedi, sesi gerçekçiydi. "Aslında değildim. Ama oğlum, bana Amerika Güzeliymişim gibi mi hissettirdi?"

Güldüm. Kulağa oldukça tutkulu bir evliliğe benziyor, dedim.

Annem sessiz. Sonra elimi okşayarak "Hayır" dedi. "Tutkulu diyebilir miyim bilmiyorum. Biz sadece birbirimizden gerçekten hoşlandık. Sanki onunla tanıştığımda, kendimin bu diğer yanıyla tanışmış gibiydim. Beni anlayan ve güvende hissettiren biri. Gerçekten tutkulu değildi. Bu asla birbirimizin kıyafetlerini yırtmakla ilgili değildi. Sadece birlikte mutlu olabileceğimizi biliyorduk. Bir çocuk yetiştirebileceğimizi biliyorduk. Ayrıca bunun kolay olmayacağını ve ailelerimizin bundan hoşlanmayacağını da biliyorduk. Ama birçok yönden, bu bizi daha da yakınlaştırdı. Dünyaya karşı biziz, bir nevi.

"Söylemenin popüler olmadığını biliyorum. Bugünlerde herkesin seksi bir evlilik aradığını biliyorum. Ama babanla gerçekten mutluydum. Birinin bana göz kulak olmasını, kollayacak birinin olmasını gerçekten çok seviyordum. Günlerimi paylaşacak birinin olması. Onu her zaman çok büyüleyici bulmuşumdur. Tüm fikirleri, yetenekleri. Neredeyse her şey hakkında konuşabiliriz. Saatlerce sonuna kadar. Sen küçükken bile geç saatlere kadar ayaktaydık, sadece konuşuyorduk. O benim en iyi arkadaşımdı."

"Bu yüzden mi bir daha evlenmedin?"

Annem soruyu düşünüyor. "Biliyorsun, komik. Tutku hakkında konuşmak. Babanı kaybettiğimizden beri, zaman zaman erkeklerde tutku buldum. Ama onunla birkaç gün daha geçirmek için her şeyi geri verirdim. Sadece bir gece daha konuşmak için. Tutku benim için hiçbir zaman çok önemli olmadı. Ama sahip olduğumuz bu tür bir yakınlık? Değer verdiğim şey buydu."

Belki bir gün ona bildiklerimi anlatırım.

Belki de asla yapmayacağım.

Belki Evelyn'in biyografisine koyacağım ya da belki o arabanın yolcu koltuğunda kimin oturduğunu asla açıklamadan Evelyn'in tarafını anlatacağım.

Belki o kısmı tamamen atlarım. Sanırım annemi korumak için Evelyn'in hayatı hakkında yalan söylemeye razıyım. Sanırım, çok sevdiğim bir kişinin mutluluğu ve akıl sağlığı için, gerçeği kamuoyunun bilgisinden çıkarmayı göze alırdım.

Ne yapacağımı bilmiyorum. Sadece annem için en iyi olduğuna inandığım şeyin bana rehberlik edeceğini biliyorum. Ve eğer dürüstlük pahasına olursa, dürüstlüğümden küçük bir parça alırsa, buna razıyım. Mükemmel, şaşırtıcı derecede iyi.

Annem, "Babanız gibi bir arkadaş bulduğum için çok şanslı olduğumu düşünüyorum" diyor. "Böyle bir ruh eşini bulmak için."

Yüzeyin en küçük parçasını kazdığınızda, herkesin aşk hayatı özgün, ilginç ve nüanslıdır ve her türlü kolay tanıma meydan okur.

Belki bir gün Evelyn'in Celia'yı sevdiği gibi sevdiğim birini bulurum. Ya da belki de annemle babamın birbirini sevdiği gibi sevdiğim birini bulabilirim. Onu aramayı bilmek, dışarıda her türlü büyük aşk olduğunu bilmek şimdilik benim için yeterli.

Babam hakkında hala bilmediğim çok şey var. Belki eşcinseldi. Belki kendini hetero ama bir erkeğe aşık olarak gördü. Belki biseksüeldi. Ya da bir sürü başka kelime. Ama gerçekten önemli değil, olay bu.

Beni sevdi.

Ve annemi severdi.

Ve onun hakkında öğrenebileceğim hiçbir şey şimdi bunu değiştirmiyor. Herhangi biri.

Şoför bizi verandamın önüne bırakıyor, ben de annemin çantasını alıyorum. İkimiz içeri giriyoruz.

Annem akşam yemeği için bana ünlü mısır çorbası yapmayı teklif ediyor ama buzdolabında neredeyse hiçbir şeyim olmadığını görünce pizza sipariş etmenin en iyisi olabileceğini kabul ediyor.

Yemek geldiğinde Evelyn Hugo filmi izlemek isteyip istemediğimi soruyor ve ciddi olduğunu anlamadan neredeyse güleceğim.

Annem, “Onunla röportaj yapacağını söylediğinden beri, All for Us'ı izlemek için can atıyorum,” diyor.

Evelyn'le bir ilgim olmasını istememekle birlikte, annemin beni ikna edeceğini umarak, Bilmiyorum, dedim, çünkü biliyorum ki bir düzeyde, henüz gerçekten iyi demeye hazır değilim. -Hoşçakal.

"Hadi," diyor. "Benim için."

Film başlıyor ve Evelyn'in ekranda ne kadar dinamik olduğuna, o oradayken ondan başka bir şeye bakmanın nasıl imkansız olduğuna hayret ediyorum.

Birkaç dakika sonra, ayağa kalkıp ayakkabılarımı giymek, kapısını çalıp onu vazgeçirmek için baskıcı bir dürtü hissettim.

Ama bastırıyorum. onun olmasına izin verdim. İsteklerine saygı duyuyorum.

Gözlerimi kapatıp Evelyn'in sesiyle uykuya daldım.

Tam olarak ne zaman olduğunu bilmiyorum -rüyadayken bir şeyler anladığımı sanıyorum- ama sabah uyandığımda, henüz çok erken olmasına rağmen, bir gün onu affedeceğimi fark ediyorum. .

NEW YORK TRİBÜN

Evelyn Hugo, Efsane Film Siren, Öldü

PRIYA AMRIT TARAFINDAN

26 MART 2017

Evelyn Hugo, Cuma akşamı 79 yaşında öldü. İlk raporlar bir ölüm nedeni belirtmiyor, ancak birden fazla kaynak, Hugo'nun sisteminde çelişkili reçeteli ilaçlar bulunduğundan, kazara aşırı doz olarak yönetildiğini iddia ediyor. Yıldızın ölümü sırasında meme kanserinin erken evreleriyle mücadele ettiğine dair haberler doğrulanmadı.

Oyuncu, Los Angeles'taki Forest Lawn Mezarlığı'na defnedilecek.

50'lerin stil ikonu, 60'lar ve 70'lerde sexpot yapan ve 80'lerde Oscar kazanan Hugo, şehvetli figürü, cüretkar film rolleri ve çalkantılı aşk hayatıyla adından söz ettirdi. Yedi kez evlendi ve tüm kocalarından uzun yaşadı.

Oyunculuğu bıraktıktan sonra Hugo, hırpalanmış kadın sığınma evleri, LGBTQ+ toplulukları ve kanser araştırmaları gibi kuruluşlara büyük miktarda zaman ve para bağışladı. Kısa süre önce Christie's'in en ünlü 12 elbisesini Amerikan Göğüs Kanseri Vakfı için müzayedede aldığı açıklandı. Halihazırda milyonları artıracağı kesin olan bu müzayede, şimdi, şüphesiz, yükselen teklifler görecek.

Hugo'nun vasiyetinin, onun için çalışanlara, hayır kurumlarına cömert hediyeler dışında, mülkünün çoğunu miras bırakması pek şaşırtıcı değil. En büyük alıcı GLAAD gibi görünüyor.

Hugo geçen yıl İnsan Hakları Kampanyası'na yaptığı konuşmada, “Bu hayatta bana çok şey verildi” dedi. “Ama bunun için dişimle tırnağımla savaşmak zorunda kaldım. Eğer bir gün bu dünyadan biraz daha güvenli ve benden sonra gelenler için biraz daha kolay terk edebilirsem. . . Pekala, bu her şeye değebilir."

CANLI

Evelyn ve Ben

HAZİRAN 2017

MONIQUE GRANT TARAFINDAN

Efsanevi aktris, yapımcı ve hayırsever Evelyn Hugo bu yılın başlarında öldüğünde, o ve ben onun anılarını yazma sürecindeydik.

Evelyn'in hayatının son birkaç haftasını onunla geçirmenin bir onur olduğunu söylemek hem yetersiz kalır hem de açıkçası biraz yanıltıcı olur.

Evelyn çok karmaşık bir kadındı ve onunla geçirdiğim zaman, imajı, hayatı ve efsanesi kadar karmaşıktı. Bugüne kadar Evelyn'in kim olduğu ve üzerimdeki etkisiyle boğuşuyorum. Bazı günler, onu tanıdığım herkesten daha çok takdir ettiğime ikna oldum, bazı günler ise onun bir yalancı ve hilekar olduğunu düşünüyorum.

Aslında Evelyn'in bundan oldukça memnun olacağını düşünüyorum. Artık saf hayranlık ya da müstehcen skandalla ilgilenmiyordu. Öncelikli odak noktası gerçekti.

Transkriptlerimizi yüzlerce kez gözden geçirdikten, günümüzün her anını kafamda birlikte tekrar ettikten sonra, Evelyn'i kendimden daha iyi tanıyor olabileceğimi söylemek doğru olur. Evelyn'in bu sayfalarda, ölümünden birkaç saat önce çekilmiş çarpıcı fotoğraflarla birlikte ortaya çıkarmak isteyeceği şeyin çok şaşırtıcı ama güzel bir gerçek olduğunu biliyorum.

Ve işte bu: Evelyn Hugo biseksüeldi ve hayatının çoğunu aktris Celia St. James'e delice aşık olarak geçirdi.

Bunu bilmenizi istedi çünkü Celia'yı hem nefes kesici hem de yürek parçalayıcı bir şekilde seviyordu.

Bunu bilmenizi istedi çünkü Celia St. James'i sevmek belki de onun en büyük politik eylemiydi.

Bunu bilmenizi istedi çünkü hayatı boyunca LGBTQ+ topluluğundaki diğer kişilere karşı görünür olmak, görülmek için sorumluluğunun farkına vardı.

Ama her şeyden çok, bunu bilmenizi istedi çünkü bu onun özüydü, onunla ilgili en dürüst ve gerçek şeydi.

Ve hayatının sonunda, nihayet gerçek olmaya hazırdı.

Bu yüzden sana gerçek Evelyn'i göstereceğim.

Aşağıda, gelecek yıl yayımlanacak olan yakında çıkacak olan Evelyn Hugo'nun Yedi Kocası adlı biyografimden bir alıntı yer alıyor.

Bu unvanda karar kıldım çünkü bir keresinde ona bu kadar çok evlilik yapmaktan utanıp utanmadığını sormuştum.

"Seni rahatsız etmiyor mu?" dedim. Kocalarınızın, sık sık adı geçen, manşetlere konu olan bir haber haline geldiklerini ve işinizi ve kendinizi neredeyse gölgede bıraktıklarını mı? Senden bahsederken herkesin konuştuğu tek şey Evelyn Hugo'nun yedi kocası mı?

Ve cevabı mükemmeldi Evelyn.

"Hayır," dedi bana. “Çünkü onlar sadece koca. Ben Evelyn Hugo'yum. Her neyse, bence insanlar gerçeği öğrendiklerinde karımla daha çok ilgilenecekler.”

SON

Buraya yüklediğimiz e-book ve pdf kitap özetleri indirildikten ve okunduktan sonra 24 saat içinde silmek zorundasınız.
Aksi taktirde kitap’ın telif hakkı olan firmanın yada şahısların uğrayacağı zarardan hiçbir şekilde sitemiz zorunlu tutulamaz.
Bu kitapların hiç birisi orijinal kitapların yerini tutmayacağından,eğer kitabı beğenirseniz kitapçılardan almanızı ve internet ortamında legal kitap satışı yapan sitelerden alıp okumanızı öneririrm.
Bu Kitaplar yabancı kaynaklardan çeviri olup; Çevirilerde hatalar mevcuttur.
Sitemizin amacı sadece kitap hakkında bilgi edinip,fikir sahibi olmanızdır.